

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THOSE THREE LITTLE WORDS

An illustration of a man and a woman walking a tightrope. The man, on the left, is wearing a dark suit and brown shoes, holding a black pole for balance. The woman, on the right, is wearing a bright pink strapless dress and black high heels, holding a white rectangular object. They are positioned between the words 'THREE' and 'LITTLE' of the title.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

those
THREE
little
words

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2022

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Telif Hakkı © 2022 Meghan

Quinn Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

Meghan ile bağlantı kurun

Meghan Quinn'in başka bir kitabını asla kaçırmayın! Meghan'ın yeni sürüm uyarıları için "read" yazıp 474747'ye gönderin (mesaj ve veri ücretleri geçerli olabilir)!

Gelecek kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen siz olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve kitaplarımı TBR'nize eklemeyi unutmayın!

OceanofPDF.com

Megan

OceanofPDF.com

için

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz

Alıntı - Öp ve Söyleme

Alıntı - Kaçak Sağdıç Meghan'dan
Daha Fazla Kitap

OceanofPDF.com

Önsöz

ELI

Ben eğlenceli bir adamım.

Bazıları düzgün diyebilir.

Sağlam, güvenilir iyi bir zaman.

Eğer eğlenceli bir gece geçirmek istiyorsanız, adamınız benim. Drama yok.

Endişelenme.

Sadece eski moda eğlence.

Genç yaşta hayatın kısa olduğunu ve her saniyesinin tadını çıkarmanız gerektiğini öğrendim. Bu yüzden benim kuralım evet demek.

Olabildiğince çok şeye evet deyin.

Hornsby, sokağın aşağısındaki bara gidip yerlilerle kafayı bulmak ister misin?

Tabii ki.

Hornsby, o evdeyken koçun havuzuna çıplak yüzmeye gitmek ister misin?

Kesinlikle.

Hornsby, izin günümüzde Vegas'a uçup poker masalarına koşmak ister misin?

Kesinlikle evet.

Anı yaşamak, bu benim mottom ve şimdiye kadar bu motto bana iyi hizmet etti. Beni gideceğimi hiç düşünmediğim yerlere götürdü. Bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim fırsatlar sundu.

Ama . . . ve bu büyük bir ama, çok büyük bir ama.

Bu sefer, evet demem beni kıcımdan ısırmak için geri döndü.

Gördüğünüz gibi, her şey doğum günümde oldu. Calgary Barnburners'a karşı aldığımız büyük galibiyetin etkisiyle boş bir gün geçiriyorduk. Sevgililer Günü'ydü -evet, ben bir Sevgililer Günü bebeğiyim- ve şehrin kadınlarla dolu en iyi bekarlar barına gittik.

İçkiler akıyordu.

Konuşmalar ilgi çekiciydi.

Ve bu geceyi yakın bir zamanda bitirmeyi düşünmüyordum. İşte o zaman bara girdi.

Kıvrımlı vücudunun her santimini saran sıcak pembe elbisesiyle, platin sarısı saçlarını uzun, ipeksi dalgalar halinde şekillendirmiş ve muhteşem dudaklarını boyayan ruj elbisesinin rengiyle eşleşmişti. Bu konuda hiç şüphe yoktu - o tam bir duman gösterisiydi.

On metrelik bir yarıçap içinde karşılaştığı her erkek, yaptıkları işi durdurarak ona çok açık bir şekilde baktı.

Barın en ateşli kızı olduğu kesin.

Varlığımdan habersiz yanıma oturduğunda, elini yavaşça barın üstüne koyduğunda müzik durmuş gibi hissettim. Kayıtsızca barmene doğru eğildi, manikürlü tırnakları ahşap tablaya vururken tatlı bir şekilde iki limon dilimli bir gimlet istedi.

Büyülenmişim.

Bağlanmışım.

Gecenin geri kalanında çalınmışım.

Zihnim tek bir şey istiyordu.

Onunla.

Dikkatim ondaydı ve kimse beni benden alamazdı.

Kimse beni durduramazdı.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, onunla iki yıl önce tanıştığымdan beri gözüm üzerindeydi.

Ve o gece ... bu benim şansımdı. Tüm bahaneler, tüm kısıtlamalar, onu benimle konuşturmak için elimdeki en iyi aracı ortaya koyduğumda kaldırırma atıldı: doğum günümdü.

Ve lanet olsun, ne gece geçirmiştik. Onu kollarıma aldığımda elbisesinin vücudundan nasıl kaydığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Dudaklarının ıhlamur ve tehlike koktuğunu hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum. Ve ikimiz de aynı anda boşalana kadar birbiri ardına onun içine dalarken etrafımda uçuşan sarhoş edici parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyorum. *Birden çok kez.*

Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Ama bitmek zorundaydı çünkü bunun tek gecelik bir şey olacağı konusunda anlaşmıştık. O sabah, fark edilmeden kaçtı ve ikimiz de günlük rutinimize geri döndük. Ye, uyu ve hokeyi solu.

İsteyebileceğim en iyi doğum günü hediyesi miydi?

Kesinlikle.

Bütün fantezilerimi yerine getirdi mi? Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını.

Ve eğer bana gelip daha fazlasını isteseydi, buna mecbur kalır mıydım? Hayır demekte zorlanırdım.

Ne yazık ki bu, tek gecelik ilişkimin nasıl yıllarca sürecektir bir aşka dönüştüğünü anlatan bir peri masalı hikâyesi değil.

Hayır, bu çok kolay olurdu. Bu hikaye, beni olduğum gibi ortaya çıkarıyor. Özümde hissettiğim adamı. Bu, "Ultimate Fuckup" unvanını nasıl taşıdığımın hikayesi, çünkü sadece sıcak pembe elbiseli kıızı yanlışlıkla hamile bırakmakla kalmadım ...

Ama kardeşlik kurallarını çiğnedim.

Çünkü sıcak pembe elbiseli kız benim takım arkadaşımın kız kardeşi ve en iyi arkadaşım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

PENNY

TikTok Sorusu: *Bir kızınız veya kız kardeşiniz olsaydı, takım arkadaşlarınızdan hangisinden uzak durmasını isterdiniz?*

Silas Taters: *Ah, Hornsby kesinlikle.*

Hornsby.

Bu bir soru mu? Hornsby.

Eli Hornsby: *Çocuklar beni mi söylüyor? Tabii ki söylüyorlar. *Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ben de kendimi söyledim. Ben ya da Taters.*

Silas Taters: *Hornsby beni mi söyledi? Şerefsiz herif. Kendisi söyleyemeyecek kadar sık kafalı.*

Kız kardeşimin kimden uzak durmasını istiyorum? Hepsinden. Hepsi aptal. Onun yanına yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlar. Ama özellikle bir kişi seçmem gerekirse? Bu çok kolay. Hornsby olurdu. Ona o şekilde bakmasına asla izin vermem. Asla. O da bunu biliyor.

"NEDEN bu bara gidiyoruz? Sen bekar bile değilsin," diyorum en yakın arkadaşım Blakely'e, elbisemin eteklerini yirminci kez çekiştirirken.

Uber'den indik. Elbise askıda çok şirindi. Aynanın karşısında durduğumda üzerimde de hoş duruyordu. Ama şimdi Vancouver sokaklarında yürürken, bu elbisenin hiçbir yanı sevimli değil. Kalçalarımın üzerinde gittikçe yükseliyor. Bu geceyi iç çamaşırımı göstermeden atlatabilirim büyük bir başarı elde etmiş olacağım.

"Evet, ama Perry şehir dışında ve senin kanat kadının olmak eğlenceli."

"Bu gece dışarı çıkmak bile istemiyordum," diyorum. "Sevgililer Günü'nde bekâr biri olarak dışarı çıkmak çok saçma geliyor."

"Saçma değil." Blakely kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve beni yanına çekiyor. Benden bir buçuk metre daha uzun olan Blakely, kestane rengi saçları, zümrüt yeşili gözleri ve sadece haksızlığa uğradığında yüzünde beliren gülümsemesiyle bir seksen boyunda bir güzel. O benim iş eşim, en iyi arkadaşım ve yirmi bir yaşından bir gün bile fazla görünmemeye kararlı bir cilt bakım uzmanı. "Dışarı çıkmak için en iyi zaman bekar olduğunuz zamandır çünkü sadece bir boşluğu doldurmak isteyen biriyle takılabilirsiniz."

"Ah, evet, çünkü birinin boşluk doldurucusu olmak gerçekten iyi vakit geçirmeyi çağırıyor," diyorum alaycı bir şekilde.

"Eğer izin verirsen iyi bir zaman olabilir. Sence de biriyle çıkmaya başlamanın zamanı gelmedi mi? Uğruna çok çalıştığın terfiyi aldın, şimdi rahatlama ve biraz eğlenme zamanı." Haklıydı. Son iki yıldır canımı dişime takarak çalıştım ve çok uzun günlerim ve parti dolu gecelerim oldu.

"Eğlenmek için bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Gerçekler," diyor Blakely. "Ama dairenden çıkman gerekli. Sana bu kozu oynamak istemezdim ama en iyi arkadaşların da ihtiyaçları vardır ve bu gece benimle dışarı çıkmak da bir ihtiyaç."

"Vay canına, oraya mı gidiyorsun?"

"Tabii ki öyleyim. Bu gece huysuz olmana izin veremem. Eğlenmemiz gerek. Bunu yapabilir misin? Eğlenmek mi?"

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Sanırım böyle bir şeyi başarabilirim."

"Güzel. Şimdi, bara girdiğimizde, senden iyi ruhlardan başka bir şey istemiyorum. Ve eğer bir erkekle tanışırsanız, öyle olsun, ama bu bizim nihai hedefimiz olmayacak. Nihai amacımız sadece eğlenmek, belki biraz dans etmek ve tabii ki bu romantik gecede bekarlar olarak gezinirken insanları izlemek."

Blakely'nin bahsetmekten vazgeçmediği bara vardığımızda, "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diyorum.

Ona göre, Sevgililer Günü'nde mekan balonlar, flamalar ve kaynaşmaya hazır bekarlarla kırmızıya bürünüyor. Mezelerin catering personeli tarafından dağıtıldığından, müziğin "ateşli" olduğundan ve özel bir davetli listesi olduğundan bahsetmiyor, bu yüzden herkes partiye katılamıyor.

Bana söylediğinde kulağa eğlenceli geliyordu ve şimdi kısa elbise ve her şeyle kendimi adadığıma göre, gecenin tadını çıkarabilirim. Vancouver Agitators'ta stajyer olarak başladım ve TikTok konusunda uzmanlaşarak şirket içi sosyal medya koordinatörlüğüne kadar yükseldim. Ve işimi çok seviyorum.

Profesyonel hokey oyuncularıyla takılıyorum ve TikTok trendlerini takip etmelerini sağlıyorum, sosyal medya hesaplarımızdaki hayranları trollüyorum ve kardeşimi ikimizin de aşık olduğu sporu yaparken izliyorum.

Ben de bunu kutlayabilir, gevşeyebilir ve biraz eğlenebilirim.

Barın kapısına vardığımızda, elinde bir pano tutan iri yarı ve huysuz görünümlü bir adam bizi karşılıyor. Kaşları aşağı dönük ve biz yaklaştıkça bizi yavaşça içeri alıyor. "İsim," diyor kaba bir ses tonuyla.

"Blakely White ve misafiri." Topuklarının üzerinde zıplıyor ve bana gülümsüyor, gecemiz için heyecanlı olduğu belli.

Fedai elindeki panodaki isimlere bakıyor ve tam arkadaşımın ismini bulamadığını düşündüğüm anda elindeki kâğıda bir çizik atıp kenara çekiliyor ve kadife bir ip salıyor.

"İçeride sigara içmek yok. İstedığınız kadar yiyin. İyi eğlenceler," diyor o kadar monoton bir sesle ki, bu akşam bunu kaç kez söylediğini merak ediyorum.

Blakely ve ben el ele bara giriyoruz ve zaten alçak olan tavana sıkıştırılmış yüzlerce balon beni hemen etkiliyor. Pembe ve kırmızının farklı renklerindeki balonlar süslemelerin ana odağını oluşturuyor, ancak gözlemci gözleri barın bir ucundan diğerine sarkan krep flamalardan ve yere saçılmış simlerden alıkoymuyorlar. Balonlar tek başına bir kabus olabilirdi ancak terli, yerlerde sürüklenen simleri de eklerseniz, bu bana hiç de iyi vakit geçirdiğimi göstermiyor.

Ama ayakkabılarıma yapışan kâbus gibi bibere rağmen, loş ortam neşeli bir müzikle ve şamatalı kahkahalarla dolup taşıyor. İçerideki bazı takım elbiselerin gözüme çarptığından bahsetmiyorum bile. Her şeye rağmen eğlenceli olabilir.

Blakely bizi barın arka tarafına doğru götürürken "Buraya," diyor, elden ele dolaşan içki ve mezelerin yanından geçip

insanlar. "Umarım arka tarafta oturabileceğimiz yüksek masalar boştur."

Bizi kalabalığın arasından geçirip bir köşeden dolaştırarak çok daha büyük bir odaya götürüyor; burada tabureli yüksek masalar mekanın her yerine dağılmış durumda ve gürültü birkaç oktav daha düşük.

"Ooo, bir masa görüyorum. Git bize içki getir, ben de işgalci hakkı talep edeyim."

Bar kalabalık, bu yüzden içkilerimizi almaya giderken kaburgalarımın bir dirsek ve omzuma bir darbe aldığımda şaşırmadım.

Bara ulaştığımda, kaygan siyah üst kısma yaslanıp içki seçeneklerini inceliyorum, tam bir kadın barmen önüme çıkarken ne almam gerektiğini tartışıyorum. "Harika bir elbise," diyor.

"Teşekkür ederim." Söz konusu elbiseye bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Sanki bunun için yapılmış gibi kalçalarımı sarıyor. Daha sinir bozucu olamazdı."

Bana göz kırptıyor. "Tahminimce, bu elbise sana biraz iyilik yapacak. Sana ne getireyim tatlım?"

Bu gece biriyle ilişkiye girmekle hiç ilgilenmediğimi bilmiyor. Belki biraz flört, çünkü burada bazı seçenekler var, ama ciddi bir şey yok.

"Arkadaşım her zaman vişneli bir Malibu Bay Breeze sipariş eder, ben de ona bunu alayım, ben de iki limon dilimli bir gimlet alayım."

"Hemen geliyor," diyor barmen. Etrafta dolaşıyor, temiz bardaklar alıyor ve doğru içki şişelerini seçiyor, bir yandan da döktüğü içkilere bakıyor. Asla barmenlik yapamazdım, bir yandan sarhoş müşterileri mutlu ederken bir yandan da bahsedilen her içkinin inceliklerini hatırlamaya çalışırdım. Benim için çok fazla.

"Gimlet, ha? Seni hiç cin içen biri olarak düşünmezdim," diyor boğuk, derin bir ses, yanıma gelerek.

O sesi tanıyorum.

Sanırım Vancouver'daki neredeyse herkes bu sesi tanıyor.

Sağıma döndüğümde Eli Hornsby ile yüz yüze geliyorum, hokey oyunundaki en iyi defans oyuncusu ve aynı zamanda çalıştığım takım olan Agitators'da oynuyor. Ama daha da önemlisi, o Bay Beyaz Atlı Prens, ligdeki en seksi hokey oyuncusu ve en azgın olanı. Kolaylıkla buzdaki en çekici oyuncu, çapkın ve her hokey taraftarının -hatta erkeklerin bile- ilgi odağı. Elinde bir sopayla tehditkârdır ama

Karizmatik gülümsemesiyle sizi büyüler - hala tüm dişlerini içeren bir gülümseme. Ve tabii ki, kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri.

"Hornsby, burada ne işin var?" Sesim titreyerek soruyorum, çünkü bu adamdan ve onun ne kadar ateşli olduğundan korkmadığım bir an bile olmuyor.

Ayrıca, onu burada gördüğüme biraz şaşırdım. Sevgililer Günü'nde bir bekârlar barı onun için pek uygun görünmüyor. Öte yandan, takımdaki en büyük oyuncu o, bu yüzden izinli olduğu gece dışarıda takılacağı birini arıyor olabilir.

İşte *bu* markaya uygun görünüyor.

"Bilirsin işte, sadece doğduğum günü kutluyorum." Bara yaslanıyor ve elindeki biradan bir yudum alıyor. Rahat, kontrollü ve eminim üç parçalı lacivert takımının içinde ne kadar iyi görüldüğünün farkında.

Eli Hornsby'den daha iyi takım elbise giyen kimseyi, ama KİMSEYİ tanımıyorum.

Arenaya girerken ağır çekimde çekilmiş birkaç videosunu yayınladım ve takımın en iyi giyinen oyuncusu olduğunu vurguladım. İmzası haline gelen sigaralı pantolonu, çorapsız ve spor ayakkabılı hali herkesin dikkatini çekiyor; takım elbise ceketinin içini nasıl doldurduğundan, elindeki kahve fincanını dudaklarına götürürken pazularının kumaşı çekiştirmesinden bahsetmiyorum bile.

O bir susuzluk tuzağı, göndermekte bir sorun görmüyorum.

Ama şimdi söz konusu susuzluk tuzağı karşımda durup gözlerimin içine bakarken, sinirlerimin ya göğsünü okşama ya da tuvalete koşup kusma dürtüsüyle zıpladığını hissediyorum. İki çok zıt tepki, ama iki çok doğru tepki.

Elimi olabildiğince rahat bir şekilde barın üzerine koyuyorum ve onun rahat pozisyonunu taklit ederek tahtaya doğru eğilmeye çalışıyorum. Ama o, sosyal ortamlarda nasıl uygun davranılacağının mükemmel bir poster çocuğuyken, ben elbisemin eski moda bir pencere perdesi gibi kıvrılıp yüzüme tokat atmaması ve aynı anda iç çamaşırlarımı ateşli hokey oyuncusuna göstermemesi için Aşk Tanrısı'na dua ediyorum.

Tanrım... Bugün hangi iç çamaşırını giydim? Neden bu kadar önemli bir detayı hatırlayamıyorum?

"İyi misin?" diye soruyor, dizlerini bükerek doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Kahretsin, hiçbir şey söylemedim.

"Evet, güzel. Sadece harika." Parmaklarımı agresif bir şekilde şaklatıyorum. "Oh, doğru ya. Bugün senin doğum günün. Bununla ilgili bir TikTok paylaştım."

"Evet," diyor, bana şüpheyle bakarak. Muhtemelen yaklaşan parmaklara karşı dikkatli olması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu. "Posey'nin hokey sopasıyla kıcıma tokat attığı bir bumerang videosu paylaşmışsın."

Ben yaptım. Gerçekten komikti. Kendi kendime kıkırdıyorum, bir homurtu dışarı çıkmak için yalvarıyor, ama birileri bana göz kulak oluyor çünkü kendimi tutabiliyorum. "Hayranlar son zamanlardaki kankalığınızdan hoşlanıyor gibi görüldüğü için bunun uygun bir övgü olduğunu düşündüm."

Levi Posey, takımın cesur adamı. İri yarı, hantal ama altın kalpli bir adam. Pistte tam bir şeytan, ancak arenanın dışında olabildiğince yumuşak ve yapışkan. Takımdaki en hassas kişi, sucuklu sandviçlere ve her maç başlamadan önce Hornsby'nin kıcına sopasıyla vurmaya meraklı. Taraftarlar arasında değerli bir gelenek haline geldi.

"Bir milkshake paylaşıyoruz ve herkes nişanlı olduğumuzu düşünüyor." Eli gözlerini deviriyor.

Ahhh, milkshake. Hayatımda gördüğüm en değerli şeydi. Eli ve Levi birlikte bir Çocuk Hastanesi etkinliğindeydiler ve onlara iki pipetli bir milkshake verildi. Gözlerini kenetleyerek içeceği birlikte tuttular ve her biri ağzına bir pipet aldı. Yaptıkları gösteri halkla ilişkiler açısından altın değerindeydi. Medya ekibi bunu olabildiğince çok kullandı. Hatta ESPN'de ilk 10'a bile girdi.

"Bu lanetleyiciydi. Artık sonsuza dek birbirinize bağlısınız."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Sırıttıyor. Ooof, o gülümseme. Barın üzerinde olmayan elim, inci gibi beyaz aklarının bir parıltısı yüzünden yanımda sallanıyor. "Kardeşinle milkshake paylaşıırken yakalanabilirdim."

"Pacey seninle asla milkshake paylaşmaz," diyorum ve kendimi durduramadan ekliyorum: "Sende bulaşmasını istemediği bir tür bulaşıcı hastalık olduğunu iddia eder."

Kardeşim Pacey, Vancouver Agitators'ın yıldız kalecisi. Takımın kalbi ve ligdeki en hızlı reflekslerden bazılarına sahip. Son zamanlarda, mesela birkaç ay önce, bir yağmur fırtınası sırasında tesadüfen karşısına çıkan Winnie adında bir kıza aşık oldu. Uzun hikaye, ama hemen büyüldü. Onu suçlamıyorum çünkü kız çok sevimli ve eğlenceli. Onunla takılmayı seviyorum ve çok yakında evlilik çanlarını duyacağımızı umuyorum. Pacey'e defalarca evlenme teklif etmesi gerektiğini söyledim. Planları olduğunu ama doğru zamanı beklediğini söylüyor.

bir an. Tahminimce sezondan sonra, çocuklar biraz dinlenmek için Banff, Kanada'ya gittiklerinde, Pacey evlenme teklif edecek. O böyle duygusal bir adam.

Ama bir saniye bekle. Aklım az önce söylediklerime gitti. Uhh . . .
Hornsby'nin yüzüne karşı onun hastalıklı olduğunu mu söyledim? Bulaşıcı. Milkshake paylaşmaya değmez mi? Ne düşünüyordum ki? Eminim Amerika'nın çoğu onunla bir milkshake paylaşmak isterdi. Yani, ben bir tane paylaştım. Ama işte buradayım, Pacey'nin bana söylediklerini tekrarlayarak ebeveynlerinin papağanlığını yapan bir çocuk gibi davranıyorum.

"Ben hastalıklı değilim." Eli'nin yüzü buruşuyor. "Kardeşin benim güzelliğimle boy ölçüşebilmek için yalanlar uydurmayı seviyor," diyor Eli, benimle doğrudan göz teması kurup aptalca kirpiklerini kırıştırarak. "Ama bilgin olsun, benim hiçbir hastalığım yok. Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Ellerimi kaldırdım. "Hey, boş zamanlarında ne yaptığın seni ilgilendirir." Ama boş zamanlarında yaptığı şeylerin çoğunun kadınlarla ilgili olduğunu biliyorum.

Çok uzun geceler.

Ve her zaman kısa vedalar.

Barmen içkilerimi koyduktan sonra Eli ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. Sırıttı ve "İçkilerinizi hokey yıldızının hesabına yazayım mı?" dedi.

Normalde hayır derdim çünkü iş ve boş zamanlarım arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaktan hoşlanmam ama nedense ve onun alaycılığına uyma çabasıyla Eli'ye gülümsüyorum. "Evet, çok isterim." Sonra da barmene sırtıyorum. "Teşekkür ederim."

Göz kırpıyor. "Tabii ki."

Artık içkilerimi cesurca başkasının hesabına yazdığımı göre, bu elbiseyi terletmeden önce gitme vaktim geldi. Eli önüme geçip geri çekilmemi engellediğinde uzaklaşmaya başlıyorum.

"Eğer içkinin parasını ben ödüyorsam, en azından benimle biraz daha konuşabilirsin. Sence de öyle değil mi?"

Onunla biraz daha konuş. Aslında bu yapmak isteyeceğim son şey olurdu. Neden diye mi soruyorsunuz?

Çünkü beni korkutuyor. Çünkü bu gece dışarı çıkmanın eğlenceli olması gerekiyordu ve Hornsby harika bir adam olsa da onun yanında kendimi pek rahat hissetmiyorum. Kulağa çok kötü gelecek, farkındayım ama o çok güzel. Ben onun liginde değilim - benimle ilgileneceğinden değil - ama onunla olan etkileşimlerimi

En azından, özellikle de çok çapkın olduğu için. Küçük romantik beynimin bu aşırı çekici alfa erkeğinin beni çıplak görmekle en ufak bir ilgisi olduğunu düşünmesine ihtiyacım yok. Hayır, kendimizi rahat bırakmak ve bu düşünce alemine hiç girmemek daha iyidir.

Bu nedenle, arkadaşlarını bulmalı ve onu benim yanıma değil, onların yanına götürmeliyiz. "Buraya yalnız mı geldin?"

"Posey benimle geldi ama beş dakika içinde midesinin bulandığını söyleyerek çekip gitti. Açıkçası, sanırım tüm bu bekârlar barı olayı onu gerçekten korkuttu."

Şimdi Posey birlikte takılabileceğim biri. Evet, yakışıklı ama aynı zamanda biraz daha ayakları yere basan biri. Hornsby'de olduğu gibi her gülümsediğinde dişlerinden ısıltılı bir parıltı sıçramıyor.

"Neden? O çok sevimli. Gerçekten iyi bir kız bulma potansiyeli var."

Hornsby'nin kaşları çatılır. "Yeterince kız buluyor. Sorun da bu zaten. Tüm ilgiden hoşlanmıyor."

Ona inanmayan bir bakış attım. "Bunu söyleyen takımdaki en büyük oyuncu."

Kaşları yukarı doğru kalkıyor, neredeyse kalın saç çizgisini öpecek. "Sence en büyük oyuncu ben miyim?" Şok olmuş gibi yaparak göğsünü işaret ediyor. Şaka mı yapıyor? Onun en büyük oyuncu olduğunu düşünmüyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu herkes biliyor. Takım, yönetim, taraftarlar. Hornsby'nin etrafta dolaştığı bir sır değil. Pacey'e bir keresinde Hornsby'nin kızdan kıza geçerken hiç kötü hissedip hissetmediğini sordum, Pacey hayır dedi çünkü onlara karşı her zaman açık ve dürüst. Onunla neye bulaştıklarını biliyorlar, bir gece ve hepsi bu.

Bana deli diyebilirsiniz ama bu tür bir tutum -bir gece ve hepsi bu- belirgin bir şekilde evrensel oyuncu statüsü kokuyor.

Ve bunu ona söylemeye, onu etiketimle damgalamaya hazırdım ki güzel gözleri beynime kısa devre yaptırarak onu işe yaramaz, buruşuk bir lapa yığınınına dönüştürdü.

"Uh, ahem ... Şunu söylemek isterim ki... şey, ooo, burası sıcak mı?" Gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm, ama dediğim gibi, duydum ki, hani herkes konuşur ya, sen, uh, sen . . şey, takımdaki en büyük oyuncuymuşsun." Ellerimdeki içkiler avuçlarımdan kayıp yere düşecekmiş gibi hissederken, avuçlarım Amazon'un derinliklerinde geziniyormuşçasına terliyor.

"Kim demiş?"

Çok açık değil mi?

"Herkes." Yüzümü buruşturuyorum.

İçkisini dudaklarına götürüyor, tüm bu süre boyunca beni inceliyor, umursamaz tavrı umursamazca üzerinden akıp gidiyor. Bu kadar özgüvene sahip olmayı hayal bile edemezdim. "Başkalarının fikirlerini dinlememelisin."

"Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?" Dişlerimi dudağımın kenarından geçiriyorum ve gözleri hemen bu harekete sabitleniyor.

Bakışları tekrar benimkilerle birleştiğinde, "Bunun şu anda doğru olmadığını söylüyorum" diyor.

Tamam. Bildiğim iyi oldu.

Açıkçası bununla ne yapacağımı ya da buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Sadece arkadaşımın bir şeyler içmek istiyorum. Ben de onu rahatlatmak için şöyle dedim: "Neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum ama bana bir şey kanıtlamaya gerek yok. Oyuncuların özel hayatlarını, yani hokey oyuncularınınkini, senin bu gece tanımlandığın gibi çapkın bir oyuncununkini değil, onaylanmadıkça TikTok'a koyma iznim yok, bu yüzden ders dışı aktivitelerin benimle güvende."

Belki de sadece azgın hallerinin trend olan bir müzik parçacığı eşliğinde bir uygulamanın her yerine sıçramayacağına dair biraz güvence istiyordur.

Yine de ... iyi bir yazı olurdu ... hayır, bunu asla yapmazdım.

"Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum." Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor, bakışları beni herhangi bir tutarsızlık için inceleyen kızılötesi bir ışık gibi hissediyor. İnanın bana, onları tespit etmek için özel bir lazer görüşüne ihtiyacı yok. Bir adım daha yaklaşarak, "Sadece biraz arkadaş arıyorum. Gerçekten doğum günümü yalnız geçirmemi mi istiyorsun?"

Bu benim çürük kaçış planıma bir tekme değil mi?

Güzel yüzüne bakarken mavi-yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. İğrenç derecede orantılı. Dudaklarından burnuna, çenesindeki güçlü, köşeli kıvrıma kadar mükemmel. Aslında acayip mükemmel. Bunu yüksek boyu, geniş, kaslı omuzları, atletik yetenekleri ve çekici mizacıyla birleştiren hayır demesi zor biri oluyor.

Çok sert.

"Doğum gününü geçirmek için yanlış kişiyi seçmiş olman benim suçum değil," diyorum, neden geceyi benimle geçirmek istediğini anlamaya çalışarak.

Ben onun dünyasında hiç kimse değilim. Elbette güzel quesadilla yapabilirim ve *New Girl*'ün hangi sezonundan bir bölüm olduğunu sorsanız size cevap verebilirim. Kendimi övmek gibi olmasın ama bu kız düğme dikmeyi biliyor, çağlar arasında kaybolmuş bir beceri. Ama bunun dışında burada özel bir şey yok, en azından Hornsby'nin kalibresinde bir şey yok.

"Doğru, ama şimdi *seni* seçiyorum. Beni gerçekten geri çevirecek misin?"

Uhhh . . .

Deniyorum ama muhteşem bir şekilde başarısız oluyorum.

Bunun benim hatam olmadığını belirtmek isterim. Ona bir bakın. Herhangi birinizin ona hayır dediğini görmeyi çok isterim. Hadi, bir deneyin.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

İmkansız. Elveda kızlar gecesi.

Blakely ile son ağda deneyimim hakkında konuşmayı -ki tam bir kabustu- ve ona her yerde reklamını gördüğünüz o dönem iç çamaşırları hakkında ne düşündüğünü sormayı planlıyordum. Oh . . . ve geçen gece iki saatimi bu güzel Türk fırıncının yumruğunu tekrar tekrar mayalanmış ekmek hamuruna daldırmasını izleyerek nasıl geçirdiğimi.

Eli gibi bir adamın önünde bu tür bir konuşma yapılmamalı. Benim hakkımda böyle küçük düşürücü bilgiler edinmemeli.

Ayrıca, regl iç çamaşırları hakkında değerli bir fikri olacağından emin değilim.

Ama görünüşe göre Hornsby'nin başka planları var ve dürüst olmak gerekirse, ben bir canavar değilim. Birini doğum gününde öylece yalnız bırakamam. Görünüşe göre Blakely ve ben üçlü olduk.

"Seni geri mi çevireyim?" Yan tarafa bakıyorum ve Blakely'nin telefonuna gömüldüğünü görüyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım değilim."

Aklımı başımdan alan, külotumu yırtan bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve çapkın vaatlerle dolu o tek bakış bacaklarımı titretiyor. Nabız. Ayakta olmasaydım muhtemelen yayılacaktım.

Hornsby'yle ya da Pacey'nin takım arkadaşlarından herhangi biriyle takılmak gibi bir niyetim yok ama bu gece beni kankası olarak seçti, işte bu kadar.

Başka bir şey söylemeden kolunu omuzlarıma doluyor ve birlikte Blakely'ye doğru ilerliyoruz, o da tam zamanında telefonundan başını kaldırıp bizi birlikte yürürken yakalıyor.

Uh-oh.

Bu sırtışı daha önce de görmüştüm.

Bu sırtıma benim için pek umut verici görünmüyor.

Zihnindeki çarklar dönüyor... şeytani, şeytani zihni.

İçkisini masaya koyduğumda, ağzından çıkacak şeyden hoşlanmayacağımı ve o içkiyi büyük olasılıkla onun değil benim tüketeceğimi söyleyebilirim.

"Eli Hornsby, bugün senin doğum günün değil mi?" diyor, sesindeki rahatlık beni kışkandırıyor. O her zaman oyuncularla rahatlıkla konuşurken, ben bir köşede gergin bir şekilde terliyorum ve ısınana kadar sorularına garip homurdanma sesleriyle cevap veriyorum. Hayatım boyunca hokey oyuncularının etrafında olmanın beni gergin bir enkaz olmamaya hazırladığını düşünürsünüz ama gerçek bu değil. En azından Hornsby söz konusu olduğunda.

"Bugün benim doğum günüm." İçkisini küçük, yuvarlak masanın üzerine koydu.

"İyi ki doğdun," diyor. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum çünkü doğum gününü kutlamak çok eğlenceli görünüyor . . ."

Neyi yapmaktan nefret ediyorsun?

Neden sandalyesinden kalkıyor?

Neden bir yudum almak için içkisini kaldırmıyor?

Neden çantasının askısını omzuna atıyor ki?

"Ama Perry aradı ve bana sürpriz yapmak için eve erken geldi. Bu gecenin bizi nereye götüreceğini görmek isterdim, ama sevgilim benim varlığımı istiyor." Dudağını büzüyor ama dudağı benim üzerime düşüyor.

Ona inanmıyorum.

Bir saniye bile.

"Öylece gidecek misin?" Sesime sinen panikle soruyorum. Ona bir bakış atıyorum, "Lütfen Tanrım, beni onunla yalnız bırakma" diyen *en iyi arkadaş* bakışı, ama o kötü kalpli bir fahişe olduğu için, kasıtlı olarak yalvarışımı tercüme etmiyor.

"Evet, ama sana eşlik etmesi ve muhtemelen ekürin olması için Hornsby burada."

"Eküri mi?" Hornsby diyor ki. "Biriyle takılmak mı istiyorsun Penny?"

"Ne? Hayır!" Yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. "Hayır, bu gece dışarı çıkmak bile istemiyordum ama Blakely beni ikna etti. Benim evimde takılmak ve bir galon dondurma yemek benim için sorun değildi... yani yarım litre, yarım litre dondurma."

*Aslında söylediğimde ciddiydim. Bir galon. Tam bir galon kremalı, lezzetli süt. Muhtemelen biraz serpme veya çikolatalı şekerleme ile bile. Kesinlikle vişneli.

Ama tabii ki bunu Bay Rock-Hard Body'nin önünde itiraf etmeyeceğim.

"Dışarı çıkması gerekiyordu. Henüz terfisini bile kutlamadı," diyor Blakely.

"Yapmadın mı?" Hornsby soruyor. "O zaman, görünüşe göre bir tur daha sipariş edeceğiz." Dikkatini Blakely'ye çevirir. "Merak etme, kızın benimle. Hayatının en güzel gecesini geçirmesini sağlayacağım."

Dehşete kapıldım, Blakely göz kırptı. "Umarım öyledir." Sonra bana doğru eğildi ve fısıldayarak sarıldı: "Lütfen bu gece onun yatağına gir ve sonra bana her şeyi anlat."

"Delirdin mi sen?" Tam uzaklaşırken dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Ben de seni özleyeceğim ama işte görüşürüz." Parmağıyla burnuma vuruyor. "Seni seviyorum." Sonra Hornsby'ye döndü. "Kızıma iyi bak."

Kadehini ona doğru kaldırırken "Yapacağım," diye cevap veriyor. Sonra ne olduğunu anlamadan Eli Hornsby ile baş başa kalıyorum, üstümüzde romantik müzik çalarken barın arka tarafında samimi bir masayı paylaşıyoruz. "Otur, bir süre kal," diyor, kanat uçlu kapalı ayağıyla benim için bir tabure iterek.

Vay canına, sadece vay canına. Blakely'nin bunu yaptığına inanamıyorum.

Ve benim sonum, yapabileceğim pek bir şey yok. İçkimi bırakıp tek kelime etmeden çekip gidecek kadar güçlü değilim. Tanrı aşkına, adamı işte görmek zorundayım. Tek çıkış yolum Blakely'di ve eski en iyi arkadaşım beni terk etti.

Başka seçeneğim yok.

Kandırmacaya boyun eğerek oturuyorum ve içkimi dudaklarıma götürüyorum. Blakely yarın benden azar işitecek. En iyi arkadaş kartı kesinlikle iptal edildi. Bunu bir sürü hediyeyle geri kazanması gerekecek. Güzel, ışıltılı hediyeler ... ve nakit. Evet, tekrar gözüme girmesi için bile ondan soğuk nakit para isteyeceğim. Bana düğme dikme konusunda neden bu kadar başarılı olduğumu anlatırken parayı yüzüme çarpması gerekecek. Beni terk etmenin bedeli.

En az elli dolar. Birlikler halinde, sadece can sıkıcı olması için. Belki on dolar da çeyreklik.

Beş dolar bozuk para.

Hepsi üzerinde kalp olan "Özür dilerim" etiketli bir kavanoza yerleştirildi. Söz konusu kavanoz, bana en sevdiğim kahve içeceğini -sıska vanilyalı latte-, yeni parıltılı bir defteri ve uygun bir kalemi uzatırken bana sunulmalı. Evet, bu onun kefareti olacak. Bununla bile, hala şartlı tahliye olacak. Sadece benimle konuşmasına izin vermeyi *düşüneceğim*.

"Hey, iyi misin? Gerçekten o kadar kızgın mısın?" Eli, Blakely'yi geri almak için aklımdan geçen cinayet dolu düşüncelerden beni çekip çıkararak soruyor. "Çünkü o içkiyi odanın öbür ucuna yumruklamaya hazır gibi görünüyorsun."

Blakely'nin içkisine bakıyorum ve tam olarak bunu yapmayı düşünüyorum. Odanın diğer ucuna hızlı bir yumruk atmak tatmin edici geliyor.

"Sinirli," diye cevap veriyorum.

"Bu gece benimle kaldığın için mi sinirlendin yoksa seni bu gece dışarı sürükleyip sonra da eken arkadaşın olduğu için mi?"

"İkisi de," diyorum kendimi durduramadan. "Yani ... sonuncusu, ikisi birden değil. Burada seninle olmak umurumda değil. Sen iyisin ve her şey yolunda."

"İyi falan mı?" Eli hakarete uğramış gibi görünüyor. "Sadece iyi mi? Birçok insanın benimle bir içki paylaşmaktan heyecan duyacağını biliyorsun."

"Evet, tabii ki. Tüm insanlar. Ben de dahil," diyorum, geri adım atarak. "Çok heyecanlıyım." İçkimi onunkine değdiriyorum. "Geceyi birlikte geçireceğimiz için heyecanlı olmanın şerefine." Dudaklarından bir gülümseme geçerken bir yudum alıyorum. "Bekle, geceyi birlikte geçirmekten bahsetmedim, bilirsin, geceyi kadınlarla geçirmeyi sevdiğin gibi... çıplak. Sadece cinsel olmayan bir şekilde karşılıklı olarak birlikte olmayı kastettim. Kesinlikle platonik. Seks yapmıyoruz. Bu yaptığımız bir şey değil. Çok az konuşuyoruz, bu yüzden seks kesinlikle yaptığımız bir şey değil."

Tanrım, Penny, konuşmayı kes.

İçkimden büyük bir yudum alıyorum. Ama sonra . . .

Devam ediyorum.

"Kötü bir seks olacağından değil," diye devam ediyorum Tanrı bilir hangi nedenle. Sinirler, üç parçalı takım elbise -ve çorapsız, ayak bilekleri çok rüya gibi görünüyor- bu kombinasyon beni iliklerime kadar sarsıyor. "Sekste oldukça iyiyim - en azından kendimi buna inandırıyorum. Yani, muhtemelen senin kadar iyi değilim çünkü görünüşe göre çok fazla pratik

yapıyorsun, eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Biri uzun süreli olmak üzere birkaç partnerim oldu ve oldukça iyiydi. Küçük bir boğuşmayı paylaşmaktan keyif aldık, bilirsin." Ona dirsek attım.

yüzünde mizah dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Her neyse ..." Uzun bir nefes veriyorum. "Muhtemelen Blakely ile gitmiş olmayı diliyorsundur."

"Hayır." Sırıtmaya devam ediyor. "Burası tam da olmak istediğim yer. Eğlenceli olmaktan çok daha fazlasısın."

"Gevezelik ediyorum. Gergin olduğumda böyle olur. Gevezelik ediyorum. Ve Tanrım, sana gergin olduğumu söylediğime inanamıyorum. Seninle seks hayatım hakkında konuşmak daha iyi olduğundan değil. Keşke beni konuşmaktan alıkoysan da böyle devam edip durmasam." Hiçbir şey söylemeyip birasından bir yudum aldığında, "Lütfen bir şey söyle, herhangi bir şey. Beni bu ıstıraptan kurtar."

Kıkırdıyor, gırtlaktan gelen derin bir ses kemiklerimi titretiyor. "Yıllardır sahip olduğum en iyi arkadaşlığın bu olduğu açıkken neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü zalimsin."

"Hayır, sadece seni kıvrandırken görmek hoşuma gidiyor, bu yüzden soruyorum, neden gerginsin?"

Evet, neden gerginsin Penny?

Bilmiyorum, belki de 1.80 boyunda bir aygır olduğu ve ben mükemmelliğe bu kadar yakın olmaya alışık olmadığım içindir. Belki de Blakely bu adamla *yatmamı* istediği ve şimdi tek düşünebildiğim bu olduğu içindir. Belki de bu gece en iyi şekilde davranmayı planlamadığım için, ama işte buradayım, profesyonel olmaya çalışıyorum ... eh, profesyonel doğru terim olmazdı, özellikle de seks konuşmasından sonra.

"Bilmiyorum," diyorum onun yerine. "Gergin misin?" "Hayır, neden gergin olayım ki?"

"Sevgililer Günü'nün baskısı mı?" Omuz silkiyorum.

"Asla kutlamam, bilirsin, çünkü ben her zaman doğum günümü kutlarım."

"Doğru. Doğru." İçkime bakıyorum. "Biliyor musun, sanırım bunlardan bir tane daha içmem gerekecek."

"O zaman iç." Göz kırpıyor ve yemin ederim rahmim titriyor.

Bana neler oluyor böyle? Sevgililer Günü olduğu ve havadaki romantizm kafamı karıştırdığı için mi? Çünkü Eli ile daha önce de bire bir görüşmelerim olmuştu. Kabul ediyorum, hızlıydılar ve bir görevim vardı ama yine de şimdiki gibi tökezlememiştim.

Çalışırken gözlerinin içine baktığımda hiçbir zaman dudaklarımı incelememiş ya da şimdiki gibi sıırtmamıştı.

Bir kez daha.

Peki bu geceyi bu kadar farklı kılan ne?

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

ELI

Penny Lawes'la ilk tanıştığım anı hatırlıyorum. Stajyerdi ve Pacey ona etrafı gezdiriyordu. Soyunma odasının hemen dışındaki koridorda karşılaşmıştık. Pacey'nin kızları soyunma odasına getirmesiyle ilgili bir yorum yaptım ve ona kendi Brentwood Beyzbol geleneğini başlatıp başlatmadığını sordum - kızları soyunma odasına geri götürmeleriyle bilinirler. Sıkılmış bir çeneyle yanındaki kızın kız kardeşi olduğunu söylerken gözleri ölümcül bir şekilde büyüdü.

Şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz.

Yani . . . Pacey, uzun, kıvrıkcık sarı saçlı görünümünden hoşlanıyorsanız iyi görünümlü bir adam, ama kız kardeşi ... Hay sikeyim.

Sıcak.

Kavramak için kalçaları ve keşfetmek için kolayca bir saat harcayabileceğim tam bir lanet rafi ile kıvrımlı. Ve o lanet dudaklar, peluş ve çürütülmek için yalvarıyor. Uzun, platin sarısı saçları elime dolayabilir ve içine girerken sıkıca tutabilirim. Lanet olası mükemmellik. Her santimi.

O günün ilerleyen saatlerinde, maçtan sonra biraz bacak çalıştırmak için ağırlık odasına gittiğimde, Pacey beni duvara yapıştırdı ve kız kardeşinden uzak durmamı söylerken beni orada tuttu.

Tabii ki aptalı oynadım ve neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim. O da bana şöyle cevap verdi: "Ona nasıl baktığını gördüm. Yemin ederim, ona dokunursan ölürsün."

Bu yüzden bu küçük bilgiyi sakladım çünkü bir tehdit olsa da bunun büyük olasılıkla gerçek bir tehdit olduğunu biliyordum. Yüz yüze gelmek istemediğim bir tehdit.

Stadyumun koridorlarında yürürken ya da TikTok kampanyalarından birinde onunla birlikte çalışırken onunla her karşılaştığımda sadece başımı salladım ve gülümsedim.

Ama içten içe . . .

Kahretsin, onun kısa boyuna en ufak bir çentik atan yüksek topuklarını yedim. O topuklu ayakkabıların belime sarıldığında nasıl görüneceğini hayal ettim. O topuklu ayakkabıları çıkarıp onu yatağıma nasıl yatıracağımı, saçlarının yatağın üzerinde nasıl dağılacağını izleyeceğimi düşündüm. Ve bu fanteziler kafamda birikti, dokunulmaz etiketli bir klasörde dosyalandı. Ama bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bilsem bile üretmeyi bırakmadılar.

Sadece stok yapmışlar.

Onun her bakışında.

Her an o topukların koridorda tıkırdadığını duyuyorum.

Başkasıyla konuşurken o güzel dudaklarından çıkan her kahkahayla.

Aklım başımdan gitti. Hayal gücüm yükseldi ve ne zaman o yanımda olsa azgın ve muhtaç oldum.

Bu gece de bir istisna değil.

Ama bu gece onunla flört ediyorum. Ne de olsa doğum günüm.

Mutlu yıllar bana.

Biraz flört etmekte yanlış bir şey yok, değil mi?

Pipetini emerken ona, "Bunu oldukça hızlı içiyor gibisin," diye işaret ediyorum, yanakları çukurlaşıyor ve bana o pipetten başka bir şey emiyor olsaydı nasıl görüneceğini hayal ettiriyor.

"Öyle miyim?" diye soruyor içkisinden uzaklaştıktan sonra. "Şey, susadım. Bütün bu gevezelikler beni kavurdu."

Lanet olası gevezelik. Normalde bir kadının durmadan rastgele şeylerden bahsetmesi umurunda olmazdı ama nedense Penny bunu yaptığında büyüleniyorum ve devam etmesinden başka bir şey istemiyorum. Onun o çılgın düşüncelerinde kaybolmak istiyorum.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Ona sordum.

"Uh . . ." Etrafına bir göz atıyor. "Sanırım ben iyiyim. Aslında fazla kalmayı planlamıyorum. Biliyorsun, yarın iş var. Bu gece gerçekten Blakely'ye iyilik olsun diye geldim ve dışarıda kaldım çünkü bugün senin doğum günün. Ne yapmalıyız biliyor musun? Aslında barda dolaşıp eve gidebileceğin birini bulmalıyız. Bilirsin, nasıl kutlanacağını gerçekten bilen birini." Kaşlarını bana doğru sallıyor ve eğer beni başkasıyla karıştırmaya çalışmasından bu kadar rahatsız olmasaydım, bunun sevimli olduğunu düşünürdüm.

"Seninle iyiyim."

"Ben mi?" diye soruyor, kendini göstererek. "Bu, şey, bilirsin, ben, şey değilim... şey-"

"Seninle takılmak güzel," diyorum, böylece onun arkadaşlığından başka bir şey aradığımı düşünmemesi için havayı temizliyorum. Belirli bir günde onunla yaşadığım bir etkileşim yüzünden başka bir kadının teklifine kaç kez *hayır* dediğim hakkında hiçbir fikri yok.

Eğer bir hamle yaparsa, üzerine öyle bir atlardım ki. Bir anda, aklımda tek bir şeyle benim evime doğru yola koyulurduk - bacaklarının arasına girmek.

"Oh, tamam." İçkisine bakıyor. "Sıkıcı olduğumu düşünmüyor musun?"

"Neden sıkıcı olduğunu düşüneyim ki? Sen hiçbir şey olmadın ama

"Sana rastladığımdan beri eğleniyorum."

"Evet, ama çok iyi bir konuşmacı değilim."

"Doğru değil," diyorum biramdan küçük bir yudum almadan önce.

"Seni çocuklarla gördüm. Her zaman onlarla gülüyorsun, şakalaşıyorsun, takılıyorsun."

"Evet, şey... bu farklı."

"Nasıl yani?" Ona yaklaşıırken soruyorum. Bulduğum konumdan, onun baş döndürücü, egzotik parfümünün kokusunu alıyorum ve bu koku lanet olası göğsüme çarpıyor.

Bakışlarını kaçırıyor ve söyleyeceği şeyin gerçek olmayacağını anlayabiliyorum. Ve ben ondan gerçeği istiyorum. Onunla böyle konuştuğum nadirdir, bu yüzden hiçbir şeyin onu engellemesini istemiyorum.

Elimi kaldırıyorum ve iki parmağımla başını çevirerek bana bakmasını sağlıyorum. "Bana gerçeği söyle. Benimle etkileşim kurmak neden farklı?"

Gözleri benimkileri ararken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, "Çünkü sen, şey ... çünkü ..." diyene kadar ileri geri gidip geliyor. Tekrar yutkunuyor. "Çekicisin."

Bingo.

Tam da duymak istediğim şey.

İki yıldır peşinden koştuğu kadının kendisini çekici bulduğunu duymak bir erkeğin egosunu asla incitmez. Hayır, bu küçük bilgiyi sikime çok yakın tutacağım.

"Diğerleri çekici olmadığından değil, çünkü öyleler, ama sen farklısın ve bunu neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Sadece iki kadeh içtim. Sarhoş falan değilim, yani dudaklarım o kadar gevşek olmamalı. Açıkçası, bunu söylediğimi bile unutmaya ne dersin?"

"Hayatta olmaz." Elimin tekrar aşağı kaymasına izin verdim, sadece masanın üzerinde onunla yakın bir yere yerleşmek için. "Bu bilgi kırıntısını sonsuza dek saklayacağım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Neden böyle yüzüme vurmak zorundasın? Açıkçası, bu konuda konuşmak benim için utanç verici-"

"Sürtmek mi? Sürtünmüyorum. Penny Lawes'ın çekici olduğumu düşünmesinin tadını çıkarıyorum."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Çünkü sen lanet olası bir tanrıçasın ve Gerçekten harika hissettiriyorsun," diyorum kendimi durdurmadan. Ağzı açık kaldı, yüz ifadesinin her yerinde şok yazıyordu.

"Ama bu konuda konuşmak zorunda değiliz," diyorum çabucak, onu korkutup kaçırmak istemediğimden. Yine de bu ipucunu vermek önemli. Bana izin verirse ona tapacağımı bilmesini istiyorum ama bunu garip bir hale de getirmek istemiyorum. "Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve sonra kollarını göğsünde kavuşturarak taburesine oturuyor. Merakla, bu gece birileriyle takılmak isteyen bekarlarla dolu kalabalık bara göz gezdiriyor. Sonunda sessizce eğilip fısıldıyor: "Bu bir tür şaka programı da benim haberim mi yok?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu ... bu gerçek olamaz, yani beni bir şaka programına mı çıkardınız? Tanrım, bu takım için mi? Kameralar var mı?" Tekrar etrafına bakınıyor, daha iyi görebilmek için sandalyesinden kalkıyor.

Elimi omzuna koyuyorum ve onu koltuğuna geri itiyorum. Gözlerinin içine bakarak, "Şaka gösterisi falan yok Penny. Bunu sana yapmazdım."

Beni tekrar inceliyor, yüz ifadesi mizah ve kafa karışıklığının bir karışımı. Soru yağmuruna mı tutacak yoksa kahkahalara mı boğulacak emin değilim.

O ikincisini seçiyor.

Yavaş başlar. Bir kıkırdama. Küçük bir ha . . . ta ki tam bir kahkahaya dönüşene kadar ve ardından etrafımızdaki insanların bize doğru bakmaya başlamasına neden olacak kadar iğrenç bir kahkaha.

Kahkaha vücudunun her zerresini ele geçiriyor, onu tepeden tırnağa sarsarak gözyaşlarına boğuyor. Acayip gözyaşları. Bir peçeteye gözlerini siliyor, duraksıyor ... bana bakıyor ve yeniden gülmeye başlıyor.

Sinirli bir şekilde, o karnını tutmaya ve soluk soluğa kalmaya devam ederken ben içkimden uzun, sert bir yudum alıyorum. Yanımızdan geçen bir garson görüyorum ve Penny kendini toparlamaya çalışırken ikimiz için bir tur daha içmesi için ona el sallıyorum.

Girişimler anahtar kelime.

Bir dakika sonra ona "Bitirdin mi?" diye sordum.

Birkaç nefes alıyor, birkaç kıkırdama daha çıkarıyor ve garson bize yeni bir tur getirdiğinde pipetiyle içkisini yudumluyor. Boş bardaklarımızı alıyor ve ortadan kayboluyor.

Birkaç saniye sonra gözlerini bir kez daha siliyor ve başını sallıyor. "İşim bitti." Sırıttıyor.

Tekrar kahkaha atıp atmayacağını görmek için bekliyorum, ama kendini tuttuğunda, "O zaman söylediklerimin sana neden bu kadar komik geldiğini söyler misin?" diyorum.

"Çünkü inanılmaz," diye yanıtlıyor. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı pipeti yeni bardağından yudumluyor. "Bu bardaki herkese söylediklerinizin inandırıcı olup olmadığını sorun, yüzde yüz hayır diyeceklerdir."

"Anlıyorum." Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak çenemin yan tarafını ovuyorum çünkü şimdi beni gerçekten kızdırdı. Oldukça sakın bir adamım ve diğerleriyle şakalaşabilirim. Aslında bunu tercih ederim ama bu konuşma sinirlerimi bozdu. Bu sadece benim için aşağılayıcı değil, aynı zamanda onun için de aşağılayıcı. O kadar seksi ki, onun yanında olmak ve bir hamle yapamamak acı verici.

Ama bu gece bu durum değişebilir.

Eğildim ve elimi çıplak kalçasına koydum, kulağına doğru söylerken elimi içeri doğru kaydardım, "Bilgin olsun diye söylüyorum, seninle ilk tanıştığım andan beri

seni becermek istedim. İstersen inanma" - dudaklarım kulağını okşuyor
-Ama bu doğru. O dudaklarına sahip olmak istedim. Göğüslerine tapmak istedim. Ve amının, tadına bakmak istedim." Başparmağımın ipeksi teninde gezinmesine izin verdiğimde nefesi kesiliyor. "Sana her rastladığımda, seninle her göz göze geldiğimde ya da parfümünü koklayacak kadar yakın olduğumda, sana yapabileceğim tüm kirli, yaramaz, lezzetli şeyleri düşündüm. Hayalini kurdum. Sıkime binmenin, göğüslerinin yüzümün yanında zıplamasının, amının uzunluğuma karşı titreşmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Sakın bir an bile söylediklerimin şaka olduğunu düşünme. Seni becermekle ilgili asla şaka yapmam. . asla."

Kulak memesine bir ısırık atarak geri çekiliyorum ve içkimi alıp dudaklarıma götürmeden önce elimi kalçasından çekiyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım.

Yanakları kızardı.

Dudakları şokla aralandı.

Ve gözleri yavaşça benimkilere kilitlenirken göğsü gerçekten kabarıyor.

"Ben ... uh ..." Yüzünde şok ifadesi belirirken dudaklarını ıslatıyor. Aklından neler geçtiğini ancak tahmin edebilirim. Onun için arzularımı bu şekilde ortaya dökmeyi beklemiyordum ama beni kızdırdı ve o anda gerçeği anlamasına ihtiyacım vardı. Onunla tanıştığımdan beri çektiğim işkenceyi anlaması için. Sonunda sesini buldu. "Seks konusunda kötü olduğum söylendi."

Ne oluyor lan? Bu gece burası çok gürültülü, o yüzden onu yanlış duymuş olmalıyım. Eminim, birinin ona berbat yattığını söylediğini ima etmemiştir. Ama yüzüne bakınca, utançtan yerin dibine girmiş gibi görünüyordu, belki de onu doğru duymuştum. "Penny, az önce-" mi dedin?

"Daha önce iyi olduğumu, çarşaflarda iyi yuvarlandığımı iddia ettiğimi biliyorum, ama bu yüzü kurtarmak için bir yalandı. Son erkek arkadaşım kötü olduğumu söylemişti, bu yüzden ... bilirsin, sadece fantezilerine yardımcı olabileceğini düşündüm. Burası iyi değil. Nabız hızlandıran seks için uçuşa yasak bölge. Üzgünüm."

Sekste kötü müsün?

Aptalın biri ona sekste kötü olduğunu mu söylemiş? Kim bir kadına bunu söyler ki?

Bir erkeğin bunu söylemesinin tek nedeni, aslında seks konusunda kötü olanın kendisi *olması* ve suçu başkasının üzerine atmasıdır.

gerçeklerle yüzleşmek zorundasınız.

Damarlarımda öfke pompalanırken, aramızdaki mesafeyi kapatırken sessizce "Buna bir saniye bile inanmıyorum" diyorum. Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına itiyorum ve yanağında oyalanıyorum. "Sana şunu sorayım. Seni hiç orgazm etti mi?"

Görünürde rahatsız, taburesinde kayıyor. "Şey, ona yardım ettiğimde."

"Ona yardım mı etti?" Bunu tam olarak nasıl yaptığını merak ederek soruyorum.

"Bilirsin, eğer o bana arkadan sokulurken ben kendime masaj yaparsam."

Sikilirken klitorisile oynadığı görüntü, büyük ekrandaki lanet olası bir sinema filmi gibi aklımdan geçiyor. Onu görebiliyorum, hissedebiliyorum, ama arkasında bir pislik yerine ben varım ve klitorisile oynamasının tek nedeni benim bunu talep etmem, ihtiyacı olduğu için değil.

Çok tahrik oldum. Yüzümü ona dönerek ayaklarımı taburesinin basamaklarına dayıyorum ve elimi sırtına koyarak onu yüksek masayla aramda kapatıyorum. "Her seferinde bunu yapmak zorunda mıydın? Kendine masaj yapmak?"

Bana bakmıyor. Gözlerini içkisine çeviriyor, buğuyla oynuyor, mükemmel manikürlü parmağını nemli damlacıkların üzerinde gezdiriyor. "Biliyorsun, bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Peki ya, uh . . . doğum günün. İyi bir hediye aldın mı?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyorum. "Ama gecenin sonuna kadar gerçekten iyi bir tane bulacağımı umuyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarını tutarak ne kadar ciddi olduğumu anlamasını sağlıyorum.

O yasak bölge.

Uyarıldım.

Ve mesafemi korudum.

Ama bu geceyle ilgili bir şey var. Beni ona daha da yaklaştıran bir şey ve Pacey'nin kızgın yüzünü ya da tehditkâr sözlerini kaç kez aklıma getirmeye çalışsam da, çaresizliğim onları çabucak silip süpürüyor.

I. İstemek.

Onu.

İhtiyacım

var. Ona.

Kötü.

Ve bu gece ona sahip olmamı hiçbir şeyin engelleyebileceğinden emin değilim.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

PENNY

İçki.

Daha fazla içkiye

ihtiyacım var.

Bütün içkiler.

Ağzımı bir şelalenin tabanı gibi düşünün ve tüm içkiyi boğazımdan aşağı boşaltın çünkü, aman Tanrım, Eli Hornsby kırmızının tüm farklı tonlarına bürünmeme neden oluyor.

Terden bahsetmiyorum bile. Beni sırtımdan aşağı terletiyor.

Evet, biliyorum, terlemek hiç de çekici değil ve kimse bunu duymak istemiyor. Ama bu noktada parlamaktan daha fazlasıyım ve bunun nedeni yanımda oturan son derece muhteşem adamın kulak mememi ısırmaya karar vermesi.

Hiç uyarılma tsunamisinin dev, tüketen bir dalga halinde vücudunuzu ele geçirdiğini hissettiniz mi?

Evet, var ve Eli'nin kulak mememi dişlerinin arasına almaya karar verdiği andı. Lanet olası kulak memem, bayanlar. Kulak memesinin seksi olduğunu hiç sanmıyorum. Onlar kafanıza bağlı sarkan deri parçaları. Birinin onları delmeyi düşünmesi iyi bir şey çünkü onları o kadar da ürkütücü yapmayacak küçük bir şeye ihtiyaçları var. Ama evet, işte buradayım, üç periyot buzda oynadıktan sonra küçük bir kıştırma yüzünden lanet bir hokey oyuncusu gibi nefes nefeseyim ve terliyorum.

Kısa bir ısırık.

Ne dilini kulağıma soktu -ki bu arada, iğrençti- ne de kulağıma emdi ya da onunla oynadı. Dişleri kısa bir geçiş yaptı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan yerine dönmüş, birasını yudumluyordu.

Yine de hayatımı değiştirdi.

Hâlâ hissedebiliyorum, dişlerini kulağımda. İç uyluğumdaki elini, başparmağının tenimi okşayışını, sürükleyişini, alay edişini hâlâ hissedebiliyorum.

Ve o kışkırtıcı sesi, hala kulaklarımda çınlıyor, bana yapmak istediği tüm kirli şeyleri anlatıyor.

Göğüslerimin yüzünde zıplamasını mı görmek istiyor? Bu da ne böyle?

Benim . . . *gulp* amım onun boyuna karşı nabız gibi atıyor. Hayatımda hiç bu kadar uğursuz bir cümle duymamıştım.

İşte bu yüzden içkiye ihtiyacım var. Çünkü ya bir endişe yumağına dönüşmek ya da mememi elbisemden çıkarıp yanımda oturan doymak bilmez aç adama meze olarak masaya koymak üzere olan bir sinir yumağıyım.

Meme almak için. Tercihen emme aleti olarak kullanılmak üzere. NEDEN BAHSETTİĞİMİ ANLIYOR MUSUN?

Tamamen kaybettim.

"Bu elbiseyi bu gece için mi aldın?" Sandalyemin arkasında duran eli yavaşça sıcak pembe kumaşın üzerinde geziniyor. Parmağı arkadaki fermuarla oynadığında, nefes alışım neredeyse beni taburemden fırlatacak.

"Hayır," diye ciyakladım. "Bende vardı ama hiç giymedim. Bir blazer ceketle bile iş için fazla açık saçık olduğunu düşünmüşümdür hep, ama bir randevu için hoş olacağını düşünmüştüm. Ani bir satın almaydı. İndirimdeydi, rengini sevdim ve kısa bacaklarımı göstereceğini düşündüm, ki öyle de oldu çünkü yürürken kalçalarımıdan yukarı çıkmayı seviyor. Aynada öyle görünmüyordu ama ben de yürümüyordum. Sadece orada durmuş kendimi kontrol ediyordum. Yani bana sorarsanız çok yanıltıcı bir elbise. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, konuyu toparlayacak olursak, vücudumdaki bu kumaş parçası bu gece için satın alınmadı."

Omzumdaki saçlarımı tarıyor, parmakları tenimde geziniyor, beni yakıyor, dağlıyor.

Bu onun baştan çıkarma yöntemi mi? Olan şey bu mu?

Yani, bu gece hediyesi olmamı istediğini söylemişti, yani olan bu mu? Eğer öyleyse, işe yarıyor.

Vücudum gümbürdüyor, daha fazlasını istemem için beni zorluyor.

"Bu geceye sakladığına sevindim. Üzerinde çok seksi duruyor."

Kıkırdıyorum çünkü açıkçası başka nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Şu anda bu senaryo bana çok gerçek dışı geliyor. Bugün Sevgililer Günü ve ben bekâрім, Eli Hornsby'nin yanında oturuyorum ve o benimle flört ediyor.

En çılgın düşüncelerimde bile bu senaryonun gerçekleşeceğini hayal edemezdim.

"Neden gülüyorsun?" diye sorarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bedenimin bir derece daha ısınmasına neden oluyor.

"Çünkü"-boğazımı temizliyorum-"tüm bunlar çok saçma görünüyor. Yani, ne yapıyoruz biz?"

"Flört etmek," diyor. "Birlikte biraz zaman geçirmek. Birlikte biraz masum zaman geçirmek."

"Bu masum mu?" Ben soruyorum.

"Evet, eğer masum olmasaydı, inanın bana, bilirdiniz."

Elimi yüzümün önünde sallıyorum. Tanrı'ya şükür burası karanlık çünkü şu anda pancar kızılı yanaklarımın rengini ancak hayal edebilirim.

"Şey, buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama Gitme vaktimin geldiğini hissediyorum." İçkimin geri kalanını yudumluyorum ve sıvı boğazımdan aşağı akarken, yarım saat önce gitmem gerektiğini ama garip bir nedenden dolayı burada kaldığımı düşünüyorum.

Neden emin değilim.

Boş bardağımı masaya bırakıp taburemden kalkıyorum, ancak Hornsby de ayağa kalkarak geri çekilmemi engelliyor.

"Yoluma çıkıyor gibisin," diyorum ona bakarak.

"Çünkü gitmeni istemiyorum."

"Kalmamı istemen çok nazik bir davranış, ama eğer burada kalırsam, kulağımı tekrar kemirmen için sana yalvarmak gibi aptalca bir şey yaparım diye korkuyorum."

Dudaklarına bir sırıtış yayılır. "Bu aptalca değil. Aslında bu gerçekten iyi bir fikir."

Başımı salladım. "Hayır, bu berbat bir fikir. Gerçekten kötü." Uzanıp göğsünü okşuyorum, kaya gibi sert kasları libidomu törpülemek için hiçbir şey yapmıyor. "Yapmalıyım, vay canına, gerçekten kaslısın."

Kıkırdıyor ve sonra elimi tutup beni tabureme geri oturtuyor. "Kal. Artık flört etmeyeceğime söz veriyorum. Sadece doğum günümde beni terk etme. Büyürken yeterince doğum günümü yalnız geçirdim. Bu doğum günümde bana eşlik et."

Doğum günlerini yalnız mı geçirmiş? Bununla ne demek istiyor? Bu çok üzücü.

Şu anda Hornsby hakkında, hayranları için dünyaya sundukları dışında pek bir şey bilmediğimin farkındayım. Ama o şeytani gözlerinin ve ışıltılı sırtışının ardında, nerede büyüdüğünü, nasıl bir hokey yıldızı haline geldiğini ya da onu bugün olduğu kişi yapan hemen hemen hiçbir hayati bilgiyi bilmiyorum.

"Lütfen . . . Penny?"

Tanrım, bu yüze nasıl hayır diyebilirim ki?

Diyemem.

Bu yüzden henüz ayrılmadım ve bu yüzden kendimi ondan bana bir içki daha ve peynir soslu kraker ısırıkları sipariş etmesini isterken buluyorum.

Onu ekmeyeceğime dair söz vererek hızlıca tuvalete gittikten sonra, masada yiyecek ve yeni içecekler görmekten memnun bir şekilde tabureme geri yerleşiyorum.

"Döneceğimi söylemiştim," diyorum bir çubuk kraker alırken.

"Benimle daha fazla zaman geçirmek istediğin için olduğunu düşünmek isterdim ama tahminimce simit ısırıkları yüzünden."

Çiğnerken, "Evet, karbonhidratlara bayılırım" diyorum.

Kıkırdıyor ve bir çubuk kraker alıyor, sonra da ağzına atmadan önce peynir sosuna buluyor. Tam olarak belirleyemediğim nedenlerden ötürü, yemek yerken onu izliyorum, çiğnerken çenesindeki ince kasların nasıl çalıştığını ya da yutkunurken boğazının nasıl kasıldığını fark ediyorum. Son derece sıcak ve TikTok için çocukların yutkunma ve çiğneme görüntülerinden bir kolaj yapmam gerektiğini düşündürüyor. Eski moda bir susuzluk tuzağı. Yine de bu biraz fazla cinsel olabilir ve işimi kaybetmeye hazır değilim, hele de yeni kazanmışken.

"Peki, söyle bana Penny, eğer Blakely burada oturuyor olsaydı, ne hakkında konuşuyor olurdun?"

Simidimi gecenin dördüncü gimletinden kocaman bir yudumla yıkıyorum ve alkolün etkilerini hissetmeye başladığım için bardağımı yere bıraktığımda gülümsüyorum.

"Şey, kesinlikle sen. Muhtemelen her hareketinizi izliyor ve birbirimizle bu konuda dedikodu yapıyor olurduk. Muhtemelen senin ne yaptığını

Kime asıldığınızı, neden asıldığınızı ve ne söylediğinizi. Muhtemelen eve kimi götüreceğinize dair bahse giriyordunuz."

"Öyle mi? Sizinle takılmayacağımı kim söyleyebilir?" "Kötü ağda deneyimim hakkında konuşmaya başladığımızda, güven bana, gitmiş olurdun."

"Ağda, ha?" Bana yavaşça bir göz attı. "Aşağıda çıplak mısın, Penny?"

Söz konusu alkol beni gevşetmeye başladığı için ona şöyle cevap veriyorum: "Normalde kısa bir iniş pisti, ama bu son seferde her şey gitti ve ben buna hazır değildim. Normal kadınıym değilim, bu yüzden beni balmumuyla yaktı."

Sanki yıllardır canının çektiği az pişmiş bir wagyu bifteğiymişim gibi bana bakarken dudaklarını ıslatıyor. "Beğendin mi?"

Omuz silkiyorum ve ağzıma bir simit daha atıyorum. "Yani, çok farklı hissettirmiyor. Dürüst olmak gerekirse, hepsini yapmanın klitorisimi soyacağı konusunda gergindim, ama hala sağlam."

Kıkırdıyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Yüzü bana dönükken eli sandalyemin üzerine düşüyor, buyurgan vücudu aramızdaki tüm boşluğu kaplıyor. "Daha önce taşaklarım ağda yaptırmıştım."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Biliyor musun, buna inanmanın zor olduğunu söylemek üzereydim, ama sadece giyim tarzına bakarak ağdacı olduğunu tahmin ediyorum. Göğsüne ağda yapıyor musun?"

Başını salladı. "Evet. Göğüs, taşaklar ve kış." Bu bilgi değil mi?

"Anlıyorum." Boğazımı temizliyorum. "Bunu hâlâ yapıyor musun?"

Tekrar başını sallıyor. "Evet, sanırım daha hızlı kaymamı sağlıyor. Bir keresinde Taters'ı benimle gelmeye ikna etmiştim. Kızıışmış vahşi bir kedi gibi çılglık atıyor ve sanki biri kışına kızgın demir sokmuş gibi etrafta dolaşıyordu ama alıştı ve şimdi düzenli olarak gidiyor."

"Bu ... hmm, bu büyüleyici. İkinizin bir videosunu yapmalıyım. Buna çıplak taşakların hikayesi diyelim."

Gülüyor. "Ön ofisin bunu onaylamayacağından eminim."

"Muhtemelen hayır." Vücudumu ona dönük olacak şekilde kaydırıyorum ve dizlerimiz birbirine çarpıyor. Bacaklarını daha geniş açıyor ve ben de bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirirken daha da yaklaşıyorum. İçkisini tutan eli

Avucunun soğukluğuyla karışan dokunuşunun sıcaklığı kaslarıma garip şeyler yapıyor, onları farklı şekillerde kasıyor.

"Blakely ile başka ne hakkında konuşuyor olabilirsin ki?" Başparmağı tenimi okşuyor ve neredeyse dokunuştan inleyecektim.

Evet, alkol beni gerçekten gevşetti.

"Muhtemelen korkunç seks hayatımla ilgilidir çünkü ilişkisi olan arkadaşlar bekar arkadaşlarıyla bu konuda konuşmayı severler. Bu ve korkunç seks hayatıma yardımcı olması için bana birini ayarlamak."

"Taters ayrılmadan önce Sarah ile çıkarken, her biri için mükemmel olduğumu iddia ederek beni arkadaşlarına ayarlamaya çalışırdı. Bence bunun nedeni beni bir ilişki içinde görme ihtiyacı duymalarıydı."

"Onlardan biriyle hiç çıktın mı?"

"Bir kere," diye itiraf ediyor. "Seviştik ve hepsi bu." Omuz silkiyor. "Hiç ilişkiniz oldu mu?"

"Liseden beri değil. Yoğun programımda başkası için endişelenmek zorunda kalmamak daha kolay. Emekli olduğumda bir kız bulmak ve istersem bir aile kurmak için bolca zamanım olacağını düşündüm."

"İstedğin bu mu?" Genellikle gerçeklerden ziyade flört maskesi takan bu adamı merak ederek soruyorum.

"Muhtemelen." Birasını yudumluyor. "Bunun üzerine fazla düşünmedim. Biraz buraya ve şimdiye odaklanıyorum." Bardağını masaya bırakıyor ve büyük eliyle çeviriyor. "Peki ya sen Penny? Bir aile kurmak istiyor musun? Yuva mı kurmak istiyorsun?"

Yaltaklanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bunun için yeterince olgun olduğumu sanmıyorum. Kariyerime o kadar odaklanmış durumdayım ki bu tür şeyleri hiç düşünmedim bile. Dürüst olmak gerekirse hiçbiriyle ilgilenmiyorum. Sadece eğleniyorum."

"O zaman doğru yere geldiniz." Kadehini kaldırıyor ve "Şu içkileri bitirelim ve buradan gidelim" diyor.

"Oh ... eve mi gidiyorsun?" Biraz şaşkın ve muhtemelen -sadece muhtemelen- bu kadar çabuk ayrılmak istemesinden dolayı üzgün bir şekilde soruyorum.

Sırıttırıyor. "Hayır, biz tatlı yemeye gidiyoruz. Harika bir yer biliyorum."

"Bekle, seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, Tanrım. Bir doğum günü pastasını hak etmiyor muyum?"

"Yani, evet, tabii ki." Aklım karışıyor. "Başka bir şey değil de gerçekten doğum günü pastası demek istediğin sürece."

"Ne demek istiyor olabilirsin?" diye soruyor gözlerinde neredeyse kör edici bir parıltıyla.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." İçkimin kalanını yudumluyorum. Alkol etkisini gösterdi ve kendimi olağanüstü mutlu hissediyorum. Artık sinir yok, endişe yok. Kendimi rahatlamış ama aynı zamanda tutarlı hissediyorum. Sanki sarhoşluktan dolayı bulanık olmayan sağlam kararlar verebilirmişim gibi.

Bu yüzden Hornsby ayağa kalkıp bana elini uzattığında hemen tutmuyorum.

"Doğum günümü benimle kutlamayacak mısın?"

"Doğum günü olayını kendi yararına kullanma eğilimindesin. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Bu gezegende bir yıl daha hayatta kaldım. Bunun bir kutlama sebebi olduğuna eminim." Parmaklarını oynatıyor. "Hadi ama."

"Bir saniye bekleyin. Bu tatlıyı kabul etmeden önce, ki bu gerçek bir yiyecek, doğru mu?"

"Doğru."

"Tamam." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "O zaman tatlıdan sonra yollarımızı ayırdığımızdan ve iyi geceler dediğimizden emin olmalıyım."

Çenesi kasılıyor, yanağının titremesinden ve bakışlarını kaçırmasından kızgınlığını anlayabiliyorum. Kabul edecek mi? Tahminimce tatlı bir numaraydı. Kafam güzel olabilir ama aptal değilim. Cevabını beklerken içten içe sırtıyorum çünkü onun içini görebiliyorum. "Tamam," diyor sonunda. "Tatlıdan sonra yollarımızı ayırıyoruz."

"Anlaştık mı?" Elimi uzattım.

Derin bir iç çeker. "Anlaştık." Elimi tutuyor ve beni taburemden aşağı çekiyor. "Beni takip et."

Birlikte kalabalığın arasından geçiyoruz. Birkaç kişi onu fark ediyor ve yumruk tokuşturmak ya da tokalaşmak için durduruyor. Bir adam Hornsby ile selfie çekti ve tüm bu süre boyunca elimi tuttu, hiç bırakmadı. Bu, maruz kalmaya hazır olmadığım bir takdir kasırgasıydı.

Yine de ondan küçük bir parça alma ihtiyacını anlıyorum. Bu adamlar Vancouver'da mutlak tanrılar. Onları vahşi doğada görmek ve onlara erişmek büyük olasılıkla her hokey hayranı için ezici ve bir rüyanın gerçekleşmesidir.

Nihayet dışarı çıktığımızda, yüzümüze soğuk bir rüzgar çarptı. Şubat ayında Vancouver'da elbise giymek pek akıllıca bir seçim değil ama dışarıda çok uzun süre kalmayı beklemiyordum.

Hornsby elimi bırakıyor ve takım elbise ceketini hızla çıkarıp omuzlarıma örtüyor. Büyük ceket beni tıpkı onun gibi kokan özel dikim kumaşın içinde boğuyor. Vücudum onun beni sarmaladığı düşüncesiyle hemen ısınıyor.

Elimi tekrar tutup beni aşağıya doğru yönlendirmeden önce, "Hızlı bir yürüyüş olacak," diyor.

Hızla ilerlerken elbisemin eteklerini çekiştiriyorum. "Bu elbiseyi giyerken kışlık giysileri düşünmemiştim. Ceketiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve bu elbise ... güven bana, bu gece için mükemmel."

"Bunu pantolon giyen adam söylüyor."

"Ayak bileklerim açıkta. Soğukluğu hissediyorum." "Ayak bileklerinin üşümesini

Tanrı korusun," diye şaka yapıyorum.

"Biliyorum, etraftaki hayranlarım moraracak diye ödleri kopuyor. Sadece ayak bileklerime adanmış Instagram hesapları olduğunu biliyorsunuz."

"Biliyorum. Onları gördüm," diyorum. "Yorumlar kesinlikle çok saçma."

"Saçma mı gerçek mi? Birisi Kanada ve Amerika'daki en iyi ayak bileklerini kolayca kazanabileceğimi söyledi. Yani, bu gururla taşıyacağım bir unvan."

"Belki bu hafta bir TikTok için ayak bileklerinizin modelini çıkarırsınız, aç hayranlarınıza çalışmak için daha fazla malzeme verirsiniz."

"Malları onlara böyle mi veriyorsun?" Başını sallar ve tüm ciddiyetiyle şöyle der: "Penny, sütü öylece bedavaya veremezsin. Bunun için onları çalıştırmalısın. Biraz orada, biraz burada parlatarak daha fazlası için yalvarmalarını sağlamalısın. Eğer sadece onlara verirsen, ilgisizleşirler. Ve gerçekten ayak bileklerimin "has- been" olarak bilinmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Kulağa ne kadar gülünç geldiğini görünce içimden yüksek sesli bir kahkaha patlıyor. "Tam bir dehşet."

"Aynen öyle. Ben de diyorum ki, iki yıllık bir pazarlama projesi planlayalım ve sadece ayak bileklerimi gösteren otuz dakikalık bir videonun büyük gösterimine kadar ayak bileklerimin parçalarını göstereyim. Nihai zirve hakkında konuşalım. Hayranlarımın nasıl rahatlayacağını bir düşünün."

"Bastırılmış, sınırlandırılmış bir orgazm gibi."

"Kesinlikle," diyor, sesi giderek derinleşiyor.

Ona bakıyorum ve gözlerimiz birleştğinde görebildiğim tek şey onunkinde bir özlem. Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

"Ne?" Tek elini savunmak için kaldırdı. "Hiçbir şey düşünmüyordum."

"Sen tam bir yalancısın."

Bir an sessiz kaldık ve sonra mırıldandı, "Orgazm diyen sendin."

"Evet ve bunu ima eden de sendin."

"Ben hiçbir şey ima etmedim. Bu sadece senin kirli zihninin işi, Penny."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

ELI

Bir konuda açık olalım: Yatağa götürdüğüm her kadın istekli ve rızası olan bir partnerdir.

Onları oraya getirmek için utanmadan flört ediyor muyum? Tabii ki ediyorum. Ama onları kendi isteklerine karşı mı getiriyorum?

Asla.

Ben böyle yapmam.

Benim onu istediğim kadar kadının da beni istemesini istiyorum.

Penny ile bu akşamın gidişatı dayanılmaz çünkü bu gecenin nasıl bitebileceğini hissediyorum. En iyi arkadaşım, takım arkadaşımın kız kardeşiyle ve bir hiç uğruna flört ederek çizgiyi aştım.

O çok utangaç.

O çok akli başında.

Benden etkilenmiş olabilir ama teslim olmayacak. Hayal kırıklığına uğradım mı? Kesinlikle.

Ama bu onu bırakıp başka birini bulacağım anlamına gelmiyor. Aslında onun arkadaşlığını seviyorum. Komik biri. İlginç biri. Daha rahat olduğunda şakalaşıyor ve bu hoşuma gidiyor. Takılmak için harika bir insan.

Dürüst olmak gerekirse, ona rastladığıma sevindim. Doğum günümü eğlenceli hale getirdi, oysa normalde doğum günüm sadece sahip olmadığımı unutmaya çalıştığım akılsız bir gündü.

Ne ailem ne de takım arkadaşlarım dışında doğum günümde beni arayan kimse var.

"Burası neresi?" Penny yanımda titriyor.

"Hemen köşeyi dönünce." Elini bırakarak kolumu omzuna doladım ve onu sıcak tutmak için kendime yaklaştırdım.

Dışarısı sadece soğuk değil. Kemikleri donduracak kadar soğuk. Şapka, eldiven, ağır ceket gibi bir hava. Ayak bileklerim üşüyor, o yüzden şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Köşeyi dönüyorum ve çok sevdiğim küçük fırının camında açık olduklarını belirten neon bir tabela var. Tam zamanında.

"Tam şurada," diyorum, ileriye göstererek. Hızımızı artırıyoruz ve dükkâna vardığımızda ona kapıyı açıyorum. Bu fırının Vancouver'daki en iyi saklanmış sır olduğunu söylemekten hoşlanıyorum. Dükkân boyunca uzanan bir fırın kasası, yontulmuş ve aşınmış siyah beyaz karo zeminler ve tabii ki ön kasada çalışan, yere dökülen undan payına düşeni almış yaşlı bir adamla dar bir bina.

Kasasından başını kaldırıp bakıyor ve yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Eli, oğlum, ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Kasanın hemen üstünde, bana gülümseyen Robert'a imzalı ve çerçeveli bir formam var. Bunu ona geçen yıl yetmiş beşinci yaş günü hediyesi olarak vermiştim. Bu onun gününü kesinlikle güzelleştirdi.

"Selam Robert," diyorum. "Hem meşguldüm hem de tatlıları azaltmaya çalışıyordum." Karnımı okşuyorum. "Playofflar yaklaşıyor ve formumun zirvesinde olmam gerekiyor."

"Kırmızı kadife pasta için geldiğin geceyi hatırlıyorum. Ertesi gün sezonun en iyi maçlarından birini oynamıştın." Çenesini kaldırıyor. "Herkes pastamı yediğin için olduğunu söyledim."

"Biliyor musun, sebebin bu olduğuna inanıyorum."

Kıkırdıyor. "Şu adama bak, yaşlı bir adamın kendini iyi hissetmesini sağlıyor." Dikkatini Penny'ye çevirir. "Peki bu kim olabilir? Daha önce buraya bir kız getirdiğini hiç görmemiştim. Özel biri olmalı."

Penny'yi daha da yakınımaya çekiyorum ve omzunu sıkıyorum. "O özel biri. Onun adı Penny. Onu bir süredir tanıyorum ve doğum günümü benimle geçirmeye karar verdi."

"Bugün doğum günün mü?" Robert soruyor. "Pekala, sosisli sandviç. Tam sana göre bir şeyim var."

Fırının arka tarafına doğru yürür ve birkaç dakikalığına gözden kaybolur.

"Sahibini tanıdığınıza göre buraya çok sık geliyorsunuz sanırım?" Penny soruyor.

"Buraya muhtemelen çok fazla geliyorum. O kadar güzel çikolatalı kruvasanlar yapıyor ki bir keresinde yerken ağlamıştım."

"Yapmadın," diyor beni dürtüp gülerken.

"Ağlamaya yakındım. Eğer duygularıma daha derin bir seviyede dokunabilseydim, kesinlikle gözyaşları olurdu."

Tam o sırada Robert elinde bir pasta kutusuyla ön tarafa geri gelir. Üstüne hafifçe vurup tezgahın üzerinden kaydırıyor. "Fransız ipek turtası. Bu sonuncusu."

"Ne?" Heyecanla sordum. "Hiç kalmadı."

"Bugün senin şanslı günün. Mutlu yıllar, Eli." Robert elini uzattı, ben de tuttum ve sıkıca sıktım.

"Çok teşekkür ederim," diyorum. "Sana ne kadar borcum var, Robert?" Cüzdanımı çıkarıyorum ve Robert elini kaldırıyor.

"Benden. Bunu bir doğum günü hediyesi olarak düşün." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyorum.

Elini bana doğru salladı. "Sadece dükkânım hakkında konuşarak bana getirdiğin iş miktarına bakılırsa, bu hediye sana borçluyum. Şimdi turtayı al ve benimle tartışma."

Robert'la asla tartışmam, onun yerine cüzdanımdan bir ellilik çıkarıp bahşiş kavanozuna atıyorum. Sinirlenmiş yaşlı adama göz kırparak turtayı aldım. "Teşekkür ederim, Robert."

"Her zaman." Penny'ye bakar. "Bu adama karşı nazik ol. Seni buraya o getirdiyse, onun için bir anlamın olmalı. Onun için dünyaları düşünüyoruz ve umarım sen de öyle düşünüyorsundur."

Biraz rahatsız görünen Penny, "O gerçekten harika" diyor. Robert memnun bir şekilde bize el sallıyor ve ben de ön kapıya doğru yöneliyorum.

Penny için açtığımda, "Bu turtayı nerede yiyeceğiz?" dedi.

"Robert kapattığına göre burada yiyebiliriz. Her zaman çatal da koyar, böylece yiyebiliriz." O ürperince ben de gizlice gülümsüyorum. "Ya da sokağın hemen karşısındaki evime de götürebiliriz." Tam karşıımızdaki modern görünümlü apartmanı işaret ediyorum.

Gözleri kısıldı ve "Ne kadar da uygun" dedi.

"Benim için. Senden emin değilim. Nerede yaşadığını bilmiyorum ama dediğim gibi, tatlıdan sonra yollarımız ayrılıyor. Böylece bunu burada atıştırabiliriz ve

O zaman sizi eve götürecek bir taksi bulmaktan mutluluk duyarım."

"Evinin önünde donarken turta yememi mi istiyorsun?"

"Demek istediğim... eğer ısınmak istiyorsan, benim evime gelip bunu yapabilirsin. Yanında oturabileceğimiz bir şöminem var."

"Ohhhhh, eminim öyledir," diyor uzaklaşmadan önce gözlerini kocaman devirerek.

"Nereye gidiyorsun?" Ona soruyorum.

"Senin evine. Bu soğukta daha fazla kalmamın imkanı yok. Ayaklarımı zar zor hissediyorum."

Parlak bir şekilde gülümseyerek, elimde turtayla yanına koşuyorum ve kolumu ona doluyorum. "Bu harika bir fikir. Bunu düşünmene sevindim. Ve tabii ki tatlıdan sonra eve dönmene yardım edeceğim."

"Hı-hı, tabii," diyor sahte bir kızgınlıkla ve bu beni daha da çok gülümsetiyor.

Penny daireme bakarken, "Biliyor musun, senin evinin bundan daha steril olacağını düşünmüştüm," diyor.

"Steril mi?" Şöminemin düğmesini çevirirken soruyorum. Bir saniye içinde kükreyerek canlanıyor ve loş odaya soluk turuncu bir renk veriyor.

"Bilirsin işte, bekâr evi gibi. Neon tabelalar, bira posterleri, tasarımımda hiç doku yok, yavan. Ama bak, mumların, yastıkların ve perdelerin var. Ve şuna bak." Duvardaki bir resmi işaret ediyor. "Bu gerçek bir sanat eseri."

Gülüyorum. "Bir ahırın tavan arasında yaşayarak büyüdüm. Kendime yaşlandığımda evim gibi hissettiren bir yerim olacağını söyledim, bu yüzden burayı tam da öyle, bir ev yapmak için zaman harcadım."

Ben battaniyeyi yere sererken o da dönüp bana bakıyor. "Bir ahırda mı büyüdün?"

"Uzun hikâye," diyorum, çocukluğumun hiçbir yönüne değinmek istemiyorum. Çocukluğumu pek kimse bilmiyor, özellikle de taraftarlar ve organizasyon ve ben de öyle kalmasını istiyorum. *Bana acıma partisi yok, özellikle de doğum günümde.* Turtayı iki çatalla birlikte battaniyenin üzerine bıraktım. "Sana içecek ne getireyim? Sıcak çikolatam var ve içine biraz Baileys ekleyebilirim."

"Baileys ve sıcak ikolatanız mı var?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Evet, bu seni neden bu kadar şaşırttı?"

Hâlâ benim ceketimi giyiyor ve dairemde rahatça dolaşıyor. "Seni sıcak çikolata ve Baileys'den ziyade koyu bir bira ya da belki bir viskiye daha meyilli biri olarak hayal ettim."

"Ben sandığın kadar soğuk bir adam değilim," diyorum dairenin ana yaşam alanının tamamını gören açık konsept mutfağıma doğru ilerlerken.

"Üşüdüğünü sanmıyorum," diyor Penny beni takip ederken. Adadaki taburelerden birine oturuyor. "Sadece senin hakkında farklı bir izlenim edindim, hepsi bu."

"Belki de oyuncularını biraz daha yakından tanımaya başlamalısın," diyorum süt ısıtmaya başlarken. "Gönderdiklerinize yardımcı olabilir."

"Peki oyuncuları nasıl daha iyi tanıyacağımı düşünüyorsun?" Dönüp baktığımda tek kaşını bana kaldırdığını görüyorum.

Kıkırdıyorum. "Benim için burada bir akşam geçirmek en iyisi olur. Ama diğer çocuklar için sağlam bir anket yeterli olacaktır." "Uh-huh. Peki neden seninle bir akşam?"

"Ben karmaşık biriyim. Diğerleri yüzeyseldir. Ama benimle gerçekten derinlere dalmak zorundasınız. Benimle ne kadar çok zaman geçirirseniz o kadar iyi. Sen istersen bütün gece çalışabilirim."

Esriyle başını sallıyor. "Vay canına, hiç durmuyorsun, değil mi?"

"Neyi durdurayım?" Masumca sordum. "Sadece işini daha iyi yapmana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Sen de parlak zırlı yardımsever bir şövalye değil misin?"

"Bana daha önce de böyle seslendikleri olmuştu." Göz kırıyorum ve sonra dolabımdan iki kupa alıyorum ... ve bir tepki bekliyorum ...

"Bunlar da ne böyle?" Penny sordu. Tam da beklediğim gibi.

Kupaları kaldırıyorum. "Bunlar benim can dostlarım. Taters bunları bana bir yıl Gizli Noel Baba hediyesi olarak almıştı." Çıplak göğüslü kupaları gösteriyorum, bir set koyu, bir set açık renk meme ucu. İkisi de güzel. İkisi de sıcak sıvı tutma işini yapıyor. "Ve bir çift göğüsten içmeyi reddetmeden önce, bunların sahip olduğum tek kupalar olduğunu bilmenizi isterim."

"Biliyor musun, sofistike tarafın hakkındaki yorumumu geri alıyorum. Bu"-fincanlara el sallıyor-"senden beklediğim buydu."

"Hayal kırıklığına uğratmadığıma sevindim," diyorum. Titriyor ve ceketimi birbirine yaklaştırıyor. "Bir sweatshirt ödünç almak ister misin? Belki bir pantolon? Getir

ıstındın mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, eğer sorun olmazsa gidip ateşin yanında oturacağım." "Sorun değil. Hemen geliyorum."

Tabureden atladığında oturma odasına doğru yürüdüğünü ve serdiğim battaniyenin üzerine oturduğunu görüyorum. Ceketimi çıkarıp kucağına koyuyor ve ateşe daha da yaklaşıyor. Yüzü alevler tarafından aydınlatılıyor ve profilini yakalıyorum - dudaklarının yumuşaklığı ve burnunun hafif eğimi. Çok güzel bir kadın. Gerçekten güzel.

Şüphelerim olduğundan değil, ama kişiliği güzelliğine uyuyor. Şakacılığı, kıvrak zekası, alaycılığı... tam anlamıyla bir bütün, bunu ancak bu gece etrafımda gevşedikçe keşfettim. *Belki ben de onunla sadece yüzeysel olarak ilgilenmişimdir.* Yine de bu gece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ona olan ilgimi daha da arttırdı.

Sıcak çikolataları bitirdiğimde, biraz Baileys ekliyorum ama çok fazla değil, onları battaniyeye götürüyorum ve ateşin hemen önündeki sehpanın üzerine koyuyorum. Yeleğimi çıkarıp kenara atıyorum, takım elbiselerimi üzerime tam oturacak şekilde diktirmeyi sevdiğim için hareketlerimde kendime daha fazla özgürlük tanıyorum.

Elimi uzatıp ona bir kupa uzatıyorum, o da isteksizce başını sallayarak alıyor. "Teşekkür ederim. . . bu göğüsler ve sıcak çikolata için."

"Rica ederim," diyorum kupamı kaldırırken. Kupamın göğüs uçlarını birkaç kez ovuyorum ve ona bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu gece alacağım tüm aksiyon bu, o yüzden tadını çıkarabilirim." Meme ucunu çimdikliyorum ve onu o kadar yüksek sesle güldüren saçma bir inilti çıkarıyorum ki, bu neşeyi ondan aldığım için zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum.

"Bunu yaptığın için senden kesinlikle nefret ediyorum."

"Hayır, sen bayılırsın." Çatalı ona uzatıyorum ve pastanenin kutusunu açıp turtayı gösteriyorum. Krem şanti ve çikolata parçacıklarıyla süslenmiş, açık sarı kurabiye kabuğundan yapılmış turtayı görünce bile ağzım sulanıyor. "Kahretsin, bundan sonra göreceklerinden hoşlanacağından emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

Cevap vermeyeceğim. Bunun yerine, çatalımı turtaya batırıyorum, gülünç bir çatal dolusu alıyorum ve sonra ağzıma atıyorum.

Gülmeden önce gözleri açılıyor. "Ah, bu turtayı önümde parçalamak üzeresin, değil mi?"

"En azından yarısı," diyorum ağzım dolu bir şekilde.

"Bulmanız için stadyumun etrafına Fransız ipek turtaları bırakmayı aklına not ediyor. Bir gizli kamera şovu düşünüyorum. Bazı turtalar gerçek, bazıları değil."

"Bu çok zalimce," diyorum yutkunduktan sonra.

Tatlı tatlı gülümseyerek elini uzatıp ağzımın kenarını ısıyor. Geri çekildiğinde, parmağındaki bir parça krem şantiyi gösteriyor.

Hiç düşünmeden parmağını ağzıma götürüyorum ve krem şantiyi nazikçe yalıyorum.

Gözlerimiz birleşiyor.

Oda sessizliğe

gömülür. Hava

sertleşir.

Ve kendimi durduramadan parmağını ağzıma alıyorum. Dudaklarımla hafifçe çekiştiriyorum, gözlerimi onunkilere bağlı tutuyorum ve parmağında hiçbir şey kalmadığından emin oluyorum. Onu bıraktığımda, elini yavaşça indiriyor ve boğazını temizlerken geniş gözlerini kaçırıyor.

Bütün gece neyi gizlemeye çalıştığını anladım. Beni istiyor. Bunun ipuçlarını görmüştüm, ama şu anda, ateşin turuncu parıltısı altında, onun da benimle aynı şeyi hissettiğinden eminim.

Ben de çatalımı alıp daha küçük bir parça koparıyorum ve ağzına götürüyorum.

Turtaya bir göz atıyor ve o muhteşem gözleri bana dönüyor, ağzını açıp turtayı çataldan emerken ve tüm bu süre boyunca bana bakarken midemin dibe vurduğunu hissediyorum.

Ve ben sertleşiyorum.

"Bana öyle bakma," diyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor hafifçe öne eğilirken.

"Sanki tatlı olarak istediğin tek şey turta değilmiş gibi." Gömleğimin düğmelerine uzanıp en üstteki dört düğmeyi açıyorum ve artık ısınmış olan tenime biraz hava girmesine izin veriyorum.

"Sana öyle baktığıma inanamıyorum," diyor ceketimi bacaklarından iterken. Elbisesi kalçalarının üzerinde yükselirken bacakları yana doğru kıvrılıyor. "Bir parça daha alacak mısın?"

Ona bakıyorum, bakışlarımı ateşin pürüzsüz bacaklarının parlaklığından nasıl sıçradığından ayırıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Bir ısırık daha alıyorum ama bu sefer daha mütevazı. Ama Penny'nin ağzımı izleyişinde ya da ben yutkunurken gözlerindeki parıltıda hiç de mütevazı bir şey yok.

Kadere meydan okuyarak, ona bir lokma turtta saplıyorum ve ağzına götürüyorum. Dudaklarını ayırmadan önce bir süre turtaya bakıyor. Ağzını turtaya götürmeden hemen önce bir damla krem şanti kayıyor ve doğrudan göğsüne düşüyor. İkimiz de aşağıya baktığımızda kremanın göğsünün üzerinde durduğunu görüyoruz.

Siktir. . .

"Dur sana getireyim" derken ağzım sulanıyor. Hareket etmeden önce, itiraz edip etmeyeceğini görmek için kısa bir süre duraklıyorum. Hiçbir şey söylemeyip sadece daha ağır nefes aldığında, yeşil ışığın yandığını anlıyorum. Uzanıp parmağımı çok yavaş ve nazıkçe göğsünde gezdiriyorum.

Yüce İsa.

Yumuşak. Dolgun.

Lezzetli. Nefesi kesildi.

Sikim sertleşiyor.

Ve pantolonumdaki belirgin şişlik daha fazlası için zorlamama neden oluyor.

Aramızdaki parmağımı kaldırıp ona bir ikram olarak sunuyorum, böylece ağzını üzerimde hissedebiliyorum ve parmağımı emmiyormuş gibi davranabiliyorum, ama çok daha fazlasını emiyor. İkimiz de birbirimize bakarken nefesimi tutuyorum, kalın, şehvet dolu havada yazılı olmayan zevk vaatleri veriliyor. Ve büyük bir zevkle öne doğru eğilip parmağımı ağzına alıyor.

İlk başta nazık davranıyor, parmağımın üzerinde yuvarlanıyor, dilinin keşif yapmasına izin veriyor ve sonra, hiç beklemediğim bir anda, sertçe emiyor ... o kadar sert ki, gözlerim başımın arkasında yuvarlanmaya başlıyor.

Yüce İsa.

Uzaklaştığında, kontrolüm kayboluyor. Üzerimdeki zırh çatlıyor ve Pacey'nin Penny hakkında bana söylediği her şey karanlıkta kayboluyor. Zihnimde o gece masum bir turtta yemeden, *bacaklarını ayırıp amını* yalamaya dönüşmüştü.

Dudaklarımı ıslattım ve çatalı kenara itmeden önce turtta tepsisine bıraktım.

"İşin bitti mi?" diye soruyor.

"Sen söyle," diyorum beklerken.

"Bir ısırik daha alabilirim." Çatala uzandım ama beni durdurdu.

"Parmağını çek."

Anne.

Şerefsiz

.

Ve bu üç küçük kelimeyle gecemin değişmek üzere olduğunu biliyorum. Fantezilerim gerçekleşecek ve sonunda çok lezzetli Penny Lawes'dan bir parça alabileceğim.

Turtayı karıştıyorum, biraz krema ve çikolata alıyorum ve ona doğru tutuyorum. Bir anlık tereddüitten sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve sürünerek yanıma geliyor, doğrudan kucağıma oturuyor.

Evet.

Tam da onu istediğim yerde.

ikolatalı ve krem şantili parmağımı ağızına götürürken elim arkasına düşüyor.

Dudakları parmağımın uzunluğunun üzerinde geziniyor, beni ağızının derinliklerine çekiyor, dili yan tarafa doğru ilerliyor, sadece dudaklarını yavaşça çekip çıkartıyor.

Ben.

Sikişme

k.

Gitti.

Göz açıp kapayıncaya kadar onu sırtını battaniyeye dayayacak şekilde yere yatırdım ve ellerini yere sabitledim.

"Bana bunu istediğini söyle," diyorum, nefesim beklediğimden daha hızlı ciğerlerime kaçıyor.

Gözleri benimkileri arıyor. Ne yapacağını düşündüğünü, beyninin ** a l k a l a n d ı ğ ı n ı** görebiliyorum. *Lütfen hayır deme. Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim.*

Ve tam umutlarımın yıkılmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, bacaklarını açarak beni daha da yaklaştıyor ve şöyle diyor: "Bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum."

Duymak istediğim tek şey buydu.

Ağızımı onunkine yapıştırıyorum ve sonunda onu ilk gördüğümden beri istediğim şeyi alıyorum.

Her şeyi

alıyorum.

Ağızını alıyorum.

Gögüslerini ellerimin arasına aldım.

Sertleşmiş sikimi ortasına

bastırıyorum. İnlemelerini yutuyorum.

Onu şöminenin önündeki battaniyenin üzerinde beceriyorum ve boşalmak üzereyken, kollarımda titrerken, onu çekip yatak odama getiriyorum, orada kalçalarına kadar öpüp yalıyorum ve bana pençe atıp daha fazlası için yalvarana kadar aşağı iniyorum. İşte o zaman ikimizi de

tatlı bir şekilde serbest bırakıyorum.

Ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiçbir zaman.

Boşalırken vücudum ikiye bölünüyormuş gibi hissettim, içime muazzam bir coşku yayıldı. Bu his, onun için özeldi. *Penny'nin içinde olmak.*

Birlikte California King yatağında sızıp kalıyoruz, o bana sarılıyor, ben de ona sarılıyorum, az önce bana yaşattığı mutluluğu bir kez daha yaşayabilmeyi umuyor ve bunun için dua ediyorum. Lanet olası hayatımın geri kalanında peşinden koşacağımı hissettiğim bir yükseliş.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin detaylarını atladım mı? Tabii ki atladım. Çünkü yaptığımız şey önemli olsa da - kahretsin, dünyamı sarstı - hikaye için en önemli olan o geceden sonra ne olduğudur.

Ertesi sabah uyandığımda, o gitmişti. Geriye damarlarımda hala dolaşan kalıcı bir zevk ve kısa bir not kaldı.

Hornsby,

Doğum günün kutlu olsun, umarım umduğun gibi geçmiştir. Bir sweatshirt ödünç aldım, geri vereceğim. Lütfen, ne yaparsan yap, Pacey'nin öğrenmemesini sağla.

Penny

Hayır, ben seni ararım.

Hayır, belki bunu bir ara tekrar deneyebiliriz.

Sadece ağzımı sıkı tutmamı rica ediyorum. Olanları kimseye anlatmamın imkanı yok. Asla. Sadece Penny'yi sevdiğim ve onun isteklerine saygı duyacağım için değil. İhtiyacım olan son şey Pacey'nin öğrenmesi. Ona bir söz verdim ve bozdum. En kötüsü de bu sözü tekrar bozacak olmam.

Tekrar ve tekrar.

Ta ki artık uzuvlarımı hissetmeyene kadar.

Çünkü onun içinde olmayı o kadar çok seviyordum.

Onun etrafında olmayı ne kadar sevdiğimi.

Ertesi gün dolabıma gittiğimde, ödünç aldığı sweatshirt katlanmış bir şekilde oradaydı ... ve onun gibi kokuyordu. Kumaşı birkaç kez burnuma götürüyorum, büyük kokular alıyorum, onun kollarımda olmasının, inlemelerinin kulaklarımda titreşmesinin, altımda zevkle buruşmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Ama o zaman acı gerçeği fark ettim.

Penny Lawes'ın benimle işi bitti.

Onunla işim bitmemiş olsa bile.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

PENNY

Beş hafta sonra.

"Bu sahte, değil mi?" Blakely elinde pozitif bir hamilelik testi tutarken soruyor. "Sanki bunu çılgın bir hediyelik eşya dükkanından almışsın da komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Neden hamile olmakla ilgili şaka yapmanın komik olduğunu düşünüyüm ki?" Oturma odamda volta atarak söylüyorum. "Tanrım, bu sadece pek çok açıdan yanlış değil, özellikle de kısırlıkla mücadele edenler için, ama bu çok ciddi bir şey." Alnımı sıkıyor ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Geceyi Eli ile geçirmemin üzerinden beş hafta geçmişti. *Beş hafta. Ve şimdi . . .*

"Bekle. . . yani bu gerçek mi? Bu gerçek bir hamilelik testi ve sen hamile misin?"

Duraksıyorum, arkadaşşıma dönüyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayatta olmaz." Karnımı işaret ediyor. "Şu anda orada bir bebek mi var? Dairende sadece ikimiz değil, üçümüz varız."

Gözlerimde yaşlar oluşmaya başlarken alt dudağımı ısırıyorum. "Evet, şu anda bu odada üç insan var."

"Lanet olsun." Blakely kanepeme yığıldı. "Babası kim lan?" Soru dudaklarından dökülür dökülmez tekrar ayağa fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Tanrım, Hornsby mi?"

Hani şu gözyaşlarım vardı ya? Evet, şimdi başımı sallarken yanaklarımdan süzülüyorlar.

"Aman Tanrım, emin misin?"

"Geçen yıl seks yaptığım tek erkek o. Yani evet, oldukça eminim." Hiperventilasyona başlarken elimi yüzümün önünde sallıyorum. "Ne yapacağım ben? Hamile kaldım."

"Hornsby'nin bebeğiyle!" Blakely volta atmaya başlar. "Biliyorsun, Pacey onu öldürecek. Onu kesinlikle yok edecek. Umarım Hornsby hokey oynarken eğlenmiştir çünkü hayatı sona ermek üzere."

"Ne? Hayır." Başımı sallıyorum. "Pacey bunu öğrenmeyecek."

Blakely duraklar. "Ah." Aklından bir düşünce geçerken omuzları dikleşir. "Yani, bu senin seçimin. Bu senin bedenin."

"Ne?" "Ne?" diye sordum. "Hayır, yapmayacağım. Bunu yapmayacağım. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Blakely her zamanki gibi şaşkın görünüyor. "O zaman Pacey'nin öğrenmemesini nasıl bekliyorsun?"

"Sen buraya gelirken bunu düşündüm. Aklıma gelen tek şey onun yanında çok yemek yemeye başladığım. O kadar çok yemek yiyorum ki muhtemelen endişeleniyor. Ne zaman o yanımda olsa ağzımda bir hamburger ya da dondurma, hatta koca bir pizza oluyor. Yani kilo almaya başladığımda, bunun yeni yeme alışkanlığım yüzünden olduğunu düşünecek."

Blakely çenesine vurup başını sallıyor. "Yeni bir fikir, kesinlikle harika." Parmağını kaldırıyor. "Ama bir sorun var. Dokuz ay boyunca kendini yiyip bitirdikten sonra bir bebeğin olacak. Bunu nasıl açıklamayı planladığını sorabilir miyim?"

"Uh ... rastgele bir yabancı bebeği apartman kapıma bıraktı çünkü yıl boyunca astığım çiçek çelenginin davetkar olduğunu düşündü, bu yüzden bir bebek yetiştirmek için iyi bir iş çıkaracağımı düşündüler mi?"

Derin bir nefes alıyor. "Hamile olduğunu ve bunun vücudunda ve zihninde garip şeyler yaptığını anlıyorum ama bu önerin hayal ürünü. Pacey bir kafa travması geçirdi ama bu onun sağduyusunu yok etmedi."

"Emin misin?" İrkildim.

"Olumlu," diyor Blakely, ikimiz de dairemde volta atmaya geri dönerken. "Ooo." Durdu. "Neden Winnie'yi getirmiyoruz? Pacey'ye söylemenin bir yolunu bulmamıza yardımcı olabilir. Akıllı birine benziyor ve kardeşini iyi tanıyor. Çok yardımcı olabilir."

"Doğru, ama onu buraya getirirsem, kesinlikle Pacey'e söylemem gerekir çünkü böyle bir sırrı ondan saklamak zorunda kalmasını istemem."

Blakely benimle aynı seviyede. "Flaş haber, Penny. Ne olursa olsun ona söylemek zorunda kalacaksın. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Ama öyle mi?" Ben soruyorum. "Yani, bunu gerçekten iyi düşünelim. Yemek yeme olayını tamamen halledebilirim. Belki araya yeni bir yemek meraklısı TikTok hesabı açtığımı sıkıştırabilirim. Bu inandırıcı olur. Ve konu bebeğe gelince, tabii ki onu işe getirmeyeceğim, bu yüzden çocuğu asla görmeyecek ve evime çok sık geldiği de söylenemez. Eğer gelirse, bebeği sana veririm. Biliyor musun, bunu düşündükçe, bu işi gerçekten başarabileceğimizi daha iyi anlıyorum."

"Bir saniye bekle." Blakely beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımısın, seni çok seviyorum ve ne olursa olsun her zaman yanında olacağımı biliyorsun ama" -kasıklarına dokunuyor- "burada sadece vajina var, penis yok. Ve son hatırladığım kadarıyla seni hamile bırakan ben değildim. Yani biz dediğinde, bu biz'e beni dahil ediyor olamazsın."

"Evet," diyorum aklını kaçırmış gibi. "Bu, sen ve ben." Aramızda işaret ediyorum. "Bu bir paket anlaşma. Ben ne yaşarsam, sen de onu yaşayacaksın. En iyi arkadaşım olmaya karar verdiğinde bu şartları kabul ettin."

"Herhangi bir sözleşme imzaladığımı hatırlamıyorum."

Ellerimi sinirli bir şekilde kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Bu sessiz bir sözleşme. En iyi arkadaşlar BOGO'dur. Bir alana bir bedava. Bu biziz. Yani benim hamileliğim senin hamileliğin."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun ve her seferinde senden bir adım daha uzaklaşmak istememe neden oluyor." Saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Bebekleri ve diğer şeyleri düşünmek için çok gencim. Perry ve ben hâlâ sadece eğleniyoruz."

"Aman Tanrım, bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Omuz silkiyor. "Sanırım ... oynarsan, ödersin."

"Aman Tanrım." Koltuğumdan bir yastık alıp ona fırlatıyorum, bacağına saplanıyor ve inlemesine neden oluyor. "Bunu söylediğine inanmıyorum."

Bu. Bu hoşnutsuz bir büyükbabanın söyleyeceği bir şey, en iyi arkadaşımın değil."

"Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum." Kollarını yana doğru uzatıyor. "Yardımcı olmaya çalışıyorum ama bu hamileliği gizleme ihtiyacın kesinlikle çok saçma ve asla işe yaramayacak. Bunun farkına varmalısın. Hamileliği sonlandırmayı planlamadığınız sürece, ki bunu yapmak istemediğinizi biliyorum, bu çocuğu saklamak işe yaramayacaktır. Pacey öğrenecek ve ona söylemezsen vereceği tepkiyi bir düşün. O adamın gözlerindeki öfke seni ikiye böler. İstedğin bu mu Penny? İkiye bölünmek mi?"

"İşi kolaylaştırabilir. Sorumluluk sahibi Penny bebeğe bakabilir ve saklanabilir, çalışan Penny ise çocuğu olduğunu belli etmeden ailenin geçimini sağlayabilir. Yani, muhtemelen bu işe yarayabilir."

"Delirmiş gibi davranıyorsun!" Blakely ellerini havaya kaldırır ve kapıya doğru yönelir.

"Nereye gidiyorsun?"

"Başımı kara batırmak için."

Ona doğru koştum ve onu durdurdum. "Lütfen gitme. Sana ihtiyacım var."

Bana doğru dönüyor ve gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Bu beni hezeyanımdan koparıyor. "Ona söylemek zorundasın."

Yavaşça başımı sallarken gözlerim doluyor. "Biliyorum." "Ve Hornsby'ye söylemelisin."

Başımı salladım. "Asla olmaz. Ona söylemem. Pacey onu öldürecek. Bunu zaten biliyoruz. Bunun rastgele bir ilişki olduğunu ve adamın hiçbir yerde bulunmadığını söyleyeceğim."

"Bunu neden yapasın ki? O kadar para almıyoruz Penny. Ve bebekle birlikte bir sürü masraf olacak, bu yüzden Hornsby'nin yardımına ihtiyacınız *olacak*. Ayrıca bunu bilmeye hakkı var."

"Güven bana, bilmek istemeyecektir. İkimiz de ciddi bir şey istemediğimizi açıkça belirttik. Yani, bir düşünsene. O hiç çıkmaz; sadece takılır. Bu istediği son şey. Bu onun eğlence düşkünü gemisini aşağı çeken bir çapa."

"Onun için çok kötü," diyor Blakely öyle güçlü bir inançla ki, keşke şu anda ben de onun gibi küstah olabilseydim. "Kadınların -çoğunlukla- hamileliğin yükünü üstlenmesinden bıktım. Elbette, bazı harika erkekler gerçekten eşlerinin yanındalar, ancak bu gibi durumlarda, çoğu zaman tüm zorluklarla kadın uğraşır."

her iki ebeveyn de olmalı." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Sadece bilmeyi hak etmiyor. Bilmesi gerekiyor. Bu onun da sorumluluğu."

Ona katılıyorum. Bunu tek başıma yaşamak zorunda olmasaydım daha kolay olurdu diye düşünüyorum. Ama Hornsby'yi çok az tanıyorum ve onun hakkında bildiklerim de onu bir baba figürü olarak göstermiyor. Ve Pacey öğrendiğinde, gerçekten Hornsby'yi öldüreceğini düşünüyorum. Sonra ne olacak? Benim bir babam yok.

Bir mide bulantısı dalgası bir anda beni vuruyor ve arkadaşşıma sarılmak için uzanıyorum. "Tanrım, ona söylemeliyim."

"İkisine de söylemek zorundasın. Peki benim önerim ne olurdu biliyor musun?"

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yara bandını yırtar ve aynı anda onlara söylerdim."

Delirmiş mi? Onlara aynı anda söylemek, bebeği saklamaktan daha saçma bir öneri gibi görünüyor.

Tam protesto etmek üzereyken duraksıyorum ... peki, gerçekten bu kadar saçma olabilir mi? Yara bandını yırtmak, doğruyu söyleme işini yürütmenin her zaman denenmiş ve doğru bir yolu olmuştur. Bunları aynı anda söylemek o kadar da kötü olmayabilir. İki kez söylemek zorunda kalmam. İkisi de bu haberle birlikte başa çıkabilir ve kim bilir, belki de bu onlar için bir bağlanma anı olur. Bu harika haberden dolayı birbirlerine sarılıp tebrik edebilirler.

Ugh. Kimi kandırıyorum ben? Hepimiz bunun asla gerçekleşmeyecek zorlama bir tepki olduğunu biliyoruz. Kan ve yumrukların çekilmesine hazırlıklı olmalıyım.

"Bir tampona ihtiyacım var," diyorum, nasıl tepki vereceklerine rağmen zihnim bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Onlara aynı anda söylemek benim için daha kolay ve önemli olan da bu. "Pacey Tanrı korkusunu açığa çıkardığında Hornsby'yi koruyabilecek biri."

Blakely beni kanepeye götürürken, "Bu iyi bir fikir," diyor ve ikimiz de oturuyoruz. "Çünkü ya Pacey Hornsby'ye saldırırsa? Onları ayıramazsın, özellikle de bebek varken. O zaman neden Taters'ı davet etmiyorsun?"

"Taters? Neden o? O bir kışkırtıcı. İşleri daha da kötüleştirecek."

"Doğru." Blakely başıyla onaylıyor. "O zaman Posey'e ne dersin? O yakın

Hornsby ile. İri yarı, cesur bir adam. Gerekirse biraz hasar verebilir."

"Posey iyi bir seçenek olabilir," diye cevap veriyorum. "Ama bu garip olmaz mı? onun için?"

"Muhtemelen," diye cevaplıyor Blakely. "Ama bence bu gerekli."

Penceremden dışarı bakarken dudağımı endişelendiriyorum. Aydınlık bir gün, soğuk ama güneşli, tam da şu anda hissettiklerimin tam zıttı.

Çünkü dünyaya yeni bir hayat getireceğim için mutlu olmak yerine endişeliyim. Korkuyorum. Gerginim. Sadece doğrulamak için yaptırdığım dört farklı teste rağmen hala biraz inançsızım.

"Belki de onlara söylemek için sezon bitene kadar beklemeliyim. Aralarının açılmasını istemiyorum. Takım bu sezon çok iyi gidiyor. Bu sadece onları böler."

"Sezon bittiğinde bunu göstermiş olacaksınız ve bu çok açık olacak. Onlara şimdi söylesek iyi olur, böylece sistemlerinden çıkabilir ve playofflara odaklanabilirler."

"Evet, muhtemelen haklısın."

Blakely kolunu omuzlarıma doluyor. "Kim bilir, belki de düşündüğünden daha iyi karşılarlar."

"Bu kadar umutlu olmanı seviyorum ama sanırım ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz."

Ağır bir iç çeker. "Biliyorum. Peki onları ne zaman çağıracaksın?"

"Pazartesi," diyorum. "Sosyal medyada bazı şeyler planladım. Maçımız yok, bu yüzden onları ofisime getireceğim ve antrenmandan sonra haberi vereceğim. Onları bir tür TikTok fikri için orada olduklarına inandıracam, oysa gerçekte hayatlarını değiştirmek üzereyim."

"Hey, seninki çoktan değişti, bari bir arkadaşın olsun. Sonra öğle yemeği yeriz ve sen de bana her ayrıntıyı anlatırsın. Çünkü kızım, beş hafta önce Eli Hornsby'yle aranızda hiçbir şey olmadığını söylerken o güzel dişlerinin arasından yalan söyledin. Bunu bilmeyi hak ediyorum." Peşimi bırakmamıştı ama ben her şeyi inkâr etmişim. *Çok açık.*

"Dört gözle beklenecek bir şey."

Altıncı Bölüm

ELI

"Nereye gidiyorsun?" Posey koşarak yanıma gelirken soruyor.

"Penny sosyal medyayı gözden geçirmem için beni ofisine çağırdı."

"Ben de geliyorum. Lawes da geliyor." Posey sucuklu sandviçinden bir ısırık alıyor. "Hey, Lawes," diye sesleniyor Posey soyunma odasına. "Geliyor musun?"

"Evet," diye seslenir ve sonra gömleğinin eteklerini düzeltirken ıslak saçlarıyla kapıda belirir. Posey'nin sandviçini görünce, "Dostum, antrenmandan sonra yiyip içebileceğin çok daha iyi şeyler olduğunun farkındasın, değil mi?" diyor.

Posey büyük bir ısırık alır. "Bu bir ritüel dostum. En son antrenmandan sonra sucuklu sandviç yemediğimde kasık kasımı incitmiştim. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Bir ısırık daha alıyor.

Pacey'ye, "Fikrini değiştirmeye çalışma bile," diyorum. "Kendi bildiğini okuyor."

"O haklı," diyor Posey. "Ve bu konuda söyleyebileceğiniz ya da yapabileceğiniz hiçbir şey yok." Sonra bacaklarına vuruyor. "Bu kasık kasları sakatlanmadan kalacak."

"Bugün seninle gelemem," diyorum.

"Neyin var senin?" Lawes soruyor. "Hâlâ başın ağrıyor mu?"

"Evet." Parmaklarımı alnıma bastırıyorum. "Çok acımasız. Kız kardeşinle yaptığım bu görüşmeden sonra doğruca eve gidip sızacağım."

"Bu toplantı ne hakkında?" Posey soruyor.

"Sosyal medya ile ilgili bir şey." Lawes omuz silkiyor. "Emin değilim. Muhtemelen hayranların görmek isteyeceği bir şey yapmamız gerekecek. Penny'ye defalarca saçma sapan bir moda dansı yapmayacağımı söyledim. Ayağımı bastığım yer burası."

"Danslar umurumda değil," diyorum.

Posey ağzı sucukla dolu bir şekilde, "Eğer iki sol ayağım olmasaydı, onların tadını çıkarırdım, ama bir bok hatırlayamıyorum," diyor.

Tüm ofislerin bulunduğu üçüncü kata çıkmak için asansörün düğmesine bastığımızda Lawes, "Çünkü kafanı çok fazla kırmışsın," diyor.

Onlar dans figürleri hakkında tartışırken, ben bu toplantıdan sonraki günümün nasıl geçeceğini hayal ediyorum. Başım ağrıdan titriyor. Basit bir Theragun terapisi, kafeinli bir içecek, biraz Icy Hot, Ibuprofen ve dinlenmeyle geçecek tipik bir gerilim baş ağrısı benim için. Ama önce bu toplantıyı atlatmam gerekiyor ki daha kötü bir zamanda gelemesdi.

Baş ağrısından değil, nihayet doğum günü gecemi hafızamdan silmeye başladığım için. Çok güzeldi. Çok çok iyiydi. Ve ondan başka biriyle seks yapmaya çalışmak neredeyse imkansızdı. Başka birine bakmayı denemem bile iki haftamı aldı ve barlara gidip flört ettiğimde eve yalnız döndüm. Gecenin sonunda, hiç ilgilenmiyordum.

Geçen hafta nihayet bir barın koridorunda biriyle öpüştüm, bu benim için büyük bir adımdı, ancak hiçbir şeye yol açmadı. Kesinlikle hiçbir şeye. Çünkü dudakları dolgun değildi, inlemeleri tatlı değildi ve omuzlarımdaki tutuşu Penny'nin bana sarılışına hiç benzemiyordu.

Bu da tek bir anlama geliyor: Bugün Penny'yi görmek ve onunla konuşmak zorunda kalmak, hayatımın en güzel gecesini geride bırakma sürecimde bir gerileme olacak. Şimdiye kadar ondan uzak durarak iyi bir iş çıkardım, sadece orada burada göz göze geldik ama yüz yüze gelmek... kahretsin. Umarım ofisine gittiğimde onu kucağıma çekme ve dilimi boynunda aşağı yukarı gezdirme dürtüsü hissetmem.

Keşke.

Vücudum şimdiden onu görme düşüncesiyle uğulduyor. *Sakin ol, Hornsby. Kardeşi tam yanında duruyor.*

Asansör çaldı ve hepimiz dışarı çıktık. Lawes koridorda önden gidiyor, ardından Posey ve sonra da ben. Birkaç personel yanımızdan geçerken selam veriyor, ama yürüyüş çok uzun sürmüyor ve ne olduğunu anlamadan Penny'nin kapısında durup içeri giriyoruz.

Kendine gel, Hornsby.

"Selam kardeşim," diyor Lawes içeri girdiğimizde. Lawes onu kucakladığı için Penny'yi ilk başta göremiyorum ama Lawes uzaklaştığında Penny'nin yüksek, sıkı bir atkuyruğu şeklinde arkaya atılmış saçları gözüme çarpıyor. Saçları yana doğru savruluyor ve bir an için dikkatimi dağıtıyor, tam o sırada yüzü beliriyor.

Ve siktir et. . . beni.

Güzel, baştan çıkarıcı mavi gözleri uzun, kalın kirpiklerinde parlıyor. Dudakları teniyle mükemmel uyum sağlayan ve bana doğum günümde giydiği o lanet elbiseyi hatırlatan bir pembeye boyanmış.

Şu an aklımdan çıkmayan elbise.

Dudaklarındaki o pembelik göğsüme inen bir yumruk gibi ve hayatımda hiç bu kadar tatmin olmadığım bir zamana geri dönüş gibi. Elbisesinin vücudundan sıyrıldığı, baştan çıkarıcı siyah iç çamaşırının ortaya çıktığı görüntüler kafamda tekrar tekrar oynuyor, ardından ona ilk girdiğimde gözlerindeki baş döndürücü bakış geliyor. Dibe vurduğumda tam bir tatmin duygusu. Ve sonra, sikimin üzerine boşalırken inlemelerinin ezberlenmiş sesleriyle vuruluyorum.

Posey, "Dostum, otursana," diyerek beni hayallerimden kopardı.

Gözlerim hemen yanımda duran ve ofisinin kapısını kapatmaya çalışan Penny'ye takılıyor.

"Siktir, özür dilerim," diye mırıldanıyorum derin bir nefes alıp zihnimi düzeltmeye çalışırken. Ama bu yanlış bir hamleydi çünkü Penny'nin parfümü tarafından saldırıya uğradım. Kahretsin, şu parfüm. O sabah ödünç aldığı sweatshirt'ün üzerindeki parfümün kokusunun tadını çıkarıyordum. Bu samimi koku damarlarımda bir uyarılma dalgası yaratıyor ve daha ne olduğunu anlamadan sadece başım değil, kalbim de çarpmaya başlıyor.

Yüce İsa.

Ona yakın olmanın bir faydası olacağını düşünmemiştim ama bunun bende tam bir şehvet krizi yaratacağını da düşünmemiştim. Göz göze geldiğimizde bacaklarımın altımda titremesine neden olan insani duyguların saldırısı.

Kendimi toparlayamıyorum.

Bu yüzden ondan kaçıyordum. Çünkü bu kadar yaklaştığım anda vücudumun olabilecek en kötü ve en iyi şekilde tepki vereceğini biliyordum.

Tek bir ipliğe tutunarak ona basit bir gülümseme sunuyorum ve ardından hızla sandalyesinde rahatlamış, erkek erkeğe yayılmış ve fazlasıyla rahat görünen Lawes'un yanına oturuyorum.

Tabii ki rahat. Neden olmasın ki? Takım arkadaşının kız kardeşlerinden birini beceren ve hâlâ onunla bir gece daha baş başa kalmak için yanıp tutuşan o değil. Sadece istek değil, şişeler dolusu ihtiyaç var.

Hayır, ormanda rastgele biriyle tanıştı, aşık oldu ve şu anda dramadan uzak, güzelce oturuyor.

İçim özlem ve endişeyle çalkalanıyor. Çok fazla endişe çünkü ya ona yanlış bakarsam? Ya ağzımdan bir şey kaçırırsam? Ya Pacey şans eseri kız kardeşini becerdiğimi hissederse? Baş ağrımı düzeltmeyi unutabilirim çünkü düzeltecek bir başım olmayacak.

Penny siyah masa sandalyesine oturuyor ve ellerini masasının üstüne koyuyor. Bir anlığına, ama sadece bir anlığına, ona bakmaya gerçekten izin veriyorum. O kadar güzel ki. Geniş gözler, sivri burun, her nasılsa bir Noel süsü kadar parlak olan bok gibi uzun saçlar ve göğüsleri Tanrım. Bir gece daha onları emmek, onlarla oynamak, onları becermek için neler vermezdim.

"Buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Yoğun günler geçirdiğinizi biliyorum."

"Sorun değil. Kız kardeşimi görme fırsatını kaçıramazdım."

Tanrım, şuradaki Bay Günışığı, sakın ol, kardeşim.

Penny gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Aksine, bu gülümseme siliniyor ve yerini alınındaki bir örgü alıyor.

Boğazını temizliyor. "Size söylemem gereken bir şey var ve bu benim için zor, bu yüzden kelimeleri bulmaya çalışırken bana katlanın."

Bay Günışığı öne doğru eğilip elini kızın masasına koyarken bir endişe yumağına dönüşüyor. "Her şey yolunda mı? Seni kovdular mı? Kiminle konuşmam gerekiyor?"

Bu işi ne kadar sevdiğini bildiğim için kovulması kötü olurdu, ama olumlu bir açıdan bakarsak - ve bunun beni tam bir pislik gibi göstereceğini biliyorum - bu belki de bu duyguyu, yani hissettiğim her neyse onu aşabileceğim anlamına gelirdi.

Bana piç diyebilirsiniz ama umarım kovulmuştur.

"Hayır, öyle bir şey değil," diyor ellerini birbirine kavuştururken. Lanet olsun o.

Sonra hızla bana baktı ve gözlerini kaçırdı.

Kahretsin, bana bakma. Neden bana baktı ki? Bakmaya gerek yok. Bana öyle bakıyor, sanki **a r a m ı z d a** gizli bir şey varmış gibi, ki öyle olduğunu biliyorum ama bunu belli etmesine gerek yok.

Bekle. . .

Bu yüzden mi hepimiz buradayız? Haydutluk mu yapıyor? O . . .

Siktir, Lawes'a birlikte geçirdiğimiz geceyi anlatacak mı?

Hayır, bunu yapmaz. Neden yapsın ki? Lawes'un bilmesini istemiyordu. Bunu onunla paylaşması için hiçbir sebep yoktu. Değil mi? Ayrıca, Posey burada. Posey etraftayken böyle mahrem bir şey söylemezdi, sucuğu seven kaba herif.

"O zaman neler oluyor?" Pacey soruyor. "Yapmaman gereken bir şey mi yayınladın? Seni savunacağız, merak etme."

Başını iki yana sallar. "Hayır, öyle değil." "O zaman ne?"

"Belki gerçekten konuşmasına izin verirsiniz bize anlatır," diyorum kendimi durduramadan. Lanet olası bir sinir küpüyüm. Pacey'nin çenesini kapatmasını istiyorum ki neden burada olduğumuzu öğrenebileyim.

Lawes beni öfkeli bakışlarla süzüyor; patlamamdan hiç hoşlanmamış. Sandalyemde yavaşça eriyorum, ellerimi kaldırıyorum, tencereyi daha fazla karıştırmak istemiyorum.

Penny masasından uzaklaşırken, "Biliyor musun, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bunu yapmak için daha iyi bir zaman bulacağım."

Tamam, yeterince adil.

Söylemek istediği her neyse açıklayacak havada değil, benim için sorun yok. Toparlanıp buradan gidelim.

Sandalyemden kalkmaya hazırlanırken Lawes beni omzumdan tutup geri itiyor. "Penny, sorun yok. Biz iyiyiz. Bizi buraya her ne için çağırdıysan, dinlemek için buradayız. Neler oluyor?"

Gözleri Lawes'tan Posey'e, oradan da bana kayıyor, sonra tekrar kardeşine bakıyor.

Derin bir nefes alarak sonunda, "Seni buraya çağırdım çünkü sana şunu söylemem gerekiyor, uh ..." diyor. Dudaklarını ıslatır. "Ben, um Ben ..."

"Sen nesen?" Pacey ona baskı yapar.

"Gördüğünüz gibi, her şey çok hızlı oldu..."

Aman Tanrım, ne diyecek? Ona söyleyecek. Hissedebiliyorum. Ona gecemizi anlatacak.

Neden?

"Ne oldu bu kadar çabuk?"

Gözlerimi kapatmaya çalışarak sandalyeme daha da gömülüyorum. Belki ben Pacey'i görmezsem, o da beni görmez.

"Uh ..." diye kekeliyor.

"Penny, söyle bize."

"İyi," diye ciyaklıyor. İrkiliyorum, nefesimi tutuyorum ve sonra ... "Ben hamileyim."

Önceden . . . ne öncesi? Vücudum ayağa fırlıyor, gözlerimi açıyorum ve tüm kan başımdan akıp ayak bileklerimde toplanırken kalbim boğazımda düğümleniyor.

Bunu doğru mu duydum? *Hamile* mi dedi? . . hamile mi?

"Bekle. . . ne?" Pacey kulağını çekerken sorar. Kıkırdar ve "Tanrım, az önce hamile olduğunu söylediğini sanıyordum" der.

Evet, ben de öyle duydum. Belki ben de yanlış duymuşumdur.

Lütfen Tanrım, umarım onu yanlış duymuşumdur.

"Yaptım," diyor ve bir kez daha, ne dediğini anlamaya çalışırken bacaklarımdaki, kollarımdaki, vücudumun her lanet olası parçasındaki tüm hisleri kaybettim. "Ben hamileyim."

"Hamile mi?" Pacey, sanki daha iyi anlamasına yardımcı olacakmış gibi birkaç kez gözlerini kırıştırarak soruyor. "Yani karnında bir çocuk mu var?" Onu işaret ediyor.

"Evet." Yüzünü buruşturuyor.

Pacey kükreyerek yerinden kalktı ve "Hamile misin lan sen?" dedi.

Aletimin büzüşüp testis torbama girdiğini söylediğimde yalan söylemiyorum. Lanet olası stor perdelerin yerinden fırlaması gibi, aletim gitti, muhtemelen sonsuza dek kayboldu. Bu mutlak dehşet anında emin olamıyorum.

"Evet," diye onaylıyor Penny.

"Nasıl? Bu nasıl oldu?" Pacey saçlarını çekerek odanın içinde etrafına bakınıyor. Bizi gördüğünde sanki kafasında bir şeyler klik sesi çıkarıyor. "Bunlar neden burada?" Posey ve beni işaret ediyor.

Neden burada olduğumu biliyorum, ama Posey ... işte bu iyi bir soru.

Kız cevap veremedi bize döndü ve "Kız kardeşimi siktin mi?" diye bağırdı.

Posey, top mermisi gibi sandalyesini pencereye kadar çeker ve teslim olmak için ellerini havaya kaldırır. "Ben yapmadım. Onun yanına hiç gitmedim. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Lütfen beni öldürmeyin."

O zaman geriye ben kalıyorum.

Pacey zonklayan, kabaran, öldürmeye hazır bedenini bana çevirdi ve sıkılmış dişlerinin arasından "Onu becerdin mi?" diye sordu.

Kahretsin.

Ben ne yapacağım?

Evet deyip Pacey'nin bana vereceği her şeyi bir erkek gibi kabul edecek miyim? Yoksa bir Posey gibi davranıp masum olduğumu iddia ederken işimmiş gibi kaçayım mı?

Tepki vermeye fırsatım olmuyor çünkü Penny şimdi Pacey'nin yanında duruyor ve elini çekiyor. "Pacey, dur." Elini onun göğsüne koyuyor ve burnunu çekiyor. İşte o zaman gözlerindeki kızarıklığı ve yanaklarındaki nemi fark ediyorum.

Kahretsin, ağlıyor.

Pacey de bunu görüyor ve kız kardeşine bakarken içindeki öfke biraz olsun yatışıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Hornsby ile seks yaptın mı?" diye sorar.

Yutkunuyor, bana bakıyor ve yüzünde pişmanlık ifadesiyle başını sallıyor. "Yaptım. Doğum gününde."

Tanrım, detaylara girmemize gerek yok.

Pacey'nin yumrukları iki yanında sıkılı ve bana doğru dönüyor. "Bana babasının o olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu soruya cevap vermek için verdiği ara çok eziyetli. Cevabı bildiğimden oldukça eminim, ama bir şekilde, bir şekilde, hala pencerenin yanında titreyen Posey tarafından garip bir şekilde hamile bırakıldığına dair en ufak bir şansla, onaylama harika olurdu.

Bu sefer Penny bana baktı ve "Evet, babası Hornsby" dedi.

Geldiğini bile göremiyorum, çenemden çok şiddetli bir acı sekmeden ve yere savrulmadan önce ne olduğunu anlayacak kadar bile aklım yok. Penny tiz bir çığlık atıyor, aynı anda ben de iki yüz kiloluk saf kasla kaplanıyorum.

"Pacey, yapma."

Lawes'in kolunu geri çektiğini görmek için tam zamanında bakıyorum, ancak Posey tarafından benden çekilip yere itiliyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Posey, ben aklımı toparlarken bana canlı kalkan olduğunu söylüyor. Hatırlat da bundan sonra ona iki ton sucuk alayım.

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim," diyor Pacey öfkeyle kabarıken. "*Sana* özellikle söyledim, seni uyardım çünkü böyle bir şey olacağını biliyordum. Ellerini ondan uzak tutamayacağını biliyordum."

Ayağa kalktığımda ağrıyan çenemin kenarına dokunarak, "Sanki şehrin her yerinde kadınları hamile bırakıyormuşum gibi konuşuyorsun. Ayrıca onu benimle seks yapmaya zorlamadım. Kendi rızasıyla oldu."

Pacey, "Rızası olsa iyi olur," diye feveran ediyor.

"Öyleydi," diyorum ayağa kalkıp dik durarak. "Ve planlı değildi. Sadece bir gece oldu. O zamandan beri onu görmedim. Yemin ederim."

"Harika, kız kardeşimin birlikte olduğu diğer kızlar gibi tek kullanımlık olduğunu duyduğuma sevindim."

Kahretsin, kulağa hiç hoş gelmedi.

"Onunla tekrar yapmak istemediğimden değil," diyorum. "Sadece bir gece için anlaşmıştık."

"Bir daha sakın kız kardeşimle seks yapmaktan bahsetme." Pacey, Penny'ye dönüp "Bebeği doğuracak mısın?" diye sorar.

Gözlerim Penny ile birleştiğinde, "Evet, öyleyim. Ama Hornsby'den bir şey beklemiyorum. Sadece düşündüm ki-"

Pacey yaklaşırken, "Sen değilsin amına koyayım," diyor. "Bu senin tek başına başa çıkabileceğin bir sorun değil. O da en az senin kadar bu işin bir parçası."

"Evet, yardımcı olabilirim," diyorum beceriksizce çünkü kim birisine bu şekilde hamile olduğunu söyler ki? Kardeşine ve rastgele bir takım arkadaşına? Neden böyle yaptı ki?

Daha da iyisi, neden hamile kaldı? Korunduk. Almamız gereken tüm önlemleri aldık. Evet, onu gerçekten çok sert sikmiş olabilirim çünkü içinde olmak cennet gibi hissettiriyordu, ama bu onu hamile bırakacağım anlamına gelmez, değil mi?

Ve hamile, hamile amına koyayım. Bebeğimi taşıyor. Bir bebek.

Hayatımda bir bebek olacak. Lanet

olsun, baba olacağım.

Tüm bunlar sonunda kalın kafatasımı delip geçerken yavaşça sandalyeme gömülüyorum ve saçlarımı sıkıca kavıyorum.

Penny hamile ve ben de babasıyım. Başka bir insandan sorumlu olacağım.

Buna hazır olmamın imkanı yok. Bu bağlılıktır.

Bu tür bir sorumluluğu almak istediğimi hiç sanmıyorum.

Penny yumuşak bir sesle, "Tutamayacağımız sözler vermeden önce neden hepimiz bu bilgileri almayalım ve sonra konuşalım," dedi.

Pacey, devirdiği sandalyesini düzeltirken, "Hayır," diyor. "Oturacağınız ve Hornsby'nin senin için yapacağı her lanet şey hakkında konuşacağız."

"Bir soru sorabilir miyim?" Posey parmağını havada tutarak şöyle diyor. "Tam olarak neden buradayım ve kalmak zorunda mıyım? Çünkü açıkçası bu benim için gerçekten rahatsız edici ve garip bir durum."

"Çok üzgünüm," diyor Penny. "Pacey'nin böyle tepki vereceğini biliyordum-"

"Çünkü en iyi arkadaşım, ona özellikle yapmamasını söylediğim halde kız kardeşimle seks yaptı."

"Bunu inat olsun diye yapmadım," diyorum. "Ondan bir süredir hoşlanıyordum." "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye soruyor.

"Öyle olacağını düşünmüştüm. O benim için rastgele biri değildi."

Pacey kollarını kavuşturup bana doğru dönüyor. "Yani bana kız kardeşimle çıkmak istediğini mi söylüyorsun?"

Biriyle çıkma düşüncesi bile boğazımı düğüm düğüm ediyor. "Hayır, yani..." Penny'ye bakıyorum, şu anda kendi içine doğru kıvrılıyor, bu da mideme bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyor. "Harika olmadığından değil, çünkü öylesin," diyorum ona şimdi. "Sen harikasın ve o geceyi o kadar çok düşündüm ki-"

"Seni öldüreceğim," diyor Pacey, öne doğru hamle yapıyor ama Posey tam zamanında beni kurtarıyor, Pacey'yi omuzlarından tutup sandalyesine geri oturtuyor.

Posey sessizce, "Sanırım biraz daha kalacağım," diyor.

Derin bir nefes aldım. "Söylemeye çalıştığım şey, gecedен keyif aldığım"-Pacey homurdanıyor-"ve Tanrım, sakın ol. Ona diğer kızlara benzemediğini söylemeye çalışıyorum ama ben sadece çıkma ve bağlanma olaylarına girmiyorum."

"Buna alışsan iyi olur," diye tersliyor Pacey beni. "Artık onunla evlisin."

"Evli misin?" Ağzım kuruyarak söylüyorum.

"Pacey, biz evlenmiyoruz. Onu çok az tanıyorum," diye savunur Penny. Tanrıya şükür, o da benimle aynı dalga boyunda.

"İkinizin evlenmesini istiyorum. Demek istediğim mecazi anlamda evlisiniz. Artık birbirinize bağlısınız. Sen ne yaşarsan, o da yaşar."

"Buna gerek yok," diyor Penny titrek bir sesle. "Hornsby'nin hayatını nasıl yaşamak istediğini biliyorum ve bunu bozmak istemiyorum."

"Ve senin hayatın bozulmadı mı?" Pacey soruyor. "Neden onun bir hayatı var da senin yok?" Pacey şimdi başını sallıyor. "Sikeyim hayır, şu anda sıfır hayatı var. Tek yapmasına izin verilen hokey oynamak ve senin emrinde olmak."

"Hayatımı kontrol edemezsin," diyorum tamamen alışkanlıkla, açıkçası bu noktada düşünmeden.

"Test et beni," diye yanıtlıyor Pacey, sesi zehir saçıyor.

"Durun, ikiniz de. Bu iş saçmalasmaya başladı. İşte bu yüzden hiçbir şey söylemek istemedim ve hamileliği sakladım." Penny kollarını kavuşturup masasına oturuyor. Gözlerim bacaklarına gidiyor çünkü görünüşe göre ölü bir adam olmak istiyorum.

Pacey, "Benden hamileliğini saklayamazdın," diyor.

"En iyi arkadaşınla yattığımı senden sakladım," diye karşılık veriyor Penny ve onu bu kadar öfkeli görmek çok seksi. "Hiçbir şeyden şüphelenmedin."

"Beni daha da kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Biliyor musun Pacey?" Masadan atlayıp sandalyesine geri dönüyor, içinde bir mücadele kıvılcımı çakıyor. "Kötü bir kardeş oluyorsun."

"Bunu nasıl görebiliyorsun?"

"Çünkü bana iyi olup olmadığımı ve nasıl yardım edebileceğini sorman gerekirken kızıyorsun. Sana söylemek konusunda çok endişelendim ve gerçekten de hiç söylememeyi düşündüm ama bilmeyi hak ettiğini düşündüm." Bana baktı. "Sen de öyle Hornsby. Ama siz ikiniz çocuk gibi davranacaksanız, hiç zahmet etmeyin. Bunu kendim de yapabilirim."

Daha sonra masasının alt çekmecesini açıyor, çantasını çıkarıyor, omzuna takıyor ve çantasından telefonunu alıyor.

"Bugünlük işim bitti. Destekleyici olmaya ve tüm bu alfa-erkek, kardeş saçmalıklarını bırakmaya karar vermedikçe beni görmeye gelme."

Bununla birlikte, masanın etrafından dolanır ve kapısına doğru yönelir.

Posey baskı altında her zaman boyun eğdiği için, "Haberler için tebrikler. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Gülümser ve el sallar.

Penny omuzlarını geri çekti ve "Teşekkürler Posey" dedi. Sonra da bizi ofisinde yalnız bırakıp gitti.

Sandalyemde kambur duruyorum.

Lanet olsun.

Az önce ne oldu?

Penny'ye karşı hissettiğim tüm duyguların onu gördüğümde ortaya çıkacağından endişeleniyordum. Bu endişelerimin en küçüğü olmalıydı. Bu toplantıdan sadece onunla bir tur daha atma isteğiyle ayrılmakla kalmıyorum -özellikle de Pacey'ye karşı kendini savunduğunu gördükten sonra- aynı zamanda "baba" unvanıyla ayrılıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Arabalarımızın park edildiği garaja doğru ilerlerken Pacey sesleniyor.

"Ah, ev." Onun ve haberlerin sayesinde baş ağrım kabarma seviyesine ulaştı.

"Harika, ben de senin evine gidiyorum."

Arabama doğru yürürken durakladım ve ona doğru döndüm. "Evime gidiyorum da ne demek?"

"Toplanmana yardım etmek için." Pacey kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturur.

Elimi zonklayan, ağrıyan alnımın üzerinde gezdiriyorum. "Oyun oynayacak enerjim yok, o yüzden ne söylemek istiyorsan onu söyle Lawes."

"Onun yanına taşınacaksın."

"Sen aklını kaçırmışsın. Eğer endişelendiğin buysa, sorumluluğumdan kaçmayacağım."

"Kız kardeşim için endişeleniyorum." Pacey yaklaşıyor. "Yalnız yaşıyor ve onu hamile bırakan salak sezonun yarısında şehir dışında olacak. Bunu tek başına atlatacak. Her ne kadar sorumluluk sahibi olanın sen olduğunu düşünmek istesen de, yükü yine de o çekecek."

Bu şekilde düşünmemiş olmaktan nefret ediyorum. Öte yandan, bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı. Hâlâ dokuz ay sonra baba olacağımı idrak etmeye çalışıyorum. Ama ne yazık ki Pacey haklı. Deplasman maçları için seyahat etmemiz gerektiğinde onu yalnız bırakmaktan başka çarem yok.

"Onun yanına taşınmanın bir faydası olmayacak," diyorum, inkâr beni sıkı bir kısıp alıyor. "Bebeği tek başıma taşıyabileceğimden değil."

"Bunu biliyorum, seni salak." Pacey omzumu itiyor ve duvara çarpıyorum.

"Dikkat et," diye uyarıyorum. "Ofiste ucuz bir vuruş yapabilirdin ama şimdi değil."

"Beni gerçekten tehdit mi ediyorsun?" Pacey soruyor. "Kız kardeşimle yattın ve onu hamile bıraktın. Sikini kesmediğim için şanslı yıldızlarına şükretmen gerektiğine eminim."

"Hamile kalmaması gerekiyordu." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, düşünemiyorum. Başım çok fazla ağrıyor. "Yani onu becerip öylece bırakacak mıydın?"

"O da bunu istiyordu. Tek bir gece." Kollarımı açtım. "Ne demem gerekiyor?"

"Aletini pantolonunun içinde tutman ve onu taksiyle evine göndermen gerekiyordu, YALNIZ! Lanet olsun, Eli." Dilinden dökülen ilk adımın sesi kalbime bir jilet gibi saplanıyor. Birbirimize nadiren ilk isimlerimizle hitap ederiz. "Bunun arkadaşlığımız için ne kadar büyük bir darbe olduğunun farkında mısınız? Lanet olsun, sana bakamıyorum bile. Tek bir ebeveyne sahip olmanın ne kadar zor olduğunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Annenin ölmenden önce ne kadar çok çalıştığını hatırlıyor musun?"

Sözleri ruhumu acıtırken dişlerim birbirine çarpıyor. "Beleşçi bir baba olmayacağım. Kafamı toparlamam için bana bir saniye ver. Bunu düşünmek için bir saniyem bile olmadı."

Pacey yavaşça başını sallıyor. "Haklısın, zamanını bunu düşünerek geçiriyorsun. Bu arada Penny bebeği taşıyacak ve hamilelikle birlikte gelen her şeyle tek başına uğraşacak. Ama tabii, acele etme."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Pacey."

"Bir adım öne çıkmanı ve onunla ilgilenmeni istiyorum, yoksa başka biri ilgilenecek ve sadece onunla değil, o bebekle de ilgilenecekler."

"

Gözlerim kısıldı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, eğer şimdi adım atmazsan, o zaman zahmet etme, çünkü sadece onun ihtiyaç duymadığı ekstra bir sorun olacaksın."

"Bu bebeğin hayatının bir parçası olacağım," diyorum, ima ettiği şey yüzünden öfkem kabarıyor. Pacey aile hayatımı, geçmişimi biliyor. Sezon dışında bir gece derinlere dalmıştık. Banff'ta Taters'ın kulübesinde yıldızlı bir geceydi - sezon dışında bir ay geçirdiğimiz yer - ikimizin de elinde birer bira vardı ve ona hiç babam olmadığını ve annemi on iki yaşındayken kaybettiğimi anlattım. Ona uzak bir akrabamın yanına taşınmak zorunda kaldığımı söyledim. Beni daha derin bir seviyede anlamasını sağlayan duygusal bir konuşmaydı. "Ben babam değilim," dedim, gerçekten o adam gibi olma düşüncesi boğazımı düğümledi.

"O zaman bunu bana kanıtla. Eşyalarını topla ve Penny'nin yanına taşın." Adam ciddi.

Onu hiç bu kadar ciddi gördüğümü sanmıyorum. Görünüşe göre birkaç taşıma kutusu bulmam gerekiyor.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

PENNY

Blakely'ye, "Pacey'yi hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum," diyorum.

İşten sonra "911, hemen evime gel" diye mesaj attığımda geldi. Bugün çocuklara söyleyeceğimi biliyordu, bu yüzden bir galon vanilyalı dondurma, fıstık ezmesi kapları ve şekerleme ile geldiğinde şaşırmadım.

O geldiğinde birbirimize hiçbir şey söylemedik. Bunun yerine doğruca mutfağa gittik ve kendimize dev dondurmalar yaptık. Karnımız doyduktan sonra kanepeye oturduk, büyük bir battaniye açtık ve birbirimize bakarak altına kıvrıldık.

"Hornsby'ye gerçekten yumruk mu attı?"

"Evet, onu devirdi. Hornsby bunu beklemiyordu ve şaşırtıcı bir şekilde tepki verip Pacey'ye yumruk atmadı. Hornsby'nin maç sırasında sinirlendiğini daha önce de görmüştüm. Kimseden bir bok almaz."

"Muhtemelen hatalı olduğunu bildiği için" diyor Blakely. "Ama Posey'nin orada olması iyi bir şeydi."

"Orada olduğu için kendimi kötü hissediyorum. Çok rahatsızdı. Ona bir meyve sepeti falan vermeliyim. Ona sucuklu sandviç ısmarlamalıyım. Belki de onun hakkında bir aşk yazısı yazmalıyım ki tüm yorumlardan zevk alabilsin."

"Takdir edeceği her şey." Blakely battaniyeyi omzuna atıyor. "Peki nereye bıraktınız?"

"İğrenç aptallar gibi davranıyorlardı ve tüm bunların stresi çok fazlaydı, ben de ayrıldım. Pacey gerçekte ne olduğundan ve benim nasıl hissettiğimden çok nasıl olduğuyla ilgileniyordu. Stresi daha da artırıyordu." Gözlerimden yaşlar süzülürken kocaman bir iç geçirdim.

"Neyin var?" Blakely elini dizime koydu.

"Bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Ailem ülkenin öbür ucunda yaşıyor. Pacey gelip gidiyor. Winnie'den yardım istediğim için kendimi kötü hissediyorum çünkü onu sevmeme rağmen, hamileliğin sıkıntılarını ve yaşadıklarımı onunla konuşabileceğim bir yerde olduğumuzu sanmıyorum."

"Ben varım."

"Ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama senin de bir hayatın var. Perry ile aranızdaki hiçbir şeyi bozmak istemem. Bu adil olmaz. Sizin de bir hayatınız var. İçinde bir bebek anneye ihtiyacınız yok."

"Bu doğru değil. Yanında olacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum ama aynı şey değil. Sen ve Pacey'nin yanımda olduğuna ne kadar inanmak istesem de, gerçek şu ki, bunu tek başıma yapacağım ve bu inanılmaz derecede korkutucu."

"Gerçekten Hornsby'nin senin yanında olmayacağını mı düşünüyorsun?" Blakely soruyor. "O bir oyuncu ama iyi bir adam. Takımdaki en iyi adamlardan biri."

"Öyle. Winnie kulübeye rastladığında onu ilk karşılayanın, içeri buyur edenin ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olanın o olduğunu bile söyledi. Ama bunu ona söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Sanki yavaşça eriyip gitmek istiyor gibiydi. Tüm bunların bir parçası olsaydı harika olur muydu? Evet, ama kimseyi yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacağım, ne de düşmanlık yaratmak istiyorum, anlıyor musun?"

"Çok nazik davranıyorsun." Blakely koltukta doğruluyor. "Ben olsaydım, onun benim emrime amade olmasını isterdim. Hatta onu yanıma taşırdım."

"Bu çok garip. Pacey de aynı şeyi söyledi."

Blakely başının yan tarafına vuruyor. "Çünkü biz akıllıyız." "Hayal görüyorsun."

Ofisten ayrıldığımdan beri Hornsby'nin sözlerini kafamda birkaç kez tekrarlardım ve hala ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Ondan bir süredir hoşlanıyordum.

Benim için rastgele biri değildi.

Sen harikasın ve o geceyi o kadar çok düşündüm ki.

Diğer kızlara benzemiyor ama ben çıkma ve bağlanma olaylarına pek girmiyorum.

Bir yandan, bugünkü sözleri beş hafta öncekilerle örtüşüyordu. Beni bir süredir istiyordu. . . ama o geceden beri kesinlikle bana ilgi göstermedi ya da beni aramadı. Muhtemelen dışarıda takılıyordur. *Normal yöntemlerine geri dönmüştür.*

Devam ediyorum, "Hornsby'nin kendi programı var ve bu bir bekâr programı. Onun için uygun. Buraya taşınmasına imkan yok. Sanırım şanslı olacağım-"

Tak tak. Tak.

Blakely ve ben kapıya doğru döndükten sonra birbirimize baktık.

"Eminim bu Pacey'dir," diyor Blakely. "Eminim dileyceği bir sürü özrü vardır."

Elbette var ama bu gece onları dinleyecek enerjim var mı bilmiyorum. Ona doğru şekilde anlattığıma inanıyor muyum? Muhtemelen hayır. O an bencilce davrandım ve her şeyi bir an önce halletmek istedim, bu yüzden onlara aynı anda söylemek benim için en iyi seçenek gibi göründü ama onlara ayrı ayrı söylemeliydim. Hornsby'yi kenara çekip ona her şeyi açıklamalı, her şeyi içine sindirmesini sağlamalı ve sonra zihinsel olarak hazır olduğunda Pacey'ye söylemeliydim. Ama korku ve endişe karar verme sürecimi ele geçirdi.

Muhtemelen ben de özür trenine atlamalıyım, çünkü bu onlar için adil değildi.

Hiç de değil.

"Kapıyı açmamı ister misin?" Blakely sorar.

"Hayır, ben bakarım. Ama onun ruh haline bağlı olarak, gitmeye ya da kalmaya hazır olmalısınız."

Kıkırdıyor. "Zihinsel olarak her ikisi için de hazırlanıyorum."

Üzerimdeki sıcak battaniyeyi atıp koltuktan kalkıyorum. Bu keskin hareket dengemi sağlamaya çalışırken geriye doğru sallanmama neden oluyor. Başım dönüyor ve ne olduğunu anlamadan tekrar kanepeye yığılıyorum.

Blakely yanıma gelerek, "Vay anasını," dedi. "İyi misin?"

Oda etrafımda dönerken birkaç kez göz kırpyorum. "Ah, evet... vay canına, gerçekten başım dönüyor."

"Kımıldama." Blakely kapıya yöneliyor, ben de tam o yöne dönüyorum ki kapı açılıyor ve sadece Pacey değil Hornsby de ortaya çıkıyor. Yanında biri büyük, biri orta boy olmak üzere iki bavul ve seyahat çantası var.

Ne yaptığını sanıyor bu adam?

"Hey, Penny burada mı?" Pacey beni kanepede görür görmez soruyor. Kapıyı itiyor ve Hornsby de onu takip ederek bavulunu küçük girişe sokuyor.

Blakely, "Sadece başı döndü," deyince Pacey telaşlanıyor. Hemen önümdeki sehpa oturuyor ve öne doğru eğiliyor, elini dizime koydu. "İyi misin?"

"İyi," diyorum, daha uzun oturarak. "Sadece çok hızlı ayağa kalktım, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok."

Pacey, Hornsby ve Blakely'ye dönüp bakarken çenesi sıkılır. "Ben de bundan korkuyordum. Sana bir şey olmasından ve burada yardım edecek kimsenin olmamasından."

"Pacey, yanlış ayağa kalkmışım. Sorun yok."

"İyi değil." Elini saçlarının arasından geçiriyor ve alnındaki endişenin derinleştiğini görebiliyorum.

Buraya ilk taşındığımda, Pacey anneme ve babama bana göz kulak olacağına ve iyi olduğumdan emin olacağına dair söz verdi. Bu sözünü çok ciddiye aldı. Her zaman beni kontrol etmeyi, birlikte yemek yemeyi ve takılmayı ihmal etmedi. Winnie ile eve geldiğinde bile beni de dahil etti. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldum. Bir gün işe giderken benzinim bitti ve bana yardım etmek için elinden geleni yaptı ve bu yüzden şartlandırmaya geç kaldım. O koruyucu ve her zaman da öyle olacak.

"Pacey, cidden, ben iyiyim." Ayağa kalkıyorum ve bu sefer başım dönmüyor - Tanrı'ya şükür. Kanepenin etrafında dolanıyorum ve Hornsby'nin çantalarına bakıyorum. Onları işaret ederek, "Bu ne?" diye soruyorum.

Giriş alanında bize katılan Pacey, "Hornsby taşınıyor," diyor.

Blakely kendi kendine, "Oh, bu çok iyi," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır, değil."

Pacey'nin bundan bahsettiğini ve Blakely'nin de aynı fikirde olduğunu biliyorum, ancak bunun gerçekleşeceğini düşünmemin imkanı yoktu. Görünüşe bakılırsa, Hornsby bu kararı kendi başına almak yerine kendisine emir verilmiş. Normalde geniş ve gururlu olan omuzları içe dönük, çenesi düşük ve elleri ceplerinde, bu da onu durumun sorumluluğunu almak isteyen birinden çok yaralı bir köpek yavrusu gibi gösteriyor.

"Evet, öyle," diyor Pacey. "Ve bu baş dönmesi tam da bu yüzden. Yalnız kalamazsın. Burada sana yardım edecek birine ihtiyacın var."

"Siz sürekli seyahat ediyorsunuz. Zaten o da sürekli burada olacak değil ya. O zaman ne anlamı var?"

"Mesele şu ki, çoğu zaman burada olacak ve en önemli şey de bu. O burada olmadığına Winnie ve Blakely sizi kontrol edebilir."

"Beni gönüllü yaptığınız için teşekkürler," diyor Blakely. "Ama Hornsby bunun bir parçası olmamayı seçse bile burada olacağımı ona zaten söyledim."

"Bunun bir parçası olmak istiyorum," diyor Hornsby, sesi her zamanki neşeli tonundan yoksun.

Blakely alaycı bir tavırla, "Evet, gerçekten öyle görünüyor," der. Hornsby ona döner. "Bir bok başlatmasan olmaz mı?"

"Yapmıyorum. Sadece adım attığından emin olmaya çalışıyorum."

"Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?" diye soruyor, sesi artık öfkeyle kirlenmiş. "Ben hatalarını kabul etmeyen bir avantacı değilim." Beni işaret ediyor. "Penny ile aramızda olanlar Penny ile benim aramda ve ikiniz de giderseniz çok memnun olurum, böylece onunla konuşabilirim. Tek başıma."

Pacey kollarını göğsünde kavuşturmuş, dimdik dururken Blakely gözünü bile kırpmadan dairemde dolaşıp eşyalarını topluyor. Ben bir şey söylemedikçe kımıldamayacağını söyleyebilirim.

Ona doğru yürüdüm, elimi omzuna koydum ve "Bunu ben hallederim, Pace. Lütfen bırak ben halledeyim."

Bana doğru dönerek gözlerimin içine baktı ve "Bunun görülmesini sağlamakta iyiyim" dedi.

"Pacey." Derin bir iç çektim. "Lütfen git. Senden bunu kendi başıma halletmeme izin vermeni istiyorum. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Sonunda pes edip beni kucaklamadan önce birkaç kez bakışıyoruz. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldığımda gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Sessizce fısıldadım, "Çok özür dilerim."

"Yapma," diyor. "Sorun yok. Bir yolunu buluruz." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve Blakely ile birlikte ön kapıya doğru yürümeden önce beni son bir kez daha sıkıyor. Kapıyı onun için açık tutuyor ve birlikte daireden çıkıyorlar, kapı arkalarından usulca kapanıyor.

Ve bu beni Hornsby ile bir kez daha yalnız bıraktı, ancak gecemizin sonuna doğru aramızda zıplayan elektrik heyecanı yerine

birlikte, garip, rahatsız edici bir his bizi boğuyor, alandaki tüm havayı çekiyor.

Mutlu olamaz ve onu suçlamıyorum. Bu konuda yanlış bir yol izledim ve ona bir özür borçlu olduğumu söylemekten utanmıyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Ona sordum.

Başını sallıyor ve başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştirdiğinde, yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum. O da en az benim kadar korkmuş.

"Konuşmamız gerek." Yanımdan geçip kanepeye gidiyor ve orada oturuyor.

Tamam, korkmuş ve kızgın.

Dediğim gibi, Hornsby'yi daha önce de sinirli gördüm ama bu sadece bir maç sırasında oldu. Onu hokey dışında hiç sinirli görmedim. O her zaman neşeli, iyi vakit geçiren bir adamdır. Bu yüzden onun bu yönü benim için yeni.

Onu kanepeye kadar takip ediyorum ve battaniyeyi bacaklarımın üzerine örterek ben de oturuyorum. Yapmak üzere olduğumuz konuşma için ekstra bir rahatlık katmanı eklemek için her şeyi yaparım.

"Dinle," diyorum bakışlarımı ona sabitleyerek, "özür dilemem gerekiyor." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Sana bebekten bahsetmem hiç adil değildi. Bencilce davrandım çünkü korkuyordum ve ikinize de aynı anda söylemenin benim için daha kolay olacağını düşündüm. Bunu nasıl karşılayacağını ya da Pacey'nin nasıl karşılayacağını düşünmedim. Gerçekten çok üzgünüm. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, yapardım. Sana bu çocuğun babası olarak hak ettiğin saygıyı sunar ve bunu sana tek başıma söyledim. Umarım beni affedebilirsin."

Gözleri yumuşar. "Sana kızgın değilim Penny. Kendini korumak için yapman gerekeni yaptığını biliyorum. Kabul edelim. Ne kadınlar konusunda iyi bir geçmişim var, ne de ebeveynlerimin beni olumlu etkilediği bir çocukluk geçirdim. Bir kaçış riski gibi görünüyorum, anlıyorum."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bunların hiçbirisi göz önünde bulundurulmadı," diyorum. "Çocukluğundan falan haberim bile yok. Sadece korkmuştum ve her şeyi iyice düşünmeden harekete geçtim ve bunun için gerçekten üzgünüm."

"Lütfen özür dilemeyi bırak. Buna gerek yok."

"Benim için," diyorum. "Bu benim göğsümde ağır bir yük oldu ve nasıl ... için gerçekten pişmanım." Boğazım düğümleniyor ve gözlerim sulanıyor. Tanrım, bu duygular da ne böyle? Bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı süzülürken derin bir nefes çekiyorum. "Her şeyi nasıl idare ettiğim için. Özür dilerim, Hornsby."

Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik bizi karşılıyor, ama sonunda konuştuğunda, "Eli. Lütfen bana Eli de."

"Oh . . . Özür dilerim, Eli."

Başka tarafa bakmadan önce dudakları birbirine sürtünüyor. "Nereden geldiğini anlıyorum ve dediğim gibi, özre gerek yok, ama her halükarda kabul ediyorum." Ellerini birbirine kavuşturuyor, parmakları birbirine dolanıyor. "Şu anda işlerin biraz garip olduğunu biliyorum. Pacey kalp krizi geçirmenin ya da cinayet işlemenin eşiğinde, dehşete düşmüş olmalısın ve açıkçası, her şey etrafımda parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok." Bana doğru döndü. "Ve bunu sadece ne durumda olduğumu anlamam için söylüyorum."

Başımı salladım. "Tamamen anlıyorum. Ben de aynı hissi yaşadım."

"Bu konuya çok fazla girmek istemem ama büyürken şansım pek yaver gitmedi, bu yüzden her gün yaşadığım terk edilmişlik hissini zihinsel olarak nasıl aşacağımı zar zor çözerken bir çocuk yetiştirmeye çalışma fikri kafamı kurcalıyor."

Terk mi? Onu kim terk etti?

Bu adam hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi gösteriyor.

Ama gözlerindeki gerginlikten ve omuzlarındaki gerginlikten bu haberin onun için hiç de kolay olmadığını anlayabiliyorum. Görünüşe göre birlikte yaşadığı şeytanları uyandırmış ve bununla yüzleşmek kolay bir şey olamaz. Ona acı veren karanlık bir yola düştüğünü görmekten nefret ediyorum ve korkmuş ve ürkmüş olmama rağmen, yapmak istediğim son şey zaten muhtemelen acı çeken biri için bunu zorlaştırmak.

Sağlam bir destek sistemim var ve eğer gerçekten ihtiyacım olursa annemin gelip bana yardım edeceğini biliyorum. Ama Pacey'nin dediği gibi, o var, Blakely var ve Winnie var. İyi olacağım.

Eli'ın yapacağından pek emin değilim.

Bu da tek bir anlama geliyor.

Yanaklarımı siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Eli." Güzel gözleri benimkilerle buluşuyor. "Zihinsel olarak nelerle uğraştığından emin değilim. Hokey dışında birbirimizi çok az tanıdığımız için bilmem mümkün değil ama bildiğim bir şey varsa o da seni geçmişinden gelen şeytanlarla savaştığın bir duruma sokmak istemem. Bu ne senin için ne de takım için iyi olur. Hokey, akıl sağlığıyla birlikte senin bir numaralı önceliğin." Elimi uzatıp dizine bastırıyorum. "Sorun yok. Bunu yapabilirim."

Beni incelerken başını hafifçe yana eğiyor ve birkaç vuruştan sonra, "Tanrım, sen güçlü bir kadınsın Penny. Ama söylemek istediğim bu değildi. Bir çıkış yolu aramıyordum, daha ziyade bir giriş yolu arıyordum."

Kafam karıştı, doğruldum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, kardeşiniz beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamıyor. Güçlü ve inatçı bir adam ama onunla teke tek dövüşmek isteseydim, kazanacağıma hiç şüphe yok." Buna inanıyorum. Hornsby, yani Eli, Pacey'den iki santim daha uzun ve muhtemelen on kilo daha kaslı. Kardeşim iri ama Eli onu kolayca yenebilir. Aklımda hiç şüphe yok. "Babam gibi çekip giden kişi olmak istemiyorum. Bu dünyaya başka bir insan hayatı getirmenin önemini anlamayan güvenilir biri olmak istemiyorum. Ben babasız büyüdüm ve bu bebek de aynı hayatı yaşarsa lanetleneyeceğim." Başını sallıyor. "Bu çember burada bitiyor." Elime dokunmak için uzandı. "Bu yolculukta yalnız olmayacaksın Penny."

Muhtemelen sesindeki inanç ve gözlerindeki samimiyetten dolayı, tuttuğum gözyaşlarım kızgın yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bu yolculukta yalnız olmayacaksın Penny.

O konuşmaya devam ederken düşünebildiğim tek şey bu. "Bunun her adımında, her bölümünde burada olmak istiyorum. Seni daha iyi tanımak ve bir dostluk kurmak istiyorum, böylece bebeğimiz doğduğunda aramızda bir düşmanlık olmadığını bilecek. Arkadaş olduğumuzu bilmesini istiyorum."

"Arkadaş olmak isterim," diyorum, arkadaş demeye özen gösterdiğini çok iyi biliyordum. Aramızda romantik bir şey olmasını istediğimden değil -Şu anda bunu düşünmeye yakın bile değilim ama bu yorumdan Eli'nin nerede durduğu çok açık. Arkadaşlık ve hepsi bu. *Benden etkilenmiş olsa da hamilelik bunu tamamen ortadan kaldırdı.*

"Çok şey istediğimin farkındayım ama eğer senin için de uygunsa burada seninle kalmak istiyorum-"

"Eli. . ."

"Hayır demeden önce," diyor hemen, "beni bir dinle, tamam mı?" İç çekerek koltuğa yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu sadece sana yardım etmekle ilgili değil, tabii ki bunu yapmamın ana nedenlerinden biri bu, ama aynı zamanda her şeyi seninle birlikte yaşamak istiyorum. Bebeği taşıyorum ama en azından programımın elverdiği ölçüde yanında olabilirim. Orada olabilirim

Bebek tekmelediğinde sesimi öğrenebilir ve büyürken yanında olabilirim."

"Peki bebek doğduğunda ne olacak? Birlikte yaşamaya devam edeceğimizi düşünüyor olamazsın."

"Hayır, ama her zaman daha yakın bir yer bulabilirim ya da ikimiz de yan yana daireler bulabiliriz."

Büyük bir kahkaha attım. "Eli, senin daire için ayırdığın bütçe benimkinden çok daha farklı."

"Ödemene yardım edeceğim. Hatta sana bir ev bile alırım.

Umurumda değil-" "Paranı istemiyorum."

"O zaman bu, zamanı yaklaştığında çözeceğimiz bir şey, ama şimdilik lütfen bunun bir parçası olmama izin verin."

O yalvaran gözler beni neredeyse ikiye bölecekti. "Burası tek yatak odalı bir daire Eli."

"Bu kanepede çok rahat," diyor sırtını sıvazlayarak. "Nerede uyuduğum umurumda değil. Bunların hiçbirisi önemli değil. Tek önemsendiğim sana destek olmak ve bu bebeğin hayatının bir parçası olduğumdan emin olmak."

Gözleri bana yalvarıyor ve yemin ederim, yakından bakarsam, nefesini tutup bir cevap beklerken gözlerinin parladığını görebiliyorum.

Ona nasıl hayır diyebilirim ki? İçinde titreyen umuda. Belli ki hissettiği çaresizliğe.

Yapamam.

Ve ben istemiyorum.

"Tamam," diyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor, daha uzun oturarak.

Başımı salladım. "Evet, burada kalabilirsin. Ama kanepede uyumak zorunda değilsin. Büyük boy bir yatağım var. Hiçbir şey olmayacağını bildiğim için yatağımı paylaşmamın bir sakıncası yok."

Sırıttırıyor. "İnan bana, ilk seferinde dersimi aldım." Çenesini kavırıyor. "Kardeşinin kötü bir sağ kroşesi var."

Kıkırdıyorum. "Keşke beni savunurken bunu kullandığı ilk erkek sen olsaydın diyebilseydim ama değilsin."

"Onunla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim." Hafifçe rahatlıyor. "Kanepede uyumak benim için sorun değil."

"Evet," diyorum. "İyi bir gece uykusuna ihtiyacın var ve eğer bir kanepede uyuyor olsaydın takımın ve taraftarların ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum. Hokey her şeyden önce gelir."

Başını iki yana sallar. "İşte burada yanıyorsun Penny. Hokey önce gelmez. Sen ve bu bebek öncelikli." Daha da yaklaşıyor ve tam elimi tutacakken aklına bir fikir geliyor. Onun yerine parmaklarını tekrar birleştiriyor. "Takıma karşı yükümlülüklerim nedeniyle hokeyi senin önüne koymaktan başka seçeneğim olmadığı zamanlar olacak, ama bil ki bu benim seçimim değil. Sen ve bebeğin şu anda bunların hepsinden daha önemlisiniz."

"Eli, seni asla spordan uzaklaştırmam. Ben hokey oynayan bir kardeşle büyüdüm. Daha önce hokey oyuncularıyla çıktım, bu yüzden bu seviyede gereken bağlılığı biliyorum ve bunu asla ama asla sana karşı kullanmam."

"Yapmayacağını biliyorum."

"Peki, bundan sonra nereye gideceğiz?"

Daireme bakıyor, her şeyi içine çekiyor ve sonra bana dönüyor. "Beni gezdirmek ister misin?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Çok isterim."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

ELI

"Dün gece nasıldı?" Posey dolaplarımızın yanında yanıma otururken soruyor.

Soyunma odası neredeyse boştu. Antrenman odasına girip çıkan birkaç kişi dışında Posey ve ben hemen hemen yalnızdık.

"Acı verici ama iyi bitti" diye cevaplıyorum. Her maç gününden önce, kafamı toparlamak, çocuklarla sohbet etmek ve önümüzdeki geceye zihinsel olarak hazırlanmak için sabah patenimizden önce bir saat erken gelirim.

Bugün de bir istisna değil. "Peki ne oldu?"

Sopa elimde, bantlamaya başlıyorum, dikkatlice bu gece için hazırlıyorum. Her zaman popo ucundan başlarım, üstteki tutuşun istediğim gibi olduğundan emin olurum.

"Ben taşındım."

"Sen . . . sen ne?" Posey soruyor.

Dün Penny'nin ofisinde olanlardan sonra Posey neredeyse benden daha şok olmuş görünüyordu. Pacey'nin artık bir tehdit oluşturmayacağını hissettiğinde çekip gitti -yardıma ihtiyacım olduğundan değil, ama endişesini anlıyordum- ve evine döndüğünde nasıl olduğumu öğrenmek için bana mesaj attı. Ona hızlıca bir cevap yazdım, işleri yoluna koyduğumu söyledim ama bu kadarla kaldı.

"Penny'nin yanına taşındım."

"Pacey tüm bu süre boyunca sana göz kulak oldu mu?"

Tam soyunma odasının kapısı açılıp Pacey içeri girerken başımı sallıyorum. Dolabına doğru yürürken gözleri bana takılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine, dolabından saç için bir saç bağı alıyor ve sonra bacaklarını açıp hazırlandığından emin olduğum antrenman odasına doğru geri dönüyor.

"Vay canına, çok soğuktu." Posey göğsüme vurdu. "Hey, bu ne içindi?"

"Beşlimizdeki dengeyi açıkça bozduğun için. Penny ile yatarken ne düşünüyordun?"

"Değildim," diyorum, şimdi sopama bakarak. "Onunla tanıştığım ilk günden beri onu istiyordum ve bunu iki yıl boyunca kontrol altında tuttum. O gece onunla birlikte içimde bir şeyler koptu ve kendime ne dersem diyeyim, bu beni durdurmayacaktı." Şimdi Posey'e bakıyorum. "Ve o da beni istedi."

"Bu aptalca ve dikkatsizceydi. Pacey birçok kez onun yasak bölge olduğunu söyledi."

"Biliyorum," diye inledim. "Artık bunun hakkında konuşmanın bir faydası yok. Olan oldu zaten. Geçmiş değiştiremezsin."

"Ama şimdi bunu düzeltmek için ne yapıyorsunuz?"

"Sorumluluk almak," diye cevap veriyorum. "Pacey benim bu işin içinde olup olmadığımı iki kez düşünmek zorunda kalırsa lanetleneceğim."

"Bu yüzden mi onun yanına taşındınız? O da bunu sorun etmedi mi?"

"Başta endişeliydi ama gerekçelerimi kabul etti ve dürüst olmak gerekirse o da benim kadar korkmuş görünüyor. Yalnız kalmak istediğini sanmıyorum, o yüzden evet dedi. Kanepede uyumayı teklif ettim ama o yatağında uyuyabileceğimi söyledi."

"Gerçekten mi?" Posey'nin gözleri büyüdü. "Sen, bilirsin işte... bir şeyler mi başlatıyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, ikimiz de bir ilişki içinde olmak istemiyoruz. Takıldığımız gece bunu açıkça belirtti. Ama arkadaş olma konusunda anlaşmıştık."

"Bu çok iyi. Demek arkadaş canlısısın."

"Eh, pek sayılmaz." Bandı koparıyorum ve kenarını düzeltiyorum. "Dün gece inanılmaz garipti. Bana etrafı gezdirdi ve sonra geç olduğu için yatmaya hazırlandık."

"Peki yatağı paylaşmak nasıldı?"

"Tahmin edebileceğiniz kadar rahat. Neredeyse onun kanepesinde ayaklarım kenardan sarkarken daha iyi bir gece uykusu çekeceğimi düşünüyorum. Onun tarafında olmadığımın ya da battaniyeleri kapmadığımın emin olmak için sürekli uyandım. Neredeyse hiç uyuyamadım. Sonra bu sabah erken uyandı ve midesi bulanıyordu, ben de o bir kova tutarken yanına oturdum. Pek konuşmadık. Tek gecelik ilişkimizin nasıl gittiğinin tam tersi oldu." Ne kadar garip başlamış ve Penny ne kadar gergin olursa olsun, bir kadınla uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Sanki çoğu kadının benden beklediği süper-tanrı hokey oyuncusu olma beklentisi olmadan kendim olabiliyormuşum gibi rahatlamıştım. Ben sadece Eli'ydım. Ama bu muhtemelen şu anda Posey'le paylaşamayacak kadar derin. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Kadının içine girdim, onu vücudunun her yerinden öptüm, ama şimdi onun evinde onunla birlikte olmak tamamen bir yabancıyla aynı odada kalıyormuşum gibi hissettiriyor."

"O zaman belki onu daha iyi tanımanın bir yolunu bulursun. O bebek doğmadan önce önünüzde uzun bir yol var, bu yüzden bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalısınız."

"Biliyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten çıkmaya niyetin olmayan biriyle çıkmak gibi. Havadan sudan konuşmak, seni tanımak, paylaşmak... bunlar bana göre değil."

"Değer verdiğiniz insanlarla paylaşsınız. Bunu unutma," diyor Posey tam da soyunma odasının kapısı açılıp Taters Holmes'la birlikte içeri girerken. Beni gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Lanet olsun.

"Biliyor musunuz, en uzun süre boyunca grubun en beceriksizi olacağımı düşünmüştüm," diyor Taters. "Böyle olacağı belliydi, ama işte buradayım, grubun iyi çocuğu tarafından tamamen geride bırakıldım." Taters alkışlıyor. "Pacey'nin kız kardeşini hamile bırakmak. Vay be, adamım."

"Çeneni kapatır mısın?" Ona tısladım. "Tanrım, kimseye söylemeyeceğiz."

Grubumuzun sessiz ama düşünceli üyesi Halsey Holmes, Taters'ı itiyor ve "Sana hiçbir şey söyleme demiştim" diyor.

"Dinlemedim."

"Açıkça." Holmes yanıma oturdu ve "İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum.

"Lawes öfkeden kuduruyor," diyor Taters, çemberimizi kapatmak için bir sandalye çekerek. "Antrenman odasında oflayıp pufluyor ve bunu bir gösteri haline getiriyor."

Çenemin yan tarafını kaşıyorum ve sonra kasetimi tekrar elime alıyorum. "Olmasına gerek yok. Ben hallediyorum."

"Gerçekten mi?" Taters soruyor. "Yani onunla evlenecek misin?"

"Ne?" Neredeyse ciyaklıyordum. "Hayır, sadece arkadaş olacağız ama ihtiyacı olan her konuda ona yardımcı olmak için buraya taşındım."

"Arkadaş mı?" Taters başını sallar. "Hayır, öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Ona sonsuza dek aşık olacaksın, dostum. Arkadaş kalmanızın imkanı yok."

"Ben ciddi bir şey istemiyorum, o da istemiyor, bu yüzden tek seçenek arkadaş olmak. Ve bebeğimin annesiyle arkadaş olmayı onunla konuşmamaya tercih ederim." Kocaman bir iç geçirdim. "Tamam, bu konuyu tartışmaktan bıktım. Bu akşamki maç için kafamı toparlamam gerekiyor ve burada oturup özel hayatım hakkında gevezelik etmek bunu yapmayacak."

"Evet, ama özel hayatın çok ilginç bir hal aldı," diyor Taters, her zamanki kışkırtıcı tavrıyla.

"Madem bu kadar ilgileniyorsun, git kendin birini hamile bırak."

"Yok, ben iyiyim. Çılgın özel hayatımı yeni düzene soktum. Artık ortalığı karıştırmama gerek yok."

Patates olarak da bilinen Taters ya da Silas Taters kısa bir süre önce kız arkadaşından ayrıldı. Çok uzun süredir birlikteydiler, o kadar uzun süredir ki Silas evlenme teklif etmeyi düşünüyordu ve sonra, hepimizin hiç beklemediği bir anda ayrıldılar. Nedenini hala bilmiyoruz. Taters nedenini hiç söylemedi ama bunu gerçekten çok zor karşıladı ve görünüşe göre sonunda ayrılığın kara bulutlarından kurtuldu ve şimdi bana işkence ediyor.

Holmes sırtımı sıvazlayıp dolabına gitmeden önce, "Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız," dedi.

Ligde yanlışlıkla bir kızı hamile bırakan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum, ama bilmek istediğim şey bununla nasıl başa çıktıkları çünkü şu anda ne kadar oyuna odaklanmaya çalışsam da aklım sürekli Penny'ye ve ne yapacağıma gidiyor. Yeterince iyi olup olamayacağım.

Eğer devam edeceksem.

Babam hiç yapmadı.

Annemi 12 yaşında kaybettim.

Koruyucu ailem, on sekiz yaşına girmem için gün sayıyorlardı. Benden nefret etmiyorlardı ama beni sevmediklerini de biliyordum.

Peki nasıl ebeveyn olacağımdan bile emin değilken tüm bunlarla nasıl başa çıkmam gerekiyor? Bu bebeğin hak ettiği gibi nasıl davranacağım?

Görünüşe göre terapistimi aramam gerekiyor. Çözmemiz gereken çok şey var, özellikle de playofflar yaklaşırken. Bu yıl kupayı almak istiyorsak odaklanmalıyım.

BU ÇOK GARIP.

Bir maçtan sonra eve döndüğümde yeni bir bina, yeni bir koridor ve yeni bir ön kapı ile karşılaşıyorum. Hiçbiri bana ait değil ve hiçbiri tanıdık değil. Hiçbiri evim gibi hissettirmiyor.

Ve ev benim için çok önemli. Orası benim güvenli alanım, topraklama bölgem, asla kaybolmayacağını bildiğim bir yer. Ama artık her şey değişti.

Penny'nin bana verdiği anahtarı çıkarıp kapıyı sessizce açıyorum. Penny'nin programından emin değilim. Erken yatan bir kız mı yoksa gece kuşu mu olduğunu söyleyemem. Uyuyordur diye fazla gürültü yapmak istemiyorum ama maçın adrenalininin geçmesi de birkaç saatimi alıyor, özellikle de bugünkü gibi ağır bir mağlubiyetten sonra.

Dörde bir.

Utanç vericiydi.

Pacey ve benim aramda bir şeyler olduğunu ya da ikimizin de kafasının oyunda olmadığını anlamak için işin içinde olmanız gerekmiyor. Dört golün gitmesine izin vermek onun yapacağı bir şey değil. Ama hepsi onun hatası değildi. Hücumla yetişmek ve işimi yapmak için kafamı bulutlardan yeterince hızlı çıkaramadım, bu yüzden Pacey neredeyse bir defans oyuncusu eksikmiş gibiydi. Şimdi ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Maçtan sonra soyunma odasında yaşananlar en hafif tabirle hoş değildi.

Daireye girdiğimde, ışıkların açık olduğunu ve oyun günü takımlarımın oturma odası ve mutfığa dağıldığını görünce şaşırdım. Sahip olduğum her bir takım elbise.

Etrafa bir göz atıyorum ve Penny'yi oturma odasının ortasında, bir elinde buharlı pişirici, diğerinde bordo renkli üç parçalı takım elbisemin yeleşini tutarken buluyorum.

"Bu kadar çabuk eve döneceğini düşünmemiştim," diyor gözlerini kocaman açarak. "Belki biraz daha uzun sürer diye düşünmüştüm."

"Bugün ağırlık salonunu es geçtim ve sadece bisiklet üzerinde bacaklarımı çalıştırmakla yetindim." Çantamı girişe bıraktım. "Ne, ne yapıyorsun?"

Önce elindeki buhar makinesine, sonra da yeleğe bakıyor. Gözleri benimkilere döndüğünde, "Takım elbiselerinizi buharda pişirmeye devam edin" diyor.

"Stres buharı mı?"

"Evet, biliyorsun, bu gece maçını izlemek çok stresliydi. Kendimi meşgul etmek zorundaydım, bu yüzden kıyafetlerinizi açtım, bunun büyük bir mahremiyet ihlali olduğunu biliyorum, ama bavulunuzda buruşuk bir şekilde durmalarına izin veremezdim, özellikle de takım elbiselerinizi. Onları çıkardığımda sağlam bir buhara ihtiyaçları olduğunu fark ettim, bu yüzden bir sistem kurdum ve buharlamaya başladım. Bir takım elbise diğerine, o da diğerine yol açtı ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten geldiğine sevindim çünkü sırada boxer külotlarının olduğuna eminim." Gözleri genişledi. "Boxer külotunla ilgili pek bir şey fark etmedim. Yani, onlara dokundum ama ürkütücü bir şekilde değil, *bunların kaldırılması gerekiyor gibi* bir şekilde. Özel giysilerinize çok az dokundum. Çekmeceye koydum." Gözleri daha da büyüdü. "Tanrım, bavulunun açılmasını istemiyor muydun? Demek istediğim, seni bu şekilde içeri taşımak ve şifonyerimde sana birkaç çekmece vermek gerçekten küstahça. *Sen benim erkek arkadaşımsın* çekmecesini gibi bir şey değil. Sadece daha rahat edeceğini düşündüm."

"Penny, nefes al." Kanepeye yığılır ve kolunu gözlerinin üzerine sarkıtır.

Birkaç saniye sonra nihayet şöyle diyor: "Bu gece çok kötüydünüz ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum."

Bu işin nereye varacağını anlayınca kanepeye geçip uygun bir mesafede durmaya dikkat ederek oturuyorum. "Bu gece berbattık ama bu senin hatan değildi. Maç kaybetmek için bir takım olmak gerekir, bir bebek anne değil."

Bana doğru bir bakış attı. "Bu terimden nefret ediyorum. Bana böyle hitap etmesen olmaz mı?" "Sana çocuğumu taşıyan kadın mı demeliyim?"

"Bana sadece Penny diyebilirsin." Ayağa kalktı. "Senin aklın oyunda değildi, Pacey'ninki de öyle. Bunun olacağını biliyordum. Bu yüzden ikinize söylemek için beklemek istedim ama sonra Blakely, korkunç fikirleriyle gelip sezondan sonra değil de şimdi söylemem için beni ikna etti."

"Sezon bittikten sonra çok uzak olurdu. Bize şimdi söylemeniz muhtemelen en iyisi."

"Ve kupa için koşma şansınızı mahvetmek mi? Elbette, bu harika bir fikir gibi görünüyor."

"Penny, sadece bir maçı."

"Evet, bir maç birçok maça dönüşecek ve bir de bakmışsınız ki Mayıs ayında bir sonraki maça hazırlanmak yerine dolabınızı topluyorsunuz. Herkes bu bebekten nefret edecek çünkü medyanın bunu öğreneceğini biliyorsunuz. Bu olacak ve sonra ne olacak? Tüm Vancouver küçük Jimmy John, Johnny Jim ya da Peggy Leggy'den nefret eder."

"Peggy Leggy?" Burnumu kıvrarak soruyorum. "Lütfen çocuğumuzun adını Peggy Leggy koymayın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her şeyi mahvettim."

"Yapmadın. Şunu söylemeyi kes. Bu bebeği ikimiz yaptık. Sadece bir oyundu. Kendi adımlarımızı bulacağız."

"Elbette yapacaksın." Ayağa kalkıyor ve yeleğimi buğulamaya, kırışıklıkları gidermeye devam ediyor. Başka bir şey söylemiyor. Konsantrasyonu sadece yeleğimin tüvit kumaşına odaklanmış durumda.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, başka ne yapacağımı bilemeden. "Sorun değil." Ve çalışmaya devam ediyor.

Gerginliğı lanet bir bıçakla kesebilirsin. Çok kalın. Asi ve son derece rahatsız edici.

Normalde maçtan sonra çocuklarla birlikte ağırlık salonuna gider, gece geç saatlerde en sevdiğim sandviç dükkanına uğrayıp ekstra sebzeli ve etli bir İtalyan spesiyali alır ve sonra eve gidip kanepede dinlenirken bir yandan da en son izlediğim diziyi izlerim. Birkaç bölümden sonra, adrenalinin etkisi geçince genellikle yatağına yerleşirim.

Ya da . . .

Maçtan sonra bir kız tavlamaya giderim ve seksle rahatlarım.

Bugün, şey ... bugün tüm rutinim bozuldu. En sevdiğim sandviç yerine, ekibin sağladığı hazır yemeklerden biriyle yetindim, arabamda atıştırdım ve Penny ile her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için olabildiğince hızlı bir şekilde buraya geldim.

Şimdi neden acele ettiğimden emin değilim.

Benimle bir şey yapmak istiyor gibi görünmüyor.

Boğazımı temizleyerek ayağına kalktım. "En azından şu takımları oturma odasından çıkarmana yardım etmeme izin ver."

"Sorun değil. Onları nereye koyacağıma dair bir sürecim var." Asılı yeleğın yanından şöyle bir bakıyor ve "İstersen dışarı çıkabilirsin. Ben biliyorum

Bunu yapmayı

seviyorsun."

Deli mi bu kız?

Çıkmak mı?

Hamileyken mi?

Hayır, rastgele tek gecelik ilişkilerim şimdilik sona erdi. Alacağım tek aksiyon muhtemelen duşta olacak.

"Dışarı çıkmayacağım. Bu sana saygısızlık olur," diyorum.

Alay ediyor. "Birbirimizle görüşmüyoruz Eli. Kimseyle çıkamazsın diye bir şey yok."

"Kimseyle çıkmayacağım. Çıkmadığımı biliyorsun."

Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Yani, bilirsin işte... başka kadınlarla eğlenmek." Bakışlarını kaçırıyor, benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Neler olduğundan emin değilim, beni kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyor yoksa olmayan bir sorunu mu çözmeye çalışıyor bilmiyorum ama her neyse, buna kanmıyorum.

Onun yerine, "Ben yatmaya hazırlanacağım." diyorum. Yorulmaya yakın bile olmadığım halde.

Girişten çantamı alıp yatak odasına gidiyorum, orada çantamı açıyorum, kirli kıyafetlerimi şu anda "çöp sepetim" olan köşeye atıyorum ve sonra elimde telefonumla yatağın kenarına oturuyorum.

Bir mesaj yazıp çocuklara gönderiyorum ... Pacey hariç. Ona kız kardeşi hakkında mesaj atmanın şu anda en akıllıca karar olacağından emin değilim.

Hornsby: *Burada işler gerçekten garip. Ne yapacağımı bilmiyorum.*

Bana yardım et.

Gecenin diğer skorlarını kontrol ederken kollarımı kalçalarımaya dayayıp yanıt bekliyorum. Neyse ki fazla beklememe gerek kalmıyor ve telefonum elimde titriyor.

Posey: *Garipliği tarif et.*

Taters: *Evet, tavsiye vermeden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor.*

Holmes: *Muhtemelen garip değildir. Sadece öyleymiş gibi hissediyorsun.*

Keşke bilselerdi. Takım elbisemin ceketini omuzlarımdan sıyrıp yatağın kenarına asıyorum ve onlara mesaj atıyorum.

Hornsby: *Penny'nin evine döndüğümde onu sahip olduğum tüm takımları çılgınca buharda pişirirken buldum. Ona ne yaptığını sorduğumda, takımın kendisi yüzünden berbat olduğu hakkında saçma sapan bir şeyler söyledi, çocuğumuza Peggy Leggy adını verdi ve sonra bana dışarı çıkıp becerecek bir hatun bulmamı söyledi.*

Bu her şeyi özetliyor.

Tam gönder tuşuna basacaktım ki durdum. Dedikodusunu yapmak üzere olduğum kişi Pacey'nin kız kardeşi. Benim bir kız kardeşim olsaydı, onun tüm tuhaflıklarının en iyi arkadaşlarım arasında dolaşmasını ister miydim? Buna hayır derdim. Sadece bu da değil, bu adamlar onu benim kadar uzun zamandır tanıyorlar ve ona saygı duyuyorlar, özellikle de işinde ne kadar iyi olduğu için. Onun bir kaçık olduğunu düşünmelerini istemiyorum.

Kahretsin, ama onların fikirlerine ihtiyacım var. Ve beni tanıyorlar. Konfor alanından çok uzakta, neye benzediğini unutmuş umutsuz bir sıkık olduğumu biliyorlar. Ve bu sadece ikinci gece.

Gönder tuşuna bastım ve umarım çocuklar benden nefret etmez.

Holmes: Evet, bu garip.

Taters: Peggy Leggy? O ne lan öyle?

Posey: Biliyorsun . . . Peggy Leggy iki şekilde de olabilir. Büyüleyici ya da korkutucu.

Tatlım: Peggy Leggy'nin çekici bir yanı yok. O, büyükannenizin tavan arasındaki hiç sevilmemiş ama bir şekilde bir kolunu kaybetmiş dengesiz bir oyuncak bebek.

Peggy Leggy ile aynı gemiye atlayamam. Üzgünüm. Peggy

Leggy konusunda adil olduğumuzu sanmıyorum. **Hornsby:**

PEGGY LEGGY YETER!

Taters: Dostum, bize veto ettiğini söylemeden böyle bir ismi ortaya atamazsın. Peggy Leggy Hornsby'yi hayal edebiliyor musun? Woof.

Hey, sakın Peggy Leggy'ye havlamaya kalkma. O bir bebeğin yırtık pırtık bir kabuğu olabilir, ama hala Hornsby'nin soyundan geliyor.

Holmes: İsmi veto ettiniz mi?

Hornsby: Tanrım, tabii ki yaptım. Peggy Leggy Hornsby olmayacak.

Taters: En azından sağduyusunu kaybetmemiş çocuklar.

Hornsby: Tavsiyeye geri dönebilir miyiz? Tanrım.

Holmes: Burada Pacey'nin kız kardeşi ve meslektaşımız olduğunu unutmayalım. Saygılar. Erkeklerle. Ona takım elbiselerinizi buğulamasına gerek olmadığını söylediniz mi?

Hornsby: Tabii ki söyledim. Ama bir süreç hakkında bir şeyler söyledi. Bilmiyorum. Bana gidip birini bulmamı söyledikten sonra konuşmayı sonlandırmaya karar verdim.

Taters: Seni duydum Holmes. Bir an için onu tanıımıyormuşuz gibi davranalım mı? Kötü bir ses tonuyla dışarı çıkıp birini bulabileceğini mi söyledi?

Posey: Oooo, güzel soru. Ton çok önemli. Ve evet, rol yapabilirim.

Hornsby: Teşekkürler, Holmes. Ben de ona saygısızlık etmek istemem. Ses tonuna gelince, öyle bir şey yapmadı. Daha çok gergin bir tonda söyledi. Sanki emin değilmiş gibi.

Posey: Şu anda senin için terliyorum. Kulağa berbat geliyor.

Taters: Evet, bu rahatsız edici.

Hornsby: BİLİYORUM! Ne yapmalıyım?

Holmes: Ben olsam gidip bir kitap okurdum, bıraktırdım kendi başına halletsin.

Tatlım: Senin de bir hayatın yok.

Kendi kabuğuna çekilmenin bu işin yolu olduğunu sanmıyorum Holmes. Üzgünüm. Onunla birlikte yaşamak zorunda. Belli ki ikinizin arasında garip bir gerginlik var. Bunu kırmaya çalış.

Taters: Posey'nin haklı olduğunu söylemek bana acı veriyor ama haklı.

Hornsby: Sence nasıl kırabilirim?

Bu Penny Lawes, Hornsby. Yeni tanıştığın bir piliç değil. Hokeyde yaşıyor ve nefes alıyor, sosyal medyanın her şeyinde usta ve başka herhangi bir günde herhangi birinin yanında tatlı, komik ve garip değil.

Hornsby: Yani sorun bende mi?

Taters: Evet, salak. Ama hâlâ anlamadıysan, Google deniyor. Soru stokla ve birkaç tane sor. Ve konuştuğunda, sikini nereye sokabileceğini düşünmek yerine gerçekten dinle.

Holmes: O gerçekten çok tatlı ve dinlemek çok önemli.

Posey: Ve sikini ona sokmamak, dinlemekten sonra gelir.

Tam cevap yazmak üzereydim ki yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Penny elinde üç takım elbiseyle içeri girdi. Beni yatağın kenarında, gömleğimi çıkarmış halde görünce yüksek sesle soluyor ve duvara doğru dönerek başını beyaz yüzeye dayıyor.

"Aman Tanrım, kapıyı çalmayı unuttum. Çok özür dilerim. Dehşete düşmüş olmalısın." Gerçekten korkmadım.

"Penny, sikimin üzerine oturdun ve kucağında zıplamanı izledim. Gömleğim açıkken bana yürümenin bununla kıyaslanamayacağına eminim."

"Bu farklıydı," diyor, hâlâ kendini koruyarak. "Seni çıplak görmemi istedin."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Lütfen bana doğru döner misin?"

Teredditle arkasını döndü. İşte o zaman yataktan kalkıp ona doğru yürüyorum ve takım elbiseleri elinden alıyorum. "Birbirimizle yaşamayı öğrenmeliyiz."

ve ürkek davranmak bunu yapmanın yolu değil. Beni tişörtsüz göreceksin. Üstümde olmadan uyumayı severim. Dün gece seni korkutmak istemediğim için giydim ama rahatsız ediciydi. Eminim sen de havluyla dolaşmak isteyeceksin ya da kadınlar ne yapar bilmiyorum ama bence bu işi yürüteceksek mümkün olduğunca normal davranmaya çalışmalıyız."

Sertçe yutkunuyor. "Alkol olmadan senin yanında nasıl normal olacağımı bilmiyorum ve Peggy Leggy yüzünden alkol alamıyorum-"

"Tanrım, lütfen ona öyle deme."

"İşte alacağın kişi bu. Garip, tuhaf ve stresli olduğunda buharlı suyla temizlik yapan biri."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bulmaya çalışıyorum. Holmes yanılmıyordu. Bu Penny. Onu birkaç yıldır tanıyorum ve bir o kadar zamandır da ondan hoşlanıyorum. Onu sinirlendirdiğimi söyledi, peki alkol *olmadan* bunu nasıl durdurabilirim?

"Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

"Yapamazsın. Ben sadece tuhafım ve olaylarla böyle başa çıkıyorum."

Tamam, belki başka bir gece hokey hakkında konuşmayı deneyebilirim. Bu gece o gece değil.

"Tamam, o zaman, sanırım ..." Etrafıma bakıyorum. "Başka ne buharlayabiliriz? Bütün kıyafetlerimi giydin mi?"

"Bir şeyleri buharda pişirmek istemezsin." Gerçekten istemiyorum.

Bu kabusun bitmesini istiyorum.

Evimde en sevdiğim denizaltımla *Ozark*'ın son sezonunu izlemek istiyorum. Ama bunun yerine, benim için tamamen yeni olan bir dairede, hiç tanımadığım biriyle aynı mekânı paylaşmanın beceriksiz sularında gezinmeye çalışıyorum.

"Buharda pişirme konusunda tecrübem yok." Ya da temizlik konusunda. "Ama bana gösterebilirsin. Buharda pişirebileceğimiz kot pantolonlarım var."

"Buharlı kot giymiyorsun."

"Pekâlâ, boxer külotumdan bahsetmiştin. Onları buharda pişirmek ister misin?"

Bu onun dudaklarından bir gülümsemeyi çeker ve sonunda gergin omuzlarını gevşetir. "Aslında oldukça yorgunum. Sanırım yatmak için hazırlanacağım." "Aynen." Ellerimi birbirine kenetleyip etrafa bakıyorum.

"Biz, uh, takım elbiselerimle ilgilenir misin?"

"Evet." Sonra dolabına doğru yürüyor, az önce benden aldıklarını oraya astığını duyuyorum. Başka bir şey söylemeden oturma odasına doğru yürüdü ve daha fazlasını aldı. Kahretsin. *Ve bu benim yeni normalim.*

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

PENNY

"Bir simit yiyebilir misin?" Blakely ofisimin kapısından kafasını uzatarak soruyor.

Bilgisayar ekranımdan başımı kaldırdığımda, bu sabahki mide bulantımın geçtiğini ve yemeğe hazır olduğumu görerek rahatlıyorum.

"Evet, aslında şu anda bir tane kullanabilirim."

Elinde simit poşeti, ofisimde karşıma oturdu, simitleri peçetelere dağıttı ve ardından krem peynir ve bıçakları yerleştirdi. "Bu sabah tuvalette çektiğin acıdan bahseden mesajından sonra, buraya geldiğinde aç olursun diye biraz yiyecek getireyim dedim."

"Yine kuru kusuyordum ama hiçbir şeyi mideme indiremiyordum, o yüzden bu mükemmel bir zamanlama."

Simitlerimizi parçalıyoruz, krem peynir sürüyoruz ve sonra birer ısırık alıyoruz. Sandalyemde arkama yaslandım. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Duraksıyor. "Bana işlerin nasıl gittiğini anlat. Çocuklar deplasmana gittiği için Hornsby'yi özleyiyor musun?"

Hayır.

En ufak bir şey bile değil.

Kötü bir misafir olduğu ya da dağınık olduğu için değil. Bunların hiçbirisi değil. Aslında oldukça düzenli biri.

Tüylerimi ürpertiyor. Fark edilmemeye çalışarak dairenin etrafında dolaşıyor. Çocukların büyük bir mağlubiyet aldığı korkunç maçtan sonraki ilk gece Eli kar hakkında konuşmaya çalıştı ve karların beyazlığını sevdiğine dair yorumundan sonra bu konuşma başarısız oldu.

İkinci gece bana ekmek sevip sevmediğimi sordu. Ben de evet dedim. O da başını salladı ve hepsi bu kadar. Eli'nin kadınlarla konuştuğu tek dilin *flört* olup olmadığını merak ettim.

Dün geceki erteleme için mutluydum, ta ki o beni arayana kadar.

"Öyleydim. Yani, iyi davrandı falan ama tüm bu düzenlemenin ne kadar rahatsız edici olduğunu anlatamam."

"Hâlâ biriyle takılmaya çalışırken olduğu gibi konuşkan değil mi?"

"Bunun için onu suçlayamam çünkü ben de iyi değilim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve onun da bana ne söyleyeceğini bilmediği gün gibi ortada. Bardaki ve dairesindeki tüm çekicilik nereye gitti, Blakely? Çok iyi anlaştık, güldük, seks yaptık ve şimdi birbirimizin yanında nasıl olacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok mu? Yani, geçen gece onu gömleğini çıkarmış halde gördüğümde çığlık attım." Eğildim ve fısıldadım, "Meme uçlarını yaladım Blakely, ve şimdi küçük bir erkeğin ayrıldığını gördüğüm için incilerimi mi tutuyorum? Benim neyim var böyle?"

Kıkırdıyor ve ben ona pek de mutlu olmayan bir bakış attığımda duruyor. "Özür dilerim, bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ama biraz komik olduğunu kabul etmelisin."

"Bunda komik bir şey bulmuyorum. Bu çok kötü, Blakely. Hayatımda daha önce hiç bu kadar beceriksiz ve dili tutulmuş olmamıştım. O etraftayken zihnim bomboş oluyor. Ve sonra dün gece, o, uh ... beni aradı."

"Otelden mi?" Blakely'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Evet. Beni kontrol etmek istediğini ve bütün gece evde kalmayı planladığını söyledi. Ona dadısı olmadığımı, bu yüzden beni kontrol etmesine gerek olmadığını söyledim. Daha sonra garip bir ses tonuyla dadısı olmadığımı bildiğini söyledi."

"Garipliği tanımlamak mı?"

"Sanki bir çorba kaşığı tarçın yemiş ve kendi kurumuş tükürüğüyle yavaşça boğuluyormuş gibi."

"Bu çok ayrıntılı ama tuhaf bir açıklama ve daha da tuhafi, kafamın içinde duyabiliyorum. Ondan sonra ne oldu?"

"Sağır edici gibi gelen uzun bir duraklama oldu. Kıpırdanıyor, söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyordum. Tek düşünebildiğim meme uçlarımın son zamanlarda nasıl karıncalandığı ve bunu söyleyeceksem cehenneme gideceğimdi. Onun yerine bana odasındaki bedava kraker paketinden bahsetti. Tek söylediği tuzlu ve bedava olduklarıydı."

Blakely, benim küçümsememe rağmen, elini yüzünün önünde sallayarak yüksek sesle kahkaha atıyor.

"Bu hiç komik değil."

"Özür dilerim." Gözünün altını siliyor. "Ama aman Tanrım, bu şimdiye kadar gördüğüm en işlevsiz ama en komik çiftleşme ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, çünkü bir çile yaşadığınızı biliyorum, ama bunun için yaşıyorum."

Simidimden büyük bir ısırık alıyorum ve ofisimin penceresinden dışarı bakarken çiğniyorum. "Sanırım ondan taşınmasını isteyeceğim. Burada birbirimize iyilik yapmıyoruz. Denedik, fena halde başarısız olduk, o yüzden yolumuza devam edelim."

"Özellikle neyi denedin?"

Telefonum bir mesajla çalıyor.

"Samimi olmaya ve birbirimizle yaşamaya çalışıyoruz ama bu tam bir kabus. Birbirimizin yanında nasıl davranacağımızı bilmiyoruz. Nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz. İkimiz de diğerini rahatsız etmeyecek kadar kıbar davranıyoruz. Önümüzdeki sekiz ayı bu şekilde geçirmem mümkün değil."

Telefonumu kaldırıyorum ve Eli'dan bir mesaj olduğunu görüyorum. Harika.

Telefonumu kaydırarak açtım ve okudum.

Az önce bir elma yedim.

Mesajında daha fazlası olup olmadığını görmek için bekliyorum ama küçük mesajlaşma noktaları görünmeyince söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu anlıyorum. Şaşırmamalıyım. Bu noktada bu beklenen bir şey.

"Bu o mu?" Blakely soruyor.

Başımı salladım. "Az önce bana elma yediğini söyledi."

"Bu kadar mı?" Tekrar başımı salladım. "Hayatta olmaz. Bir bakayım." Ekranı ona doğru tutuyorum, okurken gözlerini kısıyor, sonra sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Vay canına, Halsey Holmes gibi birinden böyle bir mesaj beklerdim. O kadar içine kapanık ve sessiz ki, 'elma yedim' mesajı ona çok uygun geliyor. Ama takımın dışa dönük hanımefendisinden böyle bir mesaj geleceğini asla tahmin edemezdim. Buna ne diyeceksin ki?"

Ona cevap yazıyorum ve gönder tuşuna basıyorum. Ona ekranımı gösteriyorum.

Kırmızı mıydı?

"Kırmızı mıydı? Aman Tanrım." Yine gülüyor. "Tamam, neden bahsettiğini anlayabiliyorum."

"Gördün mü?" İnliyorum ve sandalyemde kambur duruyorum. "Sanki olmayan bir şeyi zorlamaya çalışıyormuşuz gibi. Gerçekten ateşli bir gece geçirdiğimize inanıyorum ve hepsi bu. Arkadaşlık anlamında aramızda gerçekten hiçbir şey yok. Çok fazla ortak noktamız olduğundan bile emin değilim. Sen ne düşünüyorsun? Gitmesini istesem kızar mı?"

"Rahatlamış olabilir."

"Bence o da
rahatlayabilir."

Telefonum çalıyor ve okumak için kaldırıyorum.

Yeşil.

Telefonumu ona gösteriyorum ve o da ağzını kapatarak kıkırdıyor. "Bu iş bitmeli."

□

****ELI****

"POSEY, hemen yardımına ihtiyacım var. Acil," diyorum otel odasından içeri dalarak. Sabah pateninden yeni dönmüştük ve bu saatlerde oyuncuların çoğu kestirir ama ben şu anda DEFCON 1'deyim ve Posey'nin güzellik uykusuna ihtiyacı olup olmaması umurumda değil. Benim ona ihtiyacım var.

"Dostum." Göz maskesini kaldırıyor - üzerinde silik gözler olanlardan biri. *Ellen*'da görmüş ve çok komik olduğunu düşünmüş, o yüzden takımın geri kalanı gibi kendine de bir tane almış. "Maçtan önce uyumam gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum, ama bu önemli." "Ne bu kadar önemli olabilir ki-" "Ona elma yediğimi söyledim."

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Ne?"

"Penny. Ona söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum, bilirsiniz, sürükleyici bir sohbet başlatmak için ve aklıma gelen tek şey elma yediğim oldu ve o andan itibaren her şey felaket oldu."

Biraz daha uzun oturuyor. "Sohbet başlatıcın bu muydu? Elma mı yedin? Ona sormak için Google'da birkaç soru aramaya ne oldu?"

"Bunu yaptım ama hepsi sanki onunla röportaj yapıyormuşum gibi doğal gelmedi, bu yüzden daha gündelik konuşmalar bulmaya çalışıyorum."

"Yani ona elma yediğini mi söyledin?"

"En azından ona karı beyaz olduğu i ç i n sevdiğimi söylemekten daha iyi geldi."

"Tanrım," diye homurdanıyor battaniyesini üzerinden atıp bana doğru yürürken. "Telefonunu bana ver."

"Neden? Ne söyleyeceksin? Aptalca bir şey söyleme." "Elma yememden daha aptalca bir şey mi?" Tek kaşını bana çeviriyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sinirle başını sallıyor ve sonra telefonumda bir şeyler yazmaya başlıyor. Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama bana arkasını dönerek ekranı görmemi engelliyor. "Ne yazıyorsun? Hey, göremiyorum. Gönderdin mi? Benim onayım olmadan gönderme ve 'Kıçını beğendim' gibi uygunsuz bir şey söyleme."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Kıçını beğendin mi?"

"Tabii ki, vücudundaki her şeyi beğenmemek zor."

Bir kaşını daha kaldırıyor ve bu sefer tamamen bana doğru dönüyor. "Eli Watkins Hornsby-"

"Bu benim göbek adım değil."

"Bu kıza aşık olduğunu biliyorum ama davranışlarından ve paranoyaklığından anladığım kadarıyla gerçekten önemsiyorsun. Neredeyse ondan hoşlanıyormuşsun gibi davranıyorsun. . . ondan hoşlanıyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Bu kadar saçmalık yeter. Söylediğin şekilde ondan hoşlanmıyorum. Yani, evet, seksi mi? Tabii ki seksi. Aksini düşünmek aptallık olur. Ama onu çok az tanıyorum. Ve onun hakkında bildiğim şeyler de beni ondan bu şekilde hoşlanmaya itmezdi." Her ne kadar saçmalaması hoşuma gitse de. Çok komik. Doğum günü gecemi benimle geçirmesi için ona baskı yapmamın nedenlerinden biri de buydu. O gece saçmalamasından dolayı yüzümde sürekli aptalca bir gülümseme vardı.

"O zaman ona ne söylediğin senin için neden önemli?"

"Çünkü o hâlâ bebeğimin annesi. Yapışkan ve azgın görünmek istemiyorum."

"Azdın mı?"

Evet.

Seks yapmayalı yedi hafta oldu -şimdiye kadarki en uzun kuru dönemim- ve seks yaptığım son kişi şu anda benim garip meslektaşım.

"Her zaman sekse ihtiyacım yok, farkında mısın?"

Homurdanıyor. "Tamam." Sonra telefonuma yazmaya devam ediyor. Omzunu çekiştiriyorum. "Cidden, ne diyorsun sen?"

"Sakin ol, dostum. Sadece ona nasıl hissettiğini soruyorum."

Duraksadım. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Sen tam bir aptalsın." Telefonumu bana geri verdi ve sonra kendini yatağının üzerine attı.

Gönderdiği mesajı okumak için telefonuma bakıyorum.

Son mesaj için özür dilerim. Posey'e gönderecektim. Bugün nasıl hissediyorsun?

Ona bakıyorum ve bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Basit," diyor kollarını iki yana açarak. "Fazla düşünüyorsun."

Yatağının kenarına oturuyorum ve sonra ben de şiltenin üzerine uzanıyorum. "Bundan nefret ediyorum. Doğum gününden beri hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını hissediyorum ve bu beni korkutuyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapatarak, "Onu düşünmeden edemiyorum ve artık birlikte yaşadığımıza göre kafamı bir türlü toparlayamıyorum," diyorum.

Posey kolunun üzerinde yükseliyor. "Dostum, bence ondan hoşlanıyorsun." Başımı sallıyorum. "Hayır, sorun bu olamaz."

—

****PENNY****

"BLAKELY," diye fısıldıyorum ofisine dönerken.

Bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor. "Ne? Neden fısıldaşıyoruz?"

Ofis kapısını arkamdan kapatıyorum. "Cevap yazdı."

"Gerçekten böyle mi olacak? Mesajların için hazır bulunmak zorunda mıyım? Yapacak bir işim var, biliyorsun değil mi? Bu VIP biletleri kendi kendine satılmayacak."

"Biliyorum ama bu mesajı onun yazdığını sanmıyorum."

Blakely'nin gözleri ilgiyle büyüyor ve elini uzatıp parmaklarını oynatarak telefonu arıyor. "İşler ilginçleşmeye başladı. Ver onu bana."

Ona telefonumu veriyorum ve sonra omzunun üzerinden bakmak için masasına dönüyorum.

Mesajı yüksek sesle okuyor. "Son mesaj için özür dilerim. Posey'e gönderecektim. Bugün nasıl hissediyorsun?" Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Evet, onu o yazmadı. Bana konuşmalarınızın nasıl geçtiğini anlattıktan sonra olmaz."

"Sence bunu kim yazdı?" Sandalyelerinden birine oturuyorum ve bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum.

"Benim tahminim Posey olurdu çünkü orada onun adını kullandı. Hornsby muhtemelen bu mesajlarda tam bir aptal gibi görüldüğü ve seninle nasıl başa çıkacağını bilemediği için çıldırıyordur."

"Beni idare etmek mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Hadi ama. Takımdaki herkes arasında en dışa dönük olan kim?" "Eli," diyorum, cevabı sorgulamadan.

"Aynen öyle. Bir sohbete başlamakta sorun yaşamaması gereken kişi o, ama nedense sizinle etkileşime geçmek onu beceriksiz bir karmaşaya sürüklüyor. Dışarıdan gözlemlemek biraz komik. Ama sanırım onun da senin gibi korktuğunu ve Posey'den yardım istediğini varsayabiliriz, tıpkı senin benden yardım istediğin gibi."

"Tamam, o zaman... ne diyeceğim?"

Gözlerini o kadar sert deviriyor ki kafasından düşecek diye korkuyorum. "Ona nasıl hissettiğini söyle. Tanrım, kadın. Neyin var senin?"

"Bebek," diyorum. "İçimdeki tüm zekâyı emiyor." "Hamileliğin bu şekilde işlediğinden emin değilim."

"Nereden biliyorsun? Hamile misin?" Bir kibir dalgasıyla ona meydan okuyorum.

"Hayır ve öğrenmeyi de planlamıyorum." Telefonumu işaret ediyor. "Şimdi ona geri mesaj at. Ona nasıl hissettiğini söyle."

"Tamam, bunu yapabilirim."

Derin bir nefes alarak ona cevap yazıyorum. Cevabımdan tatmin olduğumda gönder tuşuna basıyorum.

"Tamamdır."

"Ne dedin sen?"

Mesajımı yüksek sesle okudum. "Biraz garip hissediyorum, bilirsin, her şeyle ilgili. Ben de düşündüm ki, belki sen tatilden döndüğünde

uzaklara gidersen, taşınmalısın."

"Ne?" Blakely'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu sen mi gönderdin?"

Panik başlar. "Bekle, ne demek istiyorsun? Ona nasıl hissettiğimi söylememi istemiştin."

"Fiziksel olarak, zihinsel olarak değil. Aman Tanrım, ona maçıtan hemen önce taşınmasını istediğini söylediğine inanamıyorum."

Gözlerim dehşetle açılırken ağzım küçük bir bezelye büyüklüğünde "o" şeklinde büzülüyor. "Tanrım, neden mesaj attım ki?"

"Bilmiyorum!"

"Belki de okumamıştır ya da daha iyisi, belki de rahatlamıştır ..."

—

****ELI****

"Lanet olsun, Posey, uyan. Uyan." Kapısından tekrar girdiğimde horlamanın ortasında olan arkadaşımı salladım.

Maskesini yüzünden çıkarır. "Seni öldüreceğim."

"Bu çok kötü." Yatağına oturdum ve telefonumu ona doğru tuttum. "Gitmemi istiyor. Ona mesaj attın ve şimdi de evden çıkmamı istiyor. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Ne?" Avucunu gözüne sürüyor. "Ona ne söyledin?" "Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemedim. Senin mesajından sonra hiçbir şey yazmadım. Dostum, eğer

Gitmemi istiyor, bu kötü. Posey ona yardım etmediğimi öğrenmekten hoşlanmayacaktır. Zaten benimle konuşmuyor. Şimdi de bu mu?" Saçımı çekiştiriyorum. "Ne yapacağım ben?"

"Hâlâ olayın nasıl bu kadar çabuk büyüdüğünü anlamaya çalışıyorum. Bu basit bir soruydu."

"Neyle uğraştığımı görüyor musun?" Sesim normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor. "Basit tutmalı ve ona elmanın sulu olduğunu söylemeliydim. Ki bu nemli olduğunu söylemekten daha iyidir. Sorumluluğu senin almana izin vermekle ne halt ediyordum?"

"Telefonu bana ver." Elimden aldı ve yüzünün yan tarafını kaşırken gelen mesajı okudu. "Huh."

"Gördün mü? Onunla nasıl konuşacağımı nasıl bulabilirim-"

Telefonum bip sesi çıkararak cümlemi yarıda kesiyor ve FaceTime aramasının tanıdık sesi odada çınlarken beni olduğum yerde donduruyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Telefonu önümde tutarken Posey'e soruyorum.

"Bu işin temeline inmek."

"Onu aramak istemiyorum. Ver şu telefonu bana. Ver şu lanet telefonu bana."

****PENNY****

"NEFES AL, NEFES AL," diyor Blakely, ben sabahtan kalma simit poşetini içime çekerken. "Her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum, çanta kulaklarımın yanında kırışıyor. "Evet, olacak. Eminim okumamıştır bile-"

Telefonum önümüzde çalıyor ve gözlerim ekrandaki görüntüyle buluşuyor. Yüzümdeki kahverengi poşeti yırtıyorum ve panik içinde "Beni FaceTime'lıyor!" diye bağıyorum.

"Aman Tanrım," diyor Blakely telefona uzanırken. Telefonu hızla uzaklaştırıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Cevap mı veriyorsun?"

"Ne? Neden?"

"Çünkü yazdıklarından sonra seninle konuşmak istediği çok açık."

"Kısa mesajlar bunun içindir, yani FaceTime ile değil, kısa mesajla yanıt verebilirsiniz. Akli başında kim bir metin konuşmasının ortasında biriyle FaceTime yapar? Bu duyulmamış bir şey. Bu sosyal görgü kurallarını çiğnemektir."

"Muhtemelen taşınmasını istediğinizi söylediğiniz için çıldırmıştır. Bu bir telefon görüşmesi gerektirir."

"Cevap vermiyorum." Telefonumu göğsüme bastırıyorum ama Blakely büyülü bir şekilde telefonu elimden alıyor. Sonra ben de onunkini

Telefonun cevaplanma sesini duyuyorum.

Blakely gözlerini kocaman açmış bana bakarken nefesim kesiliyor ve elimi ağzıma kapatıyorum.

İkimizin de üzerine bir sessizlik çöküyor, uzaktan gelen bir ses "Alo?" derken ofisinde yankılanıyor. Penny. Orada mısın?"

Burun deliklerim alevlendi, arkadaşıma baktım. Ağzımı açarak, "Bir şey söyleme." diyorum.

Telefona sert bir işaret yapıyor ve "Cevap ver" diye fısıldıyor. Başımı şiddetle sallıyorum.

"Penny, her şey yolunda mı?" Eli'nin sesi çınlıyor.

Blakely ve ben birbirimize bakıyoruz. Ben ona dudaklarını kapatmasını söylüyorum, o ise gözleriyle telefona cevap vermem gerektiğini anlatmaya çalışıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Uzanıp telefonu alıyor ve yüzüne doğru tutuyor. Saçlarını kabartıyor ve "Selam Eli, nasıl gidiyor?" diyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona tıslayarak fısıldıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesindeki endişe açıkça belli oluyor. "Evet, her şey yolunda. Bak, işte Penny."

"Sen ne-" Telefonu bana doğrultuyor ve ben de gülümsüyorum. Ama bu normal bir gülümseme değil. Sanki ağzımın her iki tarafına da kanca takılmış ve iki kişi birden geriye doğru çekerek dişlerimi ortaya çıkarmış gibi.

Bilin ki bu son derece itici ve yüz ifadesi endişeden dehşetle irkilmeye dönüştüğünde onu suçlamıyorum.

"Uh . . ."

Yardım için ona baktığımda Blakely, "Merhaba de," diyor. Tekrar telefona dönerek elimi kaldırıyorum ve "Merhaba" diyorum.

O da en az benim kadar rahatsız görünerek elini kaldırıyor.

"Merhaba." Ve sonra... sessizlik üzerimize çöktü.

Blakely'ye bakıyorum, o da yanındakine bakıyor, ki bu kişinin Posey olduğunu varsayıyorum, tabii Pacey orada, Eli'nin boynunu kesmeye hazır bir hokey pateniyle durmuyorsa.

Telefonu Eli'nin elinden almadan önce birinin, "Ah, Tanrı aşkına," dediğini duyuyorum. Tam Posey'nin yüzü görüldüğü sırada rahat bir nefes alıyorum. "İkiniz de kendinizi toparlamalısınız. Bir bebeğiniz olacak. Birbirinize portakal yediğinizi söylemeden iletişim kurmanın bir yolunu bulun."

"O bir elmaydı," diye düzeltiyor Eli arka planda.

"Her iki durumda da, artık bunun bir parçası olmayacağım." Posey telefonda bana baktı ve şöyle dedi: "Penny, seni çok sevdiğimi biliyorsun ama Hornsby'yi kovamazsın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece sana yardım etmeyi hak etmekle kalmıyor, aynı zamanda taşınırsa kardeşin tarafından kesinlikle öldürülecek."

"Biliyorum," diyorum içimi suçluluk duygusu kaplarken. "Ben sadece ... her şey çok rahatsız edici. Sanki gerçekten orada olmak istemediğini biliyorum ve tansiyon çok yüksek ve ben buna dayanamıyorum."

"Ben de orada olmak istiyorum," diyor Eli ama teknik olarak konuştuğum kişi hâlâ Posey. "Ama sen tuhafsın."

"Tuhaf mıyım?" diye sordum. "Bana bir atın sevdiğin tek parçasının yelesi olduğunu söyleyen sensin."

Posey arkasını döner ve "Bunu ona sen mi söyledin?" diye sorar.

"Benim için zayıf bir andı. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Tanrım." Blakely ortaya çıkınca Posey burun kemiğini sıkar.

"Ne olursa olsun, o da pek yardımcı bir konuşmacı gibi davranmıyor."

"Teşekkür ederim," diyor Eli ve ellerinden birinin havada çırpındığını görebiliyorum.

"Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?" Posey soruyor. "Alkol," diyor Eli ve ben aynı anda.

"Bu mantıklı," diyor Posey. "Ama bu sefer alkol kullanamayacağımıza göre, Blakely ve benim bu kısa mesajların içine çekilmememiz için işe yarayacak bir çözüme ihtiyacımız olacak. Ne kadar rahatsız edici olabileceği umurumda değil. İkinizin konuşması gerek. Elmalar hakkında olsa bile, Tanrı aşkına."

Sonra telefonu Eli'a fırlatıyor, o da kucagında yakalıyor -çenesinin açısından bunu anlayabiliyorum- ve sonra telefonu yüzüne götürüyor. Gözleri benimkilerle birleşiyor ve sessizce, "Maçtan sonra konuşabilir miyiz? Tabii hâlâ uyanıksan."

Blakely başını sallıyor, evet demem için beni cesaretlendiriyor.

Dişlerimi dudağımın kenarında gezdiriyorum ve "Evet, bu iyi olur" diyorum.

"Tamam, uyanık olup olmadığını öğrenmek için mesaj atarım." "Kulağa hoş geliyor."

"Tamam.

Gitmeliyim." "İyi maçlar."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşür.

"Teşekkürler." Ve sonra telefonu kapattık.

Blakely'nin sandalyelerinden birine çöküp telefonumu yere bırakıyorum ve bana elmasıyla ilgili o mesajı gönderdiğinden beri ilk kez gerilim dolu bedenimin rahatlamasına izin veriyorum.

Blakely, "Vay canına, bu bir daha asla yaşamak istemeyeceğim bir şeydi," diyor. "Beni de dahil ettiğin için sana teşekkür mü etmeliyim yoksa bununla uğraşmak zorunda kaldıktan sonra bana bir hediye vermeni mi talep etmeliyim bilemiyorum."

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum. "Belki ikisinden de biraz."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

ELI

Soyunma odasına doğru ilerlerken Pacey'ye "İyi maçı," diyorum. "Çok iyi kurtarışlar yaptın."

Dolabına doğru dönmeden önce bir an bana bakıyor ve "Kıçımı yalamayın" diye mırıldanıyor.

Ohh-kay.

Yani hala konuşmuyoruz. Bu adil. En azından bu gece kazandık.

Ve en azından ikimiz de bir önceki geceye göre biraz daha iyi oynadık. Yine de kendimi hala kötü hissediyordum, sanki patenlerim beynimin onlara ne yapmalarını söylediğini tam olarak dinlemiyordu, ama daha iyiydi.

Posey omzuma vuruyor ve ikimiz de dolaplarımıza oturuyoruz. Fısıldıyor, "Kendine gelecektir. Öte yandan, sana şimdiden söyleyeyim, eğer bir daha uykumu berbat edersen, seni kendim öldürürüm."

"Anlaşıldı." İkimiz de patenlerimizi çıkarıyoruz ve formlarımızı çekiştirirken onları önümüzde bırakıyoruz. Bazı çocuklar soyunma odasında giyinip soyunmaktan hoşlanıyor - birbirlerini izlemekten hoşlandıkları için değil, kaynaşmak için bir zaman olduğu için. Maça hazırlanmak benim için sorun değil ama soyunmak, hayır, teşekkürler. Keşke tüm formam ve ekipmanım daha sonra kolayca çıkarabileceğim fermuarlı bir takım olsaydı.

Benim için çılgınca olan, takımdaki en iri yarı oyuncularımızdan ikisinin her periyot arasında iç çamaşırlarını değiştirmesi.

Regl dönemleri arasında iç çamaşırlarınızı değiştirmek için ne gerektiğini biliyor musunuz?

İlgilenmediğim bir sürü lanet iş.

"Otele döndüğünde onu arayacak mısınız?"

"Eğer uyanıksa," diyorum sırlılık olmuş tekmeliklerimi çıkarırken.

"Ona ne söyleyeceğın hakkında bir fikrin var mı?"

"Sayılır. Sanırım dürüst olacağım ve ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim." Posey sırtımı sıvazladı. "Vay canına, ne yeni bir fikir."

"Hıyarlık etme."

"Vancouver'da bir bara gitmemiz gerektiğini duydum. Birkaç gün sonra eve döndüğümüzde, var mısınız?" Taters yanıma otururken soruyor. Genellikle maçtan sonra soyunma odasına en son gelen o olur - sadece kazanırsak - çünkü taraftarlarla takılır, bir şeyler imzalar ve fotoğraf çeker. Takımdaki herkesten daha fazla disk dağıttığı biliniyor ki bu etkileyici çünkü Posey şeker karşılığında disk dağıtıyor ve taraftarlar da bunu biliyor. Pleksi boyunca Posey'den diskini bir Milky Way ile takas etmesini isteyen pankartlar sıralanacak. O da her seferinde bunu kabul ediyor.

Gözlerim bana hançer gibi bakan Pacey'ye kayıyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Muhtemelen öngörülebilir gelecekte evde kalacağım."

"Oh, çünkü-"

"Sakın söyleme." Neler olup bittiğini diğerk çocuklara anlatmasını istemiyorum. İhtiyacımız olan son şey takım içinde daha fazla kavga başlatmak. "Ama evet, halletmem gereken bazı şeyler var."

"Şu büyümene bak," diyor Taters. "Yani, her zaman sorumluluk sahibi olan sendin, ama bu senin için oldukça olgun bir davranış."

"Bunu bu kadar büyütmesen olmaz mı?"

Posey öne doğru eğilir ve fısıldar, "Onunla nasıl iletişim kuracağını öğrenmekte hâlâ zorlanıyor. Ona bugün bir elma yediğini söyledi ve hepsi bu kadar. Mesajı buydu."

Pantolonumu çıkardım. "Bunu tartışmasak olmaz mı, lütfen? Artık her şey kontrolüm altında."

"Öğleden sonra pek öyle görünmüyordu," diye mırıldandı Posey.

"Neden kız tavsiyesi için Posey'e gidiyorsun, sorman gereken kişi benken?" Taters soruyor.

"Neden sen osun?" diye sordum. "Alınma ama şu anda kimseye bağlı değilsin ve en son çıktığın kişi ... şey, ikinizin arasında ne olduğu belli değil."

"Hepimizin otobiyografisi tüm dünyaya anlatılacak diye bir şey yok Hornsby. Bazı insanlar gizliliği sever."

Gülümseyerek, "O zaman bunu bir ipucu olarak kabul et. Bana biraz mahremiyet ver."

Duşlara doğru yola çıktım. Bu gece Denver'a yetişmemiz gereken bir uçak var ve Penny'yi arayabilmek için mümkün olduğunca çabuk otobüse binmek istiyorum.

Takımdaki aileleri olan adamların maçtan sonra aceleyle kalktıklarını gördüm çünkü yatmadan önce eşlerini ve çocuklarını aramak istiyorlardı. Şimdi benim de o kulübe katıldığımı düşünmek garip.

Bu konuda nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyorum ama başka bir seçeneğim yok.

Evet, uyandım.

Lanet olsun. Uyuyor olmasını ya da en azından uyuyormuş gibi yapmasını umuyordum. Ama belki onun da en az benim kadar konuşmaya ihtiyacı vardır. Konuşmak derken, ona aramızdaki her şeyin normal olmasını ne kadar istediğimi söylemek istiyorum.

Oyuncuların masasından akşam yemeği için bir kase acı biber ve bir kutu mısır ekmeği aldım ve sonra ailenin diğer erkekleriyle birlikte otobüse doğru koştum. Söylemeye gerek yok, birkaçı beni görünce şok oldu.

Arka tarafa ve pencereye doğru yerleşiyorum, yemeğimi ve çantamı bırakıyorum ve derin bir nefes alıp telefonumdan onun adını tuşlamadan önce kulaklıklarımı takıyorum.

İki kez çalıyor ve sonra cevap veriyor, "Hey."

Midemde kelekler uçuşurken yutkunuyorum. Bunun, insanların sevdikleri ya da aşık oldukları kişinin yanlarından geçtiğini gördüklerinde hissettikleri türden bir kelek uçuşması olmadığını biliyorum. Bu sinir. Lanet olası sinirler.

"Hey, Penny." Sesim çakıllı çıkıyor, bu yüzden suyumdan hızlıca bir yudum alıyorum. "Nasılsın, uh ... nasılsın?"

İşte, konuşmaya sağlam bir başlangıç.

"İyiym," diye cevap veriyor ve ben şimdiden gerginliği hissedebiliyorum. Belli ki ikimiz de bu durumda olmak istemiyoruz - telefonda, kendimizi iletişim kurmaya zorluyoruz- ama bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız, bu da birbirimizle konuşmayı öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyor.

"İyi misin? Herhangi bir belirtiniz var mı?" Semptomlar mı? *Neyin belirtileri, seni aptal?* Tanrı aşkına. Sen onun doktoru değilsin. Ama ne yazık ki benim ve onun aklına gelen ilk şey bu.

Neyse ki telefonun diğer ucundan hafif bir kıkırdama geliyor ve bu da aptalca sorunun yarattığı utancı biraz olsun hafifletiyor. "Sadece şu anda yorgunum."

"Oh, biraz uyuyabilmen için gitmene izin vereyim mi?" "Hayır, sanırım konuşmamız gerek."

Konuşmamız lazım.

Bu dört kelimeden iyi bir şey çıkmaz. Genellikle bir ayrılıkla ya da şöyle bir itirafla birlikte gelirler. Özür dilerim ama seni aldattım. Garip bir şekilde, bu senaryoların hiçbirisi bizim için geçerli değil.

"Evet, muhtemelen haklısın. Önce sen gitmek ister misin?"

"Sanırım öyle." Sonra sustu ve keşke ne düşündüğünü duyabilseydim. Eminim kabuğunu kırmayı çok daha kolay hale getirecek bir dünya bilgi olurdu. Keşke benimle o gece konuştuğu gibi konuşabilseydi, o kadar özgür ve açık. Ama artık koşullar farklı. Sonunda iç geçirdi. "Senin yanında neden bu kadar garip olduğumu bilmiyorum. Yani, nedenini az çok biliyorum ama yine de nedense ya çok uzun konuşuyorum ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Birlikte olduğumuz gece her şey çok kolaydı."

Evet. Aynen.

"Hatırlarsan o gece senin de ısınman biraz zaman almıştı," diyerek ona yardımcı olmaya çalışıyorum.

"Doğru, ama tüm bu süre boyunca inanılmaz derecede konuşkandın. Neden bu kadar değişti mi?"

Bu sefer kıkırdıyorum. "Sanırım çıldırmış durumdayım. Yapmamam gereken bir şey yaptım, yani seni takip ettim, bu yüzden başım belaya girdi ve şimdi bu bulanık sularda nasıl gezineceğimi bulmaya çalışıyorum. Senin alanına çok fazla girerek seni strese sokmak istemiyorum, özellikle kendi evinde kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum ve bunu tek başına yapmanı da istemiyorum. Bu dengeyi bulmaya çalışıyorum. Annem vefat etmeden önce beni tek başına büyüttü ve ne kadar zor olduğunu tam olarak anlamasam da

Bekar bir anne olmak küçük bir çocuğun bakış açısından bakıldığında, bana sık sık parasının istediğim kadar uzağa gitmeyeceği için ne kadar üzgün olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunu senin için istemiyorum. Bu yüzden, her zamanki eğlenceli tavrım şu anda biraz çarpık."

"Bunu anlayabiliyorum. Ben de senin rahat etmeni sağlamak konusunda aynı şekilde hissediyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Ama senin için daha çok çalışacağım. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Benim yanımdayken neden bu kadar gergin olduğunu bilmem gerek. Daha iyi ilişki kurmama yardımcı olabilir."

Hemen cevap vermiyor ama ciddi ciddi düşünüyor ki bunu takdir ediyorum. "Sanırım gözdağı hala orada. Kafamız iyiyken unutmak kolaydı, ama şimdi hiçbir etki altında kalmadan normal insanlar olduğumuz için kendimi yerinde hissetmiyorum."

"Yine mi o saçmalık," diyorum şakacı bir tonda. "Hadi ama Penny. Bence artık bunu bir kenara bırakabilirsin. Demek istediğim, vücudunun hemen hemen her yerine dokundum. Aramızda o yersizlik hissini ortadan kaldıracak bir yakınlık olmalı."

"Hatırlamalısın Eli, birlikte olduğumuzda bu benim için büyük bir şeydi ve bana yardımcı olacak bazı sıvı teşviklerim vardı. Her şeyden önce, o geceye dünyanın en büyük özgüveniyle gitmiyordum. Birlikte olduğum son adam beni romantik açıdan çok yıprattı, yatakta kötü olduğumu söyledi. _."

"Şu anda sana yüzde yüz söyleyebilirim ki o adam çok yanılıyordu. İnan bana Penny, gerçekten ama gerçekten yanılıyordu."

"Şey, teşekkür ederim."

"Ben ciddiylim." Sesimi alçaltıyorum. "Hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Ve bu düpedüz gerçek. Hâlâ o geceyi düşünüyorum.

Duraksıyor. "Şey, ayrıntılara girmemize gerek yok ama güvence verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman ihtiyacın olursa bana haber ver, ama devam et."

"Tamam, yani evet, o gece kendime pek güvenmiyordum ve onca insan arasında bunu seninle yapmak benim için büyük bir olaydı. İsteyken farklı davrandığımı biliyorum ama işimi yaparken erkeklere karşı dışa dönük olabiliyorum ama bunun nedeni bunun bir iş olması. Biriyle konuşurken tutunabileceğim sorular ve konuşma parçalarından oluşan bir kontrol listem var

Hepiniz. Etkileme baskısı yok. Ama bire bir, daha zor. Ben daha çok kanepeye kıvrılıp *Ozark*'ı izlemeyi seven içe dönük biriyim.
_"

"*Ozark*'ı izliyor musun?" Ben soruyorum. Sonunda, gerçekten konuşabileceğimiz bir şey.

"Var... var mı?"

"Oh, evet. Jason Bateman'a bayılıyorum. Onunla geçen yıl bir yardım etkinliğinde tanıştım. Adam çok havalı. Gerçi daha çok beyzbol hayranı ama oyuna saygı duyuyor."

"Vay canına, onunla tanıştığını bilmiyordum. Dizinin kaçını sezonundasın?"

Koltuğuma yerleşiyorum ve biberimi açıyorum. Çocuklar sessizce otobüse süzülüyor. Hepimiz birbirimize saygı duyuyoruz ve aileleri ve sevdikleri olan erkeklerin telefon görüşmelerini bu saatte yapmak istediklerini biliyoruz, bu yüzden hepimiz sessiz kalıp yemeğimizi yiyoruz.

İşi ve içine kapanık olmasıyla ilgili söylediklerini kabul etmesem de bir kenara not ediyorum. Neden birlikte tuhaf olduğumuz konusuna takılıp kalmaktansa konuşacak ortak bir şeyler bulmak sohbet etmek için daha iyi bir yol gibi görünüyor. Bu yüzden *Ozark* hakkındaki tartışmaya atladım.

"Ben şu anki sezonun ikinci bölümündeyim. Peki ya sen?" diye sordum.

"Üçüncü sezon. Lanet olsun, bu birlikte yaptığımız bir şey olabilirdi, Birlikte olduğumuzda işleri daha az eziyetli hale getirmek için."

"Ben buna işkence demezdim, belki biraz." Gülüyor ve gülüşünün sesini gerçekten sevdiğimi fark ediyorum. Takıldığımız gece hoşuma gittiğini hatırlıyorum, ama tekrar duymak bana o gece irademin neden kırıldığını ve onu tatmak için kendime izin verdiğimi hatırlatıyor. Buna mecburdum.

"Ama seninle tekrar izlemeyi umursamıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama bu bizim için iyi olabilir. Ortak bir noktamız olduğu için şimdiden daha fazla konuşmaya başladık."

"Doğru." Derin bir iç geçirdi. "Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyor olmalısın."

"Bence sen oldukça yasal birisin Penny. Bir süredir böyle düşünüyordum," diyorum sonunda sesimi bulmaya başlayarak. "Pacey seni tanıştırdığından beri aklımda sadece iyi düşünceler var. Şimdi bile, maçı eve geldiğimde seni takım elbiselerimi buharda pişirirken bulduğumda, hâlâ harika biri olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Burası bana ne kadar harika olduğumu söyleyeceğin yer."

Kıkırdıyor. "Sen de harikasın Hornsby." "Eli, bana Eli

de. Bunu sana sürekli söylemek zorunda mıyım?"

"Muhtemelen. Pacey ve diğer çocuklar ve hayranlar yüzünden sana soyadınla hitap etmeye çok alıştım. Alışkanlık işte."

"Anlıyorum ama çocuğumun bana Hornsby demesini istediğimi sanmıyorum, anlıyor musun?"

"Yine de sana Eli demezdi. Sana baba derdi. Yani, eğer bir şey varsa, ben sana baba demeliyim."

Tam da onun üzerine yürüdü.

"Bu bana uyar. Bana istediğin kadar baba diyebilirsiniz."

Duraklıyor. "Bunun için hamilelik beynimi suçluyorum."

Yüksek sesle gülerken, Pacey'nin yüzünde çatık bir ifadeyle otobüse doğru yürüdüğünü görüyorum. Bu kaş çatmanın bir adı olduğuna ve adının Eli Hornsby olduğuna eminim. Yanımdan geçip gidiyor ve beni fark etme zahmetine bile girmiyor. En arkada oturuyor, orada yayıldığını ve Winnie'yi aradığını biliyorum. Onu daha iyi bir ruh haline sokabilecek biri varsa, o da Winnie'dir.

Dikkatimi tekrar Penny'ye çevirerek soruyorum: "Hiç hamilelik beyni anın oldu mu?"

"Hayır, bence daha çok zaman zaman yaşadığım sarışın anlar gibiydi. Ama artık suçu bebeğe atabildiğim için mutluyum."

"Sen bir insan kuluçka makinesisin, bu yüzden ondan alabileceğin kadar çok şey alabilirsin."

"Sanırım öyle." Esniyor, ben de saate bakıyorum ve onun için ne kadar geç olduğunu fark ediyorum.

"Biraz uyumana izin vermeliyim. Çok yorulmuş olmalısın."

"Evet, oldukça yorgunum. Saat dörtte mide bulantısıyla uyanıyorum, bu yüzden yorgunluk gerçekten etkisini gösteriyor."

"Kustun mu?" Orada olmadığım için kendimi suçlu hissederek soruyorum. "Hayır, sadece mide bulantısı. Bazı kadınların yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile.

çok iyi geldi. Blakely bana sabahları içmem için zencefilli gazoz getirdi ve bu çok yardımcı oldu."

"Yardım edemediğim için üzgünüm."

"Özür dilemenize gerek yok. Uzakta olmanı gerektiren bir işin var. Bunu anlıyorum, güven bana. Blakely'ye sahip olduğum için mutluyum. Winnie de dün nasıl olduğumu görmek için ofise uğradı. Yani gerçekten iyiyim."

"Olmadığın zaman bana haber verir misin? Bu gece o garip balonu aştığımızı hissediyorum, belki bundan sonra ilerleyebiliriz?"

"Az önce elma yedim gibi tuhaf şeyler söylemediğin sürece bu iyi olurdu."

"Hayatımın en kötü dönemini geride bırakmayı diliyorum."

Gülüyor. "Arkadaş olduğumuz sürece, bunu yaşamana asla izin vermeyeceğim." "Şimdi de bize arkadaş mı diyorsun Penny?"

"Arkadaş olma yolundayız, ama bence oraya ulaşabilir ve bu ortak ebeveynlik olayının canına okuyabiliriz."

Nedense bu beni rahatsız ediyor. *Ortak ebeveynlik*. Bu terim bana sanki yanlış bir şey yapmışız gibi hissettiriyor. Sanki bir şeyleri halledememişiz de ortak ebeveynliğe razı olmuşuz gibi. Kötü bir şey olduğundan değil. Takımdaki birkaç kişi eski sevgilisiyle ortak ebeveynlik yapıyor ve çok da başarılılar. Ama Penny'yle, hiçbir şeyi denemediğimiz için garip geliyor. Yine de ikimiz de arkadaş olmayı kabul ettik, o yüzden bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum.

Öyle işte.

Düşüncelerimi dile getirme zahmetine girmeden, "Getireceğiz," diyorum. Açıkçası bunları onun anlayacağı şekilde ifade edebileceğimden emin değilim. Bunun yerine, "Bu telefon görüşmesi için teşekkürler. Muhtemelen bundan korkuyordun, biliyorum ama sanki kokuyu üzerimizden attık."

"Ew, ne korkunç bir terim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Koşuda olduğu gibi, ilk beş dakika kesinlikle korkunçtur, ama sonra akışına girersiniz ve ondan sonra her şey oldukça kolay görünür, değil mi?"

"Pilates ya da barre'yi tercih ederim." "Bana yardım et, Penny."

Gülüyor. "Ne demek istediğini anlıyorum ve sana katılıyorum. Çok daha iyi hissediyorum ve yarın arar ya da mesaj atarsan, eminim bugünkü kadar kötü olmayacaktır." Sanki ne dediğini yeni fark etmiş gibi hemen geri adım atıyor. "Ama yarın aramak ya da mesaj atmak zorunda hissetme kendini. Biliyorum bir hayatın var ve-"

"Penny, bunu mümkün olan en romantik olmayan şekilde söylüyorum, sen artık benim hayatımsın. Yani evet, seninle yarın konuşacağım, tamam mı?"

Sesindeki rahatlama telefonda kolayca akıyor. "Tamam. Yarın konuşuruz."

"İyi bir uyku çek ve sabah bana mesaj atıp nasıl hissettiğini söyle."

"Öyle yapacağım. İyi geceler, Eli."

"İyi geceler, Penny."

Telefonu kapatıyorum ve önümdeki sandalyeye bakarken telefonumu kucağıma koyuyorum. Göğsümden süzülen hissi açıklamak çok garip, sanki bir tüy kadar hafifim. Kaburgalarımın biriken ve ciğerlerimi daraltan basınç serbest kaldı.

Nefes alabiliyorum.

Umarım Penny de aynı rahatlamayı hissediyordur. Aynı huzuru.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

PENNY

Blakely elinde bir tepsi içeceklerle ofisimin kapısından içeri girerken, "Smoothie ve Winnie'yi getirdim," diyor. Winnie de onu takip ediyor, yüksek belli kot pantolonu ve içine sokulmuş V yakalı uzun kollu gömleğiyle olabildiğince sevimli görünüyor.

"Ta-da," diyor Winnie bana jazz elleri yaparken.

"Hey, ne harika bir sürpriz." Masamdan kalktım ve ona sarıldım. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Winnie gülümsüyor. Kıvrımlı, güzel ve o kadar mükemmel ki mide bulandırıcı. Ama onu seviyorum. Çok tatlı ve çok iyi kalpli biri ve kardeşimi son derece mutlu ediyor ki uzun vadede önemli olan da bu. "Bu bir mayo, anlayabiliyor musun?" Bordo kumaşı çekiştiriyor.

Blakely, "Nasıl bu kadar iyi kıvrıldığını merak ettim," diyor. "Kasık bölgesinde nasıl duruyor?"

"Yüksek ve dar. Sanırım bir inçlik bir kumaş parçası vajinamı zar zor örtüyor. Ama etrafta dolaşırken bir sonraki adımın son adım olup olmayacağını merak etmenin de bir anlamı var."

Kıkırdıyorum. "Hayatı yaşamak için ne güzel bir yol. Çok heyecan verici." "Burada hayatı uçlarda yaşıyoruz," diyor Winnie.

Hepimiz oturuyoruz ve Blakely smoothie'leri dağıtıyor. Blakely, "Seninki hamilelere özel," diyor. "İçinde tam olarak ne olduğundan emin değilim, ama bana ihtiyacınız olan besinlerle dolu olduğunu ve tadının güzel olduğunu söylediler, bu yüzden kutularımı işaretledi."

İlk başta temkinli davranarak bir yudum alıyorum ama çilek ve muzun lezzet kombinasyonu dilime vurduğunda hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. "Vay canına, bu çok güzel."

"Sevindim çünkü bu benim için gerçek bir tahmindir." Winnie ile birlikte yeşil smoothie'sini yudumluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Winnie soruyor.

"Oldukça iyi. Hâlâ midem bulanıyor ama kusmuyorum. Midemin bulanmasından nefret ediyorum ama en azından her sabah tuvalette kusmuyorum. Bunun için minnettarım."

"Annen de aynı şekilde miydi?" Winnie soruyor. Ooof, bilemezdim.

"Ben, uh . . . Henüz ona söylemedim. Gerçekten kimseye söylemedim. Bugün kontrol için bir doktor randevum var. Belki ondan sonra onlara söylerim." İçkimi bıraktım. "Beni hayal kırıklığına uğratacaklarmış gibi hissediyorum."

"Bu bir kazaydı," diyor Blakely. "Siz koruma kullandınız. Bazen böyle şeyler olur ve en azından bu koşullar altında elinizden geleni yapıyorsunuz. İsteyebilecekleri tek şey bu."

"Torun sahibi olacakları için heyecanlanacaklarına dair içimde oldukça iyi bir his var. Pacey'yi ne zaman çocuk sahibi olacağı konusunda sürekli rahatsız ettiklerini biliyorum."

Blakely ona doğru eğilir. "Peki bu ne zaman olacak?"

Winnie sırtıyor. "Yakın zamanda değil. Evlenmek ve bir ev sahibi olmak istiyorum. Bunun bir seçenek olabilmesi için birkaç şeyin yapılması gerekiyor. O zamana kadar doğum kontrol hapı kullanıyorum ve kaleyi koruyorum."

"Pacey çocuk istiyor mu?" Blakely soruyor.

"Öyle." Winnie bakışlarımı karşılıyor. "Muhtemelen bunu söylememi istemiyor çünkü bilirsiniz, en iyi arkadaşlarından biri tarafından haksızlığa uğramış güçlü ve öfkeli bir kardeş gibi davranmak zorunda, ama dün gece ufaklıkla tanışacağı için heyecanlı olduğunu söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" Tamamen şaşkına dönmüş bir halde sordum. Pacey'nin öğrendiğinden beri kızgın olduğunu ve Eli'nin beni hamile bıraktığı fikrini aklından çıkaramadığını sanıyordum.

"Söyledi. Ama ölümüm üzerine yemin ederim ki bunu sana hiç söylemedim. Beni duyuyor musun?" Beni tehditkâr bir bakışla süzüyor ama aslında tehditkâr değil çünkü o Winnie. Vücudunda uğursuz bir kemik olduğundan emin değilim.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum. Ama bunun beni biraz daha rahatlattığını söyleyebilirim."

"Bir noktada öfkesini yenecektir. Sadece şu anda gerçekten ihanete uğramış hissediyor. Ama bu duyguların üstesinden gelmeye çalışıyor. Ona biraz zaman verin."

"Hepsi Eli'nin suçu değil," diyorum. "Olanların eşit bir ortağıydım."

"Peki, o gece tam olarak ne oldu?" Blakely soruyor. "Tüm iyi şeylerin üzerinden geçtiniz."

Telefonum masanın üzerinde vızıldarken, "İyi şeyler gözden geçirilmiş olarak kalacak," diyorum. Eli'dan gelen bir mesaj olduğunu görmek için hızlıca aşağı bakıyorum. Ne yazdığını gerçekten görmek istememe rağmen açmıyorum.

"Bu Hornsby'den mi?" Blakely soruyor. "Nereden biliyorsun?"

Winnie, "Yüzün pembeleşti," diye dikkat çekiyor.

Ellerimi yanaklarıma götürüyorum ve ne kadar sıcak olduklarını hissediyorum. Tanrım, ne kadar utanç verici.

"Burası çok sıcak," diyorum, ikisi de gülüyorlar.

Ben.

"Sanırım dün gece onunla yaptığınız konuşma iyi geçti?" Blakely diye sorar ve sonra Winnie'ye döner. "Dün burada olmalıydın. Tam bir felaketti. Birbirleriyle iletişim kurmaya çalışıyorlardı ama bu çok rahatsız edici bir şeydi çünkü ikisi de nasıl normal davranacaklarını bilmiyorlardı. At yeleleri ve elma yemek hakkında konuşuyorlardı. Tam bir fiyaskoydu."

"At yeleleri mi?" Winnie burnunu şirin bir şekilde kırıştırarak soruyor. "Ben yapmadım."

Blakely smoothie'sini bana doğrulttu. "Yardımcı olmuyordun. Adam deniyordu ve sen tek kelimelik cevaplarla karşılık veriyordun. Elbette sohbet elma yemekten bahsetmekle sonuçlanacaktı. Oradan nereye gideceğini bilmiyordu."

"Öyle ya da böyle, dün gece daha iyiydi," diyorum. "İkimiz de ne kadar rahatsız olduğumuzdan bahsettik ve *Ozark*'la ortak bir zemin bulduk."

Blakely, "Jason Bateman'ı seviyorum," diyor.

"Eli onunla tanıştı ve ben onu çok kıskanıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, aramızdaki her şey daha iyi, en azından olabildiğince iyi. Dün geceden önce, odada tüm havayı kaplayan bir fil varmış gibi görünüyordu. Ama şimdi gerçekten iletişim kurma becerisini bulduğumuza göre, sanırım her şey yoluna girecek."

"Ve seninle mi yaşıyor?" Winnie soruyor. Başımı salladım. "Evet."

"Nasıl yani? Pacey'i her şeyimle sevdiğimi biliyorsun ama Eli oldukça yakışıklı. Banff'taki kulübeye ilk girdiğimde ne kadar çekici olduğunu fark ettim. Onunla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Merak etme," diyor Blakely, elini Winnie'nin omzuna koyarak. "Aralarında romantik bir şey olmayacak."

Winnie kıkırdar. "Buna gerçekten inanıyor musun, Penny?"

"Elbette. Bir şey başlatmak istemiyoruz. Bu sadece işleri karmaşıktırır. Arkadaş olmaya karar verdik ve bu yeterince iyi."

Blakely, "Hamileliğin azgın dönemine gelene kadar bekleyin" diyor. "Kız kardeşim yeğenime hamileyken her fırsatta eniştemin suratına oturmaya çalışırdı."

"Şu anda seks yapmayı hayal bile edemiyorum," diyorum avucumu karnıma bastırırken. "Her şey tuhaf ve yersiz geliyor. Kusacağım diye ödüm kopuyor, bu yüzden her türlü yaklaşma tamamen ihtimal dışı."

"Sadece bekle." Blakely içkisinden bir yudum alırken gülümsüyor. Bitirdiğinde, "Hornsby sana ne dedi?" diye sorar.

Seks konusundan uzaklaşmak isteyerek telefonumu kaldırıyorum ve mesajını açıyorum. Önce kendime okudum.

Eli: *Günaydın. Sadece seni kontrol ediyordum < - - bak, bu konuşma işinde oldukça iyi olabilirim.*

Kıkırdıyorum ve iki çift gözün bana baktığını unutarak ona geri mesaj atıyorum.

Günaydın. Şu an her şey yolunda. Daha sonra doktorla bir randevum var. Nasıl gittiğini sana haber veririm.

Telefonumu yere bıraktığımda, iki arkadaşımın da yüzlerinde rahatsız edici bir sırıtışla bana baktığını gördüğümde içkimi kaldırıyorum.

Blakely Winnie'ye döner ve "Surrre, aralarında hiçbir şey olmayacak" der. İkisi birlikte kıkırdarlar. "Bu gelişmeleri izlemek çok eğlenceli olacak."

"Anlaştık. Bana biraz patlamış mısır getir. Sanırım havada biraz romantizm olabilir."

Gözlerimi deviriyorum çünkü tamamen kaybetmişler. Hiçbir yerde romantizm yok. Durumumuzla ilgili hiçbir şey romantik değil. Belki evli ve aşık olsaydık, o zaman evet, tüm bu deneyim muhtemelen romantik olabilirdi. Ama evli değiliz. Neredeyse yabancıyız. Bu nedenle, sadece günü gününe yaşamaya çalışıyoruz.

Kesinlikle sıfır romantizm var. Hiç
yok.
Sıfır.

□

Seni düşünüyorum. Şu anda doktorun muayenehanesinde misin?

Evet. Önlük giyip iç çamaşırımı çıkarmak zorunda kaldım.

Bu çok mu fazla bilgi oldu?

Eli: *Hayır, bence ne kadar dürüst olursak o kadar iyi. Karı beyaz olduğu için seviyorum gibi aptalca şeyler söylememizi engeller. Ne kadar dürüst olursak o kadar iyi.*

O zaman meme uçlarımın sızladığını söyleyeyim mi?

Eli: *LOL. Evet, lütfen söyle bana. Peki burada ne tür bir karıncalanmadan bahsediyoruz? İyi bir karıncalanma mı yoksa kötü bir karıncalanma mı?*

Penny: *İlginç bir tane. Nasıl hissettiğimden emin değilim.*

Eli: *Bilmem gereken başka bir karıncalanma var mı?*

Hayır. Sadece meme uçlarım. Vücudunda karıncalanan bir şey var mı?

Eli: *Şu anda değil ama Posey soyunma odasında tişörtünü çıkardığında tüm vücudum karıncalanıyor ve uğulduyor.*

Penny: *ROFL. Aklıma yüzüne kalp gözleri yerleştirip Posey'nin sana doğru yürüdüğü bir videoyu flaşla gösterme fikri geldi. Bence gerçekten iyi bir yazı olabilir.*

Eli: *Ya da eğilip sopasıyla gerinirken.*

Penny: *Aman Tanrım, daha da iyi. Oh hey, doktor geldi. Nasıl gittiğini sana haber veririm.*

Eli: *Tamam. Kulağa hoş geliyor. Ona karıncalanmalardan bahset.*

□

Uyanık mısın?

Penny: *Tamamen bitkin olmama rağmen öyleyim.*

Telefonum çalıyor, cevap veriyorum ve telefonu karnımın üzerine koymadan önce hoparlöre alıyorum. Yatakta ve rahat olduğum için telefonumu kulağıma götürmek istemiyorum. "Hey, bu geceki galibiyet için tebrikler."

"Teşekkürler," diyor, sesi en az benimki kadar bitkin geliyor. "Sadece birkaç adamı bekliyorum, sonra da havaalanına gidiyoruz. Eve oldukça geç geleceğim. Seni rahatsız etmemek için kanepede uyumamı ister misin?"

"Hayır. Eminim uykuya daldığımda kendimden geçmiş olacağım."

"Tamam." Bir an duraksıyor. "Randevu nasıldı?" "İyiydi. Aslında hamile olduğum doğrulandı, ama bunu biliyorduk." "Ona karıncalanmadan bahsettin mi?"

"Evet." Kıkırdıyorum. "Bunun normal olduğunu ve daha birçok değişikliğin olmasını beklememi söyledi. Ayrıca doğum öncesi vitaminler almamı ve kendi düşündüğü doğum tarihini belirlememi söyledi."

"Bugün günlerden ne?" "Onbir Kasım."

"Sezon tekrar başladıktan hemen sonra." Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "Babalık iznini kontrol etmem ve bir şey alıp almadığımıza bakmam gerekiyor. Lig tarafından zorunlu tutulmadığımı biliyorum ama belki de Agitators'ın kendi politikası vardır."

"Bunun şu anda endişelenmeniz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Önümüzde uzun bir yol var. Hâlâ hamileliğimin her iki şekilde de ilerleyebileceği bir zaman dilimindeyim."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Biliyorsun, hala düşük yapma şansım yüksek olabilir. Bu yüzden doktor her zaman insanlara söylemeye başlayana kadar beklemenizi söyler. On iki haftaya ulaştığımızda insanlara söylemeye başlayabiliriz ve sen de babalık iznini kontrol edebilirsin."

"Şu anda kaç aylıksın?" "Neredeyse sekiz."

"Neden daha uzun sürmüş gibi hissediyorsun?"

"Muhtemelen öğrendiğimiz ilk hafta, sohbet etmeye çalışırken boya kuruyormuş gibi hissettiğim içindir." derken yastığıma daha da gömülüyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, bu olabilir. Bu konuda şaka yapabildiğimize sevindim. Bu benim yanımda daha rahat hissetmeye başladığın anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle. Belki yarın gerçekten sana bakabilirim ve sürekli temizlik yapma ihtiyacı duymam."

"Yüzümü görünce temizlenmek istemene sevindim."

Kısık bir kahkaha attım. "Hâlâ burada yaşamak istediğini mi düşünüyorsun? Çünkü dürüst olmak gerekirse, istemiyorsan yaşamak zorunda değilsin. Bu noktada her şey biraz aptalca görünüyor."

"Beni kovmanın dolambaçlı yolu bu mu?" Sesindeki alaycılığı duyabiliyorum, ama aynı zamanda hafif bir kenar da var.

"Hayır, hiç de değil. Ama her şey çok hızlı oldu ve Pacey'nin nefesinin ensende olduğunu biliyorum. Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum. Pacey ile başa çıkabilirim."

"Onunla da başa çıkabilirim. Endişeni takdir ediyorum Penny, ama Pacey ile kendi savaşımı kendim vermem gerekecek. Daire konusuna gelince, seninle kalmayı gerçekten çok isterim, böylece bir şey olursa orada olabilirim. Çok sık şehir dışına çıktığımı biliyorum ama en azından şehirde olduğumda orada olabilirim."

"Eğer istediğin buysa, sorun değil."

Bir an sessiz kaldı ve sonra ciddileşerek, "Ama ne istiyorsun Penny?" diye sordu.

Tavana bakıp bu soru üzerinde biraz düşündüm. Hayatımın bu belirsiz döneminde, benimle aynı şeyleri yaşayan birinin rahatlığı gerçekten işime yarayabilirdi. Ve elbette, çocuğu taşıyan Eli olmayabilir, ama yine de Kasım ayında bir ebeveyn olmak üzere ve bu biraz korkutucu bir şey. Bunu birlikte atlatmak güzel olabilir.

"Bunu yaşarken yalnız kalmak istemiyorum. Bunun aptalca gelebileceğini biliyorum ama seni gerçekten tanımak istiyorum, sadece bir hokey oyuncusu değil, bir erkek olarak tanımak istiyorum ki bebeğimiz doğduğunda ona ne kadar harika bir babaya sahip olduğunu söyleyebileyim."

Telefona sessizlik çöktüğünde, bağlantımız kesildi mi diye merak ediyorum.

"Eli, hala orada mısın?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ben buradayım."

"Tamam, ne dediğimi duydun mu?"

"Yaptım ve Tanrım, bu beni çok etkiledi. Ben de aynı şeyi istiyorum. Bence bunu doğru şekilde yapıyoruz. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ki bebek doğduğunda çocuk için kavga etmek yerine her zaman birbirimizin yanında olabilelim."

"Aynen öyle."

"Biliyor musun, en rahat hamile kadının sen olduğuna eminim. Takımda gelip giden, takas edilen ya da emekli olan birkaç adam oldu ve birinin hamile kalmasıyla ilgili korku hikayelerinden başka bir şey duymadım."

"Benimleyken bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Hey, hareket etmek istiyorlar, bu yüzden burası gürültülü olmaya başlayacağı için telefonu kapatacağım."

"Elbette. İyi yolculuklar. Sonra görüşürüz."

"Teşekkürler. İçeri girdiğimde sessiz olacağım."

Hoşça kal Penny." "Güle güle."

Telefonu kapatıyorum ve usulca gülümsüyorum. Artık tüm garipliklerden sıyrıldığımıza göre, bunu onunla gerçekten yapabileceğimi düşünüyorum. Bir bebek sahibi olabilir, bir çocuk yetiştirebilirim. Bunu yapmak için takımdan birini seçecek olsaydım, bu kişi pekâlâ Eli olabilirdi, çünkü o ve Posey çok yumuşak başlı. Ama Posey'nin sucuklu sandviç fetişi büyük ihtimalle bu hamile karnı rahatsız edecektir.

Bunu birlikte yapmak isteyen biri olduğu için mutluyum. Çok daha kötü durumda olabilirdim.

Telefonum bir mesajla bipliyor ve kim olduğunu tam olarak bildiğime dair bir his var içimde. Ekranımı görüntüye getiriyorum ve Eli'nin adını görüyorum.

Eli: *En sevdiğin kahvaltı nedir?*

Yan dönüyorum ve ona mesaj atarken telefonumu önümde tutuyorum.

Penny: *Tüm zamanların mı? Restoran ve her şey mi yoksa sadece genel kahvaltı yiyecekleri mi?*

Genel kahvaltı yiyecekleri.

Penny: *Hmm, kahvaltının günün en sevdiğim öğünü olduğu düşünülürse, birçok favorim olduğunu söyleyebilirim. Simitlere bayılırım, özellikle de krem peynirle birlikte. Meyveler lapa ve iğrenç olmadığı sürece iyi bir yoğurt parfesinin tadını çıkarırım. Ve tabii ki klasik tarçınlı çörek benim için asla ziyan olmaz.*

Eli: *Eğer son kahvaltınız olarak bir tane seçmek zorunda olsaydınız, bu ne olurdu?*

Penny: *Biraz ürkütücü ama sorgulamayı tercih ederim. Muhtemelen tarçınlı çörek seçerdim.*

Eli: *Hiç Denver'a gittin mi?*

Penny: *Hayır. Tarçınlı çörekleriyle mi biliniyorlar?*

Eli: Lol, bildiğim kadarıyla hayır, ama burada Posey ve benim gittiğimiz The Denver Biscuit Company adında bir yer var ve tek başına yemenin imkansız olduğu bu dev tarçınlı çörekleri servis ediyorlar. Bunun en sevdiğin kahvaltı yiyeceği olduğunu bilseydim, sana bir tane eve getirirdim.

Ağzım sulanıyor.

Eli: Bir dahaki sefere buraya geldiğimizde, kesinlikle bir tane alacağım.

Penny: Neden sordun?

Eli: Bilmen gereken iyi bir şey. Biraz uyu. Sabah görüşürüz.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

ELI

Penny'yi uyandırmamaya dikkat ederek sessizce yataktan kalkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak yatak odasından çıkıyorum.

Penny saat dörtte mide bulantısıyla uyandığından beri ayaktaydım. Birkaç kez tuvalete kuru kuru kustu ama hepsi bu kadardı. Tüm bu süre boyunca yanında oturdum, gerçekten neye ihtiyacı olduğundan emin değildim, bu yüzden konuşmak yerine sadece onun yanında olduğumu bilmesini sağladım.

Kendini daha iyi hissettiğinde, yatağına dönmesine yardım ettim ve o uykuya dalarken, telefonum Uber Eats sürücümünden gelen ve sipariş ettiğim yemeğin teslim edildiğini bildiren bir bildirimle çalana kadar uyanık kaldım.

Tek yatak odalı dairesinin girişine, yarı gıcırtilı döşeme tahtalarının üzerinden geçip ön kapıya doğru ilerliyorum ve sessizce açtığımda paspasın üzerinde bir torba yiyecek buluyorum.

Mükemmel.

Telefonum tekrar çaldığında çantayı elime alıyorum. Ekranı bakıyorum ve Penny'den bir mesaj görüyorum.

Uyanık mı?

Ve neden bana mesaj atıyor? Belki bir şeye ihtiyacı vardır. Bir elimde çantam, diğerinde telefonum, telefonumu görüş alanıma sokuyorum ve okuyorum

Mesaj.

Penny: *Aman Tanrım, Blakley. Çok kötü osurmak zorunda kaldım ve Eli sonunda odadan çıktı. Bu neden benim başıma geliyor?*

Öyle sert homurdanıyorum ki burnumdan sümük damlacıkları fırlıyor. Kahretsin, mesajı yanlış kişiye gönderdiğini fark ettiğinde kesinlikle mahcup olacak. Ve biz sadece garipliği aştık. İçimde bunun bizi geriye götüreceğine dair bir his var.

Ama . . .

Kıkırdıyorum.

Neden kalkıp özel bir yere osurmaya gitmedi? Neden odadan çıkmamı beklemek zorundaydı?

Muhtemelen asla öğrenemeyeceğim bir şey çünkü bu konuyu açmamın imkanı yok.

Hayır, hiçbir şey okumamış gibi davranacağım. Cehalet mutluluktur.

Telefonum tekrar çaldığında yemeği mutfığa götürüyorum. Telefonuma uzanıp tekrar okuduğumda yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

Yine osurdum. Hayatımda hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Sence bulantımın sebebi son zamanlarda yediğim gazlar mı? Sanırım Dr. Big Pecs'e soracağım.

Dr. Big Pecs?

Bu da kim?

Doktorunun büyük göğüs kasları olduğundan hiç bahsetmedi, ama neden bana bundan bahsetsin ki? Doktorunun göğüs kaslarının büyük olduğunu düşünmesi umurumda olmamalı çünkü bu beni ilgilendirmez, ama ... ne kadar büyüklükten bahsediyoruz?

Benimkinden daha mı büyük?

Düzgün göğüs kaslarım var. Gömleğimi çıkarınca iyi görüldüğümü biliyorum, benimkilerden büyük olabilirler mi? Lakabı buysa öyle olmalı. Peki büyük göğüs kasları olan bir doktor kadınların vajinalarını koklayarak ne yapıyor? Benim kafamda doktoru, gözlüklerini doğru düzgün takmayı hiç düşünmediği için birkaç saniyede bir burnunun üzerine itmek zorunda kalan huysuz bir ihtiyardı. Dr. İhtiyar nerede? Ayrıca, Dr. Büyük Göğüs bekar mı?

Cehaletin mutluluk olduğunu söylediğimi biliyorum, ama ...

Şimdi bu doktor hakkında daha fazla bilgi almak için onunla konuşmak için can atıyorum ama yine de bu muhtemelen onun bir deliğe girip aşağılanarak ölmesine neden olacaktır. Onu küçük düşürmek istemiyorum,

Ama Tanrım. Cevap istiyorum. Göğüs kasları gerçek mi? Onlara dokundu mu? Dokunmasına izin verdi mi?

Onlara dokunabilir miyim?

Tanrım, büyük göğüs kaslarından bir kez bahsedildi mi aklımı kaybediyorum.

Hayır, bu benimle ilgili değil. Bu Penny ile ilgili ve büyük pec paranoyamı bir kenara bırakmak acı verici olsa da, bunu benimle ilgili yapmayacağım - herkes beni övsün - ve bunun peşini bırakacağım.

Çantadan üç kutu çıkarıyorum; iki tarçınlı çörek ve paylaşmamız için yeterli olacak çeşitli meyve karışımı. Sipariş ettiklerime ek olarak kendime hızlı bir protein shake hazırlıyorum çünkü izin günümde bile vücuduma nasıl davrandığım konusunda akıllı olmam gerekiyor.

Dolapları tabak, bardak ve çatal bıçak takımları için karıştırdıktan sonra yiyecekleri kutulardan çıkarıp tabaklara yerleştiriyorum ve her şeyi masanın üzerine koyuyorum. Penny'ye bir çeşit sıcak içecek hazırlamayı düşündüm ama neyi sevdiğinden ya da ne içebileceğinden emin değilim, o yüzden buraya geldiğinde her zaman hazırlayabilirim.

Bu arada, bu ne zaman olacak? O uyanık, bunu biliyorum.

Yine banyoda olabilir mi? Hava alıy o r olabilir mi?

*Bu süreci bozmak istemem.

Ama ya yine hasta hissediyorsa? Belki de gidip onu kontrol etmeliyim.

Ama ya üstünü falan değiştiriyorsa? Ya da duş alıyorsa?

Onu böyle bir şey yaparken yakalamak, ilerlememizi tamamen ortadan kaldıracaktır, özellikle de osuruk mesajından sonra. Yerimden kıpırdamayıp ortaya çıkmasını beklesem iyi olacak.

Telefonumdan dünün önemli anlarına bakarken, Polar Freeze'in bu yıl sinir bozucu derecede iyi gittiğini ve hesaba katılması gereken bir güç olduklarını fark ettim. Birkaç gün içinde bir maç için gelecekler ve buzda kan döküleceğini biliyorum. En büyük rakibimiz olduklarını söyleyebilirim çünkü birçoğumuzun takımdaki oyuncularla bir geçmişi var.

Özellikle de ben.

Amerikan Hokey Ligi'nde Remi Gasper diye bir adamla oynadım. Kahretsin, ondan çok nefret ediyordum ve *hislerim* karşılıklıydı. Hiç anlaşılamadık.

Bunu hiç kimseye söylemedim ama Halsey'in ikizi Holden Holmes'un öldüğü gece, Remi içeri girdiğinde barda birkaç bira içiyorduk. Onu görünce hemen kıpkırmızı oldum. Adam buzda kirli oynuyor ve her şeyden paçayı sıyırmaya çalışıyor. O gece de istisna değildi. Bize ucuz şakalar yapıyor, yeteneklerimiz hakkında saçma sapan şeyler söylüyordu ve hakaretlerin üzerimden yuvarlanmasına izin veremediğim için tartışmaya girdik. Sözler söylendi, yumruklar atıldı ve ne olduğunu anlamadan bardan atıldık. Holden bunun bir parçası değildi. Kavgadan uzak durdu ve sonunda barda kaldı. Birkaç saat sonra da araba kazası geçirdi. Remi ve ben kavgaya etmemiş olsaydık, Holden'ın o gece eve arabayla gitmeyi seçmeyeceğine hiç şüphem yok.

Sikeyim.

Holden ve ben oldukça yakın olduğumuz için bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Hala o gecenin suçluluğuyla yaşıyorum, terapistimle üzerinde çalıştığım başka bir duygu.

Ondan sonra Remi'nin kariyerini bitirecek bir sakatlık geçirmesini umuyordum ama onun yerine Polar Freeze'de defans oyuncusu oldu. Ne zaman birlikte buza çıksak, ucuz şutlar atılıyor ve garanti bir kavga çıkıyor. Taraftarlar da tabii ki buna bayılıyor. Ben bundan korkuyorum.

Dizlerime kadar Freeze'in dün geceki maçının özet görüntülerine bakıyordum ki koridorun sonundan bir boğaz sesi duydum. Telefonumdan başımı kaldırdığımda Penny'nin kabarık, yere kadar uzanan bir bornoz, uzun ekose pantolon ve zar zor görebildiğim kadarıyla yüksek yakalı bir gömlekle sıkıca sarınmış olduğunu gördüm. Görünen tek teni elleri ve yüzü. Ayakları bile siyah terliklerle örtülü. O sıcak pembe elbiseden çok uzaktayız.

"Hey, nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Tamam." Ayak parmağını yere bastırıyor, benimle göz teması kurmuyor. "Telefonunun yanında olduğunu görüyorum."

Kahretsin, anladı.

"Evet," diyorum. Bunu nasıl halletmeliyim? Ona mesajları okuduğumu söylemeli miyim? Hiç olmamış gibi mi davranmalıyım? Kesin olan bir şey var.

Yapma.

Sikişme

k.

Gül.

Ne kadar çok istersen iste. Gülmeyin. Ayrıca,

Dr. Büyük Pecs hakkında soru sorma.

"Anlıyorum." Bir adım öne çıkıyor. "Sabahtan beri telefonun yanında mıydı?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Elbette, tabii ki var." Bir adım daha ileri. "Bu sabah hiç mesaj aldın mı?"

Şimdi ne yapmalıyım? Aptalı mı oynayayım? Yoksa ona osurukların patlamasından göğüs kasları olan adama kadar her şeyi okuduğumu mu söyleyeyim? Tüm bunları görmezden gelme düşüncesi gerçekten cazip geliyor ama bana inanacağını sanmıyorum. Ayrıca, birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini söylemiştik. Sanırım bu sabah buzları kıracağız.

"Bazı kısa mesajlar aldım. Bazı bilgilendirici olanlar."

Elleri önünde birleşip kıpırdanırken dudakları birbirine yapışıyor.

"Bunlar benden mi geldi?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Korkarım öyleydiler."

Gözlerini kapatıyor ve sert bir nefes veriyor. "İzninizle, gidip kafamı tuvalete sokmam ve bunun hiç yaşanmamış olmasını dilemem gerekiyor." Yatak odasına geri dönmek için dönüyor, ama ben hemen sandalyemden kalkıyorum ve ilerlemesini engelliyorum.

"Hey, utanacak bir şey yok. Kafanı tuvalete sokmanı gerektirecek bir şey olmadığı kesin."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Gerçekten mi? O mesajlarda utanç verici bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

Dudaklarımın köşesi çekiştiriyor, çekiştiriyor, umutsuzca beni gülümsetmeye çalışıyor, ama buna izin vermiyorum. Kendine hakim ol.

"Hayır," diye ciyakladım. "Onlar normal kısa mesajlardı."

Sakın gülme dostum. Eğer gülersen sana asla ama asla bakamaz. Seni asla affetmez. Tarafsız kal.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. "Yani benim, şey, aşırı miktarda gaz ile ilgili mesajımın normal bir mesaj olduğunu mu söylüyorsun?"

Neden flatus kelimesini kullanmak zorundaydı ki? O bu kelimeyi kullanana kadar kendimi iyi tutuyordum. Şimdi sırtışının yüzüme yayıldığını hissedebiliyorum.

Bastırmaya çalışarak, "Herkesin gazı var." diyorum.

Beni inceliyor, gözleri ileri geri hareket ediyor ve sonunda "Olanlardan hoşlanmıyorum" diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorsun, oysa gerçekte, eğri oturup doğru konuşalım Eli. Sana öyle bir mesaj attım ki, senin öğrenmendensa uçurumdan atlamayı tercih ederim."

"Dinle, sorun değil. Eğer unutmamı istersen, unuturum."

"Lütfen, bu her zaman hatırlayacağınız bir şey. Çocuğunuzun annesinin osurmak için sizin odadan çıkmanızı beklediği mesajını attığı gün. Bu, bir erkeğin hayatında ölene kadar hatırlayacağı bir andır."

Ağır bir iç geçirdim. "İyi, evet, haklısın. Bu an uzun süre hafızamda kalacak, ama bu iyi bir şey."

"Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki?" diye soruyor. "Aklında osuruklu kız olarak hatırlanmak istediğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

"Çünkü çizgiyi aştık. Artık benim odadan çıkmamı beklemek zorunda değilsin. Osurmak istiyorsan, osurabilirsin."

Gözleri kısılıyor ve parmağı uzanıp göğsümü dürtüyor. "Cesedimi çiğnemedi senin önünde osurmam." Sonra mutfığa doğru dönüyor ve durup masadaki yemeği görüyor. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve sonra bana döndü. "Şu yaptığına bak."

Yapmamam gerekirken annesinin kaliteli yemek takımlarını kullanmak gibi yanlış bir şey yaptığım için endişelenerek omzunun üzerinden sofraya düzenine bakıyorum. Her şey yolunda görünüyor ama yine de dikkatli davranıyorum. Mide bulantısı ve osurukları arasında şu anda oldukça duygusal görünüyor. "Bir sorun mu var? Yanlış tabakları mı kullandım?"

"Yanlış tabakları mı kullandın?" diye sorar, sesi bir sonraki seviye tizdir. "Hayır, yanlış tabak kullanmadın Eli. Bana kahvaltı mı hazırladın? Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Errr . . .

Biri bana yardım edebilir mi?

Dudaklarımı ıslattım ve çok dikkatli bir şekilde "Kötü mü?" dedim.

"Bu beni neden kötü hissettirsin ki?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Kahvaltı hazırlamak, ugh, çok nazıksın."

Tamam, yani başı
belada değil mi? Ama
ağlıyor mu?

Bu da tabii ki beni yaşlı bir erik gibi buruşturuyor. Ağlayan kadınlarla aram iyi değildir. Nasıl davranacağımı bilemiyorum. Omzunu okşayıp "geçti, geçti, iyi olacaksın" mı diyeyim? Ona sarılıp hiçbir şey söylemeyeyim mi? Mendil vereyim mi?

Bu durumda bir erkek ne yapmalı? Ona kahvaltı getirdim diye osuruktan gözyaşlarına boğulduk. Bu benim anlama seviyemi çok aşıyor.

Bu yüzden temkinli yaklaşıma karar verdim. "Bu sabah 10'a kadar kaymam gerekmediği ve senin de bugün izinli olduğun için birlikte kahvaltı yapmanın iyi olabileceğini düşündüm. Umarım sorun olmaz. Dürüst olmak gerekirse, balkonda oturmamı istersen, bunu yapabilirim."

Başını salladı. "Evet, çok düşünceliydi." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Çok düşünceli. Ve işte buradayım, grotesk bir insan gibi davranıyorum, sana osuruklarımdan ve Dr. Big Pecs'ten bahsediyorum."

Evet, ondan bahsetti. İşte ben de varım.

Elbette, az önce yaptığımız konuşmayı göz önünde bulundurursak, ondan bahsetmek için iyi bir zaman olmayabilir, ama daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum.

"Ne kadar büyük göğüs kaslarından bahsediyoruz?" Sesime neşeli bir ton katmaya çalışarak soruyorum.

Mutfağa doğru yürür, bir peçete alır ve gözlerini siler. "Grotesk olduğumu söyledim, bilmek istediğin şey bu mu? Doktorumun sütyen ölçüsünü mü?"

Bir şeyler oluyor. Zihinsel olarak hazır olduğumu sanmadığım bir şey. Filmlerde ve televizyonda gördüğüm kadarıyla profesyonellerin buna hormon adını verdiğinden eminim. İnşiler ve çıkışlar. Hiç de korkunç görünmeyen bir şey için ağlamak. Parmağımı koyabilseydim, tahminim bu olurdu. Keşke söz konusu hormonlar arasında nasıl gezineceğimi gösteren kolay bir harita olsaydı.

"Grotesk değilsin. Sen aslında ..." Onu inceliyorum. "Aslında sabahları oldukça güzelsin."

Gözlerini silmeyi bırakıyor ve lazerle bana bakıyor. "Geceleri güzel değil miyim?"

Oh, kahretsin.

"Ne? Hayır, öylesin. Geceleri çok güzelsin."

Tekrar gözlerini siliyor. "Ama sadece sabah demiştin."

Tanrım. Sırtımdan aşağı ter damlıyor. *Toparlan, Hornsby.*

"Çünkü herkes senin kadar güzel uyanamaz, özellikle de senin kadar uzun süre kuru kafa yaptıktan sonra. Tuvaletteki bir kafa güzellik çılgınlıkları atmaz, ama vay canına, sen gerçekten her zaman güzelliğini gösteriyorsun. Her zaman güzel."

İşte, bu işe yarar. "Bu bir iltifat mı?"

Öyle olması gerekiyordu.

Açıkça görülüyor ki, tatmin edici bir görüşme değildi.

"Öyle olduğunu varsaymışım ama yüzündeki tiksintili ifadeye bakılırsa öyle algılamadığını söyleyebilirim. Peki, şuna ne dersin? Aklınızda herhangi bir şüphe kırıntısı varsa, bence hoş görünüyorsunuz, çok hoş. Nerede olursan ol, ne yaparsan yap, her zaman güzelsin. En ufak bir grotesk olduğunu ya da yaptığın herhangi bir şeyin grotesk olduğunu düşünmüyorum. Herkesin osurduğundan bahsetmiyorum bile, bu doğal bir şey ve eğer osurmasaydınız, bu garip ve grotesk olurdu. Bu yüzden gaz dediğiniz şey için tebrikler. Aferin." Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Şimdi, umarım kahvaltıda bana katılırsın. Tarçınlı çöreklerim var ve onları ne kadar sevdiğini biliyorum."

Önce masaya sonra bana bakıyor ve bir kez daha gözleri doluyor ve yanaklarından yaşlar süzülüyor. Lütfen bunlar mutluluk gözyaşları olsun. Kıçımın yanaklarını öyle bir sıkıyorum ki, daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. "Özür dilerim." Gözlerini siliyor. Oh, şükürler olsun. "Şu anda işler benim için çok garip. Ve duygularımı nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

En azından o bunun farkında.

"Sorun değil. Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok." Masaya doğru yürüdüm ve onun için bir sandalye çektim. "Otur, sana içecek bir şeyler getireyim. Çay mı kahve mi istersin?" Az önce yaşadığımız cehennem çemberini ne kadar çabuk atlatabilirsek o kadar iyi.

"Su iyidir." Oturdu ve sandalyesini içeri çekti. Onun için hemen bir bardak dolduruyorum ve oturmadan önce önüne koyuyorum.

"Keşke bunlar The Denver Biscuit Company'den olsaydı," diyorum, "ama şimdilik idare edecekler. Oldukça güzeller. Ortası yapış yapış, önemli olan da bu zaten."

Tarçınlı çöreğini parmaklarıyla ayırıyor ve bir ısırık almadan önce bir parçasını ağzına götürüyor. Gözleri yavaşça kapanıyor ve inlerken sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bunlar çok güzel."

Bu, bu bir manzara. İnleme.

Rahat pozisyon.

Sanki gözümün önünde orgazm olmuş gibi ama benim tarçınlı çörek almak dışında bununla hiçbir ilgim yok.

Ve bir pislik gibi görünmekten nefret ediyorum, çünkü öyle görünecek, ama onun bu şekilde inlediğini duymak beni doğum gününe geri götürüyor.

O gece, pozisyonlarımızı değiştirmeden hemen önce üstümde kıvrınması.

O geceyi düşünmemek zor, özellikle de şimdiye kadar yaşadığım en iyi gece olduğunu dürüstçe syleyebiliyorken.

Onu uzun zamandır istediğim için mi, yoksa doğum günüm olduğu için mi, yoksa sadece o olduğu için mi bilmiyorum, ama her iki durumda da, o düğmeli bornoz kıyafetiyle karşısında otururken, kendimi onu yeniden isterken buldum.

"Tarnlı reğini yiyecek misin?" diye sorarak beni hayallerimden çekip çıkartıyor.

atalımla reğe dalarken "Ah evet, uh-huh," diyorum. "Peki bugün için planların nedir?"

"Muhtemelen okuyordur," diye cevap veriyor. "Güzel. Ne okuyorsun?"

"Bir hamilelik kitabı. Bilirsin işte, ne beklemem gerektiğini bilmem için." "Oh, evet. Benim de okumamı ister misin?"

şiddetle başını sallıyor. "Vücuduma neler olduğunu bilmemeni tercih ederim. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama bunu bir sır olarak saklamak istiyorum."

"Bu sabah yaşadığımız gibi anları daha iyi anlamama yardımcı olabilir."

Tarnlı reğini ısıyor ve parmağında yaladığı bir topak krema bırakıyor. Lanet olası bir sapık gibi, dilini parmağının üzerinde gezdirirken onu dikkatle izliyorum, onun yerine benim sikim olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum.

"Sana zet geçeyim," diyor. "İlk  aylık dönemde duygusal bir enkaz olacağım. Hormonlarımın hiçbirini kontrol edemeyeceğim, bu yüzden bir an histerik bir şekilde gülerken bir sonraki an hüngür hüngür ağlıyorsam, bilin ki her hareketimi kontrol eden içimdeki küçük uzaylı bebektir." Buna

kıkırdıyorum. "Ayrıca ilk  aylık dönemde kendimi iyi hissetmemem gerekiyor, ki kontrol et, bunu da hallettim." Havada bir onay işareti yapıyor.

"Buna ek olarak, şiddetli mide ekşimesi yaşamam, inanılmaz derecede şişkin hissetmem ve bu sabahtan tahmin edebileceğiniz gibi, oldukça osuruklu olmam gerekiyor. Yani bu sizin için büyük bir keyif olacak . . . ve benim için." "Yani, bundan en iyi şekilde yararlanabiliriz. Belirlenmiş bir osuruk ister misin?"

Bölge mi? İşinizi halledebileceğiniz bir yer, yani kaçınmam gerektiğini bildiğim bir alan?"

Bana boş boş bakıyor. Ne? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Burnu tiksintiyle kıvrıldığında, aynı fikirde olmadığını anladım.

"Osurmak için osuruk bölgesine gittiğimi bilmeni istemektense, yanlışlıkla senin önünde osurmayı tercih ederim. Tanrım, bu çok aşağılayıcı olurdu. Düşünebiliyor musun? Korkudan asla yaklaşmaman gereken oturma odasındaki bantlanmış bir bölgeye girdiğimi. Tanrım, cümlemi bitiremiyorum bile." Gözleri benimkilerle birleşiyor ve beni ciddiyle sabitliyor. "Bölge falan olmayacak. Hiçbir şey olmayacak. Beni duyuyor musun?"

"Anladım. Bölge yok." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu tamamen gereksiz bir öneriydi ve bu konuyu hiç açmamalıydım."

"Böyle söylemek zorunda değilsin. Nazik olmaya çalıştığımı biliyorum ve bunu takdir ediyorum, ancak bu sabahki tüm o şeyleri geride bırakabilirsek harika olur."

"Adil, bunu kesinlikle yapabiliriz. Sadece bir sorum daha var." "Dr. Big Pecs'le mi ilgili?" diye sorar. "Sadece ne kadar büyük olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ugh, sinir bozucusun." Çöreğinden bir ısırık daha alıyor ve "Çenesini birkaç santim geçiyor" diye cevap veriyor.

"Birkaç santim mi?" İnanamayarak sordum. "Ciddi misin?" Önce göğsüme sonra da Penny'ye bakıyorum. "Göğüs kaslarım çenemi geçiyor mu?"

Su bardağını eline alıp bir yudum alıyor. "Dr. Big Pecs gibi değil." Omuz silkiyor ve tarçınlı çöreğine geri dönüyor.

"Erkekler de çılgın hormonlar yaşıyor mu?" diye sordum. "Çünkü Dr. Big Pecs hakkında oldukça duygusal ve aşağılık hissediyorum."

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "Kafası geniş omuzlarına göre çok küçük. Beetlejuice'in küçülen kafası gibi bir şeyi var, bu yüzden onun göğüs kaslarını istemezsin. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Masada öne doğru eğilmeden önce kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Mükemmel, ha?" Kaşlarımı sallıyorum, bu da sadece başını bana doğru sallamasına neden oluyor. "Bana bundan biraz daha bahset."

"Sen mükemmelsin Eli, ama geceleri horlamamayı öğrenmeyi göze alabilirsin."

Daha uzun oturdum, dehşete kapıldım. "Horlamıyorum lan ben."

Ve bir kez daha yüzünde bir sırıtışla omuzlarını silkiyor ve tarçınlı çöreğini yemeye devam ediyor.

Her neyse. Ben horlamam.

"BENİ HIÇ HORLARKEN DUYDUN MU?" Defterimi kapatırken Taters'a soruyorum. Bu sabah bir saat kaydık, biraz yemek yedik ve sonra oturup bazı videoları inceledik. Remi'nin buz üzerinde bir tür tanrı gibi kaymasını izlemek mide bulandırıcıydı.

"Ne?" Taters oturduğu yerden kalkarken sorar.

"Eskiden bir otel odasını paylaştık. Hiç horladım mı?" "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sebebi yok," diye cevap veriyorum, her ne kadar bu konuda kendimi biraz rahat hissetsem de. Bilmem gerekiyor. Penny'nin yorumundan sonra benimle dalga geçip geçmediğinden emin olamıyorum ve ona tekrar sormaya gittiğimde düş almak için banyoya girdi.

Çileden çıkarıcıydı.

Otoparka doğru ilerlerken Taters beni inceliyor. "Sana horladığını söyledi, değil mi?"

"Evet." İç çekiyorum. "Ama bunu sadece beni kızdırmak için mi söyledi yoksa ciddi miydi anlayamıyorum ve şimdi kendimi utangaç hissediyorum."

"Ve kendini bilinçli hissetmene izin veremeyiz. Bu egonuz için mutlak bir zarar olur."

"Biliyorum," diyorum ve gülmesine neden oluyorum.

"Peki horladım mı?" "Sanki bütün bir koloni için odun kesiyormuşsun gibi."

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. "Ciddi misin lan sen?"

"Kötü, dostum. Gerçekten kötü. Sana söylemeyi düşündüm ama o sezon zorlanıyordun, bu yüzden özgüvenine böyle bir darbe vurmamam gerektiğini düşündüm. Ama evet, horluyorsun, hem de yüksek sesle."

Ne oluyor lan?

Taters sırtımı sıvazladı. "Güzel bir yüzün ve yeteneğin var. Sende bir sorun olmalıydı." Sonra park yerine giden kapıyı itti ve barış işareti yaptı. "Yarın görüşürüz."

Not defterimi kolumun altına sıkıştırıyorum ve doğruca arabama gidiyorum, orada oturuyorum ve telefonumu açıyorum. Sonraki yarım saatimi horlamamı engellemenin yollarını araştırarak geçiriyorum. Penny'nin uykusuna engel olacaksam cehenneme kadar yolu var.

Penny ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatırken, "Gösteriyi neden bu kadar mavi yapmak zorunda olduklarını ANLAMİYORUM," diyor. Gözlerim hemen tişörtünün karnına doğru hafifçe inmesiyle ortaya çıkan küçük deri parçasına takılıyor. "Bunu görmek çok zor. Gösteriyi kendileri izlemiyorlar mı? Şöyle demeleri gerekmez mi, oh, bu ağır bir mavi filtre, belki de bunu değiştirmeliyiz?"

Bakışlarımı onun açıkta kalan teninden ayırıyorum ve ben de ayağa kalkıyorum. "Sanırım filtreyle psikotik bir hava yaratmaya çalışıyorlar."

"İyi iş çıkardın." Dramatik bir şekilde titriyor ve kollarını birbirine sarıyor. "Tanrım, bütün gün terledikten sonra şimdi donuyorum."

"Sana çay yapmamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sorun değil. Sanırım yorganın altına gireceğim."

"Tamam."

Yatak odasına doğru gitmeye başladığında ben de onu takip ediyorum ve tam kapıya ulaştığımızda omzunun üzerinden bakıyor. "Sen de yatağa gitmek zorunda değilsin."

Omuz silkiyorum. "Yok, yorgunum."

"Tamam. Önce banyoyu kullanabilirsin. Ben üzerime daha sıcak tutacak kıyafetler giyeceğim."

O şifonyere doğru gidiyor, ben de banyoya gidip işimi hallediyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Son iki saatimizi *Ozark*'ı izleyerek geçirdik ve kendimi zaman zaman Penny'ye bakıp tepkisini izlerken buldum. Diziye kendini fazlasıyla kaptırmış, duygusal yatırım yapıyor. Tüm zaman boyunca lacivert bir yastığı tuttu ve arada bir küçük ooh ve ahh'larla yorum yaptı. Çok şirindi.

Benim yanımda gerçekten daha hareketli olmaya başladı ki bunu takdir ediyorum. Bu onunla takılmayı kolaylaştırıyor ve aslında gerçekten çok eğlenceli hale getiriyor. Komik bir kişiliği var ve yanlışlıkla gönderdiği bir mesaj yüzünden çıldırmadığı ve rahat olduğu zamanlarda onu daha da fazla tanıma ihtiyacı hissediyorum.

Banyodan çıktığımda Penny'yi bir çift uzun don ve termal giysili uzun kollu bir üstle yatakta otururken buluyorum.

"Alaska'ya yolculuğa hazır mısınız?" Ona alaycı bir sırıtışla sordum.

"O kadar da uzakta değiliz." Ayağa kalkıyor ve yanımdan geçiyor. "Gecenin bir yarısında bu kıyafetlerden kurtulacağımı tahmin ediyorum. Lütfen tişörtüm yüzünüze çarparsa korkmayın, sadece hormonlardan kaynaklanıyor."

"İstediğin tüm kıyafetleri çıkar."

Bir kez daha bana gözlerini deviriyor ve sonra banyoya doğru geri çekiliyor. İşte o zaman yatağın kendi tarafıma gidip altına uzanıyorum ve *Breathe Right* bantlarımı çıkarıyorum. Bu gece horlama olmayacak. Bir tanesini burnuma takıyorum ve tam yerine yerleştirirken Penny banyodan çıkıp yatağın içine, çarşafın altına giriyor.

Şeridim yerindeyken, o bana doğru dönerken ben de dönüyorum ve gözleri *Breathe Right* şeridine takıldığı anda başını arkaya yatırıp öyle yüksek bir kahkaha atıyor ki irkildiğimi hissediyorum.

"Biliyorsun, değişiklik yapmaya çalışan birine gülmek hiç hoş değil," diyorum, soyunurken elimi sıyrıp yerinde tutarak.

"Aman Tanrım, bu horlama için mi?"

Başımı salladım. "Evet, eğer bu da işe yaramazsa, bana yardım edebilecek bir doktor buldum."

Bir kahkaha daha.

Bir battaniye tutuşu ve sonra ...

Sevinç gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür.

O kadar çok gülüyor ki aslında ağlıyor. Egosuna indirilmiş bir darbeden bahsediyoruz.

"Vay canına, bir erkeğin kendini nasıl boşaltmak isteyeceğini iyi biliyorsun."

Şimdi daha da sert gülüyor ve karnını tutuyor. "Aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en güzel şey."

"Bu lanet bir *Breathe Right* şeridi. Geceleri daha iyi nefes almama yardımcı olması için Darth Vader maskesi takıyor değilim."

Nefes almaya çalışırken elini önünde sallıyor. "Sorun o değil."

"O zaman nedir bu? Bunları nude renkte yapmıyorlar. Gerçekten yapmalılar çünkü beyaz çok açık."

"Hayır." Gözyaşlarını toplamak için gözlerini siliyor. "Asıl mesele senin dışarı çıkıp onları alman."

"Evet, çünkü seni geceleri uyutmak istemiyorum. Mide bulantısıyla uyanmak yeterince kötü zaten."

Biraz daha gülüyor ve kıkırdamaları arasında, "Şaka yapıyordum Eli. Sen horlamazsın."

"Ne?" Yatakta oturur pozisyona geçerek söylüyorum. "Şaka mı yapıyordun?"

"Evet." Biraz daha gülerek ağlıyor, kendini toparlamaya çalıştıkça mizah üzerindeki kontrolü gittikçe azalıyor ama işe yaramıyor.

Komidinden telefonumu kapıp Taters'a hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Seni sikik! Breathe Right şeritlerini aldım.

Yapışkanın etkisiyle gözlerim sulanırken burnumdaki bandı çıkarıp yere atıyorum, tam o sırada telefonumdan bir yanıt geliyor. Penny gülmeye devam ederken ben mesajı okuyorum.

Taters: *HAHAHAHAHA. Siktir, bu gecemi mahvetti.*

Git kendini becer.

Telefonumu tekrar şarja takıyorum ve sonunda sakinleşmeye başlayan Penny'ye dönüyorum. "Sen bir pisliksin."

Kıkırdıyor ve sonra yataktan kalkıp tişörtünü başının üzerinden çekip yana bırakıyor ve üzerinde sadece bir atlet kalıyor. Bol bir atlet, bu yüzden üst yarısına yapışmıyor. Aksine, sert meme uçlarının etrafında nazıkçe şekilleniyor.

"Oh, şimdi ateşlendim. Gördün mü, sana gömleğimi çıkaracağımı söylemiştim." Evet, keşke altında bir şey olmasaydı.

"Seni bir kez daha ateşli ve rahatsız edebildiğime sevindim." Uzandım ve yastığımı başımın altına sıkıştırarak ona doğru döndüm.

"Birlikte olduğumuz gecedен mi bahsediyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve komodinin ışığını açık bıraktığı için ona doğru manevra yapıp ışığı kapatıyorum, böylece karanlıkta kalıyoruz. Şehirden gelen ışık yüzünü görmeme yetiyor.

"Evet, o gecedен bahsediyorum."

"*Seni kızdıran ve rahatsız eden kişinin ben olduğuma eminim.*"

"Hangi geceyi hatırlıyorsun?" diye sordum. "Seni avucumun içine almıştım."

"Hayal mi
görüyorsun?" "Sen
mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, dün gibi hatırlıyorum. Turta yiyorduk ve ben parmağını emiyordum. Kafanda bunu penisinin ağzımda olduğunu hayal ettin." Kıkırdıyorum çünkü bu inanılmaz derecede doğru ve bunu hiç konuşmadık. O sadece erkekleri tanıyor. "Neredeyse zevkten çılgılık atıyordun ve sonra kucağına oturdum ve gece ondan sonra tarih oldu."

"Ben ciyaklamadım."

"Zihinsel ciyaklamayı
duydum." "Telepatiksin,
değil mi?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Kesinlikle, erkeklerin zihinlerinde inlemelerini duyma konusunda uzmanım."

"Vay canına, ne güzel bir yeteneğin var. Ama gecenin ateşli ve rahatsız edici kısmı o zaman başlamadı."

"Oh, farklı bir an olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ukala bir sırıtışla, "Farklı bir an olduğunu *biliyorum*," diyorum.

"Lütfen, aydınlat beni. Bunu duymak zorundayım."

"Bardayken oldu."

"Güven bana, barda garip bir gerginlikten başka bir şey olmadı." Başımı sallıyorum. "Hayır. Bir şeyler oldu."

"Neydi o?"

Sırıtarak, "Eğilip kulağımı ısırduğım zaman" diye cevap verdim.

Cevap verecek gibi oluyor ama sonra ağzını kapatıp biraz düşünüyor. Gözleri benden uzaklaştığında haklı olduğumu anladım.

"Gördün mü, sana söylemiştim. Seni kızdıran ve rahatsız eden bendim ve sen de aynı şeyi yaptın."

"Yani şu anda bu çıkmazda olmamızın sebebinin sen olduğunu mu söylüyorsun? Ben duygularım ve iç vücut ısımla boğuşurken arkadaş olarak bir yatağı paylaşıyoruz, başka bir şey değil?"

Başımı salladım. "Hayır, suç prezervatif şirketinde. Eğer işlerini yapmış olsalardı, bu asla gerçekleşmezdi. Aslında, onları açıkça yerine getirmedikleri görevlerinden azletmek için bir iftira kampanyası başlatmamız gerektiğine inanıyorum."

"Kutunun üzerinde uyarılar var."

"Uyarıların oldukça farkındayım."

"Ve bir prezervatif daha alarak korunmayı ikiye katlamalıydın, o zaman belki de bu durumda olmazdık."

"Eğer iki katına çıksaydım, kesinlikle hiçbir şey hissetmezdim."

Yastığını başının altına doğru kaydırıyor. "İnan bana, vuruş şekline bakılırsa bir şeyler hissederdin."

Kıkırdıyorum. "Vurmak, ha?"

"Lütfen, beni bağışlayın. Sana bir iltifat daha etmeyi göze alamam. Egon zaten yeterince büyük."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." "Çünkü öyle."

"Ego kötü bir şey değildir, özgüvendir." Şakacı gözlerine bakıyorum ve onda aradığım şeyin tam olarak bu olduğunu fark ediyorum. Aynı

Daha önce de paylaştığımız eğlenceli, alaycı davranışlar. O gece ona bağlanmamı sağlayan şey buydu. Elbette elbise asıl gösteriydi ama onunla şakalaşmak pastanın üzerindeki krema gibiydi. Nereye gidersem gideyim kızlar benimle flört eder, *kendilerini bana* atarlar. Ama bu Eli Hornsby olduğum için, Ajitator savunucusu. Sadece Eli olduğum için değil. Yaltaklanmak istemeyen ama gülmeyi seven bir adamım.

"Kendine güvenmek ile ego sahibi olmak arasında büyük bir fark vardır." "Bunu kabul edebilirim, ancak sizce de özgüvenli olmak için profesyonel bir sporcu olarak egonuz var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, örneğin Holmes'u ele alalım. Çok alçakgönüllü ve iltifat arayan bir soytarı gibi ortalıkta dolaşmıyor ve ligin en iyilerinden biri. Bazıları onun Hall of Fame'e giden yolu açtığını söyleyebilir."

Holmes emekli olduğunda Hall of Fame için düşünülmezse şok olurum. Bu gerçekleşene kadar bir süresi var, ancak bu onun ne kadar harika olduğunu gösteriyor.

"Soytarı gibi davrandığımı mı düşünüyorsun?" Sırıttırıyor. "Bazen."

"Evet, şey... benimle yattın."

Bu onu yüksek sesle güldürdü. "Bulabildiğin en iyi cevap bu mu?"

"Ne yazık ki öyle. Beynim sadece geceleri kısmen çalışıyor."

"Şey"-saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor-"bu gece geç saatlerde yapılan tüm buluşmaları açıklıyor."

"Senden beri içmedim," diye itiraf ediyorum, tabii ki bu da onun tüm dikkatini çekiyor.

"Birlikte olduğumuz gecedan beri seks yapmadın mı?" diye öyle şaşkın bir ses tonuyla soruyor ki, bunu neredeyse hafifçe aşağılayıcı buluyorum.

"Yapmadım."

"Ciddi misin? Vay canına, o zamandan beri en az sekiz erkekle birlikte oldum, hepsi de senden çok daha cömertti."

"Öyle mi?" diye sordum. "Sekiz erkekle birlikte oldum derken sekiz bayrak direğini mi kastediyorsun? Çünkü benden büyük olan tek şey o."

Kahkahalarla haykırıyor ve başını sallıyor. "Erkekler çok tahmin edilebilir. Bir kez penis boyutundan bahsettiniz mi, yarım küredeki en büyük penise sahip olduklarını iddia ediyorlar."

"Ne diyebilirim ki, bariz yakışıklılığım, bağımlılık yaratan cazibem ve buzdaki öldürücü becerilerim dışında diğerlerinden pek de farklı değilim."

"Birkaç isim vermek gerekirse." Burnunun kenarını kaşıyor. "Nelerde iyi olduğunu hepimiz biliyoruz, o zaman neden bana iyi olmadığın ya da kendine güvensiz olduğun bir şeyi söylemiyorsun?"

"Eğer bir kusur arıyorsanız, bir büyütece ihtiyacınız olacak, çünkü büyüteç olmadan kusur bulamazsınız."

Öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Yardıma ihtiyacınız varsa, fikrimi sunmaktan mutluluk duyarım."

"Oh, kusurlarım olduğunu mu düşünüyorsun? Lütfen, neyim yanlışsa beni memnun edin."

"Emin misin? Gerçekle başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Dene bakalım," diye meydan okuyorum ona.

"Tamam, horlamanın yanı sıra ..." Gözlerimi deviriyorum ve o da kıkırdıyor. "Geriye doğru kaymadaki gücünün en iyi ihtimalle ortalama olduğunu söylemeliyim."

"Affedersiniz?" Ona bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Tamam, yemek yerken garip sesler çıkardığım gibi bir şey söyleyeceğini sanıyordum, ama orada yatıp paten kaymamı mı aşağılayacaksın?"

"Seni uyarmıştım." Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Çok sevimli. Ferahlatıcı. İyi olacağımıza inanmamı sağlıyor. Çok iyi arkadaş olabileceğimize.

"Elinde somut bir kanıt olmadıkça sana inanmam mümkün değil. Horlamana inandım ama konu paten kaymama gelince sana inanmayacağım."

"Pacey'nin bulunduğu yere gelmesine yardım ederek büyüdüğümün farkındasın, değil mi? Birçok hafta sonunu garaj yolunda geçirdim ve artık göremeyecek kadar karanlık olana kadar ona şut üstüne şut attım. Ayrıca geçmişte birkaç hokey oyuncusuyla çıktım, hayranı olduğumdan bahsetmiyorum bile. Ben olsam bilgimi sorgulamazdım. Muhtemelen düşündüğünüzden çok daha fazlasını biliyorum."

Şimdi gerçekten ciddi olduğunu düşünmeye başladım.

Sessizce, sanki çok yüksek sesle söylersem hokey tanrıları beni duyabilirmiş gibi, "Bekle, ciddi misin? Gerçekten paten kayışımın çalışmaya ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana sadece hafifçe omuz silktiğinde, göğsümde panik girdapları oluşuyor. "Zayıf baldırlarım yüzünden mi? Onları elimden geldiğince geliştirmeye çalışıyorum ama ayak bileklerimde sorun yaratmadan pek bir şey yapamıyorum. Sence sorun bu mu? Bok gibi zayıf baldırlar."

Battaniyeyi yavaşça ağzına götürerek ağzını kapatıyor. Neden ağzını kapatıyor? Omuzları neden hafifçe titriyor? Bekle. . . bu gördüğüm bir gülümseme mi?

Battaniyeyi ağzından çekip aldığımda yüzüne öyle bir sırıtış yayıldığını görüyorum ki gerçekten nefesim kesiliyor. Sanki sevgilimi beni aldatırken yakalamışım gibi yüksek sesle soluyorum. Ama sevgilim yerine, hokey yeteneklerime bok atmaya çalışan yeni bir arkadaşım.

"Yemin ederim kadın, eğer şaka yapıyorsan hayatını cehenneme çevireceğim."

Şimdi gülüyor ve battaniyeyi kaldırıp başının üzerine koyarak kendini benim ölümcül bakışlarımdan koruyor. Gözlerim beyaz çarşafıta delikler açmaya çalışıyor ama beynim bana oyunlar oynayıp bir duman başlangıcı gördüğümü düşündürmesine rağmen başarısız oluyorum.

"Penny Lawes, şu battaniyeyi bir kereliğine indir." "İstemiyorum."

"Penny . . ."

"Hatırlatmak isterim ki hamileyim, çocuğum var, sizin çocuğunuz ve söyleyeceğim şeyler bağlamından kopabilir. Duygularımı kontrol edemiyorum." Battaniyenin üstünden bakıyor. "Daha küçük baldırlarınız var."

Burun deliklerim alevlendi, yavaşça "Sözünüzü geri almanızı öneririm Bayan Lawes, yoksa bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksınız" dedim.

"Peki bundan sonra ne olacak?"

Biraz düşündüm. Normalde, eğer romantik bir ilişkimiz olsaydı, onu sıkıştırmak ve ağzına sahip olmak gibi bir şey yapardım, ama bu yoldan gitmiyoruz, bu yüzden ona acı veren yerden vurmam gerekiyor.

"Buzdolabında bütün bir tarçınlı çörek olduğunu biliyor musun?" Kızın gözleri şaşkınlıkla açılır. "Sen yapmazdın."

Omuz silkiyorum. "Pis işleri yapmakla ilgili bir sorunum yok. Tabii söylediklerinizi geri almak istemiyorsanız..."

Battaniyeyi indirirken gözlerini deviriyor. "Tamam, sadece şaka yapıyordum. Ama oldukça mükemmel olduğunuzun farkındasınız ve bu can sıkıcı. Bu nedenle, yalan bile olsa bir yerde hata bulmam gerekiyor."

Tekrar uzandım ve tavana baktım. Dışarıdan mükemmel görünebilirim. Burada yalan söyleyip çekici olmadığımı söylemeyeceğim. Çekici olduğumu biliyorum - bu kibirli olmak değil, sadece gerçekler. Ve hokey becerilerim profesyonel bir hokey takımında başlangıç pozisyonunu hak edecek kadar iyi.

Takım. Ben de oldukça iyi bir adamım. Ama benimle ilgili mükemmel olmayan çok şey var. Kusurlarım var ve bunları gayet iyi biliyorum.

Ama sırf bende var diye bunları Penny'nin dikkatine sunmam gerekmiyor.

Annemi çok severdim ama o ölmeden önce büyürken duyduğum tek şey babamın yetersizlikleri ve annemin ona karşı yaşadığı hayal kırıklıklarıydı. Penny iyi bir insana benziyor ve onun da aynı şeyi yapacağını sanmıyorum ama her halükarda ona yem vermek istemiyorum.

Onun zihninde mükemmel kalmayı tercih ederim.

"Peki, kusur aramaya devam et," diyorum alaycı bir ses tonuyla.
"Bulacağından şüpheliyim."

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

PENNY

Bu mesajı Blakely'ye mi gönderiyorum? Söylemem gerekenleri söylemeden önce üç kez kontrol ediyorum.

Blakely: *Onaylandı, en iyi arkadaşın Blakely ile mesajlaşıyorsun. Tüm utanç verici şeylere devam edebilirsin.*

Penny: *Tüm utanç verici kısa mesajları almak için gizli şifre nedir?*

Blakely: *Penis nefesi*

Penny: *Peki pin numarası?*

Blakely: *3003 < - - boob*

Peki annenin kızlık soyadı?

Blakely: *Honker Hoo Hoo < - - bizim yararımız için uyduruldu*

Penny: *Son olarak, sosyal güvenlik numaranızın son dört hanesi.*

Blakely: *4398*

Penny: *İşleme . . . işleme . . .*

Blakely: **parmaklarını çapraz yapar**

Sizin aslında Blakely olduğunuzu doğruladık. Lütfen gelen utanç için bekleyin.

Blakely: **İğneler ve iğneler**

Eli'nin ayakkabısına kustum.

Blakely: Ne? Nasıl?

Penny: O banyoda duş alıyordu, ben de dolabın içinde bana garip bir şekilde dokunmayan bir kıyafet seçmeye çalışıyordum. Son zamanlarda kıyafetlerimdeki her ipliği hissediyorum ve bu beni gerçekten çıldırtmaya başladı.

Blakely: Hamileliğin garip bir yan etkisi. Bunu kabul ediyorum. Ama lütfen, ayakkabıya geri dönelim.

Penny: Bir kıyafet seçmeye çalışıyordum ki bir mide bulantısı nöbeti beni vurdu. Sabah bulantılarına başladığımdan beri kusmadığım için pek önemsemedim ama sonra terlemeye başladım.

Blakely: Terler, hiçbir şey terlerden daha fazla uyarı bayrağı gibi konuşamaz.

Penny: Ve banyo kapısından içeri dalmak üzere değildim, çünkü o çıplaktı ve duştaydı. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyordum, bu yüzden bulabildiğim en yakın kabı buldum ve o da Eli'nin ayakkabısı oldu.

Blakely: Lütfen ayakkabıyı tarif edin.

Penny: Takım elbiseleriyle sık sık giydiği siyah mokasen, kustumuklarımla göz kamaştırıyor.

Blakely: Tam olarak hangi çiftten bahsettiğinizi biliyorum.

Penny: İçine kustum, sonra bir ayakkabıya kustuğumu fark ettim ve sonra tekrar kustum. Garip bir şekilde, isabetim kusursuzdu.

Blakely: Ayakkabıyı ne yaptın?

En kötü kısmı da bu. Eli bugün arenada giymek için bu ayakkabıları arıyordu. Onların Freeze'e karşı şanslı ayakkabıları olduğunu söyledi.

Blakely: Kustumukla ıslanmış ayakkabıyı ona sen mi verdin?

Hayır! Delirdin mi sen? Ona ayakkabısına kustuğumu söyleyemezdim.

Blakely: O zaman ne yaptın?

Penny: *Pencereden dışarı attı.

Blakely: NE?

Biliyorum, biliyorum. Panikledim. O gidince ayakkabıyı geri aldım ama iyice temizlenmesi gerekiyor ve bir ayakkabıdan kustumun nasıl çıkarılacağından emin değilim.

Blakely: Bu yüzden mi şu anda işte değilsin?

Doğru. Kustumuk ayakkabısı banyo lavabosunda ve ben bunu nasıl düzelteceğimi düşünerek volta atıyorum.

Blakely: OxiClean'den var mı sende? İşe yaradığını duymuştum.

Penny: Ayakkabıyı ağartır mı?

Blakely: İçinde çamaşır suyu olduğunu sanmıyorum, değil mi? Uh, bilmiyorum. Yardımcı olmuyor. Bekle, Tanrım! O evde. EVDE!

Blakely: Plot twist!

Hiç yardımcı olmuyorsun.

Blakely: FaceTime'la beni, tepkisini görmek istiyorum.

Sen benim için öldün.

"Penny, burada mısın?" Eli'nin sesi dairenin içinden geliyor. Sesinin gürültüsü normalde rahatlatıcıdır, ama şu anda, şu anda, tek yaptığı omurgama korkunç bir ürperti göndermek.

Onun burada ne işi var?

Arenada hokey işleri yapıyor olması gerekmiyor mu? Maça hazırlanıyor olması? Biraz demir pompalaması - bunu hayatım boyunca hiç söylemedim - ya da belki bir sopayı bantlaması? O neden burada? Bu dairede, kusmuk ayakkabı krizimin ortasında!

Utanç verici, riskli bir durumda olduğumu ona bildiren ve hemen yanıma gelmesini sağlayan bir radarı var mı?

"Penny?"

Sesi yükseldikçe panik beni tüketiyor. Tanrım, gitmeyecek. Beni böyle yıpranmış halde göremez ve ayakkabısını da göremeyeceği kesin!

"Penny?" AHFFF! Sesi her saniye daha da yaklaşıyor. Düşün . .
.. düşün.

Yatak odasının ortasında duraksadım, sola baktım, sağa baktım, kendimi yatağın altına gömmeyi düşündüm ... bekle, bu işe yarayabilirdi, ama ayakkabı banyoda

Ve ayak sesleri giderek yaklaşıyor.

Ben ya da ayakkabı.

Ben . . . ya da ayakkabı.

Tepki verecek zamanım yok. Yatak odasının kapısı açılmadan önce saklanmak için bacağımın yarısını yatağın altına sokacak bir anım bile yok.

O burada.

Korku ensemden yukarı tırmanıyor.

Midem yeşilin iğrenç bir tonunda çalkalanıyor, bu sabahki mide bulantısını tekrar yaşıyorum ama bu farklı. Bu, suçüstü yakalanma türünden bir mide bulantısı.

Ayakkabıyı görecektir.

Paniğimi görecek.
Kusmuğun kokusunu
alacak.

Kaçınılmaz olandan kaçamam ama harika bir hikâye bulabilirim. Bu doğru. Dişlerimin arasından yalan söyleyebilirim.

*Hadi işe koyulalım. *Hayatınızın en ayrıntılı hikayesini anlatın.*

Kapı tamamen açılıyor ve Eli görüldüğünde, şaşkınlık gözlerine çarpmadan hemen önce gözlerinden rahatlama akıyor. "İyi misin?" diye sorar. "Arenada değildin. Bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakmak için ofisine gittim ve oradaki kızlardan biri bu sabah gelmediğini söyledi. İyi olduğundan emin olmak için kontrol etmek istedim."

Tabii ki işe gitmediğim tek gün beni kontrol edecekti. Geceleri ve hafta sonları çalışmak zorunda olduğumuzdan, oldukça esnek bir programımız var, bu yüzden kimse sabah işe gelmediğinde gerçekten gözünü kırpmıyor. Ama buradaki Bay Meraklı Nelly endişelendi.

Mümkün olduğunca rahat davranmaya çalışarak, "Oh, evet. İyiyim. Bilirsiniz, esnek saatler ve her şey." Gülümsüyorum, ama gözlerime ulaşan bir gülümsemeden ziyade düz bir gülümseme olduğu ortaya çıkıyor. Bu sahte rahat davranış girişimini herkes fark edebilirdi. Eli da istisna değil.

"O zaman neden elbiseni ters giyiyorsun ve saçların yarıya kadar kıvrılmış?"

Ters yüz mü? Gerçekten mi?

Elbiseme baktım. Şuna bakar mısınız? İçi dışına çıkmış. Tanrım, bu şekilde insan içine çıkar mıydım? Fark ederdim demek istiyorum ama yine de geçen gün losyonumu diş macunu olarak kullandım, bu yüzden emin olamıyorum.

Ama ona aklımı kaçırmak üzere olduğumu göstermeme gerek yok, o yüzden şöyle diyorum: "Kendi kendine giyinme baskısı çok bunaltıcı olabilir. Hataların olması kaçınılmazdır." Ona doğru ilerliyorum ve onu banyodan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Eğer hepsi bu kadarsa, seni biraz ilerletsek iyi olacak, böylece yoğun programına geri dönebilirsin."

Şanslı ayakkabıları olmamasına rağmen, orman yeşili bir takım elbise ve siyah düğmeli bir bluz giyiyor, üst iki düğmesi açık, çünkü onun yaptığı bu. Erkeklik kaslarını dünyaya göstermeyi seviyor ve göstermek derken, bize zar zor bir bakış atmaktan bahsediyorum. Bu çıldırtıcı. Ya hepsini göster ya da hiçbir şey gösterme. Çok sevdiği ayakkabıları yerine yeşil bir ayakkabı giyiyor,

Altın süslemeli kadife mokasen, her erkeğin altından kalkamayacağı bir ayakkabı. Ama Eli, bu bileklerle hemen hemen her ayakkabıyı giyebilir.

Tarzı kesinlikle kusursuz. Ne zaman oldu, nasıl oldu da takım elbise giyerken böylesine çiğ, cinsel bir çekicilikle bu kadar şık olabildi bilmiyorum ama oldu ve işini o kadar mükemmelleştirdi ki yanından geçerken yetişkin kadınları, hatta büyükanneleri bile ağlatıyor. Ve işte buradayım, saçlarım yarım kıvrılmış, elbisem ters dönmüş, sabahki mide bulantımdan dolayı ensemdede hala hafif bir ter pırıltısı var. Çenemde, istenmeyen gelecek için işgalci haklarını talep eden iğrenç bir sivilce olduğundan bahsetmiyorum bile. Sanırım burnum büyüdü, emin olamıyorum ama doğru görünmüyor ve bugün yanağımdan siyah bir kıl kopardım. Kahrolası siyah bir kıl! Kendimi ağzından tek dişi sarkan korkunç bir dev gibi hissettiğimi rahatlıkla söyleyebilirim, özellikle de bu yakışıklı, pürüzsüz, nazik adamın yanında.

Tanrım. Burnunu tekmeleyesim geliyor.

"Neden garip davranıyorsun?" diye soruyor, sırtını itip onu yatak odasından çıkarmaya çalışırken, ama o kıpırdamadan duruyor.

Çekici ve güçlü... çok güçlü.

"Ben garip davranmıyorum. Sen tuhaf davranıyorsun," diye olgun bir yetişkin gibi cevap veriyorum.

"Garip davranmıyorum." Yüzünü bana döndü. "Bir şey saklıyormuş gibi davranıyorsun." Ve sonra sanki cevap aklından geçiyormuş gibi gözleri irileşti ve "Kahretsin, sen . Burada biri mi var?"

Ciddi olması mümkün değil. Şu anda bir erkekle ne yapabilirim ki? Onu cadı sivilcemle mi tanıştırayım? Hayatımda daha önce yüzümde hiç gerçek bir üçüncü göz olmadığını mı söyleyeyim? Yanak saçımı örmesini mi isteyeyim? Ya da ona karnımın ne kadar şişkin olduğunu gösterip, henüz bebeği göstermek için çok erken olduğu için gaz olduğunu tahmin ettiğim çıkıntılı karnımı biraz sallayabilir miyim? Belki onu osurukla tanıştıtırırım. Ya da daha iyisi, ona bu sabah tam olarak nereye kustuğumu detaylı bir şekilde gezdirmek ve belki de bir canlandırma yapmak.

"Burada bir erkeği ağırlamayla düşüneneğimi sanıyorsan kesinlikle aklını kaçırmışsın," diyorum. "Herhangi bir centilmen aşığı ağırlayacak ne ruh ne de beden durumundayım." Vücudumu aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Her sabah nasıl bir mide bulantısı yaşadığımı anlıyor musunuz? Ya da geceleri çektiğim boğaz yakıcı hazımsızlığı? Ya da göğüs uçlarımla sürekli karıncalanmasına ne dersiniz?"

Sinir bozucu mu? Bu seks dükkanı kapalı. Yani bunu aklından çıkarabilirsin. Ayrıca, bu durumdaki biriyle neden çıkmak isteyeyim ki? Başka bir adamın çocuğuna hamile olmak bekâr ve kaynaşmaya hazır olmak anlamına gelmez."

Boynunun arkasını sıkıca kavrayıp çekiştiriyor. "Evet, ama bilirsin, eğer istersen-"

"Az önce ne dediğimi duydun mu?"

"Söyledim. Gerçekten yaptım, ama öylesine söyledim."

"Zahmet etmeyin. Erkekler, flört, seks ya da romantik herhangi bir şey hakkında düşünmek bile istemiyorum. El ele tutuşan bir çift bile görmek istemiyorum. İşte tüm bunlardan o kadar iğreniyorum. Bu gemi" - vücudumu gösteriyorum- "şu anda kayalık denizlerde yol alıyor. Kimse yanına yaklaşmak istemiyor. Ve ne demek istediğimi anlıyorsanız, kimsenin benim herhangi bir deliğimi tıkamasını kesinlikle istemiyorum."

"Açık ve net." Yan tarafa bakıyor, gözleri odada geziniyor, açıkça *bu* konuşmayı iptal etmek istiyor. "O zaman neler oluyor?"

"Hiçbir şey, tamam mı? Sadece seninle konuşmak istemediğim garip hamilelik meseleleri. Biraz mahremiyet seni öldürmez." Onu tekrar itiyorum. "Şimdi müsaadenizle saçımı bitirmeye çalışacağım, böylece iş yerinde biraz şık görünebilirim."

Duraklıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunu söylediğimde bana inanmayacağını biliyorum ama güzel görünüyorsun."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından konuşarak, "Elbisem ters dönmüş Eli. Nasıl güzel görünebilirim ki?" Onu kaybetme. Belli ki odayı okuma yeteneğini kaybetmiş. Aptal olması onun suçu değil. Bazen öyle yaratılmışsındır.

Onu bir kez daha dürtüyorum ve sevinçle yatak odasından çıkmaya başlıyor. Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Yani, saçının diğer yarısı kıvrık olsa iyi olurdu, ama o yolu seçmezsen, bence bunu başarabilirsin."

Durakladım. Az önce ne dedi?

"Duygusal olarak çökmüş bir kadına gerçekten böyle bir şey söyleyecek misin?"

"Sanırım değil."

"Sesimdeki psikoza duyuyor musun Eli?" Başını sallıyor. "O zaman kelimelerini akıllıca seç."

Başını sallarken burun delikleri açılıyor. "Not edildi, görünüşünüzden ya da ağzınızın köşesinde diş macunu olduğundan bahsetmeyin."

Ne?

Sıcaklık beni öfkeliendiriyor ve kapıyı işaret ederek "Dışarı!" diye bağıyorum.

"Evet, geldiğini gördüm." Parmaklarını havada şaklatıp "Kahretsin, deodorantımı unutmamalıyım" dediği anda gitmeye başlar.

Ve ben kolundan tutup onu geri çekmeden, beni geçip doğruca banyoya giriyor. The word "nooooooooooooo" is on the tip of my tongue as I watch him pause at the sink.

Bana bakıyor ve sonra ayakkabısını işaret ediyor. "Ayakkabım neden lavaboda?"

Tanrı aşkına, neden? Bunu

bana neden yapıyorsun?

Özellikle de Shrek'in üçüncü gözlü çirkin arkadaşı Elmira'ya benzediğim böyle bir günde.

NEDEN?

Nedenini size acayip bir şekilde anlatacağım çünkü hayatımın bu döneminde saygınlık söz konusu olduğunda şansım kesinlikle tükendi. Aslında, Eli beni dölediğinden beri hiç saygınlığım olduğunu sanmıyorum. Hayır, elimden alındı. Görünüşe göre, bu çocuğu taşımak sadece benim sorumluluğum değil, aynı zamanda tüm bu süre boyunca vahşi bir utanca maruz kalmak da benim sorumluluğum.

Güzel.

Kabul ediyorum.

Sırada ne var, evren? Adamın önünde altıma mı işeyeceğim?

Tanrım, sözümü geri alıyorum. Bunu oraya ben koymadım. Lütfen, lütfen bunun olmasına izin verme. Asla hayatta kalamam. Osurmak, tabii. Ayakkabıya kusmak, tamam. Ama pantolonuma işemek . . . Hayır, bunun geri dönüşü yok.

"Kahretsin, bu koku da ne?" diye duyduğumda şimdiki zamana geri döndüm.

Kusmuğum.

Kokladığın benim ıslak kusmuğum, seni güzel nemrut!

"Ne kokusu?" İlgisiz davranarak soruyorum. Sakin ol Penny, sakin ol. Bu senin parlama anın. Hikaye zamanı. *Saygınlığımızı geri alıyoruz! "Eğer bir koku alıyorsan, muhtemelen ayak mantarı kokusu alıyorsundur. Makosen ayakkabıyla çorap giymediğiniz için küf ve sürünme oluşması kaçınılmaz. Belki de daha az gösterişli ve bunun yerine daha pratik olan farklı bir ayakkabı düşünebilirsiniz."

Oooo, iyiydi! Sadece caydırmakla kalmadınız, aynı zamanda karşınızdaki gülünç derecede muhteşem iğrenç adama hakaret ettiniz.

Banyodan uzaklaşıyorum, verdiğim yanıttan memnunum ve onun da beni takip etmesini umuyorum, ama etmediğinde, hikayemin kafasında iyi bir şekilde yerleşmemiş olma ihtimalinin az da olsa olduğunu anlıyorum.

"Bu atlet ayağı değil." Daha yakından bakması için tam zamanında omzumun üzerinden bakıyorum. Gözleri benimkilere kaydı ve "Ayakkabımdaki kusmuk mu?" diye sordu.

Ne o, Müfettiş Gadget mı? Tanrım.

Görünüşe göre güzelliğin yanında beyin de var.

"Biliyor musun, sanırım saçımı topuz yapıp işe koyulacağım. Eğer izin verirsiniz-"

"Penny, neden ayakkabımda kusmuk var?"

Ellerimi kalçalarıma koyup sırtımı ona dönerek, "Bilmiyorum Eli. Belki de ayakkabında neden kusmuk olduğunu anlamak için kendi içine bakmalısın."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama çevik canavar önüme geçerek geri çekilmemi engelliyor. İri ellerini omuzlarıma koyuyor ve dizlerini bükerek göz göze gelmemizi sağlıyor. Ciddi ama aynı zamanda şefkatli gözlerle soruyor: "Penny ... bu sabah ayakkabıma kustun mu, sonra fark etmeyeyim diye ayakkabılarımı sakladın mı?"

"Ha." O kadar yüksek sesle kıkırdıyorum ki ikimizi de ürkütüyorum. "Ne kadar zorlama, tamamen gerçek dışı bir düşünce."

"Penny . . ." Bana ters ters bakıyor.

Ne faydası var ki?

Dürüst olmak gerekirse, suçüstü yakalandım, bu yüzden sonuçlarına katlanın.

Ellerimi havaya kaldırıp teslim oluyorum, beyaz bayrağım hüznle dalgalanıyor.

"İyi, iyi. Evet, ayakkabınıza kustum ve takım çantalarınızdan biri olmadığı için mutlu olmalısınız. Çünkü o ikinci sıradaydı. Şanslı ayakkabın olduğu için kızmadan önce bir adım geri atıp çocuk taşıdığımı ve bu hamilelik süresince yaptığım hiçbir şeyin bana karşı kullanılamayacağını anlamayı şiddetle tavsiye ederim." Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi yukarı kaldırıyorum. İşte, ona söylendi.

Kendimi onun kızması için hazırlıyorum. En sevdiği ayakkabılarının benim teknik-renk-renk ayakkabımla lekелendiğı için inlemesi ve sızlanması için. Benim

Zihnim cevaplar oluşturuyor, onları dilimin ucunda dinlendiriyor, savunmada ateşlenmeye hazır. Onun tarafındaki her türlü duyguyu koymaya hazır bir kale gibi, zihinsel olarak duruşumu alıyorum, dilim kırbaçlanmaya hazır. *Sizi alaşağı edeceğim sevgili bayım, bu hormonlarla uğraşmayın.*

Elleri boynuma yaklaşıyor ve ben bunun nereye gittiğini hemen hissediyorum. Sisli, yoğun beynimde ne olmak üzere olduğına dair hiçbir şüpheler yok. Bu doğıru, millet. Ayakkabılarını lekelediğim için beni eski moda bir kısıka almaya üzere. Nefes nefese, biliyorum. Ama hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum. Ayakkabısı için kızgın. Beni boğımak üzere. Bunu vahşi gözlerinde görebiliyorum. Erkekliğı için çok kötü, ondan iki adım öndeyim. Boynumu sıkacak, ama kasıklarına hızlı bir tekme atmadan önce değıl.

Korunmasız vuruş bölgesi, senin sorunun bu dostum.

Kendimi durduramadan bacağıma geriye doğıru kırbaçladım ve sonra ileri doğıru, tam onun aletine doğıru fırlattım. "Sakın beni bir ayakkabı yüzünden boğımaya kalkma," diye bağıriyorum bir savaş çığılığı gibi.

Yüksek bir gürlleme sesi duvarlarda yankılanır ve ardından yere doğıru yavaş bir iniş başlar. Önce dizleri, sonra da yan yatarken vücudu yere çarpıyor.

Huzzah!

Hamilelik döneminde kutsal olanla savaşmayacaksın.

Midesi bulanıyor olabilir ve geceleri binlerce binayı yakacak kadar hazımsızlık çekiyor olabilir, ancak güçlüdür ve kendisini bu konuma getiren fındıkkırana nasıl sağılam bir darbe indireceğini bilir.

"Vay anasını," diye inliyor, hassas memelerini avuçlayarak. "Neden?"

"Neden?" Ona göz kırpiyorum. "Bir ayakkabı yüzünden beni boğımana izin verecek değıldim."

"Boğılmak mı?" diye soruyor, hâlâ inleyerek. "Kahretsin, Penny. İyi olup olmadığını soracaktım. Seni neden boğıayım ki?"

Neydi o?

Göz kırpiyor

İyi olup olmadığını mı soracaktı?

Hmm . . . nerede yanlış yaptım?

"Lanet olsun," diye biraz daha inliyor, şimdi koluyla gözlerini kapatıyor. şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Ayak parmağımla omzunu dürtüyorum. "İyi misin, denizci?"

"İyi gibi mi görünüyorum?" diye karşılık veriyor, her kelimesinde öfke ve acı var.

"Pek sayılmaz, ama oyunculuk yeteneğinin tozunu attırıp attırmadığından emin değildim."

Yüzü kızarmış, boyun kasları şişmiş bir halde bana bakıyor ve "Rol yapmıyorum lan" diyor.

Ellerim birbirine dolanırken sürekli başımı sallıyorum. "Tamam, not edildi. Rol yapmıyorum. Anladım. Peki o zaman. Sanırım tüm bunlar aptalca bir yanlış anlaşılmaydı." Gülmeye çalışıyorum ama boğuk bir ses çıkıyor.

Birkaç derin nefes alıyor ve sonra yavaşça doğruluyor ama hâlâ kasıklarımı tutuyor. Bir derin nefes daha almadan önce "Siktir," diye mırıldanıyor. Birkaç saniye sonra bana baktı. "Neden seni boğmak isteyeyim ki?"

"Uh . . ." Ayak parmaklarımla yere basıyorum. "Ayakkabıya mı kızdın?"

"Hamile bir kadını bir ayakkabı yüzünden boğacağımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum!" Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Ne tür bir öfke seviyesine sahip olabileceğini kim bilebilir? Seni daha yeni yeni tanıyorum ve açıkçası buzda gördüğüm kadarıyla sinirli birisin. Bunun eve taşınmayacağını nereden bileceğim? Bunlar birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken şeyler Eli."

Alnını çimdikliyor, belli ki hâlâ acı çekiyor. "Penny, gelecekteki referansın için lütfen bil, seni asla ... asla boğmaya çalışmayacağım ya da sana herhangi bir şekilde fiziksel olarak zarar vermeyeceğim. Anladın mı?"

Başımın yan tarafına vuruyorum. "Evet. O külçeyi kaydediyorum.

Bildiğim iyi oldu." "Tanrım." Ayağa kalkması bir dakika sürüyor, bana sorarsanız çok yavaş hareket ediyor. Gerçekten bu kadar acıyor mu? Yoksa erkekler sadece zayıf mı?

Derin bir nefes daha aldıktan sonra gözlerimin içine baktı ve "Penny, ayakkabıma kustun. İyi misin?"

"Bu sadece bir ayakkabı, Eli. Köpeğinin üzerine kusmadım ya... bekle . . ." Başımı yana eğdim ve "İyi olup olmadığımı sordun mu?" dedim.

"Evet." Hâlâ acı çektiği belli olmasına rağmen aramızdaki mesafeyi azaltıyor. "Kustun ve bunu henüz yapmadın. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Ayakkabısı için endişelenmiyor mu?

Kötü şansını lekelediğimi düşünmüyor mu?

Beni boğmak istemiyor mu?

Beni gerçekten ayakkabısından daha mı çok önemsiyor? Bu çok hoş bir şey.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve saniyeler içinde yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ben senin ayakkabından daha önemliyim," diyorum.

"Tabii ki öylesin Penny." Sinirli bir nefes verdi. "Neden ayakkabımın senden daha önemli olduğunu düşünüyüm ki?"

"Bu senin Freeze ile oynarken giymeyi sevdiğin özel ayakkabın ve ben onu senden aldım. Sadece almakla kalmadım, aynı zamanda ayakkabının içinde akıl almaz şeyler de yaptım."

"Sadece bir ayakkabı." Uzanıp başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Ben daha çok senin nasıl hissettiğinle ilgileniyorum."

Tabii ki öyle, çünkü sadece muhteşem değil, aynı zamanda düşünceli de.

Harika. Sadece harika!

Daha fazla gözyaşı.

Onları durduramam. Onları kontrol edemiyorum. Kendime her şeyin yolunda olduğunu bile söyleyemiyorum. Sanki vücudum üzerindeki tüm otoritemi kaybetmiş gibiyim.

"Utaniyorum," diye cevap veriyorum. "Keşke şu anda ağlamıyor olsaydım ve tüm bunlar henüz uyanmadığım bir tür kabus olsaydı."

"Utanmana gerek yok," diyor beni kucağına çekerken. Güçlü ve rahatlatıcı kollarını omuzlarıma doluyor ama ben ona dokunup dokunmamam gerektiğinden emin olamadan öylece duruyorum. Çok güzel kokuyor, nefis bir erkek gibi. En iyi tanım değil ama elimdeki tek şey bu. Nefis adam. Ve biliyorum ki kollarımı ona sararsam bırakamayabilirim, çünkü tüm bunlar çok korkutucu, çok farklı, çok zorlayıcı oldu. Kollarının verdiği rahatlık beni eritebilir. "Hamileyken ağlamanın kaçınılmaz olduğuna inanıyorum. En azından okuduklarıma göre."

Bu da beni ondan uzaklaştırıyor ve aramıza en az iki metre mesafe koyuyor.

Panik içime işlerken yanaklarıma vuruyorum. "Ne okudun?"

İkimiz de birbirimize bakarken benim paniğim de onunkini yansıtıyor. "Uh ... sadece bir makale."

"Ne tür bir makale?" Ona sordum.

"Biliyorsun." Yutkunuyor. "Her hafta bana gönderilen, neler yaşayacağını ve sana nasıl yardımcı olabileceğimi anlatan türden. Ve sen kızmadan önce, bana hiçbir şey okumamamı söylediğini biliyorum, ama arkama yaslanıp neler yaşadığını bilmeden duramam. Bu benim için çok faydalı."

"Yani bana öylece bakıp hormonları bozuk olduğu için böyle duygusal davrandığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet, sayılır, ama vay be, tam bir psikopat olduğunu düşünmemden iyidir."

"Psikopat gibi mi görünüyorsun?" Göğsümü işaret ederek soruyorum ve onun cevap vermek için doğru kelimeleri aradığını görebiliyorum.

"Korkmuş görünüyorsun ve şu anda başına gelen her şeyden emin değilsin, bu yüzden kendimi eğitmemin iyi olacağını düşünüyorum, böylece sana yol boyunca yardımcı olabilirim."

Şuna bakar mısın? Ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.
. bu gerçekten güzel.

Ve bir kez daha gözlerim doldu ve ağlamaya başladım.

"Berbat durumdayım," diyorum beni kucağına çekerken. Bu kez kollarımı ona doluyorum ve yanağımı siyah gömleğine yaslıyorum, muhtemelen gitmeden önce değiştirmek zorunda kalacağının farkındayım.
"Özür dilerim."

Eli başımın arkasına düşüyor. "Özür dileme. Sorun değil."

"Kendimi kaybediyorum."

"Çok şey yaşıyorsun ve bu sorun değil. Ben de bu yüzden buradayım, sana yardım etmek için."

Ona bakıyorum. "Demek Winnie'nin bahsettiği Hornsby bu." Kaşları mizahla birbirine çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Geçen yıl kulübeye ilk geldiğinde, ilk başta en nazik olanın sen olduğunu ve gece kalabileceğini hissetmesinin nedeni olduğunu söyledi. İşte o adam bu."

"Senin için ne adam oldum ben?"

"İlk başta flört ettik, ardından çarşafalarda alfa oldu - seks yapmamız böyle sona erdi. Sonra garipleşti. Rahatsız edici. Gergin. Ve şimdi bir tür görüyorum."

"Sadece biraz zamanımı aldı." Kıkırdıyor. "Ama bundan sonra alacağın kişi bu." Beni iyice sıkıyor. "Söz veriyorum."

O zaman sanırım ben çok şanslı bir kıyım.

Bölüm On Dört

ELI

"Bunlar Freeze ile oynarken giydiğin ayakkabılar değil," diyor Taters, ikimiz de maç saatine hazırlanmak için soyunma odasına giderken.

"Farkındayım."

"Bu geceki şansımızı tehlikeye atmaya mı çalışıyorsun?" "Ayakkabılarım bu gece için etkisiz hale getirildi."

"Bu da ne demek oluyor?"

Ona bu sabah olanları, kusmuktan tekmeye kadar her şeyi anlatmayı düşünüyorum ama Penny'nin yaşadıklarını paylaşmanın muhtemelen benim yararına olmayacağını fark ediyorum. Zaten yeterince utanmıştı. İhtiyacı olan son şey, diğer Ajitatörlerin apartman duvarları arasında neler olup bittiğini öğrenmesi.

"Endişelenmene gerek yok." Omzumla onu dürtüyorum. "Bu gece için hazır mısın?"

"Ne zaman hazır değilim?"

"Geçen gün değildin. Aslında berbattın."

"Hayatı buna bağlı olsa bile panolardaki bir toz bezini kontrol edemeyen adamdan geliyor."

"Şu anda bazı şeyler yaşıyorum," diye savunmaya geçtim. "Evet, ama bir tek sen değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?" Tam arkamızda ayak sesleri duyarken soruyorum.

Posey arkamızdan koşarak, "Bekleyin çocuklar," diyor. Bir göz attığımda elinde bir paket jelibonla bana doğru geldiğini görüyorum. Yetiştğinde onu göğsüme bastırıyor ve "Zulani doldurmak için. Maçtan önce şanslı ayıcıklarından mahrum kalmana izin veremem." Ayakkabılarıma bakıyor. "Hey, bunlar doğru ayakkabılar değil."

İnleyerek, "Biliyorum. Bu kadar ayakkabı yeter, tamam mı?" "Neyin içine girdim ben?" Posey ellerini havaya kaldırarak soruyor. Taters, "Görünüşe göre ayakkabıları etkisiz hale getirilmiş," diyor.

"Ve görünüşe göre Taters şu anda duygusal bir dönemden geçiyor."

Posey gelişigüzel bir şekilde, "Sarah ile, biliyorum," der ve ardından Taters ile hızlıca göz teması kurarken yüzünü buruşturur. "Uh, yani Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Koridorda durdum ve Taters'a döndüm. "Onunla tekrar görüşüyor musun?"

Posey, "Geçen gece," diye cevap verirken Taters'ın ölümcül bakışlarıyla karşılaşır. "Aslında ben sizden önce koşacağım çocuklar. Bacaklarımı biraz ısıtacağım." Ve sonra havalanır.

Taters da ilerleyerek, "Duymak istemiyorum," diyor.

"Dostum, seninle taşak geçiyor."

"Bunu bilmiyorsun," diye cevap veriyor. "Ne konuştuğumuz hakkında en ufak bir fikrin yok."

"O zaman ne konuştunuz?" diye sordum.

"Neden hamile bıraktığın Pacey'nin kız kardeşi için endişelenmiyorsun ve benim özel hayatımdan uzak duruyorsun?" Ben onu durduramadan, o da hızını artırdı ve koridora doğru ilerlemeye başladı.

Ne oluyor lan? Ne zaman bana bir şey söylemedi ki? Benimle her şeyi paylaşıyor. Ne değişti?

Elimde jelibonlar, koridorda ilerlemeye başlıyorum ve o "keyifli" konuşmadan sonra henüz soyunma odasına gitmek istemediğimi fark ediyorum, onun yerine ofislere doğru ilerliyorum. Penny'yi bir kez daha kontrol edeceğim ama maçımız için buza bağlı olduğumdan bunu yapamayacağım.

Koridorda yürürken biri "BU GECE İYİ ŞANSLAR" diyor. Keşke ekipte çalışan herkesin ismini bilseydim ama ne yazık ki burada tanıdık olacak kadar vakit geçirmiyorum. Bunun yerine yumruk tokuşturup Penny'nin ofisine doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor pazarlamacılarından biri yanımdan geçerken. "Hey, şanslı ayakkabılar nerede?"

Kendime not, artık gardırop belirlemeyeceğim. Uzun vadede sadece güçlük yaratıyor.

"Onları kirlettim," diyorum. "Yine de bunlar işe yarar." Adama göz kırpıyorum, tuhaf geliyor ama başka ne yapacağımı bilmiyorum ve koridordan sağa, Penny'nin ofisine doğru ilerliyorum.

Kapısına ulaştığımda hafifçe tıkladıp içeri giriyorum, ancak ofisinde başka bir adam gördüğümde olduğum yerde kalakalıyorum.

Ama herhangi bir adam değil. Remi

Gasper. Bu ne lan?

"Gasper," diyorum doğrulurken. "Burada ne halt ediyorsun?"

Penny'nin karşısındaki sandalyeden kalkıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Sadece eski bir dosta merhaba diyordum," diye cevap verir o sinir bozucu sırtışıyla. "Ben de seni gördüğüme sevindim Hornsby."

Penny ayağa kalkıyor ve yüzünde beliren endişeli ifade beni bu adamı cam kapıdan aşağı atmak istediğim tünel görüşümden koparıp alıyor. "Merhaba dedin, artık gidebilirsin."

Daha da geniş sırtıyor ve Penny'nin masasının etrafından dolaşarak onu kucaklıyor ve başının üstüne bir öpücük bırakıyor. "Akşam yemeğini düşün, tamam mı? Seninle daha fazla vakit geçirmeyi çok isterim."

Akşam yemeği mi? Cesedimi çiğnemen lazım.

Penny'yi bırakıp bana doğru ilerliyor ve omzu benimkine çarpıyor. "Hâlâ jelibonların sana yardım edeceğine inandığını görüyorum. Gülünç, dostum. Buzun üzerinde görüşürüz," diyor kapıdan çıkıp arkasından kapatmadan önce.

"Hey, Eli-"

"Onu nereden tanıyorsun?"

Gözleri endişeyle parlıyor. "Ne demek istiyorsun? Ben onunla birlikte büyüdüm. Pacey ile iyi arkadaştı. Uzun süre birlikte oynadılar."

Nedense bu bir şeyler çağrıştırıyor. Pacey Gasper hakkında çok fazla konuşmazdı çünkü takımdaki herkesin ondan ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Keşke benim takımda olmamamın arkasında Gasper'ın olduğunu bilseydi.

Holden'a yardım etmek için orada. İçimden bir ses Pacey'nin onunla daha fazla arkadaş olmak istemeyeceğini söylüyor.

"İkinizin arasında bir şeyler mi var?" diye sordum.

"Ciddi misin sen? Eli, daha bu sabah sana bunun için zamanım ya da enerjim olmadığını söyledim. Bunu anlayamıyor musun? Hem ne önemi var ki? Sen ve ben birlikte değiliz ki. Benim üzerimde hak iddia edemezsin."

"O pisliği bebeğimin etrafında istemiyorum."

"Bebeğin mi?" diye soruyor, kollarını kavuşturmuş, savaşa hazırlanıyor.

"Bebeğimizi kastediyorum," diye düzeltmeye çalışıyorum kendimi. "O boktan bir insan." "Hayır, değil," diye savunuyor, bu da tabii ki öfkemi bir üst seviyeye çıkarıyor

seviye. "Onu tanıyor musun ki?"

"Evet, biliyorum. Takımımızdaki en az üç adamın dizlerinin arkasına onun sopasıyla vurulmasının sebebi o. Kirli oynuyor ve kazanmak için her şeyi yapar, bu muhtemelen kariyerini bitirecek bir şey yapmak anlamına gelse bile. Ve sen onunla arkadaş mısın?"

"Agresif ama yaptıklarında bir amacı yok."

"Şu anda gerçekten onu mu savunuyorsun?" Kollarımı uzatıyorum, bir elim hâlâ beş kiloluk aptal jelibon paketini tutuyor.

"Gerçekten ofisimde bana bağırıyor musun?" diye sorar.

Kollarımı geri çekerek derin bir nefes alıyorum. "Onunla takılmamalısın ve kesinlikle onunla yemeğe çıkmayacaksın."

"Affedersiniz? Şimdi bana ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylüyorsunuz?" "Sizi eğitmeye çalışıyorum."

Gözlerinin alev alev yanmasından bunun yanlış bir şey olduğunu hemen anladım.

"Beni *eğitmene* ihtiyacım yok," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Remi'yi tanıyorum. Onu sadece maçlarda görüyorsun. Ben onu hokey dışında da tanıyorum. Ve o iyi bir adam. Yıllar boyunca ailemize çok yardımcı oldu ve bizim önemseydiğimiz şeyleri önemsiyor. Pacey'ye hayır işlerinde yardımcı oldu ve memleketimize çok şey verdi. Elbette bir maç sırasında heyecanlanabilir ama bu onu tanımlamaz."

"Buz üzerindeki davranışların, bir erkek olarak kim olduğunun doğrudan bir tasviridir," diyorum. "Ve vücudunda hiç onur yok." Bunu daha fazla tartışmak istemediğim için kapıya doğru dönüyorum, buraya ne için geldiğimi hatırladığımda dışarı çıkmaya hazırım. Kapının pervazına tutunarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Cehenneme kadar yolun var Eli," diyor ve ben bunu gayet normal karşılıyorum.

□

Isınırken Posey yanımda, "Dostum, şu anki havan beni pek tatmin etmiyor," diyor. "Tamamen şarj olmuşsun."

Öyleyim.

Gitmeye hazırım.

Buza çıktığımdan beri gözlerim Gasper'dan ayrılmadı. Etrafta kaymasını, esnemesini ve hatta her iki takımdan birkaç kişiyle şakalaşmasını izledim. Üç yıl önce, playofflarda bize kupa için bir yer kazandıracak olan yedinci maçı oynuyorduk. Maç berabere bitmişti. Üçüncü periyottu. Holmes'a ucuz bir vuruş yaptı ve onu yere düşürdü. Hakem pivotumuzu oyundan atma girişimini görmezden geldi ve Gasper'ı bariz bir şekilde kayırdı. Holmes sakatlanarak oyun dışı kaldı ve maçı onlar kazandı. Bu adamdan nefret etmeye başladığım andı.

Ona olan nefretimi pekiştiren şeyin ne olduğunu artık hepimiz biliyoruz. "Sadece maça hazırım," diyorum sopamı sıkıca kavrayarak.

"Tamam, çünkü oyuna pek hazır gibi görünmüyorsun. Cinayet işlemeye hazır gibi görünüyorsun."

Evet, o da var.

"Jelibon aldın mı?" diye devam ediyor. "Çünkü Hank'in soyunma odasına gidip sana biraz almasını sağlayabilirim."

"Ben iyiyim." Omzunu sıvazlıyorum ve kayarak bankın yanına gidiyorum, su şişemi alıp ağzıma iyice sıkıyorum.

Takımlar toplandı ve milli marş için hazırlandık. Hepimiz sıraya giriyoruz ve başlangıç seremonisi boyunca geçit töreni yaparken zihnimi sadece ve sadece tek bir şeye odaklıyorum: Gasper'ın boktan bir maç geçirmesini sağlamak.

Çok heyecanlıyım.

Onu indirmeye hazırım.

Ve hiçbir şey, ama hiçbir şey beni durduramayacak.

Milli marş biter bitmez hepimiz yerlerimizi alıyoruz. Gasper bana doğru kayarken hakemler bir araya toplanmıştı. Yüzündeki o lanet sırıtış, dirseğimi dişlerine geçirme isteği uyandırıyor bende.

"Demek sen ve Penny, ha?" diye soruyor ve ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Her zaman yaptığı gibi beni kışkırtmaya çalışıyor.

Ona cevap vermek yerine sopamı daha sıkı kavırıyor ve pakın düşmesi için hazır bir şekilde pozisyon alıyorum. Burada olmamamızın ipucunu alarak

ay içip sohbet ederken, o da aynısını yapıyor. Omzunu omzuma bastırıyor ve sopasını buza vuruyor.

"Pacey'nin ona yaklaşmana izin vermesine bile şaşırdım." Kalabalığın ve spikerlerin gürültüsünden duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "Onun yanında güvendiği tek hokey oyuncusunun ben olduğumu sanıyordum."

Ellerim sopamı o kadar sıkı kavırıyor ki daha oyun başlamadan ikiye ayırmaktan korkuyorum.

"Yine de işler değişmiş gibi görünüyor. En azından benim anladığım kadarıyla. Koruyucu görünüyordun. Ondan hoşlanıyor musun, Hornsby?"

Ağzımı kapalı tutuyorum ve buza bakıyorum, hakemlerin acele etmesini istiyorum ki fark edilmeden biraz hasar verebileyim.

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun? Anlıyorum," diyor, sesi karanlık... uğursuz. "Penny Lawes'un tüm özelliklerinden bahsetmek istemeden onun hakkında konuşmak zor."

Aptalca bir şey yapma. Kendini topla. Sizi dürtmesinin bir nedeni var, tepki vermenizi sağlamak, takıma zarar vermenizi sağlamak ve bu galibiyeti onun için kolay bir hale getirmek.

"Harika memeler, değil mi?" Ve . . .

Patladım.

Benim lanet Penny'm hakkında böyle konuşup paçayı kurtaramazsın.

Ona o kadar hızlı döndüm ki hiç beklemiyordu. Sopamı bırakıyorum ve eldivenlerimi ve kaskımı çıkarmadan önce tam kaskına vuruyorum ve onu yere düşürüp vücuduna sarılıyorum.

Ama o hızlı ve iyi antrenmanlı, beni yuvarlayıp suratıma bir yumruk indiriyor, ben de onu yuvarlayıp burnuna bir yumruk indiriyorum. Takım arkadaşlarımız tarafından birbirimizden uzaklaştırılmadan önce ancak bu kadar gidebildik.

"Ne oluyor lan?" Posey beni kollarımdan tutarken, Pacey Gasper'la benim aramda duruyor. Gözleri beni delip geçiyor.

"Kız kardeşin hakkında ileri geri konuşuyor," diyorum ve on dakikalık görevi kötüye kullanma cezası alacağımı bildiğim yedek kulübesine götürülmeden önce kan tükürüyorum.

"Oyun daha başlamadı bile, seni sik kafalı," diyor Taters, benim de yanıma gelerek. "Bize dezavantaj sağlıyorsun."

"Penny hakkında bir şeyler söylüyordu."

"Derinin altına girmek için." Taters kaskımı bana fırlattı, ben de yakaladım. "Lanet olsun. Şu anda buna hiç ihtiyacımız yoktu."

"Ona izin vermeyeceğim-"

Buzda yine kıyamet kopuyor, ama bu sefer Pacey her şeyin ortasında kalıyor ve Gasper'ın formasını kafasının üzerinden çekip aparkatlar atıyor. Yedek kulübesinden atlıyorum, tahtalara tırmanıyorum ve takım arkadaşlarımla birlikte buza doğru kayıyorum, Polar Freeze ile beş dakikalık bir arbedeye giriyoruz.

Söylemeye gerek yok. Maçı kaybettik. Ama taraftarlar eğlendi.

Ne dedi o?

Penny'nin evinin önünde, arabamda oturuyorum ve bana söyleyeceklerinden korktuğum için içeri girmekten çekiniyorum. Mağlubiyetten sonra, soyunma odasının ortasındaki bir masaya birkaç hokey sopası fırlatan ve bazı yiyecekleri deviren koçumuzdan sert bir konuşma aldık. Personelden özür diledi, temizlemelerine yardım etti ve sonra hepimiz sessizce kendi yolumuza gittik. Pacey ve beni on dakikalığına kaybettikten sonra asla toparlanamadık ve playofflara kalmak için bitiş çizgisine doğru yarıştığımız için bu mağlubiyet en iyi zamanda gelmedi.

Kaybın suçlusu benim.

Bana ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Penny'nin dediği gibi, biz çıkmıyoruz, onun üzerinde hiçbir hak iddia etmiyorum ama bugün kıskanç bir erkek arkadaş gibi davrandım ki bu hayatım boyunca hiç takmadığım bir sıfat.

Telefonuma bakıp Pacey'e mesaj atıyorum.

Eli: *Bilmek istemezsin.*

Tüm bu gecenin tek iyi tarafı Pacey'nin dövüşten sonra bana bakmış olmasıydı. Soyunma odasında bana minnettar bir baş selamı verdi. Ve şu anda bana mesaj atıyor. Konuşmak istediğim şey bu olmayabilir ama bu açık bir kapı, kabul ediyorum.

Pacey: *Bilmek istemeseydim sormazdım.*

Yeterince adil.

Eli: *Penny hakkında beni kızkırtıyordu, sonra ben ona vurmadan hemen önce memelerinden bahsetti.*

Pacey: Onu öldüreceğim.

Sakin ol, katil. Sezon bitene kadar bekle. Bu gece tepki vermemeliydim. Bize galibiyete mal oldu.

*Kimse Penny hakkında böyle konuşup **paçayı** kurtaramaz. Sen doğru olanı yaptın. Teşekkür ederim.*

Pacey'den gelen mesaja bakarken, son birkaç haftadır en iyi arkadaşlarımdan biriyle bozulan ilişkim yüzünden üzerimde taşıdığım ağırlık omuzlarımdan kayıyor. O anın sıcaklığıyla, kız kardeşiyle yatmanın sonuçlarını düşünmüyordum ve sonrasında bile bunun üzerinde fazla durmadım çünkü ikimiz de bir şey söylemeyecektik. Ama öğrendiğinden beri onunla konuşamamak acı verici. Onunla takılamamak. Kısacası Pacey'nin neden olduğu bir sürgünde yaşıyorum. Artık bir şeylerin değişeceğini umuyorum. Ya da en azından değişmeye başlamasını.

Eli: İnanmayabilirsin ama onu önemsiyorum dostum.

Pacey: Ne şekilde?

Eli: Sadece bir arkadaş olarak.

Niyetimi netleştirmek için hemen ona mesaj attım. Onunla aramı düzeltmenin eşigindeymişim gibi hissediyorum. İhtiyacım olan son şey bunu bozmak.

Güzel. Hayatında güvenilir birine ihtiyacı var, her hafta girip çıkan bir hokey oyuncusuna değil.

Güvenilir biri mi? Kız kardeşini savunduğum için bugün on dakika ceza almadım mı? Birkaç haftadır onunla birlikte yaşayıp iyi olduğundan emin olmuyor muyum? Ve bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü bu benim sorumluluğum. Bu bana oldukça güvenilir görünüyor.

Ona ben bakıyorum.

Bunu takdir ediyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki sen durulacak bir tip değilsin ve onun da kendisine dünyalarının merkeziymiş gibi davranacak birine ihtiyacı var.

İçime sinmediği için bunu düşündüm. Haksız değil. Penny onu dünyasının merkezi yapacak birini hak ediyor. Ve elbette, defalarca söylediğimiz gibi, biz sadece arkadaşız ve ikimiz de romantik bir ilişkiye girmek istemiyoruz. Ama tüm bunlar göz önüne alındığında, birinin bana yeterince iyi olmadığını söylemesinden hoşlanmıyorum. Bu çok boktan. İyi hissettirmiyor.

Belki de değilimdir. Belki de her şeyin büyük planında, o haklıdır. Onun için yeterince iyi olmayabilirim. şu anda onun için iyi olabilirim, durum göz önüne alındığında, ama ... daha sonra onun için iyi olur muyum?

Telefonum yine elimde çalıyor.

Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmamışsınız. şimdi nasıl birlikte ebeveynlik yapacağınızı öğrenin çünkü hep böyle olacak.

Tamam, evet, tek istediğim bu. İkimiz de bunu istiyoruz. Ciddi bir şeye başlamak istemiyoruz. Ama aklımın bir köşesinde, gururlu göğsümde çınlayan hakaretin beni tüketmesine engel olamıyorum.

Eli: *Merak etme, romantik bir şey yok. O benim ocuğumun annesi. Bu kadar.*

Tepkisi neredeyse anında oldu.

Ve her zaman olması gereken de bu. Bana ve isteklerime bu kadar saygı göster.

Sinirlenerek telefonumu cebime soktum, çantamı aldım ve Penny'nin dairesine doğru yola ıktım. Dışarıdan bakınca ışıklarının kapalı olduğunu görebiliyorum. Yorgun mu yoksa beni görmezden mi geliyor emin değilim ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve n kapıya ulaştığımda kilidi açıp yavaşça içeri giriyorum, uyuyordur diye fazla gürültü yapmamaya çalışıyorum.

Daire zifiri karanlık, ama girişteki ışığı açtığımda, oturma odasındaki kanepenin üzerinde düzgünce katlanmış bir yastık ve battaniye beni karşılıyor.

Acaba bu gece nerede uyuyacağım?

Harika. Bugün Penny'ye söylediğim sözleri hatırlamadan edemiyorum.

"Buz zerindeki davranışların, bir erkek olarak kim olduğunun doğrudan bir tasviridir." Sonra beni arkadaşına saldırırken gördü.

Evet, boku yedim.

Çantamı girişe bırakıp kanepeye geçiyorum, yastığı ucuna atıyorum ve battaniyeyi gelişigüzel açıyorum. "Yatağım" hazır olduğunda, banyoyu kullanabilmek için yatak odasına doğru yöneliyorum. Tam o sırada kapının altında bir ışık huzmesi görüyorum.

Uyandı.

Takım elbise ceketimin düğmelerini açarak yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum ve yavaşça kolu çeviriyorum, tüm bu süre boyunca irkiliyorum ve kilitli olmamasını umuyorum. Kilitli olmadığını anladığımda, kapıyı hafifçe itip açıyorum ve

Başımı içeri soktum. Onu yatakta yatarken gördüm. Komodinin ışığı açıktı ve bir kitap okuyordu.

Kapıyı biraz daha itip açıyorum ve içeri bir adım atıyorum. "Hey," diyorum ceketimi çıkarırken.

"Battaniye ve yastığı gördün mü?" derken gözleri kitabından ayrılmıyor.

"Evet, önerini gayet iyi anladım. Sadece dişlerimi fırçalamam ve üstümü değiştirmem gerekiyor, sonra yolunuzdan çekileceğim." Dolaba doğru yürüyorum ve duştan yeni çıkmış külotuma kadar soyunuyorum. Bir çift şort giyip banyoya doğru ilerliyorum. Bir an gözlerini üzerimde yakaladım, duraksadım ve "Ne olursa olsun, senin hakkında aptalca şeyler söyledi. Bu yüzden ona yumruk attım."

"Ne dediği umurumda değil," diye karşılık veriyor. "Gerçekten çocuğumuzun bunu görmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Banyoya girmek üzereydim ama durdum ve ona doğru döndüm. "Hokey oynadığının farkındasın ve yaptığımız şey bu. Kardeşin de kavganın bir parçasıydı."

"Ve ne kadar mutsuz olduğumu biliyor. Bu bebeğin, canı istediğinde birine yumruk atmanın normal olduğunu düşünerek dünyaya gelmesini istemiyorum. Oğlumuz ya da kızımız görseydi bunu nasıl açıklardım sanıyorsun? "Bu sadece hokey, büyütülecek bir şey değil."

"Göğüslerinden bahsediyordu," dedim. "Ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Aldırma ona," diye bağılıyor bana. "Gasper böyle yapar. O bir kışkırtıcı. Seni kızdırmaya çalışıyordu, başardı ve sonunda oyunu kazandılar çünkü sen öfke kontrolünü kaybettin."

"Senin hakkında söyledikleri yüzünden. Cesur olduğum için hiç övgü almıyor muyum?"

"Beyaz bir şövalyeye ihtiyacım yok Eli. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var." "Ve belli ki, tıpkı kardeşin gibi, sen de benim öyle biri olamayacağımı düşünüyorsun. kişi."

"Bu gece gördüklerimden sonra olmaz. Cidden, seni kızdırmasına izin verdin ve bunu göstermek için bir kaybın ve şişman bir dudağın var." Yavaşça alkışlıyor. "Vay canına, harika iş çıkardın Eli."

"Şey... belki de ayakkabıma kusmasaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı," diye karşılık veriyorum çünkü ben yeryüzündeki en büyük moronum.

Şimdi oturuyor. "Gerçekten sabah bulantılarım için beni suçlayacak mısın? Gitmek istediğin yol bu mu?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır, yapmak istediğim bu değil. Ama ... Penny, sanki ikiniz geçmişte sevişmişsiniz gibi davrandı ve bu konuda konuşması hoşuma gitmedi."

Ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak benden sadece birkaç santim uzakta duruyor. Sertleşmiş meme uçlarına yapışan ipek bir gömlek giyiyor ve şortu da etek ucundaki dantel süslemeyle tam olarak eşleşiyor. Ve sanki duştan yeni çıkmış gibi taze ve güzel kokuyor. Tüm bunları gözlerinde alevlenen ateşli ruhla birleştirdiğinde, ona duyduğum özlemi, doğum gününden beri hiç dinmeyen o yakıcı arzuyu yeniden hissediyorum.

"Öncelikle, Remi ve ben asla böyle bir şey yapmadık, asla. İkincisi, yapmış olsak da fark etmez çünkü o seviyede değiliz. Sen ve ben sadece bu çocukla birlikte var olmaya çalışıyoruz. Üçüncüsü, benden sorumlu değilsin, beni savunmakla da görevli değilsin. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, senin araya girmene ihtiyacım yok."

"Yani senin hakkında kötü şeyler söylemesine izin mi vermeliydim? İstediyin bu mu?"

"Yaptığın şeyin düşüncesizce olduğunu ve başına bir şey gelebileceğini anlamamı istiyorum. Peki sonra ne yapacağım? Sizi televizyonda izleyen bir çocuğa bunu nasıl açıklaırım? Onlara bu tür bir davranışın kabul edilemez olduğunu ama babanın bunu yapabildiğini nasıl söylerim? Yapamam." Beni göğsümden dürttü. "Demek ki kendini toparlaman gerekiyor."

"Sanki her zaman kavga ediyormuşum gibi davranıyorsun."

"Bunu bir daha yapamayacağını anlamam için bir kere yapman yeterli." "Bu da oyunun bir parçası Penny," diye yakınıyorum.

"Bu kişisel bir saldırıydı ve sen de bunu biliyorsun. Daha disk düşmemişti bile. Tepkinizi haklı çıkarmak için onun bir şey söylemesini bekliyordunuz."

"Onu gerçekten savunuyor musun?" Ben soruyorum.

"Sen imkânsızsın," diyor yanımdan geçmeye çalışırken, ama ben onu belinden yakalayıp yakınımnda tutuyorum. Saçları çıplak omzuma değiyor, ipeksi teller beni baştan çıkarıyor. Saçlarını yavaşça kulağının arkasına itiyorum ve kulağına yakın konuşabilmek için başımı eğiyorum.

"Senin hakkında ağzından çıkan saçmalıklara katlanmıyordum ve sana şimdiden söyleyeyim, gelecekte de katlanmayacağım."

Sadece arkadaşım olsan bile kimse senin hakkında böyle konuşamaz. Anladın mı?"

Gözleri benimkilere kayarken nefesi kesiliyor. Yoğun, kilitlenmiş. Bir saniye benimkinde kalıyorlar, sonra iki, sonra üç. Dikkatle yutkunmasını izliyorum, gözlerini kaçırıldığı anda nefesi elimde titreşiyor. Tek kelime etmeden banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Görünüşe göre dişlerimi fırçalamak için bekleyeceğim.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

PENNY

Winnie kapımdan içeri dalarken "Pizza geldi," diye sesleniyor. "Ve tabii ki biraz da salata çünkü lif hepimizin ihtiyacı olan bir şey."

"Onu buraya getirip sehpanın üzerine koyabilirsin," diyorum. Maç başladı. Henüz başlamadılar ama spikerler Pacey'den ve Eli'nin savunma eksikliğine rağmen son zamanlarda takımı nasıl tuttuğundan bahsediyorlar.

Sezon başındaki oyunuyla son zamanlardaki oyununu karşılaştırdılar ve belli ki sorun yaşıyor ve bu muhtemelen benim yüzümden.

"Yine Hornsby hakkında mı konuşuyorlar?" Winnie yanıma oturup pizza kutusunu açarken soruyor.

"Evet, temelde nasıl berbat olduğu hakkında. İkinci sıraya düşmesi gerektiğini düşünüyorlar."

"Ooof, gerçekten mi? Bu mutlak bir darbe olurdu. Sadece onun için değil, takımın morali için de." Televizyona bakıyor ve Pacey'nin bacaklarını ısıtmasını gösterirken gülümsüyor. "Çok esnek. Şunun gidişine bakın."

Kıkırdıyorum. "Oldukça esnektir. Kendimi bildim bileli özel esneme hareketleri yapıyor."

"Onunla büyümek nasıl bir şeydi? Tam bir pislik miydi?"

Bu beni çok güldürdü. "Dangalakça anları olduğu kesindi. Ama aslında iyi bir ağabeydi. Beni her zaman dahil ederdi ve birlikte hokey oynamadığımız zamanlarda bana ne yapmak istediğimi sorardı ki bu genellikle sinemada film izlemek olurdu. Bunlar benim en sevdiğim anılarımdan bazılarıydı çünkü bunu bir gün haline getirmişti. İki dev kova patlamış mısır, kuru üzüm ve içecek alır, sonra da günü sinemada gezerek geçirirdik."

"Bu da ne?" Winnie bana bir salata uzatırken soruyor.

"Para ödemedi farklı bir film izlemeye gittiğiniz zamandır. Parasını ödediğiniz film bittikten sonra başka bir sinemaya girersiniz. Bir gün arka arkaya üç film izledik. Ve tabii ki sınırsız patlamış mısır ve içkimiz vardı. Bu onunla en sevdiğim anılarımdan biri."

"Bu çok tatlı ve yasadışı."

Gülüyorum ve çatalımı salatanın üzerinde gezdiriyorum. "Evet, muhtemelen en iyi seçim değildi ama o zamanlar eğlenceliydi. Muhtemelen şimdi bunu asla yapmazdım çünkü korkusuz olma hissi, asla yakalanmayacağımız hissi bana iyi gelmiyor."

"Nedense on yaşındayken yerçekiminin var olmadığını düşünürdüm, bu yüzden onu test eder ve aşağı çekilip çekilmediğimi görmek için kayalardan düşerdim. Yüzmeyi bir düzine kez denedikten sonra yerçekiminin gerçek olabileceğini anladım."

"Keşke seni küçükken tanısaydım."

"İnan bana, bilmiyorsun." Salatasını ısırtıyor ve "Hornsby ile işler daha iyi mi?" diye soruyor.

"Daha iyiyi tanımlamak mı?"

"Kavgadan beri konuştunuz mu?"

"Zar zor," diyorum.

"Zar zor mu? İki hafta oldu. Siz ikiniz iki haftadır ne yapıyorsunuz?"

"Birbirimizden kaçıyoruz." Çatalımı çeviriyorum, salatamı hiç ısırmıyorum, sadece marulları itiyorum. "Başladığımız yere geri dönmüşüz gibi hissediyorum. Ama bu sefer daha kötü hissediyorum. Kanepede uyuyor-"

"Bu kanep mi?" diye soruyor şaşırarak. "Nasıl sığıyor buna?" "Pek iyi değil. Bacakları sarkıyor, boynu bükülmüş ve ben

Birkaç kez yana düştüğünü duydum. Rahat olması mümkün değil. Ona yatakta uyuyabileceğini söyledim ama kabul etmedi. Yani evet, en hafif tabiriyle eğlenceliydi."

"Kavga hakkında hiç konuştunuz mu, yoksa bu sadece odadaki fil mi?"

"O gece bu konuyu konuştuk ama o zamandan beri sanki içine kapandı. Sadece nasıl olduğumu ve bebeğin beni rahatsız edip etmediğini soruyor. Geçen gece milkshake almak için çıkıyordum ve çıkmadan önce beni durdurdu ve onun yerine gidip benim için aldı. Ama eve döndüğünde milkshake'i bana uzattı ve konuşmamaya devam etti. Etkileşimlerimiz aşağı yukarı bu kadar."

"Tanrım, tam bir enkaz olurdum. Yüzleşmelerle aram iyi değildir. Şu anda uzakta oldukları için mutlu olmalısın."

"Bildiğinden daha fazla." Sonunda salatamdan bir ısırık alıyorum ki disk düşüyor ve oyun başlıyor.

"Ona bir kemik atıp konuşacak mısınız?" "Onunla ne hakkında konuşacağımdan bile emin değilim."

"Peki, dövüşten önce ne yapıyordunuz?"

İki hafta öncesini düşünüyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum. "O sabah ayakkabısına kustum. Bana sorun olmadığını söylüyordu. Bu onun şefkatini ilk gördüğüm anlardan biriydi. Tatlı ve nazikti ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmadı. Kızgın da değildi. Keşke yine orada olsaydık."

"O zaman ona ulaşın. Eminim sana bir şey söylemiyordur çünkü her şeyi berbat eden o. Muhtemelen garip bir şekilde affedilmek istiyordur. Belki ona mesaj atmak daha iyi hissetmesini ve daha fazla açılmasını sağlayabilir. Eminim ki isteyeceğiniz son şey çocuğunuzun babası olan adamla kavga etmektir. İşleri barışçıl tutmak istiyorsun, bu yüzden ona ulaş."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Garantili. Eminim ikiniz de kısa sürede normale döneceksiniz."

"Bunu gerçekten çok isterim. Yani, tüm o kavga olayına gerçekten çok kızmıştım ama bunun bizi ayırmasını istemiyorum. Sadece bir ders olmasını istedim."

"O zaman elini uzatmalısın. Güven bana, bu işe yarayacak."

İçimi çekip televizyona bakıyorum ve tam o sırada Eli'nin birini kontrol edip pakı Posey'e, onun da Holmes'a verdiğini görüyorum. Winnie haklıydı. Aramızdaki uçurumu kapatmam gerekiyor ve eğer bu bir şeyler söylemek için gururumu ayaklar altına almak anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım.

Bu gece iyi ma çıkardınız. Orada harika görünüyordunuz.

Midem sinirden çalkalanırken mesaja bakıyorum. Ona bu şekilde ulaşmak garip hissettiriyor. Cevap vereceğinden bile emin değilim. Cevap vermezse onu suçlamam. İki hafta bir yaşam alanını paylaşmak ve konuşmamak için uzun bir süre. Ama bu sefer uzun bir yolculuğa çıkacaklar, bu yüzden yüz yüze olmadığımız bir zamanda arayı düzeltmeye çalışmak iyi olabilir.

Evet, bu olgun olmayan bir düşünce tarzı, ama dinleyin, burada bir döngüye atıldım. Bu hamilelikle çocuğumun babasıyla aramı sakın tutmaya çalışıyorum. İşleri yoluna koymak için mesajların arkasına saklanmak istiyorsam, öyle olsun.

Yargılamak yok!

Yatağında uzanırken, taraftar mesajları ve yorumları arasında gezinmek için takımın TikTok uygulamasını açtığımda, ekranımın üst kısmında Eli'den bir mesaj geliyor.

Kendimi hazırlayarak üzerine tıkladım ve okudum.

Teşekkürler. İhtiyacımız olan bir galibiyetti. Nasıl hissediyorsun?

Her zamanki sorusu. Neredeyse her gün bunu soruyor ama benim tipik "tamam" cevabımdan sonra sohbeti uzatmıyor. Burada da aynı şeyi yapabileceğinden endişeleniyorum.

Penny: *Tamam. Winnie gelip salata ve pizza getirmesine rağmen pek bir şey yemedim.*

Gönder tuşuna bastıktan sonra hızla mesaj dizisinden çıkıyorum çünkü yanıt verdiğini göremeyeceğimden çok endişeleniyorum. Bana etkileşime geçtiğini gösteren o üç noktayı göremeyeceğimden. Pizzadan bahsettim. Bu konuşmayı başlatıyor, değil mi? Bakalım kabul edecek mi?

Ama hemen cevap vermediğinde panik başlar.

Tanrım, cevap vermesi neden bu kadar uzun sürüyor?

Cevap verecek mi?

Yazdığını görmek için başlığa geri dönmek istiyorum ama bunun yerine dikkatimi dağıtmaya karar veriyorum ve tam telefonum aldığı ve bir mesaj geldiği sırada TikTok'u tekrar açıyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye
fısıldıyorum. Konuya
tıklıyorum.

Eli: *A değil miydin yoksa pizza boktan mıydı?*

Kıkırdadım ve ona cevap yazdım.

Penny: Son zamanlarda huzursuzdum, bu yüzden midem düğümlendi. Çok aç değilim.

Bu sefer, hemen cevap yazdığını görebiliyorum. Yatağıma yerleşiyorum ve yanıtını beklerken yastığıma kıvrılıyorum.

Eli: Hangi konuda tedirgin oldunuz?

Yemi yuttu ve şimdi söylediğimiz gibi dürüst olmam gerekiyor. Derin bir nefes alarak ona geri mesaj attım.

Biz. Remi ile kavga etmeden önce çok iyi bir yerdeydik. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Telefonumu kenara fırlatıyorum ve birkaç derin nefes alırken gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, bu neden bu kadar zor? Neden bir çocukla iletişim kurmaya çalışırken kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum? Böyle olmamalıydı. Kolay olmalıydı. Sakin ve rahat olmalıyım.

Telefonum çalışıyor ve hemen açıp alıyorum.

Ben de. Ama istiyorum.

Rahatladım. Bu tam olarak istediğim şeydi. Açık iletişim. Benimle birlikte onun da işleri düzeltme isteği. Winnie'ye ne kadar zeki olduğunu söylemem gerek.

Buna ne dersin? Olanlar için özür dilerim. Davranışların beni üzdü ve sana bağışlamak yerine seninle konuşmalıyım.

Ben de üzgünüm. Yaptığım şey için değil, seni savunduğum için, ama nasıl yaptığım için. Kavgaya karışmak konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Çocuğumuzun da aynısını yapmasını istemezdim.

Özür dilediğin için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Eli: Aramız iyi mi?

Sen söyle.

Eli: Seni rahat bırakıyordum çünkü ne kadar üzgün olduğunu biliyordum. Şansımı zorlamak istemedim.

Seni rahat bırakıyordum.

Eli: Lol, bir dahaki sefere hararetli olmadığımız zamanlarda birbirimizle konuşmaya ne dersin?

Penny: Umarım bir dahaki sefer olmaz.

Hüsnükuruntu. Bir dahaki sefere olacak. Yüzde 100 eminim. İkimiz için de keşfedilmemiş bölgelere gidiyoruz, bu yüzden yol boyunca bazı tümsekler olması kaçınılmaz. Ama iki hafta boyunca birbirimizle hiç konuşmayacağız. Anladın mı?

Anladım. *Geri mesaj attığın için teşekkürler. Atmayacağın için gergindim.

Eli: Ciddi misin? Ben de tam burada oturmuş, başparmağımı adının üzerinde gezdiriyor, konuşmayı başlatmak için sana söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum.

Penny: Bana şöyle bir şey söyleyebilirdin... oh, bilmiyorum, elma yedin gibi bir şey.

Eli: Evet, çünkü ilk sefer gerçek bir sohbet başlatıcısıydı.

Penny: LOL. Bu beni güldürürdü ve bu da sohbeti başlatırdı.

Eli: Not edildi, bu yüzden bana ne zaman kızsan, elma gününe geri döneceğimden ve aslında bir tane yediğimi bilmeni sağlayacağımdan emin ol.

Harika bir taktik. Gerekirse kullanabilirim.

Eli: Seni temin ederim, bu gece bana "Elma yedim" diye mesaj atsaydın yüzde 100 aramızdaki her şeyin iyi olduğunu düşünürdüm.

Penny: Bunu tespit ettiğimize sevindim.

Eli: Çok memnun oldum. Peki bundan sonra nereye gideceğiz?

Penny: Bir fikrim var ama aptalcaysa bana söylemelisin, başka bir şey düşünebiliriz.

Eli: Ben de duyayım.

Penny: Yeni arkadaşmışız gibi sorular soralım.

Eli: Yani birbirimize diğer kişinin bilmediği bir şey mi söyleyeceğiz?

Tabii. Sen başla.

Eli: Tamam, her maçtan önce beş tane jelibon almalıyım, içeride ya da dışarıda. Posey her zaman tam stoklu olmamı sağlıyor.

Penny: Bu yüzden mi ofisime gelirken yanında o çanta vardı?

Evet, Posey getirdi.

Penny: Ne zaman yapmaya başladın?

Eli: Annem ölmeden önceki gençliğimde. Beni oynarken gördüğü son maçta, oyundan önce bana jelibon vermişti ve çocukluğumun en iyi oyunlarından birini oynamıştım.

Penny: Neden beş numara?

Eli: Beş onun en sevdiği sayıydı.

Çok tatlısın Eli.

Eli: Evet, onu kendime oldukça yakın tutuyorum. Lütfen bunu takımı tanıtmak için bir şey olarak kullanmayın.

Stadyum dışında bana söyleyeceğin her şey kişiseldir. Lütfen bunu bilin. İzniniz olmadan asla özel hayatınızı alıp taraftarlara yaymam.

Eli: *Öyle birine benzemiyorsun ama yine de söyleyeyim dedim. Peki senin olayın ne?*

Penny: *Pacey'e antrenmanlarında yardım ederken, kasıtlı olarak diski kasıklarına doğru fırlatırdım çünkü ıskaladığında diskin ona isabet etmesinin komik olduğunu düşünürdüm. Koruması olmasına rağmen çöküşünü izlemek hoşuma giderdi.*

Eli: *LOLOL NE? Bilerek mi sikine vurmaya çalıştın? Seninle tekrar eden bir tema gibi görünüyor.*

Penny: *Tabii ki. Küçük kız kardeşlerin yapması gereken bu değil mi?*

Eli: *Bu yüzden mi yaratıldılar? Kardeşlerinin mallarına zarar vermek için mi?*

Evet. Küçük bir kız kardeşin olmadığına sevinmedin mi?

Eli: *Taşaklarımın hatırı için.. evet. Her zaman bir terör müydün?*

Hayır demek istiyorum. Sana mükemmel bir kız kardeş olduğumu söylemek istiyorum ama bu yalan olur. Yakınında bile değildim. Pacey'nin hayatını cehenneme çevirdim. Elbette hokeyde ona yardım ettim ama sopaları yere bıraktığımızda onu perişan etmeyi kendime görev edindim.

Eli: *Onunla ilişkim bu kadar sarsıcı olmasaydı, senden onu nasıl delirtebileceğime dair ipuçları isterdim.*

Onunla aranız hala kötü mü?

Eli: *Kötü demezdim, sadece aynı değil. Şunu söyleyeyim, seni buzda savunmak bana birkaç puan kazandırdı. En azından artık benimle konuşuyor. Yarın akşam onu bira içmeye götürmeyi düşünüyorum. Sen ne dersin? Ona çıkma teklif etmeli miyim?*

Onun tipi olduğundan emin değilim.

Eli: *Belki Winnie'nin saçına benzeyen uzun sarı bir peruk bulursam bana bir şans verebilir.*

İşte bir fikir. Yardımı olacaksa, benimle de çok az konuşuyor.

Bu yardımcı olmuyor. Sana kızmasını istemiyorum.

Bu ilk kez olmuyor. Her zaman üstesinden geliriz.

Eli: *Takım arkadaşlarından biriyle ilk kez yatmıyorsun değil mi?*

Hayır, bunu hiç yapmadım. Sen ilk ve teksin. İlk kez kavga ettiğimizi kastetmiştim. Pacey ve takım arkadaşları söz konusu olduğunda,

Ben her zaman sınırların dışındaydım. İkisini asla karıştırmak istemedi. Ayrıca, her zaman hokey oyuncularının azgın pislikler olduğunu ve benim daha iyisini hak ettiğimi söylerdi.

Biz azgınız ve pislik olabiliriz. Bir şeylerin peşinde olabilir. Azgınlık adrenalinden kaynaklanıyor. Bir maçtan sonra o heyecanı üzerinizden atmak zordur.

Penny: *Eğer tamamen saf değilsem, şu anda bundan kurtulmak için ne yapıyorsun? (Kimseyle seks yapmadığını varsayarak)*

Doğru tahmin ediyorsun. Adrenalini sarsmak için pek bir şey yapmıyorum. Ve en son seks yaptığım kişi sendin ve eğer tamamen dürüst olursam, bunun nedeni o gece dünyamı sarsmış olman ve bunu unutmanın zor olmasıydı.

Sarhoştun.

Değildim.

Mesajına bakarken dişlerim alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyor. Onun onayı. Dünyasını mı sarsmışım?

Ben mi?

Penny Lawes.

Seks konusunda kötü olduğu söylenen kız mı?

Yatak odasında pek deneyimim olmadı. Yani, bazı anlar yaşadım, ama cinsel özgeçmişime "insanların dünyalarını sarsan" ifadesini ekliyorum. Ortalama diyebilirim, arada sırada muhteşem bir an yaşıyorum.

Ama Eli Hornsby'nin dünyasını sarsmak? Bu mümkün görünmüyor.

Eli: *Çok mu şey söyledim?*

Hayır, özür dilerim. Sanırım iltifat kabul etmekte pek iyi değilim ve bunu söylemeni beklemiyordum. Ama sanırım teşekkür ederim. Teşekkür etmek garip geliyor ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

İyi geceler demeye ne dersin? Eminim yorgunsunuzdur ve benim de bu adrenalini bir şekilde üzerimden atmam gerekiyor ve bunu derken otel odamda kalıp yapacak bir şeyler bulmayı kastediyorum. Daha önce de söylediğim gibi, etrafta uyumam konusunda endişelenmene gerek yok.

İhtiyacın varsa, sorun değil.

İstemiyorum Penny. Tamam. Sadece artık içimde değil.

Penny: *Tamam, öğrendiğim iyi oldu. İçimdeki küçük kız kardeş aptalca bir soru soruyor olabilir ama şimdi gidip kendini tatmin edeceğini mi ima ediyorsun?*

Eli: *Evet, öyleydi. LOL. Arkadaşım sağ el ile yeniden tanışıyorum.*

Mastürbasyon hakkında konuşmamız garip mi?

Sen söyle.

S a y ı l ı r , ama sanırım dürüstlük hoşuma gidiyor. İyi eğlenceler.

Eli: *Sana asla söylememeliydim.*

Muhtemelen yapmamalıydın. Bu sonsuza dek aklımda kalacak.

Eli: *Harika.*

Gecen nasıldı? Romantik miydi?

Eli: *Gerçekten sana söylememeliydim.*

Penny: *Dün gece düşünebildiğim tek şey buydu ve seni ve orgazm yüzünü hayal ettiğim ürkütücü bir şekilde değil, bu süreçte daha çok büyüledim.*

Benim orgazm yüzüm yok.

Tamam.

Sormayacağım bile.

Yapmaman en iyisi.

Eli: *Peki süreç derken neyi kastediyorsunuz?*

Bilirsin işte. Mum yaktın mı? Losyon kullandın mı? Mendilleri hazırladın mı? Romantik bir müzik çaldınız mı? Elini güneye indirmeden önce onunla sohbet ettin mi?

Hep böyle misin? Bu gerçek Penny ve sen onu başından beri saklıyor muydun?

Penny: *Buna cevap vermeye korkuyorum.*

Eli: *Eğer cevap evet ise, onun için sorun değil. Sadece ileride beni nelerin beklediğine dair kendimi zihinsel olarak hazırlamam gerekiyor.*

Penny: *O zaman evet, bu benim tüm ihtişamım. Garip, tuhaf, rahatsız edici sorular soran ve saçmalarken bir filtreye sahip olma eğiliminde olmayan.*

Bunu kabul ediyorum. Ve eğer bilmek zorundaysan, duştaydı. Böylesi daha kolay.

Penny: *Büyüleyici. Tamam, artık günüme devam edebilirim.*

Eli: *Yardımcı olabildiğime sevindim.*

Eli: Hiç dikiş attırdın mı?

Hiç giriş yapmadan sadece soru mu soruyoruz? Güünün nasıl geçiyor gibi bir şey yok mu? Direkt konuya mı gireceğiz?

Eli: Penny, güünün nasıl geçiyor? Hiç dikiş attırdın mı?

Sorun değil. Bir stajyerle toplantının ortasındaiken çöp sepetime kuru kuru işedim ve ona bir gece önce kötü karides yediğimi söyledim. Grinin iğrenç bir tonuna dönüştü ve eminim ki bir daha benimle çalışmak zorunda kalmamak için Tanrı'ya dua edecek. Bunun dışında, harika. İyi hissediyorum. Ve evet, daha önce de dikiş attırmıştım.

Sabah bulantılarının hafıflediğini sanıyordum.

Öyle. Sanırım bu çocuğun parfümü bir üst seviyedeydi. Neredeyse ağzımı tıkiyordu. Ama bunu ona söylemeyecektim.

Eli: Tamam. Ama sen iyi misin?

Yessssssss, Eli. Ben iyiyim.

Eli: Küstahlığın hoşuma gitmedi ama devam edeceğiz. Dikişler neredeydi? Ve neden onları almak zorundaydın?

Avucum. Bir simit kesiyordum ve sonunda elimi kestim. Simit daha sonra kanımı temizlemek için kullanıldı.

Eli: Ondan sonra simit kesmene izin verildi mi?

Penny: Ne gariptir ki ertesi gün mutfakta simit kesen bir alet vardı. Pacey bugüne kadar inkar edecek ama ona çırpınan derimi gösterdiğimde arabada bayıldı. Yorgun olduğunu söyledi ama hepimiz biliyoruz ki kesik onun için çok korkunçtu.

Eli: Normale döndüğümüzde dalga geçmek için kaydediyorum.

Penny: Sana yapmanı söylediğim şeyi yaptın mı?

Eli: Onu duvara yapıştırıp sümkürmek mi?

Evet.

Eli: Hayır, çünkü bu berbat bir tavsiyeydi.

Nereden biliyorsun? Denemedin ki.

Posey'e danıştım. Kaburgalara aparkat vurmak istiyorsam, vurmamı söyledi.

Hmm. Erkeklerin birbirleriyle böyle oynamayı sevdiklerini sanırdım.

Eli: Bu, geçen gece Winnie buradayken onunla yastık savaşı yaptığınızı varsaymam gibi bir şey.

Yapmadığımızı nereden biliyorsun?

Eli: Yaptın mı?

Hayır.

Kesinlikle. İnan bana, iyi bir tavsiye değildi.

Penny: *Senaryoyu ona anlatmamı ve bunu yaparsan ne yapacağını sormamı ister misin?*

Eli: *Tanrım, hayır.*

Emin misin? Ona mesaj atmamın sakıncası yok.

Eli: *Tanrı aşkına, ona mesaj atma. Az önce attım. Cevap bekliyorum. **Eli:** Sen ne?*

Penny! Hadi ama, ciddi mi?

Hayır, ama sızlanmanı duymak eğlenceliydi. Ve kızmadan önce, lütfen unutmayın, hamileyim ve mide bulantısı nedeniyle şu anda pek eğlenceli şeyler yapamıyorum. O yüzden bana şu küçük şeyi ver.

Eli: *Beni kaç kez kandırdığın için sana asla güvenemeyeceğimi biliyorsun.*

Penny: *Bence bu adil.*

PENNY: *Bu deplasman yolculuğunda sadece iki maçınız daha olduğu için heyecanlı mısınız? Uzun bir yolculuk oldu.*

Eli: *İyi arkadaşım kanepyle yeniden tanıştığım için heyecanlıyım.*

Benim yatağında uyuyabileceğinin farkındasın, değil mi? Gitmeden önce sana söylemiştim.

Eli: *Evet, ama bunu dudagında bir hırıltıyla söyledin, bu yüzden yatağına ayak basmaya çalışmam gerektiğinden emin değildim. Hırıltı gitti mi?*

Hırıltı yoktu.

Bir hırıltı vardı. Seğirdi ve titreşti ve açıkçası, bir lolipopun şekerini korkuturdu.

Lolipopun şeker mi? Bu korkunç karşılaştırmannın nereden geldiğini sorabilir miyim?

Eli: *Yeterince korkutucu, aklıma gelen ilk şey buydu.*

Penny: *Korkarım varlığının derinliklerinde bir sosyopatın izleri var ve bu rahatsız edici. Belki de yatağa girmene izin verilmeyecek.*

Eli: *Kalbimle ya da sırt kaslarımla oynama.*

Sosyopat mısın?

Eli: Daha önce hiç böyle bir şeyle anıldığımı söyleyemem. Bazı referanslar sunabilirim.

Penny: Referanslar çalışıyor.

Eli: Lütfen Levi Posey ve Halsey Holmes'a başvurun.

Penny: Güvenilir değiller.

Holmes bile mi?

Kısmen. Ona yalnız ihtiyacım var ve senin bakışlarının etkisi altında değil.

Eli: Böyle bir etkinlik düzenleyebilirim.

Güzel. Şimdi sormak zorundayım, akşam yemeğinde ne yedin? Televizyonda alışık olduğumdan farklı görünüyorsun ve yediğin bir şey mi diye merak ediyorum.

Eli: Farklı iyi mi, farklı kötü mü?

Penny: Bunun kafana girmesine izin verme, ama farklı iyi.

Eli: Öyle mi?

Boş ver.

Eli: Bana ne kadar iyi olduğunu söyle. İyi geceler,

Hornsby. **Eli:** Ben Eli.

Böyle davrandığında değil.

On Altıncı Bölüm

ELI

Saçlarım dağınık, üzerimde eşofman altım, uzun kollu Agitators tişörtüm ve kayan ayakkabılarımla otelin bizim için kahvaltı hazırladığı konferans salonunun kapısından içeri giriyorum. Dün gece geç saatlere kadar ikinci üç aylık dönem ve inanılmaz derecede öngörülemez Penny Lawes'dan ne bekleyebileceğimi okudum.

Öğrendiğim şeyler: Göstermeye başlayacak ve bebeğin cinsiyetini öğrenebileceğiz ki bu benim için oldukça heyecan verici. Öğrenmek isteme konusunda kafasının nerede olduğundan emin değilim. Eğer beklemek isterse, onunla birlikte acı çekerek bekleyeceğim, ama öğrenmek istediğini umuyorum.

Başımı bir kez daha skorları kontrol ettiğim telefonumdan kaldırdığımda Pacey'yi arka köşede, elinde telefonuyla bir tabak yumurtanın üzerinde gezinirken görüyorum. Odada benden başka bir tek o var. Normalde yanına oturmak aklımın ucundan bile geçmezdi ama artık aramız bozuk olduğu için büfeye doğru yürüyüp bir tabak alıyorum ve yanına oturup oturmamayı düşünüyorum.

Tabağıma yumurta ve domuz pastırmasının yanı sıra bir meyve fincanı ve kepekli kek koyuyorum. Her otelde hep aynı şeyi yiyorum. Ekip işleri bizim için kolay tutmayı, çok fazla karar vermek zorunda kalmamayı ve aynı anda tüm doğru şeylerle beslenmemizi sağlamayı seviyor. Bazen, otel

Fırınlanmış bir ürün gibi kendi tarzlarını katıyorlar, ama her şey hemen hemen aynı.

Tabağımı doldurduktan sonra biraz su alıyorum ve Pacey'nin masasına doğru dönüyorum. Sırtı bana dönüktü ve odaya girdiğimi fark ettiğinden bile emin değilim.

İşte bu kadar. Ya başka bir yerde oturup aramızın açılmasına izin verecektim ya da arayı kapatıp arkadaşlığımı onarmaya devam edecektim.

Derin bir nefes alarak ve beni odanın öbür ucuna tekmelememesi için dua ederek masasına doğru ilerliyorum. Aramızda bir sandalye bırakıyorum, böylece omuz omuza olmuyoruz ama ondan kaçtıyormuşum gibi görünecek kadar da fazla yer kalmıyor.

Tabağımı ve suyumu bıraktığımda gözlerini telefonundan ayırıp bakışlarımla buluşuyor. Bana siktirip gitmemi söylemesi için kendimi zorluyorum ama onun yerine telefonunu bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Dün gece Freeze'in 1'e 5 kaybettiğini gördün mü? Clemens görünüşe göre nasıl kalecilik yapılacağını unutmuş."

Benimle mi konuşuyor?

Dikkat etmediğimde kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için arkama bakmak istiyorum, ama sonra tekrar, gözleri benimkiler üzerinde, bu da benimle konuşuyor olması gerektiği anlamına geliyor.

Sakin ol, dostum.

Bunu mahvetme.

"Evet," diye cevap verdim. "Bizim lehimize işleyen mutlak bir üzüntü."

"Sadece bir üzüntü değil, egoya bir darbe." Öne doğru eğiliyor. "Ligin en kötü ikinci takımı olan Rockets'a kaybettiler. Ve sadece kaybetmediler, kötü kaybettiler."

Kıkırdıyorum. "Karma gerçek bir sürtük, değil mi?" Gasper'ın yaptıklarını ima ediyorum, umarım sorun yaratmaz, ama Pacey gülüp başını salladığında, iyi olacağımızı biliyorum.

"Evet. Sık kafalı şu anda başını pek dik tutamıyor, değil mi?"

"O kadar da değil." Bir çatal dolusu yumurta alıyorum ve ısırmadan önce "Kız kardeşin ayakkabılarıma kustu" diyorum.

Kaşları kalkıyor. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"

Yutkunuyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Kimseye söylememem gerekiyor çünkü ayakkabısının içine kustu ama sana o maçı muhtemelen neden Freeze'e kaybettiğimizi açıklamam gerektiğini hissediyorum. Çünkü ben doğru

Çünkü kız kardeşin onların içine kustu. Sen endişelenmeye başlamadan önce, bu onun ilk ve tek kustuğu zamandı ve iyi olduğundan emin oldum."

Pacey'nin ağzının köşesi seğiriyor.

Parmağı masaya vuruyor.

Ve sonra kıkırdıyor.

Gerçekten kıkırdıyor.

Göğsümü sıkın mengene bir kez daha gevşiyor. Bulutlar dağılmaya başlıyor, sis dağılıyor ve Penny'nin hamile olduğunu öğrendiğimizden beri ilk kez arkadaşımı tekrar görebileceğimi hissediyorum.

Suyunu dudaklarına götürüyor ve "Aferin ona" diyor.

"Onun için iyi mi?" İnanamayarak sordum. "Ayakkabıma kustuğu için mutlu musun?"

"Hak ettiğin bir şey gibi görünüyor."

"Dostum." Onunla aynı seviyeye geldim. "Onlar maç ayakkabısıydı. Kimse bu tür bir kötü muameleyi hak etmiyor."

"Onu hamile bıraktın, bu da kusmasına neden oldu.

Bu nedenle, bunu hak ettiğimize eminim."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, su bardağım elimde. "Şey, sen böyle söyleyince."

Biraz daha gülüyor ve sonra ciddileşiyor. "Penny ile aranız nasıl? Benimle pek konuşmuyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ailemizle de pek konuşmadı çünkü onlara söylemekten kaçındığına eminim. Yalnız kalmasından korkuyorum ve verdiğim tepkiyle bunu onun için yarattığımı biliyorum." Elini yüzünde gezdiriyor. "Bu konuda." Yüzünü buruşturuyor. "Winnie, sevdiklerinle geçirdiğin zamanı hafife almaman gerektiği konusunda kulağımda ısrarcı bir ses oldu. Ve aramızda çözülmemiş bir çatlak olmasını istemediğimi... bilirsin, eğer bir şey olursa. Ve şimdi sakinleştiğimde, her şeyi ne kadar kötü idare ettiğimi fark ediyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Seninle bile." Winnie annesini kısa bir süre önce kaybettiği için bunu bilirdi.

"Dostum, benim için endişelenme. Biz iyiyiz. Muhtemelen ben de seninle aynı tepkiyi verirdim. Sadece birbirimize baktığımız için mutluyum. Gözlerinin içine özlemle bakmayı özlemişim."

"Kafayı yemişsin sen."

Gülüyorum ve sonra diyorum ki, "O yalnız değil. Onunla günde birkaç kez konuşuyorum. Eminim Winnie'nin onunla sık sık takıldığını biliyorsunuzdur ve Winnie

orada değil, Blakley orada. Ona çok iyi bakılıyor. Yalnız kalmakla ilgili hiçbir Şey söylemedi ve açıkçası morali çok iyi."

Pacey beni incelerken dudakları bükülüyor. "Onunla günde birkaç kez mi konuşuyorsun?"

Ne tür bir konuşma?"

Elimi kaldırdım. "Düşündüğün gibi bir Şey değil. Sadece arkadaşız. Güven bana, dersimi aldım."

"Tamam." Hâlâ bana bakıyor. "Daha fazla bir Şey ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Şu anda o tür bir kafa yapısında değilim. Tamamen Penny'nin ihtiyaı olan her Şeye sahip olduğundan emin olmaya, olacıklara hazırlanmaya ve baba olmaya zihinsel olarak hazır olduğumdan emin olmaya odaklanmış durumdayım."

Pacey nazikçe, "Terapistinle konuştun mu?" diye sorar.

Başımı salladım. "Penny'ye bunu söylemedim çünkü onu korkutmak istemiyorum ama evet, onunla konuŐuyordum."

"Bu onu neden korkutsun ki? Terapiste gitmesinde yanlış bir Şey yok."

"Bu ebeveynlik yolculuğunda uygun olmayan bir ortak olacağımdan endiŐelenmesini istemiyorum, anlıyor musunuz? Hokey yüzünden çok fazla evde olmayacağım zaten yeterince kötü. Bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum. Kaçma riski olup olmadığımı merak etmesini değil."

"Olmayacaksın. Sadece yle olursan ben ve diğer çocuklar seni ldreceğimiz için değil, aynı zamanda döngüyü kıran biri olduğun için.

Sen

baban gibi olmayacaksın. Sende o tür bir kemik yok."

Tabağıma bakıyorum ve birkaç yumurtayı kenara itiyorum. "Bunu mu demek istiyorsun? Çünkü Penny'nin ofisindeyken-"

"Söylediklerimin haddimi aŐtıęını biliyorum ve özür dilerim. Böyle bir Şey söylemenin hiçbir mazereti olamaz. Ya da sana söylediklerimin yarısını söylediğim için. Daha iyisini hak ediyorsun, ama dürüst olmak gerekirse, onun yanında olacağını düşünüyorum, ama romantik olarak onun yanında olacağına güvenmiyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Sana katılıyorum. Ben de kendime güvenmiyorum ve bu yüzden oraya gitmiyorum."

Pacey elini uzatıyor, ben de tutup iyice sıkıyorum. "Minnettarım dostum. Ben de senin ne çıkmanı takdir ediyorum. Daha küçük bir adam aynı Şeyi yapmazdı."

"Teşekkür ederim." Elini bırakıyorum ve "Aslında biraz komik biri. Bazen çok tuhaf olabiliyor ama iyi bir espri anlayıŐı var. Onu tanıdıkça iyi arkadaş olabileceğimizi daha iyi görebiliyorum."

"Öyle. Aynı zamanda bir cehennem zebanisi, bir kışkırtıcı ve inatçı. Çok inatçı."

"Utangaç ve beceriksiz," diye ekliyorum.

"Ama çok sevgi dolu ve düşünceli." İçini çekti. "O bir av ve keşke onun için her şey farklı olsaydı. Her şeyi tersinden yapıyormuş gibi hissediyorum ve geleceğinin nasıl olacağından endişeleniyorum."

"Bunu onun için mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalışacağım."

"Tek istediğim bu." Pacey omzuma vuruyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Birkaç maç daha, dostum. Playofflara çok az kaldı."

"Biz hallederiz," diyorum o uzaklaşırken. Yüzümde bir gülümsemeyle tabağıma geri dönüyorum.

Bu sabah bunu beklemiyordum, ama lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Dikiş attırman mı gerekti?

Eli: Sadece beş.

Penny: Kaskının uçtuğunu gördüğümde gözlerime bir battaniye çektim ve ürperdim.

Eli: Dürüst olmak gerekirse hala her şeyin nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek hatırlayabildiğim paka sahip olmak için tahtalara karşı mücadele ettiğim, kafama bir dirsek yediğim, kaskımın gittiği ve ardından yüzümde kan aktığı.

Penny: Seni yakalayan bir sopaydı. Hayranların gözünde kanlı bir belalı gibi görünüyordun.

Eli: Ne düşünüyorsun?

Korku filmlerinden fırlamış gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Daha çekici anların oldu diyelim. Bu onlardan biri değildi. Ayrıca, bu kirli sakal da neyin nesi? Sakal mı bırakıyorsun?

Bu deplasman yolculuğunda tıraş olmadım. Sıkı bir hokey taraftarı olarak, sezon bitmeden önceki son deplasman seyahatinde bunun bir gelenek olduğunu bilmen gerekirdi.

Sana hiç o kadar dikkat etmemiştim.

Eli: Ouch.

Penny: LOL. Bu doğru. Özür dilerim.

Eli: İlerisi için söylüyorum, her yolculuğumda dönene kadar tıraş olmuyorum.

Penny: Buna kollarınız ve bacaklarınız da dahil mi?

Ben onları hiç tıraş etmem.

Tamam.

Buna kanmayacağım Penny. Bu sefer değil. Kafanda ne planlıyorsan beni kandırmaya çalışıyorsun.

Hiçbir şey planlamıyorum. Hayatımda yapacak daha iyi şeylerim var, çocuk büyütmek gibi, seni kandırmaya çalışmaktan daha iyi. Gerçekten Eli. Aklıma gelmişken, doktorun ofisinden bir telefon aldım. Mikroçipi ve doğduğunda bebeğe takmak isteyip istemediğimizi sordular.

Mikroçip. Köpekler taktıkları gibi mi?

Evet, aynen öyle. Ona bebeğin babasıyla konuşup bir cevapla döneceğimi söyledim. Bence bu iyi bir fikir olabilir.

Eli: *Bekle, bu gerçek bir şey mi? Gerçekten çocuklara takip cihazı mı takıyorlar?*

Evet, ama endişelenme, on yıl sonra çözülüyorlar. Yani yirmi yaşına geldiğinde hala onu takip ediyor değiliz. Sadece küçükken nerede olduklarını bildiğimizden emin olmak için. Özellikle de yürümeye başladıklarında. O yaşta her şeye karışıyorlar.

Eli: *Çözülür mü? Bu konuda hiçbir şey okumadım.*

Penny: *İhtiyacınız olabilecek tüm bilgileri içeren web sitesini size göndermemi ister misiniz?*

Eli: *Evet, bu harika olur. Bu konuda idari bir karar vereceksem, tüm bilgilere ihtiyacım olacak. Evet demeye meyilli misin?*

Harika bir fikir gibi görünüyor. Köpekler için işe yarıyor. Neden bebekler için de olmasın?

Eli: *Sadece garip görünüyor, biliyor musun? Takip cihazının bir uygulaması var mı?*

Penny: *Daha pahalı olanın var. Ayrıca uygulama size bebeğin on dakika içinde ne zaman işeyeceğini ve ne zaman kaka yapacağını da söylüyor. Çok doğru, böylece kendinizi olacıklara hazırlayabiliyorsunuz. Ve bir de bariz uyku olayı var ki o da güzel. Ama bu 2,000 dolar. Pahalı görünüyor.*

Kakayı mı tahmin ediyor? Aslında bu güzel olabilir. Ve para bir şey değil, bu yüzden endişelenme. Hala bilgilere bakmak istiyorum, ama hepsi iyi olabilir gibi görünüyor.

Penny: *Sorun değil. İşte web sitesi: ICan'tBelieveYouFellForThat.com Nefret ediyorum. NEFRET EDİYORUM.*

Penny: *HAHAHAHAHA ÖLÜYORUM! Aman Tanrım, cidden bunun bir şey olduğunu mu düşündün?*

Eli: Biliyorsun, benimle uğraşmak hiç hoş değil. Ben hassas bir adamım. Ağlayabilirim. İstedğin bu mu? Ağlamamı mı?

Penny: İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz.

Eli: Bunu bilemezsin. Şu anda ağlıyor olabilirdim.

Penny: Bana bir resim gönder. Gözyaşlarını görmek istiyorum.

Şimdi sosyopat olan kim?

Penny: Hahaha.

Eli: Beni kışkırtmak için mi mesaj attın? Yoksa bu mesajların bir sebebi var mıydı?

Gözünü kontrol ediyorum. Unutma, ilk başta iyiydim.

Eli: O zaman bu daha çok zehirli bir arkadaşlığa benziyor. Beni tatlılıkla kandırıp sonra da gaz veriyorlar.

Penny: Eğer masum bir sataşmanın gaz vermek olduğunu düşünüyorsan, arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum.

Eli: Şimdi bana şantaj yapıyormuşsun gibi hissediyorum.

Penny: Bu terimlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?

Eli: Genelde.

Gözünün iyi olmasına sevindim. İyi oyundu. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler Penny.

Ayakkabılarımı kuru temizlemeye mi verdin?

Ciddi misin? Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. **Eli:** Bunu yapabildiğini bile bilmiyordum.

Penny: Çok fazla araştırma yaptığımı ve Vancouver'da onları doğal hallerine geri getirebileceklerinden oldukça emin olan bir yer bulduğumu söylediğimde bana güvenin. İçinde kustumuk olmayan ayakkabının ayak temasından dolayı daha kötü koktuğunu söylediler. Sporcu ayağı hakkında sorular sordular.

Eminim öyledir. *Ama teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu.

Penny: Bunu hayranlara borçlu olduğumu hissettim. Nasıl bulunup ayağınıza getirildiklerine dair bir TikTok yapmayı düşündüm ama bunun çok fazla olup olmadığından emin değilim.

Eli: Eğer yapmak istediğin buysa Külkedisi gibi ayağıma geçirmenden çok mutlu olurum.

Bu Posey'nin hoşuna gidecek bir şeye benziyor, senin değil.

Bana sürtünüyor.

Bunu görebiliyorum.

Bu gece eve geliyoruz. Beni göreceğin için heyecanlı mısın?

Eh.

Eli: *Hadi ama, en azından bir parça heyecan olmalı.*

Penny: *Kendime ait bir yerim, kendime ait bir yatağım oldu ve senin yargılayıcı gözlerin bana bakmadan istediğimi yapabildim. Eve döndüğün için heyecanlıymışım gibi mi geliyor?*

Kesinlikle perçinlendi. Belki bu fikrini değiştirir: Senin için bir şeyim var.

Penny: *Benim için mi? Hediye gibi mi?*

Eli: *Evet, biri size bir şey aldığında genellikle böyle denir.*

Neden?

Eli: *Lol. Çünkü onu gördüm ve aklıma sen geldin. Buna kızacak mısın?*

Hiç de değil. Tanrım, neden şu anda duygusal hissediyorum? Bu aptal hormonlardan nefret ediyorum.

Eli: *Ağlıyor musun?*

Penny: *. . . Hayır. *Yüzünü siler**

Eli: *Yani bana alaycı sosyopatın altında hassas bir tarafın olduğunu mu söylüyorsun?*

Senin sosyopat olduğunu kabul ettiğimizi sanıyordum.

Her iki şekilde de hoşuma gidiyor. Her zaman bu kadar sert olmak zorunda değilsin.

Öyle olduğumu mu düşünüyorsun? Sert mi?

Eli: *Evet, bence bir çeşit duvar örmüşsün. Seni tanımaya başlıyorum ama hala bir savunma bariyeri var ve bu da senin mizahın ve alaycılığın.*

Benim farklı yönlerim olduğunu söylememiş miydin? İşte bir tane daha. Görünüşe göre, bir hediyeden bahsedildiğinde ağlıyorum.

Eli: *Beklentilerini düşük tut çünkü o kadar da büyük bir şey değil.*

Penny: *Bence bana eski bir tavşan dışkı verebilirsin ve ben mutlu olurum.*

Eli: *O bir tavşan dışkısı değil, o yüzden bunu kafandan çıkar.*

Üzücü, güzel bir hediye olabilirdi.

Eli: *Çok tuhafsn. Birçok kişiliğinden hangisinin ortaya çıkacağını bilmiyorum.*

Penny: *Yani şu ana kadar eğlenceli bir roller coaster olduğunu mu söylüyorsun?*

Eli: Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum. Başta utangaç, sonra yatakta ateş gibi, sonra utangaç ve son derece beceriksiz, sonra alaycı, sonra kızgın, şimdi eğlenceli ve çekici. Endişelenmem gereken başka bir şey var mı?

Penny: Hayır, sanırım bu her şeyi açıklıyor, ama yeni bir tarafımda uyumamanı öneririm. Neyin ortaya çıkacağını asla bilemezsin.

Anladım. Tamam, bu gece ya da sabah görüşürüz. Geldiğimde seni uyandırmamaya çalışırım.

Penny: Merak etme. Bu gece iyi şanslar. Birinin kaburgalarını çürüt.

Eli: Haha. Denerim.

Penny: Oh ve Eli? Bu gece seni göreceğim için heyecanlıyım.

Eli: Aynen.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

PENNY

Ön kapı tıkırdayarak kapanıyor, ardından kilidin yerine takılma sesi geliyor. Komodinimin saatine bakıyorum ve saatin neredeyse bir olduğunu görüyorum.

Son birkaç saattir uykuya dalıp çıkıyorum ama ön kapının açıldığını duyar duymaz uyandım. Çocuklar bu gece kazandılar ve playofflara katılmaya biraz daha yaklaştılar. Ne yazık ki, sezonun ikinci yarısının ne kadar zorlu geçtiğini düşünürsek, ligi kazanamayacaklar ama wild card'a girmeleri olası. Eminim playofflara kalmak için tercih ettikleri yol bu değildir ama en azından bir şansları var.

Eli'nin ayakları koridorda sürünür ve yavaşça kapıyı açarak içeri bakar.

"Hey," diyorum ki çok sessiz olması gerektiğini düşünmesin. "Uyanmışsın. Geç oldu Penny."

"Uykuya dalıp çıktım." Elimini göğsüme bastırıyorum. "Son zamanlarda ciddi bir mide yanmasıyla uğraşıyorum."

"Gerçekten mi? Her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin," diyor endişeli bir sesle ve yatağın benim tarafıma gelip oturuyor.

"Bu mide ekşimesi, Eli. Kulaklarım kanıyor gibi değil."

"Peki, bir şeye ihtiyacın var mı?" Arkama bakıyor. "Mide ekşimesinin ilk üç aylık dönemde sizi nasıl zorlayabileceğini okudum ve

İkincisi. Kendini yastıklara yaslamalısın. Ayrıca, hiç yoğurdun var mı? Yardımı olabilir. Ya da şekersiz sakız. Gidip getirmemi ister misin? Köşede hala açık olan bir market var. İstersen oraya koşabilirim."

Elimi koluna koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, sorun değil, gerçekten. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet, ama teşekkür ederim. Yorgun olmalısınız."

Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Adrenalin beni hâlâ etkiliyor. Bu gece tam bir savaştı."

"Bunu gördüm. Galibiyet için tebrikler. Wild Card'ı kazanmak için açık ara favorisiniz."

"Üç maç sonra öğreneceğiz." Derin bir nefes alır. "Lanet olası bir yıl oldu. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama bitmesine hazırım. Keşke kupayı kazanıp Banff'a gidebilsek. Rahatlamaya ihtiyacım var."

"Kupayı kazanmak için uzun bir yolculuğa çıktınız. İki ay süren playoff sürecini unuttunuz mu?"

"Hatırlatma bana," diye inliyor. "Önümüzde uzun bir yol var ama buna değecek." Spor çantasını yatağın üzerine kaldırıyor ve "Artık uyandığına göre hediyeni istiyor musun?" diye soruyor.

"Ah, tabii ki."

Kıkırdıyor. "Tamam ve unutmayın, tam olarak tavşan boku değil, ama çok daha iyi değil."

"Beklentiler tüm zamanların en düşük seviyesinde." Ellerimi önümde tutuyorum Ben.

Çantasının fermuarını açıyor, içine uzanıyor ve sonra ellerime bir şey koyuyor. Aşağıya baktığımda bir çikolata görüyorum, ama herhangi bir çikolata değil, sınırlı sayıda üretilen tarçınlı çörek aromalı bir Snickers çikolata.

"İyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama otelin hediyelik eşya dükkanından kendime bir Gatorade alırken bunu gördüm ve denemeniz gerektiğini düşündüm. Umarım gerçekten iyidir."

"Çok düşüncelisin," diyorum öne doğru eğilip kollarımı ona doladığımda. Kollarından biri sırtıma gidiyor ve ben onu sıktağımda o da aynısını yapıyor. Kısa sürüyor ve sarılmanın kesinlikle romantik bir yanı yok, ama o an için, avuç içi sırtıma uzandığında ve taze sabun kokusu alanıma dolduğunda, ben

bir farkındalık hissettim. Onu doğum gününde barda ilk gördüğümde yaşadığım farkındalığın aynısı. Bu erkeksi, çekici, harika kokan adam benimle konuşuyordu. Artık benimle sadece konuşmuyor, bana hediyeler veriyordu çünkü onu gördüğünde beni düşünmüştü.

Çok nazik.

Çok

çılginca.

Bu hiç beklemediğim bir şey, bu yüzden uzaklaştığımda, boğazımı sıkmaya başlayan ezici bir duygu hissediyorum.

Ağlama.

Lütfen ağlama.

Bir çikolata yüzünden değil. Zaten kendimi yeterince küçük düşürdüm. Kendine hakim ol.

Ama ona baktığımda ve gözlerimiz kilitlendiğinde, bunun olmasını engellememin hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

Gözlerim doluyor ve hemen elimi avuçlarının içine alıyor.

"Ağlama. Bu gerçekten sadece aptalca bir jest. Duygusallaşacak bir şey yok."

"Çok ... geç," diyorum elimi yüzümün önünde sallarken. "Tanrım, bu çok utanç verici. Gerçekten kontrol edemiyorum."

Diğer elini yüzüme götürüyor ve yanaklarımdan süzülen yaşları nazikçe siliyor.

"Özür dilerim. Bunun senin için rahatsız edici olduğunu biliyorum." "Sorun değil," diyor.

İşleri daha da garip hale getirmemek için çikolatayı elime alıp "Denemek ister misin?" diye sordum.

"Şu anda mı?"

"İkimiz de uyanığız. Neden olmasın?"

Şirin bir şekilde omuz silkiyor. "Elbette. Ama bunu benimle paylaşman gerekiyormuş gibi hissetme."

"Burada yatağымda oturup, kendimi her zamankinden daha şişkin hissederken, senin önünde şekerleme yemene izin vermeyeceğim." Ambalajı yırtıp açıyorum ve kokluyorum. Koku beni irkiltiyor. "Belki tadı kokusundan daha iyidir."

"Kötü kokuyor mu?" Ona uzattım ve kokladı. "Tanrım, hiç iştah açıcı kokmuyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum, ama öğrenmenin tek bir yolu var." İkimiz için de bir parça kopardım. Ona kendi parçasını uzatıyorum, ben de kendiminkini. "Play-off'lara içelim."

Paralarımızı birbirine tokuşturduktan sonra ikimiz de ağızımıza attık.

iğniyorum.

iğniyor.

Sonra ikimiz de dehşet içinde birbirimize baktık.

Koşarak tuvalete gidiyorum ve arkamda onu duyarken hemen kusuyorum. öp kutusuna tükürüyor ve sonra yanıma eğılip benim için saçımı tutuyor.

"Tanrım, bu kadar kötü olacağını bilmiyordum. Çok özür dilerim."

Size hemen söyleyeyim, bırakın hokeyin beyaz atlı prensinin önünde kusmayı, tuvalete kusmak bile muhtemelen yapabileceğiniz en az çekici şeydir. Yine de içimde hiçbir şey kalmayana kadar dalga dalga kusarken kendimi durduramıyorum. O da orada oturmuş, her bir parçayı dinliyor. Bir eliyle saçlarını tutmaya devam ederken diğeri eliyle sırtımı hafifçe ovuyor.

"İyi misin?" Başımı sallıyorum ve başımı klozet kapağının üzerine sarkıttığım koluma yaslıyorum. Merak etmeyin, son zamanlardaki mide bulantım yüzünden, tam da bu nedenle her kullanışımdan sonra Lysol mendille siliyorum.

"Evet," diyorum yavaşça kalkıp gözlerimin altını silmeden önce. "şunu söylemek isterim ki, şeker kusmaya değmezdi ve az önce ortaya çıkan sahne normal bir insan tepkisinden ziyade hamilelik tepkisiydi. şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum, yemek konusunda bu kadar dramatik değilim."

"Yani bir şeyin tadı hoşuna gitmediğinde kusmuyor musun?"

"Hayır, normal bir durum değil."

Yavaşça başını sallar. "Bildiğim iyi oldu." Sonra tamamen bana dönüyor ve soruyor: "Gerçekten iyi misin? Yapmak istediğim son şey seni kusturmaktı."

"Biliyorum, hediye de çok düşünceliydi. Sanırım bunun için seni değil Snickers'ı suçlayacağız."

"Bunu alabilirim." Ayağı kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Ağırdan alıyorum, sadece iyi olduğımdan emin oluyorum ve midemin bulandığını hissetmediğimde, diş fırçamı diş macunuyla doldurduğum lavaboya doğru yürüyorum.

O da aynısını yapıyor.

Ve birlikte dişlerimizi fıralıyoruz.

Ve tanıdık geliyor. Sanki bunu en az bir düzine kez yapmışız gibi ama aslında yapmadık. Dişlerimizi hiç birlikte fıralamadık. Banyoda hep sırayla yaptık.

Aynadan ona bakıyorum ve beni incelediğini görüyorum. Bir ağız dolusu diş macununun arasından, "Ne?" diye soruyorum.

Diş fırçasının üzerinden sırtıyor. "Uzun bir yolculuktan eve geldiğimde yaptığım ilk şeyin seni kusturmak olduğuna inanamıyorum. Nasıl bir arkadaşım ben?"

Diş macunumu lavaboya tükürdüm. "Belli ki iyi bir tane değil." Ağzımı çalkalıyorum, o da öyle yapıyor. Diş fırçalarımızı tutucuya yerleştiriyoruz ve sonra ona dönüyorum.

Hormonlar mı yoksa birinin burada olması mı beni ele geçirdi bilmiyorum ama ona doğru bir adım atıyorum ve bir kez daha kollarımı beline doluyorum. Bu sefer o da iki koluyla sarılmama karşılık veriyor ve banyoda birbirimize sarılarak öylece duruyoruz. Ben çekilmeden önce birkaç saniye boyunca.

"Gerçekten çok düşünceliydi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Kusmana neden olduğu için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Pek çok şey midemi bulandırıyor, bunu da listeye ekleyebilirim."

Sonra yanından geçip yatağa döndüm. O da banyoya gidip hazırlanmayı bitiriyor. Telefonunu şarja taktığında gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum.

Yorganın altına giriyor ve yüzünü bana dönüyor. Vücut ısısı yatağı ısıtıyor, bu gerçekten özlediğim bir şey.

"Yorgunsun," diyor.

Başımı salladım. "Uyku beni ele geçiriyor. Hâlâ adrenalın pompalıyor musun?"

"Şu kusma olayıyla ilgili hafif bir gerginlik yaşadım ama sakinleştim. Burada uyumamın senin için sorun olmayacağına emin misin?"

Aynı anda hem başımı sallıyorum hem de esniyorum. "Çok güzel. Yatağı sıcacık ve kızarmış yapıyorsun. Sen yokken ve benimle konuşmazken özlemişim."

"Hey," diyor usulca. "Benimle konuşmayan sendin."

"Sanırım ikimiz de konuşmuyorduk." Yastığıma sarılıyorum. "Ama şimdi konuşuyoruz."

"Öyleyiz." Sonra uzanıp saçımın gevşek bir tutamını kulağımın etrafına itiyor.

Gözlerim tam zamanında onunkilerle birleşiyor. Parmağı şefkatle yanağımda geziniyor ve "İyi geceler Penny" diyor.

Neredeyse nefes nefese, "İyi geceler" diye cevap veriyorum.

Sonra gözlerini kapatıyor ve nabzım hızlanırken beni yüksek bir hisle baş başa bırakıyor.

O dokunuş da neydi öyle? Bunu yapmak istemiş miydi? Sevgi dolu bir dokunuş muydu yoksa kustuğum için acıma dokunuşu muydu?

Hayır. Bebek için buradayız. Sade ve basit.

Başka bir şey yok. Hamilelik beynimin mola verip yatması gerekiyor.

Sabaha her şey yoluna girecek.

"HEY," diyor Eli, saçlarımı dikkatle düzelttiğim banyoya kafasını sokarak. İzin günü, sabah işe gitmem gerektiğinde normalde yapmayacağım bir şeyi yaparak zaman geçirebileceğim anlamına geliyor.

"Hey, sabah pateninden bu kadar erken döneceğinizi düşünmemiştim."

"Bacaklarımızı daha fazla dinlendirmeye çalışıyoruz." Bana başını salladı. "Ne yapıyorsun?"

ne yapıyorsun?"

"Saçımı düzeltiyorum." Ona bir göz attım. "Neden kot giyiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Ne giymeliyim?"

"Bilmiyorum, eşofman mı? Normalde bunu giyersin. Ayak işlerini mi yapacaksın? Profesyonel hokey oyuncularını ayak işi yapar mı? Pacey bundan hiç bahsetmez, o yüzden emin olamıyorum. Senin için her şeyi yapan bir asistanın var mı?"

"Kendi ayak işlerimi kendim yaparım. Ama kot giymemin sebebi bu değil."

Onlara tekrar bakıyorum ve sonra anlayışla başımı sallıyorum. "Ah, yeni bir çift, evin içinde giyiyorum."

Elini alnına bastırıyor. "Neden böylesin?" "Ne gibi?"

"Neden aslında yapmak istediklerim dışında her şeyi yaptığımı varsayıyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Saçımın son bölümlerinden birini düzleştirmek için tararken omuz silkiyorum. "Saçmalıyorum ve çok konuşuyorum. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"İstiyorum." Ağır bir iç geçirdi. "Kot pantolon giyiyorum çünkü seni öğle yemeğine götürebileceğimi umuyordum."

Duraksıyorum ve ona doğru dönüyorum, saçlarım düzleştiricinin içinde. "Beni yemeğe götürmek ister misin?"

"Tabii başka planlarınız yoksa."

"İstemiyorum. Ama neden beni yemeğe götürmek istiyorsun? Bana bir şey mi söylemeniz gerekiyor ve bu haberi çorba ve salata eşliğinde vermek daha iyi bir fikir gibi mi görünüyor? Eğer öyleyse, lütfen bu haberi vermek için beni herkesin içinde dışarı çıkarma. Şu anda ne kadar duygusal olduğumu biliyorsun."

Başı öne düşerken ellerini kalçalarına koyuyor. "Sadece bir arkadaş olarak seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Hepsi bu. Bu isteğin arkasında hiçbir şey yok, sadece bir arkadaşımı yemeğe çıkarmak istiyorum."

"Oh." Kıkırdıyorum ve sonra tekrar aynaya bakıyorum. "Eğer hepsi buysa, tüm bu saçmalıkları yaratmak yerine sadece bununla devam etmeliydin."

"Saçmalayan sendin. Tek kelime etme şansım bile olmadı."

"Eh, dersini almışsın." İşimi bitirdim ve düzleştiriciyi bırakıp ona döndüm. "Hazır. Nereye gidiyoruz?"

"Bu sana bağlı, kusan kişi."

"Hey." Parmağımı ona doğru kaldırdım. "Bana öyle deme. İçime yerleştirdiğin bu spawnın beni hasta etmesi benim suçum değil."

"İçine bir spawn yerleştirmediğime eminim."

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "İçime bir spawn sızdırdı." "Ew, hadi ama."

Yüksek sesle gülüyorum ve yanından geçip şifonyerime doğru ilerliyorum, orada kendime parfüm sıkıp botlarımı giyiyorum. "Ben de kitapçıya gitmeyi planlıyordum. Sence orada da durabilir miyiz?"

"Tabii, Commercial Drive'daki kitapçının hemen köşesinde çok iyi bir şarküteri var."

"Şarküteri eti yiyemem," diyorum.

"Siktir, doğru ya, bir yerde okumuştum. O zaman ne istiyorsun?"

"Çorba," diye cevap veriyorum. "Ve ekmek. Bunu alabilir miyiz?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Çorba ve ekmek, öyle. Mükemmel bir yer biliyorum. Sizin için uygunsa bir Fransız kafesi."

"Çok çekici görünüyor. Ben de varım." Ana yaşam alanına giriyorum ve sandalyemin arkasına asılı kahverengi deri ceketimi alıp fermuarını çekiyorum. Eli girişte duruyor, duvara yaslanmış, bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum. Saçlarımı yakamdan kabartırken soruyorum.

"Çok tatlı görünüyorsun."

Siyah kotuma, kahverengi botlarıma ve artık örtülü olan beyaz kazağıma hızlıca bakıyorum. "Bu ev hakkında yazılacak bir şey değil."

"Sadece iltifatı kabul et, Penny."

Yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. O haklı. Yapmalıyım.

"Teşekkür ederim." Ve sadece ona doğru bir tane atmak için, "Sen, uh, her zaman güzel görünüyorsun." diyorum.

Kıkırdıyor ve bana doğru yürüyüp kolunu omuzlarıma dolayarak başını sallıyor. "Hadi, gidelim."

"ARAMAK İSTEDİĞİN BİR ŞEY VARSA, GİDİP İNCELEYEBİLİRSİN. Beni takip etmene gerek yok," diyorum kitapçıya girdiğimizde.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Emin misin? Çünkü ben sadece hamilelik kitaplarına bakacağım. Bilirsin, sıkıcı şeyler."

"Harika, ben de seninle bakarım."

Tam olarak istediğim bu değildi ama ilgilendiği için hakkını vermeliyim. Romantik olarak bağlı olmayan kaç babanın bir kitapçının hamilelik bölümüne heyecanla girip inceleyeceğinden emin değilim.

"Aramanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor benimle yan yana yürürken.

"Pek sayılmaz. Sadece günlük gibi bir şey arıyorum."

"Ne tür bir günlük?"

"Hamileliğim boyunca hissettiklerimi ve bunun gibi şeyleri yazabileceğim bir tane. Annem hem bana hem de Pacey'e hamileyken bir tane tutmuş. Gerçi o sadece bir defter kullanıyordu. Piyasada size rehberlik eden bazı kitaplar olduğunu biliyorum. Yani, bilirsiniz, sadece bunu arıyorum."

"Bu çok güzel. Annenin sana hamile olduğu zamandan kalma seninki de var mı?"

"Evet, var. Liseden mezun olduğumda bana vermişti. İncelemekten gerçekten keyif almıştım, bu yüzden çocuğumuz için de bir tane olmasının iyi olacağını düşündüm."

"Bu çok hoş." Bir saniye sessiz kaldı. "Ailene söyledin mi?"

Hamilelik bölümünün köşesini dönerken başımı sallıyorum. "Açıkçası bu haberi onlara nasıl vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ne diyeceklerini bilmiyorum. Babamın hiç seks yapmadığını varsaydığından ve aklında öyle kalmasını istediğinden eminim."

"Onlara birlikte söylemek ister misin? Böylece her şey yolunda gitmezse sırtınızı yaslayacağınız biri olur."

"İyi gitmeyeceğini biliyorum. Annemle babamı seviyorum ama düğün yapmadan büyükanne ve büyükbaba olmayı beklediklerini sanmıyorum. Pek çok konuda oldukça soğukkanlılar ama sanırım bu onlar için kabullenmesi zor bir durum olabilir."

"Her iki durumda da senin yanında olacağım. En başından beri söylediğimiz gibi, bu hamilelik senin tek başına omuzlayacağın bir şey değil. Bu işte beraberiz. Onlara söylemek istediğin zaman bana haber ver, ben de yanında olacağım."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor, teşekkür ederim."

"Elbette." Kitap yığınının göz atıyor ve raftan bir tane çekiyor. "*Hamile İnsanlar için Büyük Şişko Aktivite Kitabı*." Eğlenceli görünüyor. Kitabı çevirip açıyor ve gülmeye başlıyor. "Oh, bu çok güzel. Bak, hamileyken seni rahatsız eden insanların resimlerini çizebiliyorsun."

"Büyüleyici değil mi?"

"Ooo, ve sınavları var."

"Uh, bu gerçekten aradığım şey gibi görünmüyor."

"Ben ikna oldum," diyor rafa yaslanıp kitabı karıştırırken.

"Kendin için mi satıyorsun?" "Evet."

"Ama hamile değilsin."

"Değil miyim?" diye soruyor, karnına bakarak. "Emin misin?"

Karnını okşuyorum, kaya gibi sert karnını ve sertçe yutkunuyorum. Vay canına, hatırladığımdan çok daha sertmiş. Doğum gününde sarkık olduğundan değil ama oldukça düz bir karnı var. "Ah, hayır ... orada bebek yok."

"Tuhaf, hamile olduğumu sanıyordum."

"Kes şunu." Bu sefer onu dürtüyorum, bu da onu güldürüyor. "O hamilelik kitabına ihtiyacın yok."

"Evet, öyle. Çocuğu taşıyor olabilirim ama yine de bir şeyler deneyimliyorum. Artı, eğlenceli olacak. Otel odamda tek başımayken yapabileceğim bir şey. Ya da senin işinin bitmesini beklerken."

Banyo. Bu arada, çok uzun zamanınızı alıyor. Benim evimde olsaydık, kendi banyolarımız olurdu ve bu bir sorun olmazdı."

"Senin yerinde olsam rahat edemezdim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden?" "Büyük bir yer."

"İki yatak odalı bir ev. Ben olsam büyük demezdim. Diğerlerinin sahip olduğu bazı yerleri görmelisin. Benim dairem inanılmaz mütevazı."

"Ve şömine benimle alay ederdi, sürekli burası senin seks yaptığın yer, burası senin hamile kaldığın yer diye bağırırdı."

"Sence şöminenin önünde miydi? Ben yatağında olduğunu sanıyordum." "Neden yatakta olduğunu düşündün?"

"Şey"-kitabı kolunun altına sıkıştırdı-"birincisi, şöminenin önüne fazla girmedik. Hatırlarsan, oradan duvara doğru gittik, sen önce geldin, ben de hemen arkasından geldim."

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakarken yanaklarım hemen ısınıyor.

"Ondan sonra yatak odama gittik ve senin deyimle sana çakıldım. Çok sert vurduğumu söylemiştin. Prezervatif bu yüzden kırıldı."

"Ben söylemedim." Sesimi alçaltıp fısıldıyorum, "Ben öyle demedim."

"Aynı şekilde söyledin. O yüzden şömineden olduğunu sanmıyorum. Şömineydi.

kesinlikle yatak. En büyük orgazmı da orada yaşadın."

Yanaklarım şu anda o kadar sıcak ki üzerlerinde yumurta kızartabilirmişsiniz gibi hissediyorum. Sadece utançtan değil, aynı zamanda Eli'nin içimde nabız gibi atan görüntüsü de beynimde dolaşıyor. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri ihtiyacım olduğunu ya da istediğimi düşünmediğim garip bir nabız, bir farkındalık, bir özlem var bacaklarımın arasında.

Ama orada duruyor, bana o geceyi, yaşadığım en iyi seksi hatırlatıyor. Güçlü vücudunun verdiği his, kontrolü ele alması, benden bir şeyler talep etmesi ama aynı zamanda ihtiyaçlarımın karşılandığından emin olması. Uzun, sert boyunun avucumun içindeki hissi. Ne kadar yumuşak ama sertti. Elimi taşaklarına doğru kaydırduğımda dişlerinin dudağının üzerinde gezinmesi. Ya da yavaşça içime girmesi, boyutuna alışmama izin vermesi ama sonra tamamen içine girdiğinde hiç acımaması. Vuruş üstüne vuruş.

Aramızda boncuk boncuk ter vardı.

Ellerinin kalçalarındaki kavrayışı, zevkli bir acı noktasına kadar girintili.

Göğsünden gelen o lezzetli inilti ... "İyi misin?"

"Ha?" Gözlerim onunkilere kayarak soruyorum. Aman Tanrım, ne zamandır hayal kuruyordum?

"Yüzün kızarmış. Biraz su ister misin?" "Su mu?"

Mırıldanıyorum.

"Evet." Gözlerimin içine bakmak için dizlerinden eğilirken gözleri endişeyle büyüyor. Eli omzuma düşüyor ve içimde bir şehvet şimşeği çakıyor gibi hissediyorum.

Hemen uzaklaşıyorum. "Kendi suyumu kendim alabilirim. Hemen dönerim. Burada kal. Gelip beni alma."

"Penny, bekle, neler oluyor?"

"Sadece işemem gerekiyor. Bu konuda bana yardım edemezsin, o yüzden olduğun yerde kal." "Ama suya ihtiyacın var mı?" diye sesleniyor.

Arkamdan el sallıyorum. "Ben iyiyim." Ve tuvalete doğru yola çıkıyorum, telefonumu çıkarıp kendimi bir kabine kilitliyorum. Blakely'ye hızlıca bir mesaj gönderiyorum çünkü bana bir şeyler oluyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

SOS! Az önce bana bir şey oldu.

Birkaç saniye içinde Blakely'nin adı ekranda kaymaya başladı. "Alo?"

"İyi misin? Neler oluyor?"

Sessizce konuşarak, "Kitapçının tuvaletindeyim" dedim. "Ne yapıyorsun orada?"

"Eli'dan saklanmak."

"Ohh-kay. Neden Eli'dan saklanıyorsun?"

"Çünkü başıma çok tuhaf bir şey geldi ve kendimi toparlamaya çalışırken onun yanında olmak istemedim."

"Tanrım, bir çeşit akıntı mıydı? Pantolon getirmemi ister misin?"

"Ne? Hayır. İğrenç, Blakley."

"Kızım, eğer bunun iğrenç olduğunu düşünüyorsan, bekle. Kız kardeşim hamileyken içinden bir sürü şey çıkardı. Akıntı senin endişelerinin en küçüğü. Küçük bir akıntıyı mutlulukla karşılamalısın."

"Lütfen deşarj demeyi keser misin? Öyle bir şey olmadı. Daha çok tüm vücutta bir reaksiyon oldu."

"Kurdeşen mi? Son birkaç saat içinde ne yedin? Arıya mı bastın? Ailemin köpeği bir keresinde arıya basmış ve korkunç bir tepki vermişti."

Sabahın üçünde onu acil veterinere götürmek zorunda kaldılar çünkü kaşınmayı bırakmıyordu. Kesinlikle korkunç. Dilin şişiyor mu? Sesin normal geliyor."

"Aman Tanrım, şimdi Eli'nin bana bir şey anlatmaya çalışırken nasıl hissettiğini anlıyorum. Bir saniyeliğine konuşmayı kes ve sana neler olduğunu anlatmama izin ver."

"Tamam, iyi, konuşacaksın ama çabuk ol. Burada diken üstündeyim."

"Eli ile kitapçıdayım. Beni yemeğe davet etti-" "Gerçekten mi? Randevu gibi mi?"

"Hayır, arkadaş olarak. Unutma, oraya gitmiyoruz."

"Doğru, doğru. Tamam, devam edin."

"Benim için bir hamilelik günlüğü arıyorduk ve bir şekilde bebeğe nerede hamile kaldığımız konusuna girdik. Ve sonra, bu sıcaklık dalgası beni vurdu, ardından o gecenin canlı, yani ... *canlı* görüntüleri geldi. Ve bir anda nefes nefese kalmış, muhtaç ve azgın bir hale gelmişim. Çok kötüydü. Sonra yüzünde son derece endişeli bir ifadeyle göz hizama kadar eğildi. Çok utanç vericiydi."

"Aman Tanrım, ona tam orada, bir kavun nasıl doğurulur kitaplarının önünde fantezi kurduğunu mu söyledin?"

"Yüce Tanrım, hayır! Delirdin mi sen? Ona işlemem gerektiğini söyledim ve kaçtım." "Akıllıca bir hareket."

"Kız kardeşiniz hiç böyle bir şey yaşadı mı? Haftalardır penis ya da herhangi bir sevgi düşüncesinden o kadar iğreniyordum ki, şu anda bir penis artık o kadar da itici gelmiyor."

"Penislerin şefkat sunduğunu mu söylüyorsunuz? Çünkü kiminle birlikte olduğunuza bağlı olarak daha çok bir vuruş gibi, ama şefkat? Penisin deri kılıfının içinde öyle bir kemik yok."

Bir an sessiz kaldım ve sonra "Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum" dedim. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Bana sadece kız kardeşinizin böyle bir şey yaşayıp yaşamadığını ya da doktorumla konuşmam gerekip gerekmediğini söyleyin."

Blakely, sesi imalarla dolu bir şekilde, "Evet, öyle," diyor. "Ve açıkçası, bunun senin başına gelmesini bekliyor ve umuyordum."

"Bana ne olacak?"

"Azgınlık evresi. Herkesin başına gelmez, ancak ikinci üç aylık dönem geldiğinde libidonuz tavan yapar ve garanti ederim ki bir ambalajın açılma sesini duyduğunuzda meme uçlarınız sertleşir ve bunun bir prezervatif olduğunu düşünürsünüz. Eğlenceli bir dünyanın içindesiniz. Özellikle Eli ile aynı yatağı paylaşmak. . oooo, işte burada para kazanacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seks isteyeceksin, hem de çok. Eli'nin bu konuda iyi olduğu açık, o yüzden tadını çıkar.

o."

"Sana söyledim, bunu yapmayacağız."

"Tamam." Kıkırdıyor.

"Ben ciddiylim."

"Evet, elbette, öyle olduğunu biliyorum. Bir ya da iki hafta içinde benimle konuş ve Hala geçerli olup olmadığını bilmek için. Çünkü zaten bu canlı düşüncelere sahipsen, daha da kötüleşecek. Ve Eli senden hoşlanıyor. Eğer bir şey olursa, siz ikiniz karşılıksız seks yapabilirsiniz. O sana yardım eder. Sen de ona destek olursun. Bu bir kazan-kazan."

"Böyle bir şey olmayacak. Takılmayacağız. Bu yasak."

Dudakları hep böyle dolgun muydu?

Hayır... dudaklarını, pazularını ya da parmaklarımı içinde kaybetmek isteyeceğim kadar dolgun görünen saçlarını düşünmüyoruz. Boxer külotlarını, boxer külotlarının altında ne olduğunu ve söz konusu boxer külotları çıkarıldığında neler yapılabileceğini de düşünmüyoruz. Cidden, Penny. Kendine gel.

Başımı sallıyorum ve menüme bakıyorum. Yemek, yemek istiyorsun.

Onu değil.

Yemek.

"Fransız soğan çorbası sever misin?" Eli soruyor. "Burası inanılmazdır."

Soğan.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Dilimin üzerinde oturup çürüyecek kocaman bir soğana ihtiyacım var çünkü hiçbir şey çürümüş bir soğan kadar ruh hali dağıtıcı olamaz.

"Ben alırım," diye neredeyse ıglık atarak Eli'ı korkutup sandalyesine geri oturtuyorum. Boğazımı temizleyerek sakince "Fransız soğan orbası kulağa hoş geliyor" diyorum. Yavaşça menümü yere bırakıyorum ve bir yudum almak için suyumı elime alıyorum.

Meraklı gözlerle beni inceleyen Eli soruyor: "İyi misin? Kitapçıdan beri biraz gerginsin."

"Bana günde onlarca kez iyi olup olmadığımı sormak zorunda olduğunun farkında mısın?" "ünkü iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Şuna ne dersin? Aksi söylenmedikçe iyi olduğumu varsayacaksın."

Tam o sırada sunucu geldi ve Eli, bir beyefendi olarak, her birimiz için çorba, ekmek sepeti ve salata sipariş etti. Sunucu tabii ki bir selfie istiyor - Eli nazikçe bunu yerine getiriyor - ve sonra siparişimizi alıp gidiyor.

Kulak misafiri olmadığında Eli alçak sesle konuşuyor ve "İyi olduğundan emin olmak benim görevim, o yüzden soruyorsam önemsedğim için soruyorum." diyor. Göz kırıyor. "Bununla başa ık."

"Bununla başa çıkmak mı?"

"Evet." Sırıtır. "Şimdi söyle bana, hamilelik günlüklerimizi birlikte dolduracağımız için heyecanlı mısın?"

Su bardağımı masanın üzerinde çeviriyorum ve başımı sallıyorum. "Senin de bir tane aldığına inanamıyorum."

"Tüm deneyimi yaşamak istiyorum."

"Oh, şimdi mi?" Gülümsüyorum. "O zaman bu, stimölasyon makinesini alt takımınıza bağlamamız ve doğumun nasıl bir his olacağını canlandırmamız gerektiği anlamına mı geliyor? Bunu yapan pek çok influencer çift gördüm. Eğlenceli görünüyor."

Omuz silkiyor. "Eğer istersen. Benim acı eşiğim oldukça yüksektir." "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Ciddiyim," diyor, sesi tamamen ciddi. "Bir keresinde ayak bileğimde yırtık bir bağla maça ıktım. Hemen hemen her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Şöyle söyleyeyim Penny. Benim ocuğumu taşıyorsun, bu da benden ne istersen yapacağım anlamına geliyor. Eğer bu, senin yaşadıklarının bir parçasını yaşayabilmem için aletime bir stimölasyon makinesi bağlamak anlamına geliyorsa, tamam, yaparım. Karnıma bir karpuz bağlamak ve bana evdeki günlük aktiviteleri yaptırmak istiyorsanız, o zaman da sorun değil. Ne istersen onu alırsın."

"Bu kadar uyumlu olman sinir bozucu."

Yüksek sesle gülüyor. "Özür dilerim, biraz daha uyumsuz olmamı ister miydiniz?"

"Hayır, çünkü o zaman bu beni daha çok sinirlendirir."

"Dürüst olmana sevindim." Su bardağını kaldırıyor. "Bana senin hakkında bilmediğim başka bir şey söyle."

Biraz düşündüm ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Üniversitede bir hamilelik korkusu yaşadım. Ve bunun beni nasıl gösterdiğini biliyorum."

"Bu seni hiçbir şeye benzetmiyor. Bu dünyada çok boktan bir çifte standart var. Bir erkek seks yaparsa erkektir ama bir kız seks yaparsa hor görülür. Bunun değişmesi gerek. Normal cinsel ihtiyaçları olan bir insan olduğunuz için özür dilemeyin."

Yorumu beni şaşırtmadı. Eli herkesi destekleyen bir adam gibi görünüyor. İyi ahlaklı, açık ve dürüst bir adam. Ama sesindeki ciddiyet ve sinirlilik beni şaşırttı. Sanki bıkmış ve olumsuz konuşmalara daha fazla katlanamıyor gibi.

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım. Hamilelik korkusu. Jamie adında bir çocukla çıkıyordum. Tıbbi hazırlanıyordu ve çok odaklanmıştı ama aynı zamanda çok tatlıydı. Yoğun programında bana zaman ayırdı, ki bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Bir yıldan biraz fazla bir süre çıkmıştık ki adet dönemimi kaçırdığımı düşündüm. Tabii ki çok korkmuştum çünkü üniversitede ikinci sınıftaydık ve o dönemde bebek sahibi olmak pek de ideal bir durum değildi. Ona söylediğimde hemen, gözünü bile kırpmadan kürtaj olmamı söyledi. Bunu talep etti. Henüz hamile olup olmadığımı bile bilmiyordum. Sadece elimi tutmasını ve beni test yaptırmak için markete götürmesini umuyordum. Ama yüzüme bile bakmadı. Kalktı ve gitti. Test yaptırmadım çünkü doğru çıkacağı konusunda çok gergindim ve üç gün sonra regl oldum. Ona söylediğimde beni kucaklamaya çalıştı ama onunla ilişkiyi bitirdim. Hayatımın korkutucu bir döneminde beni terk etti. Bunun için onu affedemedim."

"Vay canına." Eli elini ağzına götürdü. "Ne lanet bir alet." Sonra gözleri yumuşuyor ve şöyle diyor: "Başına gelenler için üzgünüm. Hiçbir kadın böyle düşüncesiz bir muameleyi hak etmez, özellikle de böyle hassas ve bilgisiz bir zamanda. Ezik nerede şimdi?"

"Sanırım Pennsylvania'da bir yerlerde aile hekimliği yapıyor. Son gördüğümde hâlâ bekârdı."

Eli alaycı bir tavırla, "Şok edici," diyor.

"Ben hâlâ bekâрім. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Bekar değilsin. Bana sahipsin, bebeğim." Göz kırıyor ve kalbim oldukça dağınık bir takla atıyor.

"Biz bir şey değiliz, Eli."

"Hayır, ama hâlâ bana sahipsin ve önemli olan da bu."

Tam o sırada çorbamız, salatamız ve ekmeğimiz getiriliyor. Eli çok hoş bir sırtışla sunucuya teşekkür ediyor ve ardından çorbanın üstündeki krutonları parçalamak için kaşığına eline alıyor.

"Benimle bir şey paylaşacak mısın?" diye sordum.

Çorbasından bir kaşık alıyor, üzerine üflüyor ve sonra bir lokma alıyor. Kaşığına tekrar kasesine daldırdığında, "Annem vefat ettiğinde, kuzeni Marge'ın yanına gönderildim. Onun da üç çocuğu vardı, hepsi de kızdı. Annesini yeni kaybetmiş on iki yaşında bir çocuk olan bana güvenmedikleri için ahırlarında benim için bir oda yaptılar. Yalıtımlıydı, bu yüzden kışın donmuyordum ama yalnızdım. Annem beni dokuz yaşındayken hokeye başlatmıştı ve işinde çok kazanmasa da bir şekilde hokey oynamamı sağlamıştı. Yeni patenlerim, ekipmanlarım vardı. Her şeyi. Annemi kaybettiğim gibi hokeyi de kaybedeceğimi düşündüm. Bok gibiydi. Ama ev işleri yaparak buz zamanı için para kazandım. Erken kalkıp hayvanları besliyor, ineklere yardım ediyor, antrenmanlardan ve okuldan sonra Tobias'a ihtiyacı olan her konuda yardım ediyordum. Çok şey öğrendim ama sevilmedim. Bana karşı hiç sevgi gösterilmedi ve sadece hokey izlemek için ahırıma gittiğim birçok gece oldu. Çalış, yaşa."

Bana baktığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Kahretsin," diyor sandalyesini masanın etrafında hareket ettirirken. Elimi tutuyor ve başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor. "Bunu seni ağlatmak için söylemedim. Sadece terk edilmiş hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bildiğimi bilmeni istedim."

"Ama bu çok korkunç. Altı yıl boyunca çok yalnızdın. Bu senin için ne kadar adil?"

"Değildi ama bana verilen el buydu. Hokey oynadım ve çiftlikteki sıkı çalışma beni bugün olduğum adam haline getirdi. Kötü davranmadılar-"

"Cinsel bir avcı olmandan korktukları için seni bir ahırda tek başına yaşatmak kötü niyetli bir davranış Eli."

"Sanırım bir bakıma öyle. Ama beni hiç incitmediler. Noel'i onlarla geçirdim. Bana basit hediyeler aldılar, ama onlar daha çok

Her şeyden çok koruyucu aile. Onları çok az tanıyordum ve istemedikleri bir duruma sokuldular."

"Ama böyle bir durumla karşılaştığında öne çıkıyorsun." Aklıma Eli'nin on iki yaşındaki, parlak mavi-yeşil gözlü, sadece kendisini sevecek birini arayan hali geliyor ve bu beni ikiye bölüyor. Ne yaptığımı anlayamadan kollarımı ona doluyor ve yüzümü göğsüne gömüp sıkıca sarılıyorum. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Kafamdaki tüm saçmalıkları çözmeme yardımcı olması için bir terapistle bir sürü para ödüyorum. Ama merhametini takdir ediyorum."

Onu hâlâ sıkıca tutuyorum, hemen bırakabileceğimden emin değilim.

Sırtımı usulca okşarken, "Penny, gerçekten sorun yok. Ben iyiyim."

"Emin misin?" Sesim titrek çıkıyor ve burnumdan sümük damlıyor.

"Evet." Kıkırdıyor. "Eminim."

Elimi çektiğimde peçeteme uzanıyorum ve hızla burnumu kuruluyorum. Eli'nin eli her zamanki koruyuculuğuyla sırtımda duruyor. "Bundan sonra gidip dondurma yemeye ne dersin?"

Başımı salladım. "Bu hoşuma gider."

Evde Eli'nin karşısında otururken "DUR, para için çıplak kadın çizmedin," diyorum. Dükkândan dondurma alıp sundae yapmaya karar verdik. Blakely'ye söylemeyeceğim çünkü bunun onu aldatmak sayılacağına inanıyorum.

"Elbette. Paraya ihtiyacım vardı. Hokey pahalıydı, bu yüzden para kazanmak için her şeyi yaptım."

"Çizim konusunda iyi misin?"

"Sikeyim hayır." Başını sallıyor. "Ama okulumdaki çocukları benim çizimlerime ihtiyaçları olduğuna ikna ettim. Tanesi on dolara gitti."

"On dolar mı? Muhtemelen kendilerinin de yapabileceği başka birinin çizimi için mi?"

"Evet. Benim imzam sivri meme uçlarıydı. Erkekler onlara bayılırdı. Her kızın gerçekten sivri meme uçları vardı ve bu benim işime yaradı. O şeylerden yaklaşık beş bin dolar kazandım."

"Bekle, ne? Beş bin dolar mı? Bu da demek oluyor ki beş yüz tane sivri meme resmi çizmek zorunda kaldın. Ne zaman vaktin oldu?"

"Zaman yarattım. Neyse ki okul bana kolay geldi, bu yüzden saatlerce ders çalışmak zorunda kalmadım. Ahırda yalnız kaldığımda çizmeye başlıyordum. Çok fazla kopya çekerdim ve bazen farklı varyasyonlar yapardım, ama evet, benim için harika bir para kazanma aracıydı. Hokey kariyerimi destekledikleri için okulumdaki azgın çocuklara teşekkür borçluyum."

"Hiç özel istek aldınız mı?"

Sırıttırıyor. "Birkaç tane aldım ama bildiklerimden çok uzaklaşmadım."

"Marge ya da Tobias parayı nereden bulduğunuzu hiç sordu mu?"

"Pek sayılmaz. Çok dikkat etmediler. Parayı yeni teçhizat ve arabaya ihtiyacım olduğunda beni bırakan insanların benzini için kullandım. Bunun gibi basit şeyler."

"Hiç kendiniz için fotoğraf sakladınız mı?"

Kaşık dolusu naneli çikolatalı dondurmasını kaldırıyor. "Birkaç tane." Kıkırdayarak soruyorum, "Onları çizerken hiç ereksiyon oldun mu?"

Bu sefer gülüyor ve başını sallıyor. "Birkaç kez."

"Vay canına, sadece vay canına." Ağzımı peçeteyle sildim. "Senin erotik bir sanatçı olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Bir şekilde hayatınızı kazanmak zorundasınız. Neyse ki ben kendi alanımı buldum ve onunla koştum."

"İş modelinizi kopyalamaya çalışan oldu mu hiç?"

"Ah, evet. Beni küçümsemeye çalışan bir adam vardı ama onun işleri benimkiler kadar iyi değildi. Resim dersinde gölgelendirmeyi öğrendim ve bunu kendi avantajıma kullandım."

"Hala çiziyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse, çizseydim de sadece üstsüz kadınlar çizerdim çünkü nasıl çizileceğini bildiğim tek şey bu. O zaman neye benzerim? Buz zamanı için para kazanmaya çalışan birine değil. Sadece yirmi sekiz yaşında bir sürüngen gibi görünürüm."

"Bu konuda haklısın. Oh, seni otobüste resim yaparken yakalasalar çocukların ne diyeceğini hayal edebiliyorum."

"Bunu düşünmeyelim bile." Üç büyük kaşık aldığı dondurmasının son lokmasını da bitirdi. Yargılamak için burada değilim ama çok fazla dondurmaydı ve hiç sorun çıkarmadan yedi. "Hiç penis çizme dünyasına adım attın mı?"

"Sadece rastgele bir kişinin not defterindeki temel siluet - kelime oyunu yapmıyorum - onlarla dalga geçmek için."

"Okulda baş belası mıydın?"

"Değişir. Sınıf ve okul söz konusu olduğunda saygılı bir öğrenciydim. Asla başımı belaya sokmak istemezdim ve daha iyi bir not için öğretmenimin kışını öpebileceğimi bilseydim, bunu yapardım. Ama arkadaşlarımla yanında biraz baş belasıydım. Pacey'e şaka yaparken çok eğlenirdim, bu yüzden arkadaşlarımla da sınırlarını bozmanın yollarını bulurdum. Tam bir baş belasıydım."

"Ah, buraya geldiğimden beri yaşadığım hafif işkence gibi mi?"

"Aynen öyle." Ona gülümsüyorum. "Ve hafif kelimesini kullanmanı takdir ediyorum çünkü dürüst olalım, sana yaptığım şeylerin yarısı yapabileceğim şeylerin yanında deveye kulak bile değil."

"Oh? Bana yapmak istediğin şakalar mı var?"

"Yapabileceğim şeyler var, ama aynı zamanda akıllı bir kadını ve muhtemelen içinde intikamcı bir taraf olduğunu biliyorum. Şakalarımla cevapsız kalmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Misilleme yapardın."

"Misilleme yapacağımdan emin olabilirsin. Ve ne zaman, nasıl olacağını bilemezsin."

"Tam da bu yüzden oraya gitmiyorum. Bebek çipi olayının yanı sıra, kendime engel olamadım. Çok kolaydı. Ayrıca, gülmeye ihtiyacım vardı."

"Gününüzün daha parlak geçmesine yardımcı olabildiğime sevindim."

"Sen yaptın. Bazı zor günler oldu, bu yüzden bu kesinlikle parlak bir gündü."

"Zor günlerden bahsederken, konuşmadığımız zamanlardan mı bahsediyorsun?"

"Hepsi," diyorum dalgın bir şekilde kaşığı kâsemin içinde döndürürken. "Hamile olduğumu öğrenmem, sana ve Pacey'e söylemem ve bunun sonuçları. Yaşadığımız garip dönem ve tabii ki Remi'yle aranızdaki kavga ve bunun sonuçları." Derin bir iç geçirdim. "İstemedim bir roller coaster'a atlamışım gibi hissediyorum. Ama bugün çok yardımcı oldu. Bugün uzun zamandır geçirdiğim en iyi günlerden biri oldu, bu yüzden teşekkür ederim."

"Oldukça harika bir gündü." O da bana gülümsüyor. "Şimdi, nasıl bitirelim?"

"Belki biraz *Ozark* izleriz?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Masadan kalkıyor ve kâsemi alıyor. "Ben temizlerim. Sen pijamalarını giy, ben de seninle *Ozark* yemek için burada buluşayım."

Sonra elinde kaselerimizle mutfağa giriyor ve beni sıcak ve demir atmış hissettiriyor. Ve son bir ay gibi çılgın bir dönemden sonra, bu iyi bir his.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

ELI

"Penny?" Fısıldıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor koluma karşı. "Uyuyakalmışsın."

"Mmm," diye cevap veriyor ama hareket etmiyor.

Ne zaman olduğunu söyleyemem, muhtemelen gösteriden yirmi dakika sonra, ama başını yavaşça omzuma indirdi ve vücudu gevşedi. Baktım ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm ve onu uyandıracak gücü kendimde bulamadım. Ama artık gösteri bittiğine göre, bütün gece burada kalmak istemeyecektir. Bu sadece sabahları acı çekmesine neden olur ve vücudunun geçirdiği tüm değişikliklerden dolayı ağrıyor olması gerektiğini biliyorum.

Onu rahatsız etmek istemediğimden, onu elime alana kadar ikimizin vücudunda da dikkatlice manevralar yapıyorum, kanepeden kalkarken onu bir bebek gibi taşıyorum. Onu kaldırmak hiçbir şey hissettirmiyor ve ışıkları kapatırken onu dikkatlice yatak odasına götürüyorum. Pijamalarını giydiğinde dişlerini fırçalamıştı bile.

Elimden gelen tüm ustalıkla onu nazıkçe yatağa yatırıyorum ve ardından battaniyeleri açarak üzerini örtüyorum. Yataktaki pozisyonundan kımıldamıyor. Tamamen ve tamamen kendinden geçmiş bir halde, dinlenmeye ihtiyacı olan birinin tasviri gibi.

Sarı saçları yastık kılıfının krem rengi ipeğine yayılıyor ve pembe-kırmızı dudakları nefes alırken hafifçe aralanıyor.

Makyajsız ve tamamen doğal haliyle şimdiye kadar tanıdığım en muhteşem kadın. Doğum gününden beri aklımdan çıkaramadığım yumuşak hatlara sahip gerçek bir güzellik. Çünkü şimdi onu tanımaya başladığım için, kendimi açıldığımı, ona daha fazlasını anlatmak istediğimi, onun bana daha fazlasını anlatmasını istediğimi hissediyorum. Çocukluğunu bilmek istiyorum, sadece Pacey'nin kız kardeşi olarak değil, o zamanlar nasıl bir kız olduğunu da. Aptalca şeyler söylediğimde güldüğünü duymak ve imalı bir şey söylediğimde yanaklarının kızardığını görmek istiyorum.

Cazibesine, alaycılığına, saçlarını omzunun üzerinden hafifçe savuruşuna ve beni o çarpıcı mavi bakışlarıyla kısırtışına ayrıcalıklı olmak istiyorum.

Umutsuzca bu yatağa tırmanmak istiyorum ve ona dokunmamaya çalışarak tahta gibi kaskatı yattığım yanıma uzanmak yerine, yumuşak kıvrımlarını göğsüme çekmek ve başımı saçlarına gömmek istiyorum. Onu bana karşı hissetmek, kollarımı ona dolayarak uyanmak istiyorum.

Benim için çılgınca olan şey, ben *o* adam değilim. Bu tür şeyleri düşünmem. Sarılmam. Omzuma yaslanan bir kadının hissinden zevk almıyorum. Daha fazlasına dönüşen bu derin duyguları keşfetmek için içimde bir şey yok.

Annemin vefatından kısa bir süre sonra, kötü günlerden birinde Marge'dan bana sarılmasını istediğimi hâlâ hatırlıyorum. Annemi çok özlediğim için okulda neredeyse ağlayacaktım. Marge'ın kızlarına sarıldığını görmüştüm ve umutsuzca sarılmak istemiştım. Annem en iyi sarılan kişiydi. Ama Marge bana dönmüş, dehşete kapılmış gibi bakıyordu. Sessiz ama kararlı sözleri hala kulaklarımda. *"Ben senin annen değilim, Eli. Sana sarılamam... yani, sarılmamalıyım. Sen bir çocuksun ve onlara ihtiyacın yok."* Sonra beni ahıra gönderdi. Kendimi sürgün edilmiş hissettim. Disipline edilmiş. Sadece şefkat istediğim için.

Sanırım o an duyguların zayıflıkla eşdeğer olduğuna inandığım ilk andı. Sevgi aramanın zayıflık olduğuna. Bir savunma mekanizması olarak, sanırım bu düşünceleri kapattım, şefkat aramaktan kaçındım ve şimdiye kadar iyi bir iş çıkardım.

Penny bugün benim için ağlayana kadar.

Ondan uzaklaşıp oturma odasına geri dönüyorum. *Bu ne? Öyle mi?*

Zihnimi boşaltmak için yürüyüşe çıkmalıyım. Bunun yardımı olur. Yıllar önce ihtiyacım olmadığına karar verdiğim bir şeyi arayamam. *Hay sikeyim*. Bugün paylaşım ile ilgili işler yoğunlaştı, hepsi bu.

Başka bir şey yok.

Ona aşık olmayacağım.

Onun sevgisini dilemiyorum.

Hayır.

Taters, bacaklarımı ısıttığım bisikletlerde bana katılırken "GEÇ KALDIN" diyor.

"Bugün kaçıramayacağım bir terapi randevum vardı," diye cevap veriyorum. "Kaçırılmaz mıydın? Sanki buna ihtiyacın varmış gibi söyledin."

"Yaptım," diyorum bisikleti biraz daha sert iterken.

Taters'ın sesi endişeyle yükseliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Motosikleti yavaşlatıyorum ve burada sadece bizim olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Tüm çocuklar soyunma odasında sezonun son iç saha maçına hazırlanıyorlar. Wild Card'a kalmamız çoktan garantilenmişken, bu geceyi sakın geçireceğiz. "Sadece bazı şeyleri konuşmamız gerekiyordu. Geçen gün Penny'ye annemden ve büyümekten bahsettim. Kafamın karışmasına neden olan bazı yaralarımı deşti ve bu konu üzerinde çalışmak istedim."

"Ne şekilde kafan karıştı?"

Pedal çevirmek yerine ikimiz de bisikletlerin üzerinde oturmuş konuşuyoruz. Elimi saçlarımın arasından geçirip, "Konuştuktan sonra Penny'ye karşı düşünmediğim türden duygular hissetmeye başladım. Onu kucağıma almak, ona sarılmak, onu daha önce hiç düşünmediğim bir şekilde korumak için karşı konulmaz bir istek duydum."

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun," diyor Taters ve derin bir iç çekmeme neden oluyor.

"Görüyorsunuz, mesele de bu. Sanırım hayatımda bir kadın figürü olduğu ve onu korumak istediğim için böyle hissediyordum."

"Terapistin böyle mi söyledi?" Taters soruyor.

"Biz de bu sonuca vardık."

"Hı-hı, peki ona onu cinsel olarak düşünmeden edemediğini söyledin mi?"

"Dostum, ben onu öyle düşünmüyorum."

"Saçmalık, onu aklından çıkaramadığını söyledin ve bu yüzden başka biriyle birlikte olmadın."

"Şey, evet. Yani"- eğilip fısıldıyorum-"o şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Bunu atlatmam biraz zaman alacak."

"Bunu terapistinize söylediniz mi?"

"Hayır, bunu bilmesine gerek yok."

"Evet, öyle. Ona hikayenin yarısını anlatıyorsun dostum. Senin anne kompleksi yaşadığını düşünecek, oysa gerçek şu ki Penny Lawes senin dünyanı sarsıyor ve bununla nasıl başa çıkacağın konusunda hiçbir fikrin yok."

"Onu böyle sevmiyorum."

"Saçmalık," diyor. "Bunu istediğin kadar inkar edebilirsin, ama gerçek şu ki, onunla yattın çünkü onun seksi olduğunu düşündün. Şimdi onu daha derin bir seviyede tanıyorsun, ne kadar harika olduğunu fark etmeye başlıyorsun ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun."

"Bu hiç doğru değil," diyorum. "Doğru olsa bile, Lawes gözlerimin içine baktı ve onunla oraya gitmememi söyledi. İhtiyacı olan adam ben değilmişim. Tüm bu olanlardan sonra Lawes'un söylediklerine karşı çıkacağımı mı sanıyorsun? Tabii ki hayır."

"Komik olan şu ki, Lawes onun kardeşi olabilir ama senin hayatını o belirleyemez. Eğer ondan hoşlanıyorsan, devam et."

Başımı salladım. "Ona ihtiyacı olan şeyi sağlayabileceğimi sanmıyorum. Bir ilişkiyi düşünmek için bile doğru zihniyette değilim. Nasıl bir ilişki yaşayacağımdan bile emin değilim. Bu hamilelikle uğraşırken bunu çözmeye çalışmayacağımdan eminim. Bu çok kötü bir fikir."

"Tamam," diyor Taters tekrar pedal çevirmeye başlarken. "Ama sana şimdiden söyleyeyim, başka bir adam onu kaptığı anda, az önce bana söylediğin her şeye pişman olacaksın."

Yanıldığına inanmak istiyorum ama küçük bir parçam haklı olabileceğini düşünüyor.

"BU GECE İYİ OYUN." Penny'nin sesi gecenin karanlığını yarıyor.

Banyoya giderken adımlarımın ortasında durakladım. "Tanrım, uyanık olduğunu bilmiyordum."

Yan dönüyor ve komodinin ışığını açarak güzel ama uykulu yüzünü aydınlatıyor. "Biraz girip çıktım." Avucuyla gözünü ovuşturuyor. "Koç sana çok fazla oynama süresi vermemekle akıllılık etmiş."

"Evet, bizi ilk tura saklıyor. Playoff'lara kaldığımız için mutluyum ama wild card bizi mahvediyor-"

"Çünkü üst sıradaki takımla oynamak zorundasın," diye sözümü bitiriyor. "Evet, bu berbat bir durum. Ama bence sizde Washington'u yenecek güç var."

"Teşekkür ederim. Ben yatmak için hazırlanacağım ve sonra biraz serinlemek için oturma odasında takılacağım."

"Sana katılmamı ister misin?"

"Hayır, dinlen. Bir şeyin yok."

Yatak odası ve banyoda olabildiğince sessiz hareket ediyorum ve hazırlanmam bittiğinde, kendime bir bardak su aldığım ana yaşam alanına çekiliyorum.

Vücudum

ağrıyor. Her

yerim.

Bugün çok fazla oynamamış olsam da, sezon beni yakalıyor ve vücudumdaki her bir kasın, maruz kaldığı kötü muameleden kurtulmaya hazır olduğunu söylediğini hissedebiliyorum.

Her yıl olur.

Kaburgalarım, aldıkları darbeler yüzünden bazen nefes alamayacak kadar ağrıyor. Bacaklarım erişte gibi ve onların üzerinde kayabilmemin tek nedeni beni her gün yeniden canlandıran kusursuz eğitim kadromuz. Ve beynim zihinsel olarak tükenmiş durumda. Hokey sezonu çok uzun bir sezon, üstüne bir de playofflar var.

Zihnim şimdiden Banff'ta olmanın, ağaçlarla çevrili olmanın ve ne yediğim, enerji tasarrufu ve bir sonraki maçta kiminle oynayacağımız konusunda endişelenmek zorunda olmamanın sessiz huzurunu düşünüyor.

Daha önce hiç bu kadar zihinsel olarak playofflardan kopmamıştım ama sanırım bu son birkaç aydır yaşadığım duygusal yolculuktan kaynaklanıyor. En hafif tabiriyle zordu ve her şeyin bitmesine hazırım.

Derin bir nefes alıp önemli olan şeylere odaklanabileceğim bir huzur anı için - bu bebeğe hazırlanmak ve gelecek sezon baba ve hokey oyuncusu olmakla nasıl başa çıkacağım.

Mutfaktan kanepeye oturmaya gidiyorum ama koridorun hemen dışında duran figür yüzünden duruyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Beni korkuttun, Penny." "Özür dilerim, susamıştım."

Ona doğru yürüdüm ve suyum uzattım. "İşte, benimkini al."

"Teşekkür ederim." Bardağı indirmeden önce bir yudum alıyor. "Burada ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Düşünüyorum. Sadece sakinleşene kadar dönüp duracağımı bildiğim halde yatakta yatmak istemiyorum."

"Arkadaş ister misin?" Pembe pazen pijamalarının içinde öyle sevimli görünüyor ki, onu geri çevirmek çok zor.

"Yorgunsan olmaz. Seni ayakta tutmak istemiyorum."

Elimi avuçlarının içine alıp beni küçük kanepeye doğru götürürken, "Yapmayacaksın," diyor.

Avucumun onunkiyle birleştiği, elimin onunkini gölgede bıraktığı ana kadar ne kadar küçük olduğunu unutmuşum. Mükemmel uyuyor.

İkimiz de onun kanepede dediği küçük koltuğa oturuyoruz ve ben sırtımı arka minderlere yaslayarak otururken o kolçağa yaslanıp bacaklarını kucağıma uzatıyor. Bu onun benim yanımda ne kadar rahat olduğunu gösteriyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor.

"Evet, iyisin" diyorum. "Battaniye ister misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyor bir yudum daha su içmeden önce.

Sandalyenin kolunun üzerinden örtülü battaniyeyi alıp açıyorum ve kucağıma yerleştiriyorum.

"İyi mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Gülümsüyor ve suyu bana uzatıyor.

Hâlâ susadığım için bir yudum alıyorum, sonra da iki elimin arasında tutuyorum.

"Bunun normal olduğunu biliyorum," diyor. "Bir maçtan sonra gergin olmak. Baskı ve adrenalinin bir kısmını boşaltmaya ihtiyaç duymak. Yıllardır hokeyin içindeyim."

"Şey, *sakinleşmek* için ..." dışında işe yarayan bir yol bulamadım. Ama bunu söylemiyorum.

"Neyin dışında?" Ama tabii ki bunun peşini bırakmayacak. Ağır bir iç geçirdim ve "Seks dışında." dedim.

"Oh." Kıkırdıyor. "Dediğim gibi, gidip bu ihtiyacını karşılayabilirsin."

"Ve dediğim gibi, böyle bir şey olmayacak."

"Demek bu yüzden şu anda enerjiye yeni bir çözüm bulmaya çalışıyorsunuz?"

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum. "Bu gece sakın bir şekilde oturacağım." "Kulağa sürükleyici geliyor."

"Belki bir sohbet yardımcı olabilir. Eğer katılmak istersen, ikimizin de uyumak istemeyeceği ağır konulara girebiliriz," diye şaka yapıyorum.

"Sanırım şu anda ağır şeylerden bahsetmesem daha iyi olur, özellikle de yarı uyanık olduğum için." Başını kanepenin arkasına yaslıyor. "Hamile bir kadınla aynı battaniyeyi paylaşmak zorunda kalmasaydın şu anda ne yapıyor olurdun, söyle bana."

Başımı salladım. "Ne yapacağımı bilmek istemezsin."

"Gerçekten istiyorum." Sırıttıyor. "Bana kirli detayları anlat. Her şeyi duymak istiyorum."

Çenemin kenarını kaşıdım ve neden olmasın diye düşündüm. Aramızdaki diğer her konuda dürüst olduk, bu konuda neden olmayalım?

"Yine de takım elbise giyiyor olurdum, beş yıllık rahat eşofmanlar değil. Ve muhtemelen en sevdiğim barlardan birinde olurdum, seni doğum günümde gördüğüm bar da bunlardan biriydi. Yanımda ya Posey ya da diğer çocuklardan biri olurdu ve eve götürecek birini arıyor olurdum."

"Levi'yi yatacak birini bulmak için barları dolaşan biri olarak görmüyorum."

"Aramızdaki en aldatıcı kişi o. Masum, şapşal, dış görünüşü var ama aynı zamanda gerçekten kirli bir tarafı da var. Daha önce soyunma odasında oral seks yapmıştı."

"Ne?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Tatlı, sucuk yiyen Levi Posey'den mi bahsediyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Dışarıdaki herkesi kandırıyor ama adam gerçek bir oyuncu. Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum çünkü çok saygılı ama adam çok fazla aksiyon alıyor. Ama siz bunu hiç duymuyorsunuz."

"Hayır, sen sadece yaptıklarını duyuyorsun." Sırıttıyor.

"Senin sayende tamamen ortadan kalktı." Şaka yaptığımı anlaması için bacağı sıkıyorum.

"Seni teknik olarak piyasadan çekmeden piyasadan çekti." Sahte bir selam veriyor. "Rica ederim."

"Evet, bunun için teşekkür ederim." Sudan bir yudum daha alıyorum. "Ama aslında sessiz geceleri pek umursamıyorum. Sanırım eyaletten eyalete, maçıdan maça dolaşarak o kadar çok zaman geçiriyorum ki nefes almak için bir saniye ayırmayı unutuyorum. Takımdaki evli ya da sevgilisi olan erkeklerin neden bu kadar erken inzivaya çekildiğini hep merak etmişimdir ama bunun cazibesini görebiliyorum. Eve gelmek, rahat bir pantolon giymek ve arkama yaslanmak. Güzel bir şey."

"Aman Tanrım, Eli Hornsby, evcilleşiyor musun?"

"Pekâlâ olabilirim. Hepsi şuradaki küçük külçe sayesinde." Karnını işaret ediyorum. "Bebek hakkında çok düşündün mü? Bu hafta hamilelikten daha fazlasına odaklandım. Aslında senin nasıl bir bebeğe sahip olacağını düşündüm. Terapistimle bu konu hakkında konuşuyorduk. Bir insandan sorumlu olacağım gerçeğiyle yüzleşmem gerektiğini söyledi."

"Bunu düşündüm." Konuşurken battaniyenin kenarıyla oynuyor. Suyun kalanını bitiriyorum ve boş bardağı önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum. Tutacak bir şey olmadığı için kollarımı bacaklarının üstüne koyuyorum. "Bu daireyi ne kadar sevdiğimi düşündüm, ama bir bebek ve benim için çok küçük olabileceğini düşünüyorum. Biraz daha büyük bir yer için etrafa bakmaya başladım. Bu binada bir yer açılıp açılmadığını araştırdım. Bu bölgeyi seviyorum ve işe yakın ama karşılayamayacağım kadar da pahalı değil. Ve burada kendimi güvende hissediyorum."

"Ki bu önemli." Etrafıma bakıyorum ve daha önce de düşündüğüm ve bahsettiğim gibi dairem işe yarayabilir. İki yatak odası var. Bu konuyu en son açtığımda Penny bu fikri hemen kapatmıştı. Ama . . . "Burası küçük ve eminim ikinci bir yatak odası istersin." *Benim evim gibi.*

"Evet. Bebeğin kendi yatak odasına ihtiyacı var ve çok fazla araştırma yaptığımdan değil, ama bebeklerin çok fazla şeyle birlikte geldiğini biliyorum. Bir sürü alet edevat ve büyük eşyalar ve bu daire ev gibi hissettirse de, tüm bebek eşyalarını barındıramayacağını biliyorum."

"Kaç tane büyük şey var?"

"Çok fazla."

"Ama bebek çok küçük."

"İşin çılgın kısmı da bu." Kıkırdıyor.

"Bunu çok düşündünüz mü bilmiyorum, o yüzden henüz bilmiyorsanız bana susmamı söyleyin, ama işte olduğunuz zamanlar için bir dadı tutacak mısınız yoksa bebeği çocuk bakımına mı bırakacaksınız? Çalışmaya devam edeceğinizi varsayıyorum."

"Çalışmaya devam etmek zorundayım, Eli. Her şeyi ödemek için paraya ihtiyacım var." "Teknik olarak ..." Elimi battaniyenin yumuşak kumaşı üzerinde gezdiriyorum.

"Tek yapman gereken nafaka davası açmak ve benim maaşımı göz önüne alırsak, bununla geçinebilirsin."

Ona baktığımda yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyorum. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama lanet olsun... bunu bir pislik gibi görünmeden nasıl söyleyebilirim?" Çenemi kaşıyorum. "Eğer evde bebekle kalmak istiyorsan, bil ki ben her şeyi halledebilirim. Ve bunu şovenist bir şekilde söylemiyorum. Sadece hangi yolu seçersen seç, seçeneklerin olduğunu bilmeni istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum ama işimi gerçekten seviyorum ve bırakmayı düşünmüyorum. Ajitatörler aslında arenada çocuk bakımı hizmeti sunuyor. Muhtemelen bunu kullanırım. Bu şekilde isteyken de bebeğimi görmeye gidebilirim. Birçok ebeveyn bunu yapıyor. Öğle tatillerini çocuklarıyla geçiriyorlar."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bunu sunduklarını hiç bilmiyordum. Oyuncular bunu kullanıyor mu?"

Başını sallıyor. "Evet. Zalapski bekâr bir baba olduğu için çocuklarını sık sık oraya gönderiyor. Ayrıca okula bırakılması gereken çocuklar için servis hizmeti de sunuyorlar. Bu konuda oldukça iyiler."

"Vay canına, hiç bilmiyordum. Yani bu bebeği de ziyaret edebileceğim anlamına geliyor, değil mi?" "Evet. Oyuncuların çocuklarıyla gizlice kaçmaları için tasarlanmış daha küçük odalar bile var. Bir sürü oyun, yapboz ve oyuncak da var."

Tabii ki, hepsi dezenfekte edilmiş. Harika bir kaynak." "Görüyorum ki bunu düşünmüşsünüz." "Sadece biraz."

"Bebeğin cinsiyetini düşündün mü?" Bacaklarının üzerime daha rahat örtülmesi için ona biraz daha yaklaşıırken soruyorum.

"Evet. Her iki durumda da mutlu olacağımı söylerken ciddiyim, ama seçim yapmak zorunda kalsaydım, bir erkek çocuk isterdim."

"İlginç," diyorum yavaşça.

"Neden? Aman Tanrım, bir kız mı istiyorsun?"

"Evet, öyle sayılır. Sadece oğlanın benim gibi küçük bir hıyar olacağını"

biliyorum ve bunu dört gözle beklemiyorum, oysa kızın gerçekten senin gibi olmasını umuyorum."

Bu onu gülümsetiyor. "Benim gibi mi?"

"Evet. Zeki, tatlı, iyi kalpli, biraz şımarık ve tabii ki güzel."

Duraksıyor ve gözleri yumuşayarak, "Bu gerçekten çok tatlı Eli. Ama bir erkeğin benimle aynı kişiliğe sahip olabileceğinin ve bir kızın da seninle aynı kişiliğe sahip olabileceğinin farkındasın. Bunu bir saniye düşün."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Lanet olsun. . . İkimizin de bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyor ve sonra esniyor. "Yatağa gitmek ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır, seninle konuşmayı seviyorum."

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum Penny." Ve bunda ciddiyim. Bu, maçlardan sonra yapmaya alışık olduğum şeyden tamamen farklı olabilir ama gerçekten hoşuma gidiyor.

"Bana hoşunuza gidebilecek herhangi bir isim söyleyin" diyor.

"Şimdi, bu hiç düşünmediğim bir şey. Ama erkek olursa adını Puck koyabiliriz. Bu harika olur, değil mi?"

"Vay canına, bebeğimize isim koyma hakkın olmadığını garantiledin. İyi iş çıkardın."

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Puck'ı sevmiyor musun?"

"Kimse Puck ismini sevmez. Cidden Eli. Sadece sağlam bir isme ne oldu?"

"Peggy Leggy gibi mi?"

Bu onun başını arkaya atmasına ve gözlerinden gerçek yaşların akmasına neden olacak kadar çok gülmesine yol açıyor. "Tanrım, bunu tamamen unutmuşum. Diğer isimler neydi? Jimmy John ya da Johnny Jim?"

"İkisi de sağlam seçenekler. Ama sanırım ben Johnny Jim'den yanayım." Başını salladı. "Gariptir, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"O zaman karar verildi. Ya bir Johnny Jim ya da bir Peggy Leggy alacağız."

Tokalaşmak için elini uzatıyor, ben de elini tutup hafifçe sıkıyorum ama nedense bırakmıyorum. Bunun yerine elimi onunkiyle kavuşturup bacaklarının üzerine koyuyorum. "Anlaştık ama soyadı benim olmalı."

Sırıttıyor. "Herkes Johnny Jim Hornsby'ye bayılacak. Ne isim ama."

"Daha fazla katılamazdım."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

PENNY

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Yatakta bağdaş kurmuş otururken Eli'ye soruyorum, playoffların ilk maçı için hazırlanmasını izliyorum. Wild Card oldukları için ev sahibi avantajına sahip değiller, bu yüzden birkaç saat içinde Washington'a uçacaklar.

"Sanırım öyle." Bir şey unutmadığından emin olmak için odanın etrafına bakarken çıplak göğsünü kaşıyor. Benim yanımda giderek daha rahat davranmaya başladı ve beline inanılmaz derecede düşük gelen bir eşofman altından başka bir şey giymeden karşımda dururken bunu belli ediyor. O kadar alçak ki Adonis kemerinin altına oturuyor, bu yüzden bu öğleden sonra gördüğüm tek şey mükemmel şekilde tanımlanmış karın kasları, kalın göğüs kasları ve bir sürü kaslı derisi. Gözlerimi ondan uzak tutmak zor oldu. "Kuru temizlemeden geçmiş ayakkabılarım var, aslında her zamankinden daha iyi görünüyorlar."

"Belki de bunu daha sık yapmalısın çünkü ..." Elimi burnumun önüne götürüyorum ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyorum. "Pee-yew."

"Siktir git, o kadar da kötü
değillerdi." Gülüyorum. "Beni
kusturdular."

"Kendini kusturdun."

Ona en küçümseyici bakışlarımla bakıyorum. "İçime yerleştirdiğin bebek beni kusturdu. Bu yüzden sen beni kusturdun."

Hafifçe kıkırdıyor. "Bu cümlelerin görselliği." Bavulunun fermuarını çekiyor. "Biliyor musun, daha önce beni toplanırken hiç izlememiştin. Bu beni özleyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Seni özledim mi? Hayatta olmaz." Elimi pasif bir şekilde önümde sallıyorum. "Gidişin beni daha fazla mutlu edemezdi. Dürüst olmak gerekirse oldukça heyecanlıyım."

"Mm-hmm." Yatağa oturuyor ve bana doğru eğiliyor. Gözümü işaret ediyor. "Orada bir gözyaşı görebiliyorum. Üzgünsün."

Gözyaşı

mi?

Ne yırtığı?

Gözüme hızlıca bakıyorum. "Gözyaşı yok."

Kıkırdıyor. "Ahh, ama benim için ağladığını düşünmeni sağlamak bir an için eğlenceliydi."

"Sinir bozucusun. Keşke senin için ağlasaydım, o zaman uçağa biner, göğsünü kabartır, evde sana özlem duyan bir kız olduğunu bilirdin. Bilmeni isterim ki Eli Hornsby, burada özlem falan yok."

"Bir erkeğin içini nasıl

boşaltacağını iyi biliyorsun."

Sırıttıyorum. "Benim uzmanlık

alanım."

"Tamam, yani beni özlemeyeceksin. Aslında gideceğim için çok heyecanlısın."

"Sen gittiğinde heyecanlı ve başarılı olmak, benim sloganım bu."

Uzaklara bakarken yavaşça başını sallıyor. "Bu durumda, sanırım geceleri seni aramakla uğraşmayacağım, bilirsin, heyecanlandığın ve geliştiğin için."

"Güzel," diyorum. "Uyuklama şenliğindeki konuşmanı dinlemek zorunda kalmak istemezdim. Bana bir iyilik yaptığın için teşekkür ederim."

Şimdi bana dönüyor ve başını sallayıp gözlerinde bir parıltıyla, "Biliyor musun, sen gerçekten çok bilmiş birisin," diyor.

Ona kırıpkirimi kırıştırıyorum. "Benden bir bebek sahibi olacağın için çok mutlu değil misin?"

"Ah, evet." Yataktan kalkıyor ve yatak odasının köşesindeki sandalyenin üzerine serilmiş takım elbisesine doğru ilerliyor. Hiç düşünmeden eşofman altını çıkarıyor, siyah boxer külotunu ortaya çıkarıyor ve siyah pantolonuna uzanıyor.

"Vay canına," diyorum elimi gözlerime götürerek. "Orada ne yaptığını sanıyorsun, dostum?"

"Üstümü değiştiriyorum. Takım elbise giymek zorundayım, biliyorsun."

Gözlerim hâlâ kapalı, "Şurada gayet güzel bir banyo var" diyorum.

"Evet, ve beni tamamen çıplak gördün. Aslında, aletim senin içindeydi. Bu nedenle, beni boxer külotumla görmen bu noktada G-rated."

Bir fermuar sesi duyuyorum, bu yüzden elimi indirip ona bakıyorum. Yüzü duvara dönük olduğu için arka tarafını görebiliyorum. Gergin sırt kasları kıkına yaklaştıkça geriliyor gibi görünüyor, tabii ki onca yıl buzda kaydığı için mükemmel bir yuvarlak şekli var. Ortalama bir erkeğinkinden daha kalın olan bacakları ise dar takım pantolonunun içinde.

Siyah gömleğini üst kısmından geçirip bana doğru dönüyor ve karşımdaki manzara karşısında neredeyse dilim tutulacak. Gömleğinin düğmelerini iliklemek için hafifçe eğiliyor ve bu da karın kaslarının olabilecek en lezzetli şekilde dalgalanmasına neden oluyor.

Bana baktığında şeytani bir sırıtışla karşılaşıyorum. "İyi bir gösteri mi?" Evet.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Ona bir yastık fırlatıyorum ve sonra kendimi yatağa geri atıyorum. "Sen öyle san. Daha önce görmediğim bir şey değil."

"Hı-hı, işte bu yüzden az önce gözlerini kapatıyordun."

"Çünkü ben bir hanımefendiyim ve senin erkek kalçan tarafından kör edilmek istemiyorsam özür dilerim."

"Bacaklarım o kadar beyaz değil."

"Tamam, tabii, *o kadar* da beyaz değiller Hornsby."

Bana doğru yürüdüğünü, yatağın etrafında dönerek tam üstüme geldiğini ve gömleğini içine soktuğunu duyuyorum. "Ben Eli."

Yutkunuyorum.

Çünkü bunu söyleme şekli, siyah takımını giyerken tüm derinliği ve ciddiyetiyle, dilimi yutmama ve daha fazlası için yalvarmak istememe neden oluyor.

Kalbimin ezici gümbürtüsünü maskeleyemeye çalışarak, "Ah, ben de İlyas olduğunu sanmıştım," diyorum.

Bir kez daha kafasını bana doğru salladı. "Ukala." Ayakkabılarını ve siyah yakalı koyu mavi kadife ceketini giyiyor.

Kelepçelerini düzeltiyor ve sonra kollarını uzatıyor. "Nasıl görünüyorum?"

Gerçekt
en.
Lanet
olsun.
Güzel.
Yalanabil
ir.
Emilebili
r.
Sikilebilir

Gülümsüyorum ve ona baş parmağımı kaldırıyorum. "Eşleşiyor."
"Eşleşiyor mu?" Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Eşleşiyor muyum?"

"Senin gibi dokuları karıştırabilmek için asıl bir adam olmak gerekir." Ona bir golf alkışı teklif ediyorum. "Aferin, sevgili efendim."

Şaşkın kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Her zamankinden daha garip davranıyorsun. Neler oluyor?"

Yükselen nabzımın uğultusu arasında "Hiçbir şey olmuyor," diyorum. "Burada her şey normal."

Hâlâ bana bakıyor. "Neden sana inanmıyorum?"

"Güven sorunu olabilir mi?" Yataktan atlıyorum ve ona yardım etmek için çantasına uzanıyorum, ama hemen arkama geçip çantayı benden alıyor. "Hey, yardım edebilirim."

"Sen hamilesin. Hiçbir şey kaldırmıyorsun."

"Dün ağzıma bir çörek götürdüm. O zaman neredeydin, ha?"

"Sen şu anda başka bir şeysin." Koridordan oturma odasına doğru ilerliyor ve çantasını bırakıp bana doğru dönüyor. "Seni bu halde bırakacağım için biraz gerginim."

Ellerimi göğsümde kavuşturarak soruyorum: "Peki ne tür bir durumdan bahsediyorsun?"

Vücudumda aşağı yukarı hareketler yapıyor. "Kendini kaybettiğin açıkça belli olan bu delice durum."

Çapraz pozisyonumu korurken parmaklarım pazılarımda geziniyor. Başımı eğerek, "Sana hiç hamile bir kadına deli deme diyen oldu mu?" diyorum.

Ona baktığımda gözlerindeki paniği görebiliyorum ve bu da beni güldürüyor. Ve nedense kendimi durduramıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kıkırdarken kollarımı ona doluyorum.

"Merak etme, gitmeden önce kafanı koparmayacağım."

Yanağımı göğsüne bastırıyorum ve o da sertçe sarılıyor. "Bu iyi işte." Garip davranıyor ve bu muhtemelen ona sarıldığım ve normalde birbirimize sarılmadığımız için.

Ama bırakamıyor gibiyim. Bebek beni bunu yapmaya, ona tutunmaya zorluyor.

Bebek onu emiyor. Onun gücünü.

Onun lezzetli kokusu.

Onun sert ama sıcak kucaklaması.

Birkaç saniye sonra nihayet beni daha sıkı kendine çekiyor. Bana sınımsıkı sarıldığını hissetmek hoşuma gidiyor. Bu andan önce bunu pek düşünmemiştim ama Eli tarafından kucaklanmak bana tüm bu olanlar boyunca pek fazla insani dokunuşa sahip olmadığımı hatırlatıyor. Kendi başıma yaşamayı ne kadar sevsem de, insan temasını sık sık özölüyorum.

Bu, tam burada, ona sarılmak doğru hissettiriyor. Rahatlatıcı hissettiriyor.

İhtiyacım var.

Sırtımı okşuyor ve sessizce "İyi olacak mısın?" diyor. "Evet," dedim.

"Sadece sarılmaya ihtiyacım vardı."

Bu, gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe geri çekilmesine neden oluyor. "Sarılmaya ihtiyacın varsa sormalıydın."

"Onun yerine garip bir şekilde ben alacağım."

"Bu da işe yarar." Beni tekrar kendine yaklaştırıyor. "İkimiz de inanılmaz derecede farklı şeyler yaşıyoruz. Eğer bu kucaklanmaya ihtiyacın olduğu anlamına geliyorsa, sormaktan çekinme."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Onu geciktireceğimi fark edene kadar sırtımı ovmaya devam ediyor, ben de onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"Evet, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Tamam, otel odama gittiğimde seni ararım." Elini uzatıp çenemi yukarı kaldırıyor. "Seninle sonra konuşuruz."

Neden şu an bu kadar muhtaç hissediyorum? Gitmesini istemiyorum. Yine benimle kanepede oturmasını, bacaklarımı ona dolmasını, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmamızı istiyorum. Bana yaklaşan hokey maçını anlatırken derin sesini dinlemek istiyorum ve bana nasıl sarıldığını izlemek istiyorum.

yeteneklerine iltifat ettiğimde saçlarını okşamasını istiyorum. Burada, yanımda, yakınımda kalmasını istiyorum.

Gözlerim doluyor ve kendimi toparlayamadığım için lanet olası hormonlarıma lanet ediyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyor, önündeki yürüyen felaketi hemen fark ediyor.

Gözlerimi kaydırıyorum. "Ah, hormonlar. Ben iyiyim."

Boğazında boğuk bir ses çıkarıyor ve sonra beni tekrar kucaklıyor. "Lütfen ağlama. Seni terk ettiğim için zaten suçlu hissediyorum. Senin ağlaman her şeyi daha da kötüleştirecek."

"Ağlayan ben değilim. Hissettiklerimi haksız yere kontrol eden bebek. Bebeği oraya sen koydun. Kendini suçla."

Kıkırdıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Bunun suçunu tamamen ben üstleneceğim." Uzaklaştığında çenemi kaldırıyor ve gözlerimiz birleşiyor.

Benimki sulu.

Onunki endişe

dolu. "Seni sonra

ararım." "Tamam."

"Cevap verdiğinden

emin ol." "Vereceğim."

"Tamam." İçini çeker ve çantasını alır. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Bana el sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

"Biraz kış tekmele, Hornsby." Bana ters ters bakınca kıkırdıyorum ve "Biraz kış tekmele, Eli" diyorum.

"Daha iyi."

Ve sonra kapı arkasından usulca tıklayarak ayrılır.

Kanepeye uzanıp kolumu gözlerime sardım. Tanrım, başım çok büyük belada.

Çünkü Eli'dan hoşlanıyor muyum yoksa hormonlar yüzünden mi karar veremiyorum. Her iki durumda da, vücudum ona kontrol edemediğim bir şekilde tepki veriyor ve duygularım ve ihtiyaçlarım üzerindeki bu sıkı tutumun kaymasının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Melissa McCarthy'nin bir arabanın üzerinde yuvarlanırkenki komedi tarzının tadını çıkarırken, bir bardak Cherry Garcia'nın soğuk ve tatlı hissi göğsümde dinleniyor. Onu çok seviyorum. Eğer bir ünlüyle arkadaş olabilseydim, onu seçerdim. Sadece komik değil, aynı zamanda ayakları yere basan ve çok nazik biri. Kendimi ona o kadar güçlü bir şekilde benzetiyorum ki, Instagram'da ona mesaj atıp arkadaşım olmak isteyip istemediğini sorasım geliyor.

Kabul eder miydi?

Kaşığımdeki dondurmayı düzeltiyorum ve iyice düşünüyorum. "İyi vakit geçiriyorum," diyorum kimseye yüksek sesle. "Muhtemelen bazen garip,

Ama kim bir arkadaşlıkta biraz tuhaf davranışlardan hoşlanmaz ki? İşleri canlı ve biraz da öngörülemez tutar ki bu da bir ilişkinin uzun ömürlü olmasının anahtarıdır." Duraksıyorum ve sonra "Gerçekten kendi kendime yüksek sesle mi konuşuyorum?" diyorum.

Tak tak. Tak.

Hemen kapıya döndüm. Bu da kim böyle?

Belli ki ziyaretçi için uygun bir zaman değil. Saat sekizi geçti, ki bana göre bu herkesin evlerine girip trol gibi soyunduğu saattir. Bu yüzden pijama pantolonumu giyiyorum ve gömleğimdeki dondurma lekesine aldırıyorum.

Battaniye kozamdan sıyrılıyorum, dondurmamı yere bırakıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, gözetleme deliğinden baktığımda büyük bir buket görüyorum.

Oh. Çiçek teslimatı.

Kapıyı açtığımda, teslimatçıdan bir buket almak yerine annem ve babamın mutlu bakışlarıyla karşılaştım.

Ne?

Açık.

Dünya.

"Penny!" Annem elindeki buketi babama uzatırken çığlık atıyor ve beni kucaklıyor. "Tatlım, seni gördüğümüze çok sevindik."

Burada ne işleri var?

Bir şey mi kaçırdım? Bir e-posta mı kaçırdım? Geleceklerine dair bir yazışma? Pacey'nin bana yolda olduklarını söylemesi gerekiyordu da bunu bana söylemeyi mi unuttu?

Her iki durumda da... TANRIYA ŞÜKÜR çocuklar deplasmandalar çünkü onlara 1.80 boyunda, gömleksiz -çünkü Tanrı gömlek giymesini yasaklamıştı- bir hokey oyuncusunun neden benimle yaşadığını açıklamak inanılmaz derecede rahatsız edici olurdu.

Ve sonra 1.80'lik canavarın yanıma taşındığını hatırladığımda enseme bir ter damlası oluşuyor. Ya burada kaldığına dair bir kanıt varsa? Annem bana sarılırken ve babam bize sevgiyle bakarken çaresizce oturma odasını tarıyorum, acaba dairenin etrafında bir çorap ya da erkek eşyası bırakmış mı diye.

Bu açıdan söyleyemem, ama bu temize çıktığım anlamına gelmiyor.

"Kendini çok zayıf hissediyorsun. Yemek yedin mi?" Geri çekildi ve gömleğimdeki dondurma lekesini gördü. "Sanırım yedin."

"Al bunları Tina," diyor babam ona buketi verirken ve sonra beni kucaklayıp itip kakarken. "Ah, benim küçük kızım, nasılsın?"

Bebeğimin babasıyla yaşadığıma dair bir kanıt var mı diye bakıyorum.

"Şaşırdım," diye cevap veriyorum babam beni dev bir ayı kucağına hapsederken. Yüzüm göğsüne gömülü olduğundan etrafa bakmam imkânsız hale geliyor. "Geleceğinizi söylemiş miydiniz?" Ona doğru boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor annem gururla. "Bu bir hevesle yapıldı. Sana sürpriz yapabileceğimizi düşündük. Umarım çocuklar döndüğünde bir maça yetişiriz, ama o zamana kadar kızımızla biraz vakit geçirmeyi çok isteriz. Sen korkmadan söyleyeyim, merak etme, bir otel odamız var."

Şuna bir bakın. Mucizeler hala var.

Babam beni bıraktığında "Ne güzel bir sürpriz," diyorum. Gömleğimi düzeltiyorum ve daireyi bir kez daha tarıyorum. Hiçbir şey "burada hokey adamı yaşıyor" diye bağırıyor. "Düzgün giyinmediğim için özür dilerim."

"Oh, lütfen." Annem elini umursamazca sallıyor. "Bizim için süslenmenize gerek yok."

"Ve bana çiçek getirmişsin." Vazoyu aldım. "Ne kadar nazıksın."

"Biz yapmadık." Annem kaşlarını bana doğru salladı. Yapmadılar mı? "Biz geldiğimizde kapının eşiğindeydiler."

Hmm, tuvalete giderken bir kapı sesi duyduğumu sandım ama bunu bir apartmanda yaşamının getirdiği seslere bağladım.

"Kimden gelmiş olabilirler?" Babam kapıyı kapatıp ayakkabılarını çıkarırken annem beni mutfığa kadar takip ederek soruyor.

Kimden olabilirler? Harika bir soru. Kimse bana çiçek göndermiyor, o yüzden hiçbir fikrim yok.

Bekle. . . olamazlar.

Olamazlar.

Eli bana asla çiçek göndermez.

Bunun için bir sebep yok.

Ve biz bunu yapmayız, çiçek gibi romantik jestler.

Bana çiçek gönderir *miydi*?

Annem karta uzanırken, "Bir kart var," diyor ve ben de tamamen hayatta kalma içgüdüleriyle elini itip kartı yuvasından çıkarıyor ve göğsüme bastırıyorum.

"Hiç kimse," diyorum panikle. "Onlar, şey, onlar benden." Kulağa inandırıcı geliyor. "Evet, normalde almadığınız bazı şeyleri kendinize almanız gerektiğine dair bir kitap okudum, bu yüzden evet, kendime çiçek gönderdim. Kulağa biraz ezikçe geliyor ama inan bana, kendime ne kadar değer verdiğimi görünce keyfim yerine geldi." Kartı tezgâhın üzerine fırlatıyorum. "Her neyse, dondurma ister misiniz? Sanırım size ikram edebileceğim çeyrek pint var."

"Kartta E'den geldiği yazıyor. E kim?"

Annemin kartı okuduğunu görmek için arkamı döndüm. Bu da ne böyle? Mahremiyet yaşlı insanlar için bir şey değil mi?

"Peki bu E neden sana sarıldığın için teşekkür ediyor?"

Bunu o mu yazdı? Onu böyle bir şey yapmaya iten şey nedir?

"Şey, E, benim." Başımı salladım ve manik bir şekilde gülümsedim. "E, Penny'deki E'yi temsil ediyor. Bir takma ad bulmalıyım, biliyorsun. Bu blog yazısının bir parçasıydı. Kendine bir lakap bul. Açıkçası pek yaratıcı değilim. Her neyse, daha önce kendime sarıldım, uzun ve sert bir şekilde ve oğlum, oh oğlum harikaydı. O kadar harikaydı ki kendime çiçek göndermeye karar verdim." İç çektim. "Evet, şu dondurma meselesi." Dondurucuya doğru ilerliyorum.

Babam şimdi kanepede ve telefonumu tutuyor. "Sen de mi kendini arıyorsun? Görünüşe göre bir Eli sana ulaşmaya çalışıyor."

Yüce Tanrım!

Panik göğsümde kabarıyor ve telefona doğru koşup, kendisi cevaplamak gibi tamamen aptalca bir şey yapmadan önce babamın elinden kapıyorum.

"Eli?" Annem coos. "Ooo, kim bu Eli denen insan?"

"Telemarketer," diye bağıriyorum koridorda aceleyle ilerlerken. "Bana bir dakika izin verin."

Gördüğüm ilk kapıyı buluyorum, açıyorum ve kendimi koridordaki dolaba atıyorum, süpürgemin üzerinde tökezliyorum ve boş plastik askılardan kaçıyorum. Telefona cevap verdiğimde, "Alo?" diye fısıldıyorum.

"Penny? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye tıslıyorum ona. "Her şey yolunda değil. Ailem burada." "Onlar ... ne? Oradalar, dairede mi?"

"Evet ve çiçeklerin kimden geldiğini sorguluyorlar. Çiçekler çok güzel ve teşekkür ederim ama neden çiçek gönderdiniz? Ve sarıldığın için teşekkür mü ettin? Şimdi annem kendime E adını taktığımı ve kendime çiçek gönderip sarıldığımı düşünüyor. Ailem şu an ne kadar ezik olduğumu düşünüyor biliyor musun? Eminim şu anda tüm ebeveynlik kararlarını sorguluyorlardır."

"Neden kendine çiçek gönderdiğini düşünsünler ki?"

"Çünkü kimden olduklarını sorduklarında onlara söylediğim şey buydu. Panikliyorum. Paniklediğimi duyabiliyor musun? Çünkü panikliyorum. Onlara henüz bebekten bahsetmedim ve birdenbire Ben and Jerry's'in tadını çıkarmaya ve senin arkadaşlığını özlediğim gerçeğini aklımdan çıkarmak için bir film izlemeye çalışırken, ailem çiçeklerinle içeri daldı. Eli, bu hiç iyi değil. Kokusunu alacaklar."

"Ne kokusu?"

"Hamileliğim," diye tekrar tıslıyorum. "Devam et."

"Hâlâ çiçeklerden nefret ettiğini ama arkadaşlığımı özlediğini anlamaya çalışıyorum."

"Çiçeklerden nefret etmedim ama gömleğimde dondurma var. Biriyle görüşeceğimi düşünmemiştim. Bu gece eğleneceğimi bilseydim, sence bu kadar cilasız olur muydum? En azından dudak nemlendiricisi falan sürerdim. Ama sonra habersizce geldiler ve gömleğimde dondurma vardı." Gözyaşlarım oluşmaya başlarken boğazım düğümleniyor. "Ailemin beni böyle görmesini istemiyorum, gömleğimin kumaş ipliklerine yapışmış donmuş bir süt ürünü, onlara kendi lanet kollarımın beni sarmasından nasıl hoşlandığımı ve kendime çiçekler gönderdiğimi anlatan öz-sevgi hikayeleri anlatıyorum. Bu iyi bir görüntü değil, Eli."

"Tamam, bir saniye yavaşla. Seni gerçekten kendine sarılırken gördüler mi?"

"Söylediklerimden bunu mu çıkaracaksın? Senin sorunun ne?"

"Bilmiyorum. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Belki, sadece sakın ol, anlıyor musun? Her şey normalmiş gibi davranmaya çalış. Ya da onlara bebekten bahset. Yardımı olabilir."

"Onlara hamile olduğumu ve bebeği yerleştiren adamla evlenmeye niyetim olmadığını mı söyleyeyim?"

"Ben eklemedim-" Büyük bir iç çekti. "Dinle-"

"Ya bebeğin cinsiyetini ya da ismini sorarlarsa? Tanrı aşkına Eli, çocuğumuzun adını Peggy Leggy ya da Johnny Jim Hornsby koyacağız. Beni akıl hastanesine kapatırlar."

"Sizi bir akıl hastanesine kapatmayacaklar. Sen bir şey söylemedikçe ve sadece hazır olduğunda bir şey söylemedikçe bunu bilmeyecekler bile. Orada ne kadar kalacaklar?"

"En azından serinin üçüncü maçına kadar."

"Tamam, geri döneceğim. Neden onlarla takılmıyor, eğlenmiyorsun ve geri döndüğümde onlara birlikte söyleyebiliriz, böylece seni desteklemek ve sorularını yanıtlamak için orada olabilirim."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım-"

Dolabın kapısı açılıyor ve annemle babam ortaya çıkıyor. Kollarını kavuşturmuşlar, burun deliklerini açmışlar, bana öyle bir bakıyorlar ki derimin vücudumdan erimeye başladığını hissedebiliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Onlara zoraki bir gülümsemeyle soruyorum. Babam bir kitap tutuyor.

"Bu neden sende?"

Gözlerim okumakta olduğum hamilelik kitabına kaydı. Oh, Tanrım.

Bu lanet bir erkek çorabından daha açıklayıcı!

"Eli, seni daha sonra aramam gerekecek." O bir şey söyleyemeden telefonu kapattım ve yavaşça dolaptan çıktım.

Tamam, panik yapmayın. Her şey yoluna girecek. Kendini sevme yalanında oldukça ilerledin, neden biraz uzatmıyorsun? Arkadaşlarına ne olduğunu bilmiyorlar. Tek bildikleri, başka birine ait olabileceği.

Blakely gibi.

EVET!

Blakely'e ait. Bir ilişkisi var. Cinsel ilişkisi var. O mükemmel bir günah keçisi.

"Bu Blakely'nin," diye bağıriyorum ve sonra kolları hâlâ kavuşturulmuş olan annemle babama dönüyorum. "Geçen gece burada, dairemde bırakmış. Evet . . ." Yavaşça başımı sallıyorum. "Zavallı kız hamile kaldı ama en azından Perry'si var, değil mi?"

"Ara onu," dedi annem.

"Um, ne?" Birkaç kez göz kırptım.

"Onu arayın. Onu tebrik etmek istiyoruz." Annemin gözlerinde bir meydan okuma var, küçükken beni çoraplarımdan korkutan türden bir meydan okuma. Ve şimdi çorap giyiyor olsaydım, büyük olasılıkla odanın diğer ucuna fırlarlardı.

"Biliyorsun, geç oldu," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde. "Onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Ara. Onu," diyor annem, sözleri o kadar güçlü ki kendimi telefonumda arkadaşımın adını ararken buluyorum.

"Uyanık olduğunu bile sanmıyorum. Bebek ve diğerleri yüzünden. Onu yoruyor. Bütün gün uyuyor, her gün. Uyuyor. Uyuyor. Uyuyor. O yüzden cevap vermezse şaşırmayın. Belki de sadece-"

"Aramayı hoparlöre ver."

Annem tam bir hap gibi davranıyor.

Telefonun hoparlörünü açıyorum ve arkadaşıma benim yerime bakması gerektiğini söylemenin bir yolunu düşünüyorum. Eğer ayakları üzerinde yeterince hızlıysa, bunu halledebilir. Yapabileceğini biliyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor.

"Hey, sen," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde. "Yani ben sadece-"

Annem bir ninja gibi telefonu elimden çekip alıyor ve sonra mutfığa doğru, yakalama mesafesinin dışına doğru yürüyor. "Alo, Blakley canım. Ben Bayan Lawes. Nasılsın?"

"Merhaba, ben iyiyim. Sen nasılsın? Ziyarete geldin sanırım?"

"Evet, öyle." Annem bana baktı ve "Sadece kızımızla kutlama yapmak istedim" dedi.

Olamaz.

Bayanlar ve baylar, işte usta bir konuşmacı en iyi haliyle böyle görünür. Tina Lawes bir zamanlar Okul Aile Birliği başkanıydı, o kadar iyi iletişim kurma yeteneğiyle tanınan bir kadındı ki yerel işletmeler bağış aramak için dolaşırken ondan korkarlardı. O bir manipülatördür ama bunu gülümseyerek yapar, bu yüzden iyileşene, her şeyi düşünene ve sadece onun sözleriyle saygınlığının elinizden alındığını yavaş yavaş anlayana kadar Tina Lawes'un size ne yaptığını asla gerçekten fark edemezsiniz.

Ve şu anda yaptığı şey de tam olarak bu.

Blakely, "Kutlama yapmak çok eğlenceli," diyor.

Blakley, eğer beni duyabiliyorsan, hamilesin. Çocuğumu emdin ve şimdi hazımsızlık çeken, soğan aşeren ve

kafanı bir çift testise gömmelisin çünkü bu kadar azgınsın.

Beni duyabiliyor musun?

"Evet, Penny hakkında çok heyecan verici haberler var, değil mi?" Lanet olsun!

"Blakely, yapma-"

Bağırmaya başlıyorum ama babam eliyle ağzımı kapatarak beni durduruyor. Joseph Lawes'un Tina Lawes'un kötü uşağı olduğunu söylemiş miydim? Gördüğünüz gibi pis işleri o yapıyor.

"Ah, bebek hakkında mı? O da sizin kızacağınızı düşünmüştü." Blakely, ne yaptın sen? "Ona herkesin büyükanne ve büyükbaba olmaktan mutlu olacağını söyledim."

"Teşekkür ederim, Blakely. İnanılmaz derecede yardımcı oldun." Sonra da tam bir mafya babası gibi telefonu kapatıp yavaşça tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Açıklamak ister misin?" Annem dedi ki.

"Tabii." Babamdan uzaklaşıyorum ve yavaşça oturma odasına, pencerelerin yanına doğru ilerliyorum. "Bebek derken, evlat edineceğim yavru köpekten bahsediyordu. Sürpriz." Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Biz ona bebek diyoruz."

"Peki bunlar ne?" Annem bir şişe doğum öncesi vitamin uzatıyor.

İşte tam da bu yüzden insanlar gelmeden *önce* size geleceklerini söylemeli, öylece ortaya çıkmamalı. Hamileliğin tüm kanıtlarını saklamayı imkansız hale getirir!

"Bir köpek sahiplenmeden önce doğum öncesi ilaçlar almanın sağlıklı olduğunu okudum.

Köpeklerle ilgili bir şey sinirlerinizi hissedebilir-"

"Penny!" Babam bağırıyor, ödüm bokuma karışıyor.

Elimi göğsümde kavuşturarak babama döndüm ve "Az kalsın altına işetiyeceğindin" dedim.

"Lanet olası gerçeği söyle, hemen şimdi." Yakalandım.

Ve ben de bunu örtbas etmekte gerçekten iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. *Yalan söylüyorum.* Ailem aptal değil ve bu olaydan kendimi kurtarmak için yalan söyleme şansımın olmadığını biliyordum.

Yorgunluktan koltuğa yığıldım. "İyi. Evet, söylentiler doğru. Cinsel ilişkiye girdim." Parmağımı kaldırdım. "*Korumalı* cinsel ilişki, eklemek isterim ve beş hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. I

Sana söylemedim çünkü sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ve açıkçası, tüm bu durum tam bir kabus oldu çünkü Eli'dan hoşlanmak istemiyorum. Yine de ondan hoşlanıyorum ve birbirimizden hoşlanmamamız gerekiyor çünkü biz sadece arkadaşız ve o da kesinlikle böyle bir deliyle ilişki yaşamak istemiyor. Ama çiçekler ondan çünkü ona sarıldım. Onun tarafından dostça bir sarılmaydı, benim tarafımdan pek değil ve göğsünü kokladım ve *hoşuma* gitti."

Uzanıp dondurmamı alıyorum, büyük bir top koparıp ağzıma atıyorum. Soğuk o kadar şiddetli ki beynimin hemen donduğunu hissediyorum ama umurumda değil. Gücümü toplamaya devam ediyorum ve tatlı iyiliği kürekle yiyorum.

"Ve benimle yaşıyor. Eli, yani. Evet. Yaşam alanlarını ve yatağı paylaşıyoruz." Kaşığı yalıyorum. "Benim yatağında uyuyor ama kesinlikle dokunmak yok. Sıfır dokunma. Bir elin nazık bir fırçası ya da sabahları kazara ereksiyon bile yok. İnleme yok. İnleme yok. Hiçbir şey olmadı. Elbette, bunun platonik olduğunu söylemiştik, ama bana sorarsanız, sanırım bu ilk çocuk doğmadan önce beni tekrar hamile bırakma korkusuyla yanıma bile yaklaşmaktan çok korkuyor. Bunun olamayacağını biliyorum, ama şansım yaver giderse, bir şekilde, bir şekilde hamile kalacağım ve hepsi bu kadar olacak. Bir bebek rahimde, diğeri kaval kemiğinde. Buna tıbbi bir mucize diyebilirsiniz." Kaşığı havada döndürüyorum.

"Tatlım-"

"Ve tabii ki, bir hokey oyuncusundan hamile kalmalıyım-"

"Bekle . . . Eli *Hornsby* mi?" Babam soruyor.

"Evet, baba. Eli lanet *Hornsby*." Dudaklarımı iğrenç bir şekilde yaladım. "Tek ve eşsiz. Evet, yaptık. Böyle söylediğim için üzgünüm ama aslında yatakta çıplıplak seviştik. Teknik olarak şöminenin önünde başladı, sonra duvarda, sonra da yatağında. Ve çok çıplaktık, tüm çıplaklıkların en çıplağıydık. Özel bölgelerimiz birbirine değdi. Ve anlaşmayı mühürlemek için tek bir sefer yetti, ona ve Pacey'e aynı anda söyledim ve aman Tanrım, Pacey Eli'nin suratına bir yumruk attı. Eski bir-iki pow pow." Dondurma kutumla havayı yumrukluyorum. "Ve sonra Eli'yi benimle yaşamazsa hayatıyla tehdit etti. Her şeyi tek başıma yaptığımı fark edene kadar bunun saçma olduğunu düşünmüştüm ve hala Door Dash'ten kendi yemeğimi sipariş etmekte zorlanıyorsam bunu nasıl tek başıma yapabilirim, bir bebeğe nasıl bakabilirim? Plastik kap yok diyorum ama yine de plastik kap veriyorlar. Bunu ikamet ettiğim yere teslim ettiriyorum. Hangi insanın yemek kapları olmaz ki? Bu lanet plastik kaplarla dünyayı öldürmeyi bırakın.

ikametgah. Tüm bu PLASTİK EŞYALARDAN kaçınmak için bir insanın daha ne yapması gerekiyor?"

"Tatlım." Annem şimdi yanımda ve dondurmamı ve kaşığımı yavaşça indiriyor. Babama uzatıyor ve sonra beni kucaklıyor. Eli saçlarıma değdiğinde omzuna doğru hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

"Plastik eşya istemiyorum anne."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum." Sırtımı ovuyor ve tek düşünebildiğim onun ovduğu zamanın Eli'nin ovduğu zamanki kadar güzel olmadığı. "Joseph, neden hepimize çay yapmıyorsun, sonra konuşabiliriz."

"Elbette." Babam hareket etmeye başlıyor ama sonra yanıma gelip başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Bunun üstesinden geleceğiz."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

ELI

Otel kapısının önünde bir ileri bir geri yürüyorum, neden hâlâ açmadığını merak ediyorum. Tam kapı açılırken bir kez daha vurmak için yumruğumu kaldırıyorum ve Pacey'nin tek gözü aralıktan görünüyor.

"Ne oluyor lan?"

Kapıyı itip onu geri itiyorum ve odasında volta atmaya başlıyorum. "Dostum, haber aldın mı-" Ona bakıyorum ve çıplak olduğunu, kasıklarının önünde bir yastık tuttuğunu fark ediyorum, hepsi bu. "Uh, ne halt ediyorsun?"

"Ne yapıyorum *ben*?" diye soruyor. "Lanet olası kız arkadaşım ile biraz yalnız kalmaya çalışıyorum."

"Winnie burada mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Hayır, seni moron, onunla FaceTiming yapıyorum."

Komodine bakıyorum, orada bir telefon görüyorum. "Oh . . ." "Evet.

Oh. Ayağımı sokmadan önce bana ne istediğini söyle. kışını."

"Ailen. Penny'ye sürpriz yaptılar ve şu anda onun yanındalar."

Öfkesi hızla endişeye dönüşür. "Oh, kahretsin." Yastık hala kasıklarını örtüyor, komodine doğru yürüyor ve ben de onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Daha önce görmediğim bir şey değil. Telefonu açıyor. "Selam, bebeğim. Bunu halletmem gerek."

"Tamam. Seni seviyorum. Beni sonra ara."

"Seni seviyorum." Telefonu kapatır ve banyoya girerek bir pantolon giyer.

Dışarı çıktığında, yatağa otururken yastığı hâlâ kasıklarını örtüyordu.

"Ereksiyon mu?" Ben soruyorum.

"Evet ve ona bakamamanızı tercih ederim."

"Beni Taters ile karıştırıyorsun. Karşılaştırmayı seven o."

Pacey elini yüzünde gezdiriyor. "Bana neler olduğunu anlat."

"Gerçekten bilmiyorum. Ona çiçek gönderdim, çünkü daha önce kendini garip hissediyordu ve onu neşelendireceğini düşündüm. Ondan haber alamayınca aradım ve fısıltılı bir ses tonuyla cevap verdi. Bana ailesinin orada olduğunu söyledi ve sonra onlara nasıl kendisine lakap taktığını ve kendi çiçeklerini gönderdiğini anlatmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, takip edemedim ve sonra ailesini duydum ve telefonu kapattı. Buraya geldim çünkü bir şey duyup duymadığınızdan emin değildim."

"Hiçbir şey. Ailemi arayayım mı?"

"Yapabilir misin?" Çaresizlik içinde soruyorum. "Penny'yi birkaç kez aramayı denedim ama açmıyor. Mesaj atmayı da denedim. Sessiz kaldı." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ailene söylemekten çok korkuyor dostum. İyi olmadığından endişeleniyorum."

Pacey çoktan telefonunda ailesinin bilgilerini aramaya başlamıştır. Bir düğmeye basıyor ve sonra hoparlörü açıyor. Birkaç kez çalışıyor ve sonra telefon açılıyor. Kalbim göğsümde zıplıyor.

"Hey, evlat," diyor bir erkek sesi telefonda.

"Selam baba," diyor Pacey endişeyle. "Uh, nasılsın?"

"İyiyim, sadece kız kardeşinin sinir krizi geçirmesini dinliyorum. Sen? Oteline git, tamam mı?"

"Siktir," diye mırıldanıyorum adım atmaya başlarken.

"Evet . . . Eli bana sizin orada olduğunuzu söyledi. Sanırım öğrendiniz?"

"Öğrendik. Bir sürü şey öğrendik. Kız kardeşinin ne kadar saçmalayabildiğini unutmuşum. Bir babanın kızı hakkında asla duymaması gereken bazı şeyler duydum. Eli şu anda seninle mi?"

Pacey bana baktı. "Öyle."

"Ahh, söyle ona, kız kardeşinin doğum günü gecesi hakkında bize yaptığı monologdan sonra onun gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyorum."

Lanet olsun!

Şimdi iki elimle saçlarımı tutuyorum. "O iyi mi?" Ağzımı açıyorum. "O nasıl baba?"

"Hâlâ ağlıyor. Annem onu tutuyor. Duygularımız arasında gidip geliyoruz. Sanırım annen bu gece onunla kalacak, ben de otele döneceğim. Çok şey yaşıyor gibi görünüyor."

"Evet, Eli sana söylemekten korktuğunu söylüyordu. Sen . . . kızdın mı?"

Durakladı ve sonra şöyle dedi: "Hayır. Böyle şeyler olur. Hepiniz yetişkinsiniz ve bazen her şeyi doğru yapsanız da bir şeyler yine de ters gidebilir. Ben sadece bize söylemesinin bu kadar uzun sürmesine daha çok üzüldüm. İkinci üç aylık dönemine yeni başladı. Bu büyüklükte bir şeyi tek başına yaşamak için uzun bir süre."

Pacey hemen, "Yalnız değildi," dedi. "Eli oradaydı." Şok oldum, beni savunuyor. Uzlaşma yolunda olduğumuzu biliyorum ama yakın zamanda beni savunduğunu duyacağımı sanmıyordum. "Ve Winnie de Blakely'nin yerini dolduruyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim ama bize söylemeliydi. Annem ona bazı konularda yardımcı olabilirdi. Daha önce bunları yaşamış biriyle konuşabilirdi. Onu cesaretlendirmeliydin, Pacey."

"Evet, her şeyi mümkün olan en iyi şekilde ele almadım. Öfke her şeyi ele geçirdi ve Winnie'yle yaptığım konuşmalarda bir araç olduğumu fark ettim."

Görünüşe göre Winnie'ye bir hediye borçluyum. "Ama söz veriyorum, şimdi daha iyiyim."

"Güzel. Bize her konuda gelebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi? Bizden korkmanızı istemiyoruz."

"Bence her şeyden çok utanmıştı," diyor Pacey. "Utanacak bir şey yok. Bir çocuk taşıyor ve

Görmek istediğimiz şekilde değil ama yine de bir bebeği olacak, bu da büyükanne ve büyükbaba olacağımız anlamına geliyor. Bu bizim için heyecan verici."

Göğsümdeki gerginlik yumağı hafifçe gevşiyor.

"Bildiğine sevindim çünkü bu durumun onun üzerinde baskı yarattığını biliyorum." "Öyle görünüyor. Anneme yardım edeceğim, tamam mı?"

"Ona beni aramasını ya da mesaj atmasını, herhangi bir şey söylemesini isteyebilir misin?" Pacey'e söyledim.

"Onu duydum," diyor Joseph. "Ona ulaştığından emin olacağım. Yarın iyi şanslar çocuklar."

"Teşekkürler, baba." Birkaç kez daha vedalaştıktan sonra Pacey telefonu kapatıp kenara fırlatır. "Dostum, bu akşam yapmayı beklediğim şey bu değildi."

"Özür dilerim," diyorum yatakta onun yanına otururken. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Hayır, minnettarım." Sırtımı sıvazladı. "Gerçekten adım atıyorsun."

"Sadece babam gibi olmak istemiyorum," diyorum. "Öyle değilsin. Ve ben bunu söylediğimde-"

"Biliyorum dostum, biliyorum." Kocaman bir iç geçirdim ve ayağa kalktım. "Pekala, Winnie'yle her ne yapıyorsan ona geri dönmene izin vereceğim ve kız kardeşinin aramasını telefonumun yanında acı içinde bekleyeceğim."

"Teşekkürler ve buraya gelerek doğru şeyi yaptın. Aramızdaki şeylerin garip olduğunu biliyorum, ama kız kardeşimin iyi olduğundan emin olmak için zorladığın için minnettarım."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Onu önemsiyorum ve iyi olduğundan emin olmak için her şeyi yaparım."

Lanet olsun, hayatım boyunca hiç bu kadar keyifsiz olmamıştım. Pacey'nin odasına gideli bir saat oldu. Saat geç oldu ve yarın lanet olası bir playoff maçımız var ama şu anda düşünebildiğim tek şey Penny.

Onu tekrar aramayı denemeli miyim? Mesaj mı atayım? Ondan haber almak istediğimi hatırlatayım mı?

Yatağımın kenarına oturmuş, bacağım aşağı yukarı zıplarken telefonuma bakıyorum ve çalmasını istiyorum. Ama çalmıyor. Sessiz kalıyor, ben de beklemek yerine ona tekrar mesaj atıyorum.

Eli: Geç oldu, biliyorum ama iyi olduğunu bilmem gerek. Ara ya da mesaj at. Senden haber almak için uyanık bekliyorum.

Gönder tuşuna bastığımda, odamı tekrar adımlamaya başlıyorum. O mesaj çaresizliğin derli toplu bir fiyonkuna mı sarılmıştı? Evet. Umurumda mı? Tek bir sikimde bile değil.

Dişlerimi fırçaladığım, yatmaya hazırlandığım ve yarın için kıyafetlerimi hazırladığım için beni meşgul edecek hiçbir şeyim yok. Bu nedenle, bu otel halısında geziniyorum-

Buzz. Buzz.

Bir mesajın heyecanıyla telefonumu neredeyse havaya fırlatacaktım.

Lütfen Penny'den olsun.

Lütfen Penny'den olsun.

Telefona bakıyorum ve bana geri mesaj attığını görünce anında rahatlıyorum. Yatağıma oturuyorum ve mesajı açıyorum.

Üzgünüm. Duygusal bir gece oldu. Her şey yolunda.

Ona hemen mesaj attım.

FaceTime yapabilir miyim?

Neden sordum bilmiyorum ama yüzünü görmeliyim. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Enkaz gibi görünüyorum.

Umurumda değil. Lütfen, Penny?

Yanıt bekliyorum, telefonum FaceTime aramasıyla çaldığında hayır diyeceğinden endişeleniyorum.

Teşekkür ederim. Lanet olsun.

Aramayı kabul ediyorum ve Penny'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü ekranda belirirken telefonu önümde tutuyorum.

"Selam," diyor mahcup bir gülümsemeyle. Yatağında yatıyor, yastığına kıvrılmış, lanet olası bir kucaklamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Hey." Nefesimi sertçe verdim ve elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Muhtemelen sormamdan bıkmışsındır ama nasılsın?"

"Daha iyi. Mesaj atmadığım ya da aramadığım için özür dilerim.

Şimdiye kadar uyumuşsundur diye düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Hayır, senden haber bekliyordum. Ailenle her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Annem gece benimle kalacaktı ama ona iyi olduğumu ve babamla otele gidebileceğini söyledim. Öylece gittiler."

"Nasıl hissediyorlar?"

"Gerçekten mi? Heyecanlıyım." Dudaklarında hafif bir tebessüm belirliyor. "Yaşadıkları şokun ardından çok heyecanlandılar ve şimdiden şu konu hakkında konuşmaya başladılar

Vancouver'da bir yer bulabilirler, böylece zamanlarını burası ve Minnesota arasında paylaşabilirler. Mümkün olduğunca yardımcı olmak istiyorlar. Programınızı anlıyorlar ve ikimize de destek olmak istiyorlar."

"Vay canına, bu ... bu onlar için oldukça harika."

"Ayrıca döndüğünüzde sizinle akşam yemeği yemek istiyorlar. Onlara playofflar bitene kadar beklemelerini söyledim."

"Hayır, Washington'dan döndüğümde akşam yemeği yiyebilirim. Aslında bu hoşuma gider."

"Emin misin? Yapacak daha önemli işleriniz olduğunu biliyorum-"

"Penny, şu anda hayatımdaki en önemli şey sensin. Sana sahip olacağım. Döndüğümde onlarla yemek yerim. Hiç sorun değil. Sadece sizin evde yapmamızı ve sipariş vermemizi istiyorum. Dışarı çıkarsak çok fazla rahatsız oluruz, özellikle de playoffların tam ortasında."

"Bence daha samimi bir şey hoşlarına gider." Yastığına daha sıkı sarılıyor. "Teşekkür ederim."

Yatağıma uzandım ve telefonumu kaldırdım. "Benim için bir zevk." Gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakıyorum ve "ok güzel görünüyorsun Penny" diyorum.

"Aman Tanrım, uykusuz kalmışsın."

Başımı salladım. "Ben değilim. Gerçekten ylesin. Çok gerçek ve çok doğal görünüyorsun. Gerçekten çok güzelsin."

"Beni yine ağlatacaksın."

"Bunu istemeyiz. Bana kendinize iek gönderme samalığından biraz daha bahsedin."

Kıkırdıyor ve sonra yatağında diğer tarafa dönüyor. "Katıksız panik insana neler yaptırıyor. Söylediğim yalanların sayısı astronomikti."

Ve aynen böyle, sonraki yarım saati gülerek ve ailesini ilk geldiklerinde nasıl kandırmaya çalıştığını konuşarak geçiriyoruz. Birlikte o kadar çok gülüyoruz ki gözlerimizden yaşlar geliyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Bu şimdiye kadar yaptığım en gerçek ve dürüst konuşmaydı ve ne zaman saçlarını kulağının arkasına itse ya da yastığına sarılsa, tek düşünebildiğim keşke ben olsaydım ya da keşke saçlarını düzelten ben olsaydım oluyor.

Kendimi bu tür bir düşünce yapısına sokmak korkutucu bir düşünce, ama konuştukça, daha çok takıldıka ve ondan hoşlandığım için her şeyin ikimiz için de farklı olmasını dilediğimi fark ettim.

Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyorum.

SON BİRKAÇ gün birbiri ardına gelen darbelerle geçti. İlk maçımızı ikiye bir kaybettik. Sahada uyuşuk ve dikkati dağılmış görünüyorduk ve koçumuz bizi bu konuda uyardı. Serinin ikinci maçı na geldiğimizde, yine kaybettik, bu sefer üçe bir. Çok acı vericiydi.

Hiçbirimizin akli oyunda değil. Ve hepimizin farklı sebepleri var.

Taters eski kız arkadaşının dramına kapılmış durumda.

Duyduğuma göre Posey, çıkma teklif etmeyi bile düşünemediği bir kıza aşkılmış. Nedenini bilmiyorum ama tek duyduğum bu.

Pacey ve ben daha önce aramızda olanları atlatmaya çalışıyorduk.

Kardeşi yüzünden playofflar Halsey için her zaman zor olmuştur.

Karşınızda kafalarını kışlarından çıkaramayan beş adam var.

Ama şimdi evimizdeyiz ve işleri tersine çevirmek istiyoruz. Bu yedi maçlık bir seri. Yapacak işlerimiz var ama henüz bu işin dışında değiliz.

Çantalarım omzumda, Penny'nin dairesine doğru ilerliyorum ve kapıyı açmak için cebimden anahtarımı çıkarıyorum.

Yine geç oldu, o yüzden kalkmasını beklemiyorum. Sadece geri döndüğüm için mutluyum. Evimi daha çok özleyeceğimi sanıyordum ama eve gittiğim yerin değil, geldiğimde yanımda birinin olmasının önemli olduğunu fark etmeye başladım.

Kapıdan giriyorum ve arkamdan kilitliyorum. Oturma odası, benim için açık bıraktığı bir aksan lambası dışında karanlık. Lambayı kapatıyorum ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak kapıdan içeri süzüldüğüm yatak odasına doğru ilerliyorum. Onu yatakta uyurken gördüğümde, çantalarımı yavaşça yere bırakıyorum ve gömme dolaba gidip takım elbisemi çıkarıyorum. Karanlıkta diş fırçamı eleyip parmak uçlarımda banyoya gidiyor, dişlerimi fırçalıyor ve ışığı hep kapalı bırakıyorum. Kıpırdamadığına göre yorgun olmalı. Onunla her gece konuştum ve ev aradığını, annesiyle bebek için ihtiyaç duyacağı şeylerin listesini çıkardığını ve tabii ki çalıştığını söyledi. Gözlerinde ne kadar yorgun olduğunu fark ettim.

Banyodan çıkıyorum ve uçakta şarj edebileceğimiz için telefonumu fişe takmayı dert etmiyorum. Bunun yerine, tam o yer değiştirirken sessizce yatağın kendi tarafıma geçiyorum. Gözünü ovuşturuyor ve "Hey, sen." diyor.

"Hey, seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil. İşemem lazım." Battaniyeleri üzerinden atıyor ve henüz görmediğim ipek bir pijama takımını ortaya çıkarıyor. İnce askılı bir atlet ve uyluğunun st kısmına ancak ulaşan uyumlu bir şort. Gerçekten çok seksi, özellikle de saçları böyle dağınıkken. Bana doğru yürürken "Uçuşun nasıldı?" diye soruyor.

Gözlerim göğüslerinin gömleğinin ipek kumaşında salınışına takılıyor. Bana mı öyle geliyor, yoksa büyümüşler mi?

"İyiydi," diyorum tam kollarını bana doladığı sırada. Kucağına gömülüp ona sarılıyorum ve ellerimden birini ensesine götürüyorum. "Geri dndğme sevindim," diyorum dürüstçe.

"Ben de," diyor yanağını çıplak göğsüme bastırırken. "Sensiz hiçbir şey aynı değil."

Sonra beni bırakıp tuvalete gitti ve beni şaşkınlık içinde bıraktı. Bunu söylemesini beklemiyordum, ne de hoş geldin kucaklamasını bekliyordum.

Hem sözlerinden hem de kucaklamasından damarlarıma yayılan sıcak duyguyu da beklemiyordum.

FaceTime gibi teknolojiler için mutluyum. Ama bizzat burada olmakla kıyaslanamaz bile. Gittiğimde çok şey kaçırıyorum. Her doktor randevusunu kaçırmış olmam içime sinmiyor. Ve şimdi de ailesine bizden bahsettiğinde yaslanacağı omuz olmayı özledim. *Bebeğimiz hakkında.*

Ve bu sadece başlangıç. Bebek gerçekten doğduğunda daha ne kadar özleyeceğim? Yine de bu güzel, uykulu kadın beni kucaklayarak karşladı ve beni özlediğini söyledi. *Harika biri.*

Boğazımı temizleyerek yatağın benim tarafıma doğru yürüyorum ve yorganın altına giriyorum. Yatak sıcak ve çarşaflarının ipeği yatağına gömülürken beni rahatlatıyor. Eskiden bir seyahatten eve döndüğümde yatağımı çok severdim. O kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra bir parça ev aramak için onu arardım, ama şimdi, bu yatak doğru hissettiren şey. Yer yer biraz pütürlü ama dokunulduğunda serin ve yanımdaki kişi tarafından sıcak. En iyi uykumu burada uyuyorum. Ve bu korkutucu bir farkındalık çünkü burada olmanın sadece kısa vadeli olduğunu biliyorum. Bebek doğduğunda her şey değişecek ve bu bilinmezlik beni panikletmeye başlıyor.

Penny banyodan çıkıp yorganın altına giriyor ve yüzünü bana dönüyor. Ayın uzak ışığından onun güzel yüzünü görebiliyorum.

"İyi mi?" Ona sordum.

Yastığına karşı başını sallıyor. "Evet."

"Ailenle aranız nasıldı?"

"Tamam. Annem zayıf göründüğümü söyledi, bu da benim için iyiye işaret değildi." Kaşlarımı çattım. "Yemek yiyor muydun?"

"Eskisi kadar değil ama artık kendimi daha iyi hissettiğim için bazı şeyleri mideme indirebiliyorum. Annem de küçük bir şişliğim olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Elimi tutuyor ve karnının üzerine koyuyor. "Muhtemelen anlayamayacaksın ama orada bir şey var." Avucumu karnının üzerinde gezdiriyor ama tek hissettiğim onun sıcak teni. "Sabah sana göstermeye çalışacağım. Sanırım sadece şişmişim gibi görünüyor."

"Eminim öyle değildir." Elimi hareket ettirmek yerine, karnını nazıkçe tutarak yerinde tutuyorum.

"Yorgunum." Esniyor.

"O zaman uyuyalım." Tam gözleri kapanırken isteksizce elimi karnından çekiyorum.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim Eli?"

diyor sessizce. "Ne istersen," diye yanıtlıyorum.

Gözleri tekrar açılıyor ve benimkilerle birleşiyor. "Bunu yapmadığımızı biliyorum ve bu çizgiyi aşmak olabilir, ama son birkaç günden sonra, bu rahatlık gerçekten işime yarayabilir."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Benimle kucaklaşır mısın? Sadece bir kez," diyor çabucak. "Ve bir daha istemeyeceğim. Sadece korunduğumu hissetmeye ihtiyacım var."

Tereddüt bile etmiyorum. Benden istediği her şeyi yaparım, ama aynı zamanda ona yakın olmak için o kadar çaresizim ki. Yolculuğa çıkmadan önce bana sarıldığından beri onun sıcak bedenini üzerimde hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bu yüzden onun isteği benim için kolay bir evet.

Sırtına yaklaşıyorum, başımı onunkinin hemen yanına yaslıyorum ve sonra kolumu beline doluyorum. Yerleştiğim anda, kucağımda eriyor ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi duygu ... şey, ona battığım an dışında. Bu yakın bir ikinci.

O kadar sıcak ve yumuşak ki, sanki bana tam oturuyor. Sanki başından beri benimle kaşıklanmak için yaratılmış gibi. O kadar yaklaşıyorum ki yastığını paylaşıyorum ve başımı saçlarına gömüyorum.

"Rahat mısın?" Avuç içimi karnında gezdirerek soruyorum.

"Çok," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim, Eli."

Hayır, teşekkürler Penny.

"Rica ederim," diye cevap veriyorum gözlerim kapanırken ve nefes alışım düzene girerken. Bir kadına böyle sarılabilmeyi ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Belki de son on altı yıldır bu tür bir şefkate sahip olmadığım içindir. *İhtiyaç da duymadım.*

Bu yatak, bu çarşaf, bu kadın. *Çok doğru hissettiriyor.* Ve daha ne olduğunu anlamadan uykuya dalıyorum, Penny'nin yanında olmanın ve ona umduğum gibi sarılmanın tadını çıkarırken zihnim tamamen bulanıklaşıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

PENNY

"Mmm," diye mırıldanıyorum bir el göğsümde gezinirken, parmaklar meme ucumla oynuyor. "Tam orada," diye fısıldıyorum.

Parmaklar meme ucumun etrafında tekrar tekrar dönerken tüm vücudum aydınlanıyor, nabız gibi atıyor, zonkluyor, ta ki ... bir çimdik atana kadar.

"Ohhh," diye inliyorum ve pelvisimi kaydırıyorum, arkamda çok sert bir ereksiyona çarpıyorum. Evet, tam olarak istediğim şey bu.

İhtiyacım olan şey
bu.

Rahatlama.

Umutsuzca, arkamdaki ereksiyona karşı hareket ediyorum, kıkırmın çatlağı onun sırtında yukarı ve aşağı kayıyor, daha fazlasını arıyor.

"Evet, lanet
olsun."

Durakladım.

O ben değildim. Bir erkek sesiydi.

Tanıdık bir erkek sesi.

Ve o tek "sikiş" teki çaresizlik tam olarak nasıl hissettiğimi özetliyor.

Eli göğsümü kavırıyor ve sıkıyor, beni bir ihtiyaç kuyruğuna gönderiyor. Sesin tanıdık olması kimin umurunda? Her ne yapıyorsa benim için pek çok açıdan işe yarıyor. Sırtımı onun dokunuşuna yaslıyorum ve arkamdaki güçlü erkeksi göğse doğru eğiliyorum.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, tam o sırada elim onunkinin üst kısmını kavıyor ve yavaşça karnımdan aşağıya doğru yönlendiriyor.

Aklımda tek bir şey var. Onu
bacaklarımın arasında istiyorum.

Ona bacaklarımın arasında ihtiyacım var.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum. "Beni boşalt."

"Lanet olsun," diyor ve elini bir kez daha durduruyorum. Bu
sesi nereden tanıyorum?

Elini bırakıyorum ve arkama uzanıyorum, güçlü bir göğüsle, korunmak için yapılmış bir vücutla birleşiyorum. Kalçalarını arkama doğru iterek bana ne kadar sert olduğunu hatırlatıyor ve işte o zaman gözlerim kırpışarak açılıyor ve pencereden içeri giren güneş bir anlığına beni kör ediyor.

Birkaç saniyemi alıyor ama sonunda kendime geldiğimde ve karnımda bir elin şortumun paçasıyla oynadığını hissettiğimde, arkamı döndüğümde Eli'yi uyurken buluyorum.

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle ve gözlerini açmasına neden oluyorum.

Neler olduğunu değerlendiriyor ve elinin neredeyse pantolonumun içine girdiğini fark ettiğinde geriye doğru sıçırıyor, yataktan fırlayıp yere düşüyor.

Ayağa kalktığı anda elini saçlarının arasına daldırıyor ve birlikte, sanki güneş gösteren dev bir neon tabela varmış gibi, ikimiz de kasıklarına bakıyoruz ve devasa ereksiyonunu görüyoruz.

Yani çok büyük.

"Siktir." Ellerini önüne düşürür. "Kahretsin, özür dilerim Penny. Yapmadım, lanet olsun, rüya görüyordum. Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum her yerimin kapalı olduğundan emin olmak için üstümü düzeltirken. "Ben de rüya görüyordum."

Ama şu anda keşke uyanmasaydım diyorum.

Gözleri sertleşmiş meme uçlarıma bakarken dişleri alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor ve şu anda hayatımda daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum. Eli Hornsby, saçları darmadağın, elleri ereksiyonunu örtmeye çalışırken göğüs kasları dalgalanıyor, gözleri alev alev yanıyor. *Bana bakıyordu.*

İkimiz de nefeslerimizi tutmaya çalışırken aramıza sessizlik çöküyor, gözlerimiz bağlı kalıyor.

Şuna bir bakın. Ellerini indirip buraya gelmesi ve başladığı işi bitirmesi için neler vermezdim.

O anın tadını çıkarır, bacaklarımın arasındaki bu inanılmaz ağırlığı kaldırmaması için ona yalvarır ve yakarırdım.

"Muhtemelen gidip duş almalıyım." Banyoya doğru başını sallıyor.

Ughhhh, noooooo.

Buraya gel.

Gömleğimi yırt.

Dilini vücudumun her yerinde gezdir.

Seni bir kez daha içimde hissetmeme izin ver.

"Evet, duş iyi bir fikir gibi görünüyor. Ben burada uzanacağım."

İyiydi Penny. Play-by-play'e ihtiyacı yok.

"Tamam." Ellerini önünde tutarak yatağın etrafından dolaşüyor ve banyoya giriyor, duşun hemen açıldığını duyuyorum.

Vücudum az önce yaşadıklarımın dolaylı sakinleşmeye çalışırken başımı yastığa koyuyorum. Bunun çok gerçekçi bir rüya olduğunu düşünmüştüm ama yine de çok gerçekçiydi çünkü gerçektir. Beni okşayan, göğüs uçlarımı sıkan onun eli idi. Arkamda sertleşmişti ve nefesi boynumdaydı. Hepsi gerçektir ve Tanrım, keşke o duşta onunla birlikte olsaydım.

Daha da ötesi, onun hâlâ bu yatakta olmasını ve başladığımız işi bitirmesini diliyorum. Elimi gözlerimin üzerine koyup derin nefesler alıyorum. İyisin.

Ama gerçekten

değilim.

Çok

heyecanlıyım.

Ben muhtacım.

Bu adama olan arzum o kadar güçlü ki tadını alabiliyorum.

Bu yüzden deplasmana gitmeden önce ona sarılmaktan kendimi alamadım. Bu yüzden çiçeklerle birlikte gönderdiği kartı okumadan duramadım. Bu yüzden maçı izlerken kameralara ona odaklanmaları için yalvardım, yakardım, bana bir anlık görüntü gösterebilirler diye. Ve gece geç saatlerde, takımın hesabında ağırlıklı olarak ona odaklanan TikTok'ları izlememin nedeni de bu.

Bu yüzden onun eve dönmesini bekleyemedim. Kazansın ya da kaybetsin, sadece onu istiyordum. Ve eve geldiğinde, bir sarılmadan çok daha fazlasını istedim, ama isteyebileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum, bu yüzden yanağımın çıplak göğsüne bastırılmasının tadını çıkararak aldım.

Sonra kırılganlığım beni ele geçirdi ve kendimi durduramadan ondan bana sarılmasını istedim. Hayır diyeceğini sandım. Beni reddedeceğini

düşündüm ama reddetmedi. Bunun yerine bana sarıldı ve ben de onun içine kıvrıldım.

büyük bir beden. Hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmemiştim ve bir sonraki nefesimi bile alamadan uykuya daldım.

Bu sabah uyandığımda elleri üzerimdeydi, neredeyse bana tam da ihtiyacım olan şeyi veriyordu. Ellerin karnımdan aşağıya ve neredeyse şortumun altına doğru inişi beynime kazındı. Hünerli parmaklarının meme ucumla oynaması ve pelvisini bana doğru bastırarak ne kadar tahrik olduğunu göstermesi. Tanrım ... neden bitiremedik?

Ne kadar tahrik olduğumu hissetmek için elimi yavaşça bacaklarımın arasına indirirken dişlerim dudağımın üzerinde yuvarlanıyor. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirmeye başlıyorum. Bacaklarım daha da genişliyor ve diğer elimi göğsüme götürerek meme uçlarımla nasıl oynadığını yeniden yaratmaya çalışıyorum.

Uzakta, düşün fayansa vuran sesini duyuyorum ve onu çıplak, su damlacıklarının kaya gibi sert göğsünden aşağıya, elinin şiddetle pompaladığı boyuna doğru aktığını, benim de aradığım rahatlamayı aradığını hayal ediyorum.

Elime karşı kıpırdanırken bir inilti kaçıyor benden, ararken ...

Vücudum gerilirken üst dudağımda ter oluşuyor, parmaklarımın hareketi beni çok ihtiyaç duyduğum bir zirveye taşıyor. Ve işte o zaman duyuyorum, kapalı banyo kapısının arkasından gırtlaktan gelen iniltisini ve ardından duvara bir el tokadı.

Geliyor.

Duşta. Şu anda.

Bizi, bu yatakta yaptıklarımızı düşünmeye başlıyor.

Tek gereken bu. Kamburlaşmış, kendini düşün zeminine dökerkenki görüntüsü.

Kaslarım geriliyor ve lezzetli, çok ihtiyaç duyduğum bir orgazm içimi parçalıyor. Sırtım dikleşiyor ve parmaklarım klitorisimin üzerinde tekrar tekrar uçuyor, tamamen doyana ve nefesim kesilene kadar kemiklerimdeki her son zevki çekiyor.

Elimi çekiyorum ve yatağın içinde eriyorum.

Şu anki ihtiyacımı karşılamış olsam da, bedenimin istediği ya da arzuladığı şeyin bu olmadığını biliyorum.

Onu

istiyorum.

Sikini.

Ağzını.

Vücudu benimkinin üzerinde kıvranıyor ve zonkluyordu.

Sonra çok net bir şekilde, bir süredir inşa edilmekte olan bir şey aklıma geldi.

Daha ne kadar mesafemi koruyabilirim bilmiyorum.

Peki ya şu an? Neden yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Blakely ofisimin kapısından, "Tık tık, tık tık," diyor. Elinde en sevdiğimiz salata dükkânından bir paket servis poşeti ve içinde limonata olan bir içecek taşıyıcısı var - bu hamileliğe kadar hiç önemsemediğim bir içecek. Şimdi tek istediğim limonata.

Her zaman.

"Hey," diyorum bilgisayarımdan başımı kaldırırken. "Şu e-postayı hemen bitireyim."

"Elbette. Kapıyı kapatmamı ister misin?"

"Evet," diyorum, sesim çaresizlikle karışık.

"Evet'in arkasında bir anlam var ve çocukların dün gece eve döndüklerini düşünürsek, o güzel beyninde bana söylemen gereken bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum."

"Haklısınız."

Ben yazmayı bitirirken, Blakely kapıyı kapattı ve karşımdaki koltuğa oturmadan önce masamda bizim için öğle yemeği hazırladı. İkimiz de ekstra guacamole ile güneybatı tavuk salatası sipariş ettik. Bu bizim için öyle bir şey ki neredeyse haftada bir kez alıyoruz.

Gönder tuşuna basıp ona doğru dönüyorum. "Bu sabah göğüslerimi yokladı."

"Ne?" Blakely bağırır ve sonra kendini tutup öne doğru eğilir. Fısıltıyla, "Ne?" diye tekrarlıyor.

"Teknik olarak, ikimiz de uyuyorduk, ama yine de onları hissetti ve kocaman bir ereksiyon oldu ve kırımını ona sürtmüş ve elini şortuma doğru yönlendirmiş olabilirim."

Blakely kendini yelpazeliyor. "Ciddi misin? Hala uyuyor muydun?"

"Evet, ikimiz de ciddi bir şey olmadan uyandık, ama aman Tanrım, Blakely, hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar kötü istememiştim. Tabii ki yataktan fırladı ve duşa girmeden önce birkaç özür mırıldandı."

"Oh, kesinlikle mastürbasyon yaptı."

"Evet, boşaldığında onu duydum ve çok seksiydi. Ben, uh Ben de aynısını yapmış olabilirim."

"Jay-sus. Bu sabah dairende duvarda uçan bir sinek olmak." Salatasının üzerine sosunu döküyor ve çatalıyla karıştırıyor. "Duştan çıktığında ne oldu?"

"Duş aldım, ikimiz de simit yedik ve sonra işe geldim." "Bunun hakkında konuştunuz mu?"

"Daha fazla özürden başka bir şey değil." Salatamın üzerine limon sıkarken inliyorum. "Sanki bana dokunduğu için tamamen aşağılanmış gibiydi. Yataktan daha hızlı kalkamazdı."

"Lütfen, bahse girerim kendi bildiği gibi davransaydı başladığı işi bitirirdi."

Başımı sallıyorum. "Hayır, beni öyle görmüyor. Bunu söyleyebilirim. Benim yanımda çok soğuk davranıyor. Elbette, bana sarılıyor-"

"Ve sana çiçekler gönderiyor, her gece seni arıyor ve seni kontrol etmek için Winnie'ye ve bana mesaj atıyor."

"Çünkü bebek için endişeleniyor."

"Hayır, çünkü *senin* için endişeleniyor. Bunu neden göremiyorsun?"

"Çünkü biz böyle değiliz. Başından beri bunun arkadaşça bir şey olacağını söylemiştik. Elbette bir çekim var ve elbette şu anda daha azgın olamazdım, teşekkürler hormonlar, ama o bu şekilde görmüyor." *Artık beni öyle görmüyor.*

Blakely salata çatalını ağzına götürürken omuz silkiyor.

"Nedir o?" diye sordum. "Omuz silkme ne için?"

"Bence daha fazlası var."

"Sanmıyorum-"

Kapı çalındı ve ben de "Girin" diye seslendim.

Kapı aralanıyor ve Eli yakışıklı yüzünü ofisime uzatıyor. Sabah pateninden yeni duş almış, saçları hala ıslak görünüyor ve üzerinde siyah uzun kollu Agitators gömleği ve siyah jogger kaptısı var. Adam bu görüntüyü fazlasıyla hak ediyor.

"Hey, bölüyor muyum?"

"Hayır," diye neşeyle yanıtlıyor Blakely. "Sadece *senin* hakkında konuşuyorduk. *heyecan verici* bir sabah." Aman Tanrım!

Eli'nin gözleri benimkilere kayıyor ve arkadaşına bakarken yüz ifademin far ışığında kalmış bir geyiğe benzediğinden eminim.

"İyi hissettiğini duydum."

"Blakely," diye tısladım ona. "Kapa çeneni." Ben Eli'nin yüzünün kızardığını izlerken o sadece gülüyor.

Adamı daha önce hiç kızarıırken gördüğümü sanmıyorum... ama işte orada, ofisimin kapısında duruyor, kırmızı yanakları ve her şeyiyle. Görülmeye değer bir manzara.

Boğazını temizliyor ve "Evet, uykumda kaybolmuş gibiydim" diyor. "Penny'nin gömleğinde aradığın şeyi buldun mu?"

Eli'ye bakmadan önce ona, "Seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum. "Onu görmezden gel. Sosyal adabın ne olduğunu unutmuş."

"Benim oğlanlar da muhtemelen aynısını yapardı," diyor yanağını kaşırken. "Ve bu doğru, gömleğinde bir şey buldum, sert bir meme ucu."

İşte tanıdığım Eli bu, utancı bir şakaya dönüştürebilen Eli.

"Ooo, sert bir meme ucu." Blakely gömleğinin yakasını açıp aşağıya bakıyor. "Bir süredir bunlardan birini görmemiştin. Bulduğun için aferin sana."

"Teşekkür ederim." Eli kıkırdıyor ve sonra bana dönüyor. "Ailenle akşam yemeği bu akşam, değil mi?"

"Sadece sen istersen. Cidden, sen-"

"İstiyorum." Gülümsüyor. "Sadece herhangi bir alerjileri olup olmadığını görmek istedim. Biraz lazanya yapacaktım. Yapmayı bildiğim tek şey o."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Seni söndürmek istemiyorum."

"Bir şeyler yapsam sorun olur mu?" Sesindeki kırılma o kadar ağır ki, neredeyse o anda beni yere serecek. "Aileni seviyorum Penny. Ayrıca onlara kredi kartı olan yetenekli bir hokey oyuncusundan fazlası olduğumu göstermek istiyorum."

Vay canına, tamam... Kalbimin böyle bir ifadeyi kaldırabileceğinden emin değilim.

Derin derin yutkunuyorum ve "Gerçekten istediğin buysa elbette bir şeyler yapabilirsin. Babamın kaju fıstığı yememesi dışında ailemin herhangi bir alerjisi yok ama lazanyaya kaju fıstığı koyacağınızı sanmıyorum."

"O kadar da değil." Ellerini jogger'ının ceplerine sokuyor. "Tamam, ben markete gidiyorum o zaman. Bir Şeye ihtiyacın var mı?"

"Sanırım böyle iyiyim. Burada işim bittiğinde eve dönerken bir tatlı alabilirim."

"O konuda endişelenme. Ben hallederim." Bana sırtıyor. "Biraz dondurma alacağım." Sonra göz kırıyor ve yemin ederim kalp atıŐlarımı bacaklarımın arasında hissedebiliyorum. "Bir Şeye ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara."

"Tamam. TeŐekk rl r."

"Sonra görüşürüz, Penny." Sonra da kapıyı arkasından kapatarak gider. Blakely, ağzı açık, gözlerinde mizahla bana dönüp, "Seni istiyor," diyor.

"Aman Tanrım, Şunu keser misin? Yapmıyor."

"Yapıyor ve ben de devam et diyorum."

"Aklını tamamen yitirmiŐsin. Hiçbir yolu yok. O sadece iyi bir adam."

"Tamam, kendine bunu söylemeye devam et." Salatasından bir lokma alır ve

sandalyesinde arkasına yaslanır. "Sözlerimi bir kenara yazın, ikiniz bir yıl içinde evleneceksiniz."

"Ha." Gülerek gülüyorum. "Vay, tamam, elbette, Blakely." Eli Hornsby evliliğin radarında olmadığını çok ama çok açık bir Şekilde belirtti. Sözlerini yutacak.

ArkadaŐımdan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Çünkü ondan

nefret ediyorum.

Hem de çok.

Yemekten beri tek düşünebildiğim Eli ve benden hoşlanıyor olma ihtimali. Öyle olmadığını biliyorum ama bunu kafama soktuğu için tek düşünebildiğim bu. İŐeyken bana birkaç kez rastgele Şeyler hakkında mesaj attı, ciddi bir Şey değildi ve düşünüp durdum, bana arkadaş olduğumuz için mi yoksa daha fazlasını istediği için mi mesaj atıyor?

Mantıklı cevap, arkadaş olduğumuz için.

Azgın, hormonal cevap ise beni istiyor.

Beni o kadar çok istiyor ki, telefondan kokumu alabilmeyi diliyor. Bu yüzden bu kadar sık mesaj atıyor.

Evet, aklıma hücresel bir servis aracılığıyla koku ışınlamak geldi.

Ve sonra oradan mezun oldu.

Kokuları ışınlamak sadece radardaki bir işaretti.

Zihnim o kadar ileri gitti ki, dairemin kapısından lazanyanın keskin, domatesli kokusuna doğru yürürken, tezgahın üzerinde, tamamen çıplak bir şekilde uzanmış, ding-dong'unda bir fırın eldiveni ile onu koparmamı ve emmeye başlamamı beklediğini düşündüm.

Evet, emme.

İşte buradayız millet. Tezgahta bir adamı emmek.

Ve daha da kötüsü, kapıdan içeri girip mutfağa doğru baktığımda, mutfak tezgahımın üzerine yayılmış, ereksiyonu tavana dönük ve üzerinde adım yazan bir adam olmadığını görünce yıkıldım. Onun yerine, tezgâha yaslanmış, telefonuna bakıyor... giyinik.

Elbette... açık mavi kazağı ve koyu renk kot pantolonu içinde harika görünüyor ve saçları bu gece ailemle buluşacağım dercesine yana doğru taranmış. "Sikimi yala, kaltak" diye bağırmasıyla ilgili hiçbir şey yok ve bu inanılmaz derecede hayal kırıklığı yaratıyor.

Telefonundan başını kaldırıyor ve beni görünce gülümsüyor. "Hey, işin geri kalanı nasıldı?" Telefonunu yere bırakıp tezgâhı kavırıyor ama üzerindeki lanet kazak hiçbir şey göstermiyor. Hafif bir esneme bile yok.

"İyiymiş," diyorum çantamı girişteki çanta kancama asarken. "Harika bir şey değildi."

Beni incelerken kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin? Kötü bir ruh hali içinde gibisin."

Öyleyim, çünkü kapıdan girer girmez üstümü çıkarmamı istemiyorsun.

"Yorgunum," diyorum ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi sunarken. Yorgun... o kadar da değil.

Yüzde bin.

Bana bir şeyler oldu. Elbette, son zamanlarda yakınlaşmak için can atıyorum. Ama bu sabahtan beri, Eli meme ucumu çimdiklediğinden beri, sanki vücudumda bir ışık düğmesi açmış gibi ve onu kapatamıyor gibiyim.

Ve en iyi arkadaşım, bana yardım etmesi gereken kişi, yangına körükle gitmekten başka bir şey yapmadı.

Bunun yerine, kafama gerçekçi olmayan düşünceler soktu ve sonra bana "genital hassasiyetimin" nasıl büyük ölçüde arttığına dair makaleler gönderdi ve

bundan nasıl yararlanacağımı.

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Zaten fark etmiştim, çok teşekkür ederim. "Başka bir gece için yeniden plan yapalım mı?" Eli yanıma gelip

Ben.

"Hayır, iyi olacağım. Sanırım gidip hızlıca bir banyo yapacağım.

Omuzlarım gergin, sonra giyineceğim."

"Tamam. Omuzlarını ovمامı istersen haber ver."

Ellerini vücudumda gezdirmesi ihtiyacım olan son şey. Buna vereceğim tepkiyi ancak hayal edebilirim.

Nefes

nefese.

Terleme.

İnleme.

Hayır, teşekkür ederim.

Bunu çıplak yapmayı planlamıyorsan yanıma yaklaşma.

"Ben iyiyim," diyorum yanından geçerken. "Bu arada burası çok güzel kokuyor.

Gerçekten büyülü."

Alnı kırışıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Çok doğru, çok doğru," diye İngiliz aksanıyla cevap veriyorum, bu da sadece kaşlarının daha da kalkmasına neden oluyor.

Onu suçlamıyorum.

Benim de onun kadar kafam karışık.

Ve bunları ona açıklamanın hiçbir faydası yok çünkü nereden başlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden bunun yerine koridora doğru dönüyorum ve kafası karışmış adamı arkamda bırakıyorum.

Sadece banyo yap ve yürü Penny. Bu akşamki yemek için kendini toparlamalısın.

Yirmi İkinci Bölüm

PENNY

Eli elini ağzına götürüp beni incelerken, "Vay be, ne elbise ama," diyor.

"Rachel Green'den öğrendiğim bir şey varsa, o da hamile karnım çok büyüdüğünde giyemeyeceğim şeyleri giymem gerektiğidir." Ellerimi daracık siyah elbisemde gezdiriyorum. Evet, ailemle akşam yemeği için fazla olabilirdi ama küvetten çıktığımda kendimi çok seksi hissediyordum ve bu hissi korumak istiyordum. Bu yüzden bu küçük numarayı giydim.

"Şey, gerçekten iyi görünüyorsun," diyor, sesi kırılarak.

Gülümsüyorum ve kolunu sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

Küvetteyken rahatladım, işimi hallettim -ne demek istediğimi anlıyorsanız ... duş başlığıyla- ve sonra cennet gibi kokmak için vücudumu losyonlayarak çok uzun bir zaman geçirdim.

"Ailen hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sorduğunda gözleri hala beni tarıyor.

"Onlarla daha önce tanıştın. Gergin olmana gerek yok."

"Evet, ama onlarla bu koşullar altında tanışmadım."

Elbisemin askılarını düzeltiyorum ve homurdanıyorum, "Bu göğüslerim işleri zorlaştırıyor. Sanırım her geçen dakika daha da büyüyorlar."

Eli boğazını temizler, tam o sırada kapı çalınır. "Getirmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim," diyorum göğüslerimi son bir kez daha oynatırken. Eli'a hızlıca gülümsedikten sonra kapıyı açıyorum ve annemle babamı görüyorum. Annem birçok çiçekli yelek-tek yaka kombininden birini seçmiş, babam ise Pacey'nin bir yıl Noel'de ona hediye ettiği klasik Agitators polosunu giyiyor. Şu anda dört tane var ve ne zaman şehre gelse bunları değiştiriyor.

"Aman Tanrım, şu haline bak," diyor annem beni kucaklayarak. "Harika görünüyorsun."

"Kendimi harika hissediyorum" diyorum, doğruyu söyleyerek. Mide bulantısı uzun zamandır ilk kez ortadan kalktı ve gerçekten parlıyordum gibi hissediyorum. İnsanların hamile kadınlar için böyle dediğini biliyorum ama ben şu anda gerçekten öyle hissediyorum.

Babam Eli'ye yaklaşır ve elini uzatır. "Eli, seni gördüğüme sevindim."

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Lawes," diyor Eli, sesi gergin geliyor.

"Joseph iyi."

Annem daha sonra Eli'yi kucaklıyor ve "Ooo, ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Ve siz bana Bayan Lawes demeden önce, Tina diyebilirim." Kıkırdıyor. "Seni görmek güzel, Tina."

Annem uzaklaştığında havayı kokluyor ve "Biri yemek mi yaptı?" diyor.

"Ben yaptım." Eli elini kaldırıyor ve sonra tekrar kot pantolonunun cebine sokuyor. "Umarım lazanya seversin."

Babam tıpkı bir babanın yapacağı gibi karnını sıvazlıyor ve "Lazanya için her zaman yer vardır." diyor.

"Güzel, büyük bir tencere yaptım."

Babam Eli'nin sırtını sıvazlıyor ve birlikte mutfağa doğru yürüyorlar, annem ise benimle arkada kalıyor.

Fısıldayarak, "Yemek mi yapmış? Bu etkileyici."

Sessizce, "Söylediği gibi, kredi kartı olan yetenekli bir hokey oyuncusundan daha fazlası olduğunu size göstermek istedi," dedim.

"O çok sevimli." Annem babamla dizi hakkında konuşurken onu izliyor. Aklında hep hokey var. "Ve Tanrım, tatlım, ne kadar yakışıklı." Bir de bana sor. "İkinizin sadece arkadaş olduğuna emin misin?"

"Olumlu," diyorum tam o sırada Eli başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bana sırtlıyor ve sonra mutfaktaki sarımsaklı ekmeği kesmeye geri dönüyor.

"Emin misin? Çünkü az önce sana attığı bakış pek de arkadaşça değildi."

"Lütfen anne, sen de yapma. Blakely de bu saçmalığın peşini bırakmayacak."

"Sizin göremeyeceğiniz bir şey görürsek bizi affedin."

"Kafanızdan bir şeyler uyduruyorsunuz."

"Mm-hmm, yani giydiğin bu elbisenin onunla bir ilgisi yok mu?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Güzel bir elbise giyemez miyim?"

"Penny canım, seni sevdiğimi biliyorsun ama giydiğin elbise ailenle samimi bir akşam yemeği yerken giyeceğin bir şey değil. Bu daha çok teke tek samimi bir elbise, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Anne, balıkçı yaka kraliçesi olan senden gelen moda tavsiyeleri her zaman isabetli olmayabilir."

Kıkırdıyor ve elimi tutuyor. "Yani bana ikinci üç aylık dönem hormonlarının devreye girmediğini mi söylüyorsun?"

Yutkunuyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sadece gülümsüyor. "Tamam, tatlım."

Sonra yemek odasına doğru yürüyoruz, Eli ekmek sepetini yerleştiriyor ve babam salatayı getiriyor.

Eli, nazik bir ev sahibi gibi, sandalyemi çekip oturmama yardım etmeden önce herkese oturmalarını söylüyor. Annem bana şüpheyile bakıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Eli'nin uzaklaşmadan önce elini omzumda gezdirmesi de yardımcı olmuyor. Hiç yardımcı olmuyor.

Sonraki birkaç dakikasını herkes için içecek almakla geçiriyor, tüm yardımları reddediyor ve bize sadece rahatlamamızı söylüyor. Mutfağında zahmetsizce dolaşıyor, herkese lazanya servis ediyor ve kendi yemeğine başlamadan önce herkesin yemeğinden bir lokma almasını bekliyor. "Vay canına, bu lazanya inanılmaz," diyor annem. "Bu lazanyayı çalmak zorunda kalabilirim."

tarifi senden, Eli."

Eli göz kırptıyor ve yumurtalıklarım titriyor. "Gitmeden önce yazacağımdan emin olabilirsin."

"Bu dana eti mi?" Babam çatalıyla eti dürterek soruyor. "Evet, efendim."

"Lezzetli," diyor ağzına bir çatal dolusu almadan önce.

"Ve sarımsaklı ekmeği yakmadı. O bir kaleci," diyor annem bir parça ekmek alırken.

Eli kıkırdayarak, "İkiniz de ne kadar süre şehirde kalacaksınız?" diye sorar.

"Yarın akşamki maçtan sonra gidiyoruz," diye cevaplıyor babam. "Sadece bir maça yetişebiliriz. Ne yazık ki birkaç gün içinde hazırlanmam gereken bir diz protezi ameliyatım var."

"Vay canına. Bu oldukça ciddi görünüyor? Eski bir yaralanma mı?" Eli soruyor.

"Eskiden biraz hokey oynardım ve bir gösteri maçı sırasında dizimin arkasına bir sopa yedim. Sonuç olarak travma sonrası artritim var ve ameliyat daha fazla hareketlilik ve daha az ağrı sağlayacak. Bu yüzden bununla ilgileniyoruz."

"Pacey eskiden oynadığınızdan bahsetti."

"Evet, o zamanlar şimdiki gibi koruyucu ekipmanlarımız yoktu. Buzun üzerinde gerçek erkeklerdik."

Annem kahkahalarla güler. "Daha çok gerçek aptallar gibi."

Eli ve ben aynı anda kıkırdıyoruz, bu da tabii ki birbirimize bakmamıza neden oluyor ve Eli'nin gözlerinde gördüğüm sıcaklık yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

"Peki ya siz ikiniz?" Annem sormaması gereken bir şeye burnunu sokarak soruyor. "Bebek doğduğunda ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Hâlâ her şeyi günü gününe yaşıyorum. Hokey sezonu programı nedeniyle Eli doktor randevusuna gidemedi. Aslında sadece birkaç kez gittim ama her şey hâlâ yeni."

"Hiç ultrason fotoğrafın var mı?" Annem sordu.

Çekiniyorum. "Vardı."

"Yaptın mı?" Eli şaşırılmış görünerek sorar.

"Evet, ama, uh ..." Derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, bu çok utanç verici. Parkta bir simit yerken resimlere bakıyordum ve dikkatinizi çekerim, mide bulantısı yüzünden bütün gün hiçbir şey yememiştim ve simit gerçekten çok iyi geldi. Bir rüzgar çıktı ve resim elimden fırlayıp körfeze uçu."

"Ne?" Eli kıkırdar. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Öncelikle, bu utanç verici. Fotoğrafları bile güvende tutamazsam ne kadar iyi bir anne olabilirim ki? İkincisi, seni hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için bundan bahsetmedim."

Eli bana dönüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor, geniş avuç içi elimi tamamen kaplıyor. "Penny, harika bir anne olacaksın." Annem sesli bir şekilde iç geçiriyor. "Ve eğer düşünecek olursan, bebek için en önemli şey olan besin maddeleri sayesinde krakeri güvende tuttun."

"Vay canına," der babam. "Bu işi iyi kıvırdın, evlat. Aferin."

Eli gözlerini benden ayırmıyor ve "Ciddiyim. Harika olacaksın."

Tamam... peki, kıcıma bir tokat at çünkü ailemin önünde, bir tabak lazanya yerken içimden kalp gözlerinin ışıldadığına inanıyorum. Bedenim ve zihnim yanımda oturan adama olan tüm sevgi ve şefkatini kusuyor. Karşımızda oturan ailem olmasaydı, elim şu anda pantolonunun içinde, ona ne kadar minnettar olduğumu göstermeye hazır ve istekli olurdu.

ELI önüme bir kase dondurma koyuyor, içinde şekerleme ve kiraz parçaları var.

Dizlerimin bağını çözmeye mi çalışıyor? Çünkü bunda gerçekten iyi iş çıkarıyor.

"Çok süslü olmadığını biliyorum," diyor, "ama Penny'nin canı dondurma çekiyordu, ben de bununla yanlış yapamayacağımı düşündüm."

"Çok düşüncelisin," diyor annem kaşığını kaldırırken. "İki çocuğuma da hamileyken canım milkshake'e batırılmış Ruffles çekerdi. Joseph ne zaman büyük bir milkshake ile bir poşeti mideye indirdiğimi görse elleri kururdu."

"Görölmeye değer bir manzaraydı," diyor babam. "Bir saniyeliğine kafamı çeviriyordum ve geri döndüğümde dudaklarında milkshake ve sütlü bıyıklarına yapışmış cips kırıntıları oluyordu." Titriyor. "Hiç bu kadar çekici olmamıştım."

Annem şakacı bir şekilde onu dürtüyor. "En azından benim bir bahanem vardı. Hamileydim. Her Fransız soğan çorbası içtiğimizde sakalına peynir yapışması için senin bahanen ne?"

"Zavallı terbiyesiz," der baba ve Eli'nin yüksek sesle gülmesine neden olur. "Şimdi gül oğlum, yaşlanıp kendine olan saygını yitirene kadar bekle. Sakalında da peynir olacak."

"Sabırsızlanıyorum." Eli sırtıyor.

"Bir noktada yuva kurmayı düşünüyor musun?" Babam sorar ve bir anda odadaki gerilim tavan yapar.

"Baba," diyorum öne doğru eğilerek. "Size söyledim çocuklar, biz sadece arkadaşız."

"Bunu anlıyorum ama bir babanın endişelerini dile getirmesi gerekir ve bu gecenin amacı da bu değil mi? Bunları dile getirmek?"

"Öyle," diyor Eli başını sallayarak.

"O zaman bilmek isterim, bir şöhrete sahip olduğunuza göre, bir çocuğunuz olacağına göre kişisel hayatınızın nasıl görüneceğine dair herhangi bir düşünceniz var mı?"

Eli peçeteyle ağzını sıvazladıktan sonra, "Endişenizi anlıyorum. Burada oturup size duyduklarınızın yalan olduğunu söylemeyeceğim çünkü değil. Bir şöhretim vardı ama kızınızla birlikte olduğumdan beri bu yavaş yavaş azaldı. Şu anda ana odağım ona yardım etmek ve bebeğin güvenli bir ortamda büyümesini sağlamak. Biraz karışık bir çocukluk geçirdim. Harika zamanlarım da oldu, zor zamanlarım da. Penny'nin bundan size bahsettiğinden emin değilim ama babam yanımda değildi ve annem ben on iki yaşındayken vefat etti. Hayatımda gerçekten sevildiğimi hissettiğim zamanlar da oldu, hiç bu kadar yalnız hissetmediğim zamanlar da." Sesindeki dürüstlüğe, gerçeği söylerkenki titremesine engel olamıyorum. Uzanıp elini tutuyorum ve beni şaşırtacak şekilde aramızdaki bağı sıkıca kavırıyor ve bırakmıyor. "Bu bebeğin asla böyle hissetmediğinden emin olmak istiyorum. Gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun, en büyük önceliğim bebeğin her zaman güvende ve sevildiğini hissetmesini sağlamak."

Babam başıyla onaylıyor. "Çok takdire şayan, oğlum."

Annem tabii ki gözlerini siler. "Hiçbir fikrim yoktu, Eli. Sırtını dayayacağın bir anne-baba olmadan büyümek çok zor olmalı."

"Bana sıkı çalışma ve hedef belirleme gibi bazı değerli dersler verdi. Bu kadar genç yaşta dayanıklılığı öğrenmeseydim muhtemelen bugün burada olamazdım."

"Ve planların, gelecek seni nereye götürürse götürsün Penny'yi her zaman desteklemek mi?" Babam soruyor.

"Doğru," diye yanıtlıyor Eli. "Aslında terapistimle durumumuz hakkında konuştum ve bir çocuğu sağlıklı bir ortamda yetiştirmek için Penny ile olan ilişkimin her şeyden önce gelmesi gerektiğini biliyorum. Bu yüzden şimdi buradayım, ona benim için önemli olduğunu, onun iyiliğini önemsendiğimi ve ne olursa olsun onun yanında olacağımı göstermek için. Aramızda kırılmaz bir güven olmasını, birlikte ebeveynlik yaparken de sürdürebileceğimiz bir bağ olmasını istiyorum."

Annem aramıza bakmaya devam ederken babam başını sallıyor, gözleri Eli ve benim aramda gidip geliyor ve birbirine bağlı ellerimiz masanın üzerinde duruyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Anlamak için kafasının içinde olmama gerek yok çünkü yüzünden okunuyor. Aramızda daha fazlası olduğunu düşünüyor.

Ha, keşke gerçek bu olsaydı.

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum," diyor babam. "Madem birbirimize karşı dürüst davranıyoruz, ben de Penny'nin hamile olduğunu duyduğumda oldukça şaşırmıştım, malum nedenlerden dolayı, ama senden olduğunu öğrendiğimde temkinli davrandım."

"Baba," diyorum utanarak.

Eli elimi sıktı. "Sorun yok. Baban sadece bize nasıl hissettiğini söylüyor. Şöhretime bakılırsa, onu suçlayamam."

"Ama bu yemeği yediğimiz için memnunum," diye devam ediyor babam, "çünkü gerçekten doğru seçimler yaptığını görebiliyorum Eli, bir babanın içini rahatlatacak türden seçimler. Şimdi, Penny'nin hayatının daha kolay olmasını sağlamak için tüm bunların farklı koşullar altında gerçekleşmesini ister miydin? Elbette, ama bu durumdan en iyi şekilde yararlandığına inanıyorum ve bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Teşekkür ederim," diyor Eli. "Ve sana söz veriyorum Joseph, endişelenecek bir şey yok. Penny ve bebeğin öncelikli olduğundan emin olacağım."

Babam kaşığını dondurma kâsesine daldırmadan önce başıyla onaylıyor.

"Pekala." Annem ellerini çırpıyor. "Bu seni tatillerde görebileceğimiz anlamına mı geliyor? Umarım öyledir. Lawes'ların evinde hep deriz ki, ne kadar çok, o kadar iyi."

"Eğer hoş karşılanırsam, orada olacağım."

Annem içtenlikle gülümser. "Eli, sen torunumuzun babasisin, ilk torunumuzun. Her zaman başımızın üstünde yerin var."

"Bunun benim için anlamı çok büyük," diyor Eli ve bana bakıp gülümsemeden hemen önce dondurmasına yumuluyor. Gözlerindeki çocuksu çekicilik, sırtışındaki minnettarlıkla birleşince, hepsi göğsüme bir Mack kamyonu gibi çarpıyor ve nefesimi kesiyor.

Elimi karnıma bastırıyorum ve "Sanırım oldukça doydum. Ben bulaşıkları yıkamaya başlayayım."

Sandalyemden kalkıyorum ve Eli da kalkıyor, hâlâ elimi tutuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum. "Güzel. Keyfini çıkar. Babama Gasper'la olan kavgandan bahset. Eminim hoşuna gidecektir."

"Evet, Pacey'den ayrıntıları gizlice almaya çalıştım ama ağzını sıkı tuttu. Söyle bana, onu iyi yakaladın mı?"

Eli kıkırdıyor ve tekrar yerine otururken -elimi düşünceli bir şekilde bir kez daha sıktıktan sonra- annem beni takip ederken kasemi mutfığa götürüyorum. Lavabonun başında durup babamın Eli'yle hararetli konuşmasına bakarken annem de hemen yanımda duruyor.

"Tatlım, bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Ondan hoşlanıyorsun."

"Seviyorum," diyorum sessizce ve sonra arkamı dönüyorum. "Ama o beni böyle sevmiyor."

"Aynı fikirde değilim. İkinizin arasında arkadaşlıktan daha fazlası var ve bence bunun tam olarak ne olduğunu bulmanız gerekiyor."

"Anne-"

"Penny, bana bak." Ona doğru dönüyorum ve o da çenemi tutuyor. "Orada bir şey var. Birbirinize ne söylemiş olursanız olun, daha fazlası var ve bunun ne olduğunu bulmazsanız bebeğinize kötülük etmiş olursunuz." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladığında, usulca şöyle diyor: "Sana onun baktığı gibi dikkatle bakan birini daha önce hiç görmemiştim. Senin hakkında ve seninle o kadar dürüst, o kadar içten konuşuyor ki. Dürüst olmam gerekirse bana Pacey'nin Winnie'ye bakışını hatırlatıyor. Eli'ye bir şans ver, sana bir şans ver ve en azından orada bir şey olup olmadığını gör."

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Pişman olmayacaksın."

Tam o sırada babam ve Eli kahkahalara boğuluyor ve omzumun üzerinden onlara baktığımda Eli'nin yüzünde kocaman bir gülümseme var, gözlerine kadar uzanan geniş bir gülümseme.

Bize bir şans versem nasıl olurdu? Ona nasıl hissettiğimi söyleseydim, nasıl hissettiğimi?

En kötü ne olabilir ki?

Beni reddedebilir. Olabilecek en kötü şey bu. Ama aynı şekilde hissettiğini söylerse ne olur?

İşte bu soru midemde bir delik açıyor. Ya o da aynı şekilde hissediyorsa?

ELI bana dönmeden önce kapıyı tıklatıp kilitliyor. Şirin bir şekilde ensesini çekiştiriyor ve "Sanırım benden hoşlanıyorlar" diyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, birbirlerine çok aşıklar. Sizin açınızdan başarılı bir akşam yemeği olduğunu söyleyebilirim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bulaşıkları yıkadığın için teşekkürler, bunu yapmana gerek yoktu. Ailen gittikten sonra yıkamayı planlamıştım."

"Babamla birlikte biraz sohbet etmeniz iyi oldu. Ben aldırmadım."

"Bunu takdir ediyorum. Babanı gerçekten seviyorum. Yani, onu Pacey sayesinde tanıyorum ama bunun bizi her şeyden çok arkadaş yaptığını hissettim. Bize bir baba-oğul ilişkisi vermedi. Bunu söylemek aptalca olabilir ama o bir babanın olması gerektiğini düşündüğüm şeyi kapsıyor - sert ama sevgi dolu. Ve bana oğlum deme şekli ..." Yumuşakça gülümsüyor. "Çok iyi hissettim Penny. Gerçekten iyi hissettirdi. Bu gece için teşekkür ederim."

Anne babası ya da kardeşi olmayan biri olarak, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin yemeğine dahil olmanın onun için nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Babam ona oğlum dediğinde fark etmemiştim, ama sanırım bu genellikle dikkat ettiğim bir şey değil. Ama onun takdirini, ailem içinde kabul gördüğünü hissettiğini gerçekten hissedebiliyorum ve bu bana daha sonra ona bizden biri gibi davrandıkları için aileme teşekkür etmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok, benim size teşekkür etmem gerekir."

"Ne için?" diye soruyor, yaklaşıyor ve elimi tutuyor. Bu ince hareket, pıtır pıtır atan kalbimi yerinden hoplatıyor. Belki de annem haklıydı. Belki de Eli ile aramızda başka bir şey vardır. Belki de bana belli bir şekilde bakıyor ve sadece aramızdaki barışı korumak umuduyla duygularını saklıyordu.

Ve şimdi bir adım daha yaklaştığında düşünebildiğim tek şey ... haklı olup olmadığını görmeye çalışmalı mıyım?

"Aileme karşı bu kadar açık ve dürüst olduğunuz için size teşekkür ediyorum. Her şeyin yoluna gireceğine dair güvenceye ihtiyaçları olduğunu biliyorum."

"Peki her şeyin yoluna gireceğine inanıyor musun?" diye soruyor parmakları kulağımın arkasındaki bir tutam saç nazıkçe okşarken.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve elimi yavaşça göğsüne koyarken gözleri hareketi takip ediyor. Bizi neyin bir araya getirdiğinden emin değilim, bunu, aramızdaki bu bağı hayal edip etmediğimden bile emin değilim ama kendimi buna bırakıyorum.

Bu gece gösterdiği kesinlikle seksi kırılganlık ve gülümsemesinin geceyi nasıl aydınlattığı arasında, duygu kasırgası kalbimi ve zihnimi karıştırıyor.

"Sen yanımdayken, evet, her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum." "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin değilim."

"Bu gece söylediklerin benim için çok anlamlı."

Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Her şeyde ciddiydim." Ve sonra dedi ki, "Geceyi bitirmek için biraz *Ozark* izleyelim mi?"

"Bu hoşuma giderdi." Ve çok daha fazlasını istedim. Elimi endişeyle omzuna ve sonra başının arkasına doğru kaydırıyorum. "Benim için elbisemin fermuarını açabilir misin?" diye sessizce sorarken gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Başını sallamadan hemen önce adem elmasının sallanışını izliyorum. "Elbette," diye cevap veriyor hırçın bir sesle. Ve sonra eli etrafımda kayıyor. Fermuarımı tutuyor ve yavaşça benim için aşağı çekiyor. Parmakları tenimde gezinirken tenim ortaya çıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Değişmek için uzaklaşmam gerekirken, uzaklaşmıyorum. Ona sabit kalıyorum. Minnettar gözlerine. Güçlü çenesine. Baştan çıkarıcı dudaklarına.

Sadece öp onu, Penny.

Ne yanlış gidebilir ki?

Seni yakınında tutuyor. Elleri kalçada. Bunun bir anlamı var. Bu yakınlık.

Sadece dal.

Bakalım daha fazlası var mı.

Pişman olmayacaksın. Pişman olmayacağını biliyorum.

İçimde bir cesaret patlaması yaşanıyor ve kendimi durduramadan dudaklarımı tekrar ıslatıyorum ve parmak uçlarımin üzerinde durup ağzımı onunkine bastırırken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

Onu öperim.

Son birkaç aydır özlediğim ağzını öpüyorum. Beni karşılıksız bir arzunun kuyruğuna sürükleyen ağzı. Vücudumu tarayan ve daha önce hiçbir ağzın yapmadığı kadar sert ve hızlı boşalmamı sağlayan aynı ağız.

İstediğimi alırım. Özür dilemeden.

Ve bir anlığına dudakları benimkileri okşuyor. O da öpüyor. *Evet, beni istiyor.* Ve beni kavrayışı daha da sıkılaşıyor.

Aramızda bir metre mesafe vardı.

Nefes nefese, elleri saçlarına gömülmüş bir halde başını sallıyor. "Lanet olsun.
... I . . . Yapamam,

Penny." Yapamaz
mı?

"Neyi yapamazsın?" diye sorarken kalbim yerinden
çıkacak gibi oluyor. Aramızda eliyle işaret ediyor.

"Bunu yapamam."

Umut. Daha fazlası olabileceği inancı, bir çift olabileceğimiz fikri,
hepsi duman olup uçtu. Puf. Gitti. Gözümün önünde.

Yanıldığımı kanıtlandı.

Annem ve Blakely yanıliyordu.

Bunca zaman beni daha çok düşündüğünü sandım ama hepsi kafamın
içindeydi.

"Özür dilerim," diyorum bir adım geri atarak. "Ben, uh, sadece
düşündüm ki, şey ... ne düşündüğümü boşver." Bir adım daha attım.

"Penny-"

"Hayır, sorun değil." Ona gülümsüyorum ama bunun ne kadar sahte
olduğunu hissedebiliyorum. Koridora doğru bir adım atıyorum. "Kendimi o
ana kaptırdım. Bilirsin işte, hormonlar falan." Sinirli bir şekilde gülüyorum
ve tekrar geriye doğru hareket ediyorum, ama geri çekilirken topuğum
girişteki halıya takılıyor ve geriye doğru devrilerek kırımın üzerine
düşüyorum. Elbisemin üst yarısı omuzlarımdan düşerken utançtan yerin
dibine giriyorum.

"Tanrım," diyor, hızla imdadıma yetişip beni ayağa kaldırmaya çalışıyor
ama ben onun yardımını görmezden gelip kendi başıma ayağa kalkıyorum.

"Sen iyi misin?"

"İyi," diye cevap veriyorum. Elbisemin üstünü düzeltirken yanaklarım
alev alev yanıyor. "Ben iyiyim." Sonra bir esneme tutturuyorum. "Aslında
ben yatmaya gidiyorum. Gece epey geç oldu."

"Penny, bunu konuşalım."

Korkudan yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve hızla gözyaşımı
siliyorum. "Gerçekten yapmamayı tercih ederim."

"Üzülmeni istemiyorum."

Bunun için çok geç.

"Ben gerçekten iyiyim. Tamam. Sadece işimi yapmama izin ver."

Gözleri merhamet dolu. "Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum."

Çok geç.

"Sorun değil, Eli. Tamam. Üstümü değiştireceğim. Ne yapmak istiyorsan onu yap.
Çocuklarla dışarı çıkmak istersen falan." "Bunu yapmak

istemediğimi biliyorsun."

"O zaman bir şeyler yap," diyorum koridorda ilerlerken. "İyi geceler."

Yatak odama ulaştığımda kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra komodinin üzerindeki telefonumu hızla alıp dolaba götürüyorum, orada yere yığılıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum.

Beni istemiyor.

Beni hiç istemiyor.

Blakely'i arıyorum ve telefonu açmasını beklerken alt dudağımı ısıyorum, gözyaşlarım sürekli yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Alo?"

"Hey," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Penny, sorun ne?"

"I . . . Onu öptüm ve o da bana durmamı söyledi."

"Ne?" diyor öfkeyle. "Bekle, neredesin?" "Dolabımda, ondan saklanıyorum."

"Tamam, aslında hemen köşedeyim. Benimle kafede buluşmak ister misin?"

"Beş dakika içinde orada ol."

Ben geldiğimde Blakely elinde iki içki ve bir kurabiye ile masada oturuyordu. Beni görünce hemen ayağa kalktı ve beni kucakladı.

Kucaklamasını memnuniyetle karşılıyorum ve dostluğu için minnettar olarak omzuna yaslanıp ağlıyorum.

Telefonu kapattığımda hemen elbisemi çıkarıp bir çift eşofman ve uzun kollu bir tişört giydim. Saçımı topuz yaptım ve çıktım. Çıkarken Eli'a geri döneceğimi söyledim. Gittiğimden beri bana beş kez mesaj attı. Cevap vermedim.

Blakely beni bıraktığında ikimiz de oturuyoruz ve bana bir içki uzatıyor. "Chai latte."

"Teşekkür ederim." Sıcak içeceği iki elimin arasında kavıyorum. "Peki ne oldu?"

Harika bir soru. Hâlâ anlamaya çalışıyorum.

"Güzel bir geceydi." Annemle babamın yemeğinin nasıl geçtiğini ve annemin söylediği her şeyi anlatıyorum, Blakely'nin Eli hakkında söylediklerini aynen doğruluyorum. "Ve bilmiyorum, el ele tutuşuyorduk. O dudaklarını ıslattı. Ben de benimkileri ıslattım. Onu öpmek için daha uygun bir zaman düşünemedim ve öptüm. Sonra geri çekildi ve yapamayacağını söyledi."

"Yapamaz mı?" Blakely kaşlarını kaldırarak sorar. "Dur bakalım. Yapamıyor mu, yoksa yapmak istemiyor mu?"

"Yapamaz. Blakely, bu çok aşağılayıcıydı. Kendimi ortaya koydum ve o beni geri çevirdi. Ben gerçekten ..." Daha fazla gözyaşı. "Gerçekten beni istediğini sanmıştım."

"Dur, bekle." Elini benimkine bastırdı. "Penny, yapamayacağını söyledi. Yapamam ile yapmak istemiyorum arasındaki farkı anlıyor musun?"

"Bu noktada bir şey anlamak biraz zor," diyorum.

"Sana şunu sorayım, o da seni öptü mü?"

"Hayır-" Duraksadım ve biraz düşündüm. "Şey, aslında, evet, sanırım yaptı. Beni öptüğü ve daha sıkı kavradığı bir an oldu. Aslında bir saniyeliğine daha derin öpüştük ve sonra geri çekildi."

"Yani seni geri öptü, demek ki bir şey onu seninle ilerlemekten alıkoyuyor."

Parmaklarımı burnumun kenarına bastırıyorum. "Belki de bunca zamandır söylediği gibi sadece arkadaş olmak istiyordur. Sen ve annemin arasında, bu adamın beni gerçekten istediğine yanlışlıkla inandım. Muhtemelen gerçekte sadece biraz huzur istiyordur."

Blakely başını sallar. "Hayır, onu tutan bir şey var. Senin üzerine nasıl titrediğini, elini gömleğinin içine nasıl soktuğunu ve şimdi de bu öpücüğü görüyorum. Seni istiyor Penny. Ama bir barikat var ve senin onu kaldırman gerekiyor."

Derin bir iç çektim. "Yorgunum, Blakely. Şu anda savunmasız bir durumdayım. Onun ne düşünüyor *olabileceği* konusunda tahmin oyunu oynamak istemiyorum. Tek istediğim beni isteyecek, beni rahatlatacak, bana sarılacak ve benimle seks yapmak isteyecek bir erkek. Eli o adam değil. Bu gece bunu açıkça gösterdi."

"Sen kaçtığından beri sana mesaj attı mı?" "Evet."

"Onlara baktın mı?" "Çok korkuyordum."

Fincanını kaldırıyor ve "Bana oku" diyor.

"Muhtemelen nerede olduğumu soran aptalca mesajlardır."

Bakışlarıyla beni sabitleyerek, "Onları bana oku" diye tekrarlıyor.

Onunla kavga edemeyecek kadar yorgun olduğum için telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum. Mesajlarımı ve onun adına tıklıyorum. Boğazımı temizleyerek, "Penny, çok üzgünüm. Bunu konuşabilmemiz için geri gelebilir misin? Neredesin? Endişeleniyorum. Düştün ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. İyi olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Lütfen bana mesaj at Penny. Gerçekten çok üzgünüm." Arkadaşıma bakıp, "Gördün mü? Tahmin edilebilir biri." dedim.

Ama beni şaşırtan şey, Blakely'nin şeytani bir sırıtışla yavaşça başını sallaması oluyor. "Bu mükemmel."

"Mükemmel olan ne?"

"Onu tam istediğimiz yerde tutuyoruz."

"Tam olarak nerede peki? Hep aynı tür mesajlar atıyor. Bunu söylediğim için üzgünüm ama gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Ben kendimi ortaya koydum ve o beni reddetti. Yolumuza devam etmeli ve göğsümde gittikçe daha derine gömülen bu deliği nasıl onaracağımızı bulmalıyız."

"Elbette seni reddetti ama bunu istediği için değil. Bir şey var ..." Gözleri genişliyor. "Bir saniye bekle, bir fikrim var." Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" "Bu işin temeline iniyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Ona mesaj mı atıyorsun? Yemin ederim, Blakely-"

"Sakin ol. *Ona* mesaj atmayacağım." Yazmayı bitirdiğinde, "Öpüşmeyi neden kestiğine dair bir fikrim var" diyor.

"Öyle mi?" Bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum. "Peki bu sezgi tam olarak nedir? Şimdiye kadar *çok* sezgisel davrandın."

"Seni istediği çok açık. Sanırım bunu hepimiz anladık." Hâlâ kuruntulu, tamam. Bildiğim iyi oldu. "Belli ki o da seni öptü ve seni tutuş şeklinden daha fazlasını istedi."

"Geriye doğru düşüyor olabilirdi, muhtemelen hoş karşılanmayan ağız ağıza konuşmalarım yüzünden dengesi bozulmuştu. Bu yüzden beni daha sıkı kavradı."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz, o yüzden kes şunu. Ve panik mesajlarından belli ki seninle arasını düzeltmek istiyor. Sadece tüm bunların kökenine inmemiz gerekiyor." Telefonu bir mesajla çalıyor ve parmağını bana doğru kaldırıyor. "Bekle, lütfen."

Mesajını okuyor ve gülümsüyor. "Neymiş o?"

"Bingo," diyor ve telefonu bana doğru çeviriyor.

Evet, Pacey onu bir daha Penny'ye yaklaşmaması için tehdit etti.

"Ne?" Blakely'den telefonu alıp yakından bakarak öfkeleniyorum.

"Tam da düşündüğüm gibi. Tüm işaretler oradaydı. Sadece onu neyin durdurduğunu bulmamız gerekiyordu ve o da Pacey'ydi."

Aşağılanmanın yerini hızla öfke alır.

"Eli'ye bunu söyleyerek ne halt ediyor?" Ben soruyorum.

"Bunu her zaman söylerdi ama hamile olduğunu söylediğinde Eli ile bunu tekrar teyit ettiğinden eminim."

Telefonu masanın üzerine koydum. "Yani bana ihtiyaçlarımın kardeşim yüzünden karşılanmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet." Blakely kendini beğenmiş bir şekilde masadaki kurabiyeden bir parça koparıyor. "Ve şimdi sorunu bildiğimize göre, Eli'yi kırmak için yola çıktık."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İstedliğini elde etmenin zamanı geldi ve bu da o adamı çıldırtman anlamına geliyor. O seni istiyor. Bu yüzden, sana sahip olmayı dilemesini sağla."

"Yani onunla flört mü ediyorsun?"

"Hayır, sadece flört etmek değil Penny. Ne demek istediğimi anlıyorsan, kendi teninde rahat olmalısın."

Kafamda bir ampul yandı. "Oh . . . Ne demek istediğinizi anladım."

Kıkırdıyor. "Ona neleri kaçırdığını göster. Hiç beklemediği bir anda yanlışlıkla ona dokun. Geceleri elin onu sıyırsın. Ona acayip bir gösteri yap."

Daha birkaç dakika önce hissettiğim utanç, yapabileceğim her şeyi düşündüğümde hızla silinip gidiyor.

Blakely haklı, söylemesi korkutucu bir şey. O küçük anda, doğum günü gecesinde hissettiğim ihtiyacın aynısını ondan da hissettim. Aynı . . . tutku. Arzu. Sadece geçici olsa da. Blakely haklı mı? *Eli'nin biraz pasif-agresif dürtülmeye mi ihtiyacı var?*

"Bu eğlenceli olabilir," diyorum.

"Oh, lütfen ... lütfen eğlenceli olsun." Ben bir parça kurabiyeye uzanırken o içkisinin üzerinden kıkırdıyor.

Evet, bunu kesinlikle eğlenceli hale getireceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ELI

Kendimden nefret ediyorum.

Kendimden gerçekten nefret ediyorum.

Madem insanlardan nefret ediyoruz, ben de Pacey'ye biraz nefret kusacağım çünkü şu anda dudaklarımın Penny'nin dudaklarında olmamasının sebebi o. Bu daireden neden kaçtığını ve mesajlarıma neden cevap vermediğini de.

Geri adım atmamın ve çok istememe rağmen ona yapamayacağımı söylememin kahrolası nedeni o. Tanrım, onun lezzetli ağzını tekrar tatmak beni hayalini kurmayı bırakmadığım geceye geri götürdü. Tekrar tekrar oynamak istediğim geceye.

Ağzının benimkinin üzerinde olması duyguların ve geri dönüşlerin lanet olası bir kasırgası gibi hissettirdi ve hala sersemlemiş durumdayım.

Pacey özellikle ona yaklaşmamamı söyledi.

Ona dokunmamamı.

İşleri platonik tutmak için.

Ve bir aptal gibi, bu isteği yerine getiriyorum. Çünkü ilk seferinde güvenini kırmıştım, ikinci kez yapmamaya çalışıyorum.

Ama lanet olsun. . .

Dairenin kapısı açılıyor ve başımı ön kapıya doğru çeviriyorum, onun içeri girdiğini görüyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor, kilitliyor ve sonra ayakkabılarını çıkarıp girişteki dolaba koyuyor.

İşte başlıyoruz.

Koltuktan kalkıp ellerimi ceplerime sokuyorum, şu anda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Hey," dedim.

Bana doğru baktı. "Merhaba." Gülümsüyor ve sonra mutfağa doğru ilerliyor. Gülümsüyor mu?

Sadece gülümsemekle kalmıyor, sesinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir neşe de var. *Uyarı. Uyarı. Dikkatli olun.*

Eğer *korkman gerektiğini* düşünüyorsan, *Eli*, haklısın. Geçmişteki hormonal değişimleri göz önüne alındığında, bu gerçek bir felaket olabilir.

Ve ben buna korkudan başka nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. O mutfakta dolaşp kendine su alırken göbek deliğim büzülüyor, küçülüyor. Kapatılan her dolapla birlikte göbek deliğim irkiliyor ve bir toz çukurundan başka bir şeye dönüşmüyor.

"Uh, sen . . . konuşmak ister misin?" diye sordum.

Bana bakıyor. "Ben iyiyim, Eli. Ciddiyim." Tekrar gülümsüyor ve dişlerinin parıltısından neredeyse irkiliyorum. "Aramızda her şey yolunda. Tamam mı?"

"Uh ... oh-kay," diyorum, belirsizlik içimde rahatsız edici, hızlı bir şekilde atıyor.

"Harika. Biraz *Ozark* izlemek ister misin?" Kanepeye doğru yürüyor, uzaktan kumandaya uzanıyor ve televizyonu açıp oturuyor, bacaklarını altına kıvrıyor.

Orada garip bir şekilde duruyorum, hâlâ kafam çok karışık. Ve biraz da korkmuş.

Onun yanına oturursam bana bir şey mi olacak? Su içmek için mutfağa gitmedi mi? Gömleğinin altına bıçak soktu da ben mi görmedim?

Oturmazsam ne olur? Saldırır mı? Ağlamaya başlar mı? Normal mi davranır?

Keşke şu anki durumla nasıl başa çıkılacağına dair bir rehber olsaydı. En iyi arkadaşımın kız kardeşini hamile bıraktığım, onun yanına taşındığım

onunla platonik olarak öpüştüm ve sonra yapmamam gerekirken onu tekrar öptüm ama sonra geri çekildim ve onu ağlattım.

Bunun için lanet olası nasıl yapılır kitabı nerede?

"Neden garip davranıyorsun? Otursana." Kanepeye vurdu.

Garip mi davranıyorum? *Ben mi?*

Son gördüğümde ağlıyordu ve üzgündü, şimdi ise hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Nereye gitti ki? Hafızayı silen bir yere mi? *Siyah Giyen Adamlar* gerçek mi?

Dikkatlice oturuyorum, her ihtimale karşı aramızda iyi bir mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. Ve sonra şovu başlatıyor. Ben bir gözümü televizyondan, bir gözümü ondan ayırmazken o dikkatle izliyor.

Belki de bu hamilelikle ilgili bir şeydir, hormon değişimi gibi. Ama çok sakın ve soğukkanlı görünüyor. Bu sadece endişe verici.

Posey'e mesaj atıp ondan tavsiye istemek geliyor içimden ama *Ozark*'ı izlerken asla mesaj atmadığım için onun hakkında mesaj attığımı düşünmesini de istemiyorum. Onun yerine oturup izliyorum, haklı olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini umarken bir gözümü de ondan ayırmıyorum ... bilirsiniz, gömleğinin altında bir bıçak *olabilir* diye.

"LOSYONUMU GÖRDÜN MÜ?" Penny yatmak için hazırlandıktan sonra banyodan çıkarken şöyle der.

Sanırım Tanrı benden nefret ediyor. Gerçekten ediyor. Bu hayatta yanlış bir şey yaptım ve bunun için cezalandırılıyorum çünkü tam karşımda daracık, beyaz bir atletle -sutyen yok- Penny duruyor ve ben her şeyi görebiliyorum.

HER ŞEY!

Göğüslerinin kıvrımı.

Areolaları.

Meme uçları.

Şort yerine kalçasını yukarıdan kesen bir iç çamaşırı giydiğinden bahsetmiyorum bile. Pijama takımlarının nereye gittiğinden tam olarak emin değilim, ama bu ... uh, bu alışkın olduğum şey değil. Ve başka bir koşulda, kıyafeti memnuniyetle karşılar, onu kucağıma çeker ve ince kumaşın arasından gergin küçük meme uçlarını emerdim.

Ama şu anda böyle bir şey yapamayacağım bir araf durumundayım. Sadece arzularımın içinde oturmam ve asla harekete geçmemem gerekiyor.

"İşte orada, komodininin üzerinde." Kıkırdıyor. "Geçen gün buzdolabında buldum. İşte sana hamilelik beyni."

Ayrıca, şu anda onun rahat tavırlarından hâlâ korktuğumu da belirtmek isterim. Elbette gömleğinin altında bıçak yoktu ama bu bir saldırı planlamadığı anlamına gelmez.

Kapağı açıyor ve ellerine biraz losyon sıkıyor. Durduğum yerden kokusunu alabiliyorum ve Tanrım, çok güzel kokuyor, lezzetli bir çiçek gibi. Genelde yatmadan önce ellerine sürerdi ama bu gece omuzlarına sürüyor. O losyonun kokusu için yaşadığımı biliyor mu? Geceleri kokusunu o kadar özlüyorum ki kendime seyahat boyu bir şişe aldım. *Ve o kadar zavallıyım ki uzaktayken gece yatmadan önce ellerime sürüyorum.*

Umarım bunu bilmiyordur.

"Sanırım yarın gidip yeni sütyenler almalıyım."

Gulp.

Gömleğini yukarı kaldırarak karnını gösteriyor ve losyon sürüyor.

"Sanırım daha da büyüdüler. Sen ne düşünüyorsun?" Gömleğinin kumaşını çekiştirerek göğüslerini ortaya çıkarıyor ama atletinin askılarının göğüs uçlarını ve sadece göğüs uçlarını örtmesine izin veriyor.

Vay anasını.

Aletim sertleşiyor. Neredeyse önümde çıplak bir şekilde durup göğüslerine bakmamı isterken bunu yapmamak çok zor.

Ve biliyorum.

Öylece bakıyorum.

Atletinin askılarının küçülmesi, yukarı kayması, bana meme uçlarını birazcık göstermesi için yalvarıp yakarıyorum.

Ama sonra kumaşı serbest bırakıyor, tekrar yerine oturmasına izin veriyor ve yatağa tırmanıp diz çöküyor. Kıyafeti, saçı, lanet olası pozu, seksi bir pin-up modeline benziyor.

"Buraya gel." Bir tür trans halinde, tam o "Hisset" derken ona doğru yürüyorum. Gerçekten daha büyük olduklarını düşünüyorum."

Ben cevap veremedem elimi kaldırıp göğsüne koydu. Yüce Tanrım.

Başparmağım alışkanlıktan dolayı yavaşça yuvarlak, dik memelerinin etrafını sarıyor ve hafifçe sıkıyor. Kahretsin, evet, büyümüşler.

"Daha mı büyükler?"

Çok yumuşak. Yuvarlaklar. Hatırladığım her şey var ama biraz daha büyükler.

Boğazımı temizleyerek, "Evet, daha büyük görünüyorlar." diyorum.

Elimi çekecek oluyorum ama beni durdurup elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sık onları. Büyükler, değil mi?"

Pacey burada durup izliyor olsaydı kendimi durduramazdım. Bu içgüdüsel. Vücudum bu kadına tepki vermek, bana söylediklerini yapmak ve fırsat sunulduğunda onu hissetmek için yaratılmış.

Birlikte sıkıyoruz. Çenesi hafifçe kalkarak göğsünün elimi daha iyi doldurmasına neden oluyor ve onu bir kez daha sıkarken kendimi kontrol edemediğimi fark ediyorum ve sonra bir tane daha ... ve sonra elimi meme ucunun üzerinde kaydırıyorum.

Kahretsin, şu anda gömleğini yırtıp çıkarmak için neler vermezdim. Ya da yakasını aşağı çekip onu ağzıma almak için.

Onu yatağa geri itmek ve boşalana kadar memeleriyle sevişmek.

"Evet, daha büyükler" diye onaylıyorum, neredeyse ağzımda test etmemi isteyip istemediğini soracaktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Uzaklaşıyor ve protesto için ağzımdan en küçük bir inilti çıkıyor. Bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye ciyaklıyorum ve kasıklarımı gözden saklamak için hızla yorganın altına kayıyorum.

"Daha büyük göğüsler ve artan libido, kitaplarda böyle yazıyor. Geçen gün Blakely'ye vibratörümü kullandıkça eskittiğimi söylüyordum."

Ummm . . . ne?

Göz kırptıyor

Yine göz kırptıyor

O, uh ... boğazını temizliyor, vibratörünü mü eskitiyor?

"İşin en garip yanı da, vulvamdaki kan akışının artması nedeniyle o kadar hızlı boşalıyorum ki, bu kadar çabuk yeni bir vibratöre ihtiyacım olmadığını düşünebilirsiniz, ama Tanrım, klitoris uyarıcısı olan bir vibratöre gerçekten bayılırım. Bunları hiç gördün mü?" Yatağa atlıyor ve saçlarını başının üstünde döndürerek boynunun kadınsı eğimini ortaya çıkarıyor.

"Evet," diye boğuk bir sesle söyledim.

Gözleri parlıyor. "Hiç bir kadın üzerinde kullandın mı?" Öne doğru eğiliyor, göğüsleri birbirine doğru itiliyor, göğüs dekoltesi tamamen ortaya çıkıyor.

Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, gözlerim onun göğüs dekoltesine düşüyor, atletinin yakası tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru dans ediyor. Tek yapmam gereken yakasını hafifçe çekiştirmek ve parmaklarımın arasında onun seksi meme uçlarını bulmak.

"Öyle mi?" diye tekrar soruyor ve dikkatimi tekrar gözlerine çekiyor. "Ha?"

Gülümsüyor. "Daha önce hiç bir kız üzerinde klitoris uyarıcısı kullandın mı?" "Hayır," diye cevap verdim. Ama onun üzerinde kullanmak isterdim.

"Oh lanet olsun. Bana birkaç ipucu verebileceğini umuyordum." Komodine uzanıp ışığı kapatıyor, bizi karanlığa gömüyor ve sonra başını yastığına koyup bana bakıyor.

Sanırım yatma vakti geldi. Yarı sertleşmiş sikimle bana aldırma.

Ben de uzanıyorum ve ona doğru dönüyorum ama belli nedenlerden dolayı mesafemi koruyorum.

"Hey, Penny?"

"Hmm?" diye soruyor ayakları inciklerimi bulurken.

Yutkunuyorum. "İyi olduğumuza emin misin?"

Gözlerini açıyor ve elini yanağıma koymadan önce bana gülümsüyor. Başparmağı yavaşça boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinden meme uçlarımın hemen üzerine inmeden önce okşuyor. Sikimi sakinleştirmeye çalışmak buraya kadarmış.

"Biz iyiyiz. Söz veriyorum. Yanlış bir karar verdim ve aramızdaki ilişkiyi platonik tutma tercihi saygı duyuyorum. Aslında bunu takdir ediyorum."

"Öyle mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Roller tersine dönseydi, şu anda onun kadar anlayışlı olmakta zorlanırdım.

"Evet." Elini çekmeden hemen önce eli karın kaslarımın üzerinde geziniyor ama sürüklediği parmaklarının izini hâlâ hissedebiliyorum. "Evet. Ama sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen," diyorum, yer değiştirerek.

"Geceleri hâlâ sarılabilir miyiz? Bunu bir kez söylediğimi biliyorum ve aramızdaki ilişkinin tamamen platonik olduğunun farkındayım ama sarılmak bana iyi geliyor. Bu hamilelik boyunca özlediğim tek şey bu. Biraz insan teması."

Tanrım.

Ona dokunmadan geçireceğim geceleri atlatmak için binlerce erkeğin gücüne ihtiyacım var ama bunun ne demek olduğunu da biliyorum.

insan dokunuşunu arzuluyor. Ahırın tavan arasında büyürken iyi geceler dileyip hiç sarılamadığım için onun bu ihtiyacını anlayabiliyorum.

"Elbette, ama-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan dönüp bana doğru yaklaşıyor. Kıcı kasıklarına değdiği anda şaşırmış gibi bir ses çıkardı.

"Ama bana bir saniye ver," diyorum sığ bir nefesle.

"Aman ... *merhaba*, Eli."

Siktir, ne kadar utanç verici.

"Özür dilerim, göğüs muayenesinden sonra sakinleşmeye çalışıyordum."

Kıkırdıyor ve uzaklaşmak yerine kıcını kucağıma dayıyor ve sonra kolumu karnının üzerine çekip avucumu tam karnının üzerine koyuyor.

Ve güneyde olanlara rağmen, onu tutuşumda bir bağlantı var, içimde sahiplenme hissi uyandıran bir his var.

Bu kadın, bu bebek, sadece onlarla birlikte yaşamıyorum, hamileliğin aşamalarından geçiyorum. Benimmiş gibi hissediyorum. Sanki bana aitlermiş, hayatımdalarmış gibi.

Usulca fısıldayarak, "En küçük yumru sende." diyorum.

Eli benimkinin üstüne düşüyor. "Biliyorum. Bugün bir fotoğraf çektim. Büyük bir fark görebiliyorum. Normal kıyafetlerimi giyebilme şansım azalıyor ama garip bir şekilde kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim."

Çok seksi görünüyorsun.

Eğer benim istediğim olsaydı, kıyafetlerle sarılmazdık. Kıyafetlerimizi çıkartıp sevişiyor olurduk.

"Sen burada olmasaydın muhtemelen çıplak uyuyor olurdum, çarşafların ipeğini tenimde hissederdim. İçimden boudoir fotoğrafları falan çektiirmek geliyor."

Cehennem.

"Belki kendim için yaparım. Şu anda nasıl hissettiğimi hatırlamak istiyorum ki otuz dokuz haftalık hamile ve rahatsız olduğumda geriye dönüp baktığımda güzel olduğumu söyleyebileyim."

"Bunu kanıtlamak için fotoğraflara ihtiyacın yok," diyorum elimi karnının üzerinde tutarak. "Sen her zaman güzelsin Penny."

Bana bakabilmek için yarı yarıya sırt üstü dönüyor. Yüzümü kavırıyor ve dudakları sadece birkaç santim ötemdeymiş gibi hissediyorum, "Teşekkürler

Sen, Eli." Sonra arkasını dönmeden önce yanağıma en hafif öpücüklerden birini konduruyor.

Midem arzuyla kıvrılırken nabzım boğazımda düğümleniyor. Muhteşem göğüsleri olmasa bile o dudaklar beni öldürecek. Ya da beni tam bir erkek gibi, sadece arzulanan değil aynı zamanda istenen bir erkek gibi hissettirmesi. *İhtiyaç duyulan. Bir aile biriminin parçası.* Onun.

"MMM, BU KOKU DA NE?" Penny koridorda yürürken üzerinde belini zar zor bağlayan lanet olası bir bornozdan başka bir şey olmadığını söylüyor. "Fransız tostı mu yapıyorsun?"

Bu sabah onu banyoda, küvetin içinde bacaklarını tıraş ederken gördüm. Bir bacağı küvetin duvarına dayamış tıraş olurken bornozu seksi bedeninde gevşekçe sallanıyordu. Çok fazla ten gördüm ve bu beni bir kez daha ihtiyaçtan çıldırttı.

"Öyleyim," diyorum, gözlerimi önümdeki ızgaradan ayırmadan. Gözler aşağı, dostum. Gözler aşağı.

Mutfakta arkama geçip parmaklarını çıplak sırtımda gezdiriyor. "Umarım benim için de bir şeyler yapıyorsundur."

"Elbette," diyorum, o tezgâhın üzerine çıkıp bir bacağı diğerinin üzerine atarken, kalça kemiğine kadar açık olan bornozunu düzeltme zahmetine girmiyor. Her şey -önemli olan- örtülü ama zihnim görünen muazzam miktardaki teni tararken bana oyun oynuyor.

"Güzel, çünkü Fransız tostuna bayılırım." Omzunu çekiştiriyor ve inliyor. "Çok ağrım var. Sanırım dün gece boynumun üzerinde yanlış uyudum." Başını iki yana sallıyor ve saçlarının hafif tutamlarının köprücük kemiği boyunca dans etmesine neden oluyor. "Uzun bir gün olacak."

Son yumurtalı ekmeğimi de tabağa koyup ızgarayı kapatıyorum.

"Yardım etmemi ister misin?" Aptalca, aptalca bir şey için soruyorum. Sebep.

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Senin için sorun olmaz mı?"

"Hayır, sabah patenim için buzda olmam gerekmeden önce biraz zamanım var."

Tezgâhtan atlayıp elini göğsüme koyuyor ve gözleri minnettarlıkla bana bakıyor. "Sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Elbette." Elini elime koyduğunda yutkunuyorum ve beni yatak odasına geri götürüyor. "Uh, nereye gidiyoruz?"

Kıkırdıyor ve ses tam sikime çarpıyor. "Merak etme, yatağa uzanmanın daha rahat olacağını düşündüm. Bu şekilde üstüme çıkabilir ve daha iyi erişebilirsin."

Tanrım.

Sikişme

k.

İsa.

Aptal olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Ciddiydim.

"Komodinin üzerindeki losyonumu kullanabilirsin," diyor.

Harika, kokusuyla bile beni azdıran losyon.

Harika. Başparmaklar yukarı.

"Cübbemi çıkarsam iyi olur."

Ben itiraz edemeden, sırtı bana dönük bir şekilde başlığını çıkarıyor ve bir kolunu göğüslerinin üzerine sararak onları örtüyor.

Ama kapsadığı tek şey bu.

"Umarım tanga giymeme aldırılmazsın. Sanki kıcıımı daha önce görmedin." Yatağa yüzüstü uzanırken gülüyor.

Evet, daha önce görmüştüm ama birkaç aydır seks yapmadım. AYLARDIR. Bu bana modern bir işkence aleti gibi geliyor, bana bakıyor, ellerim için yalvarıyor. *Siktir, onu istiyorum.* Ve tangasını, eğer yumuşak tenine yapışan üç ince kırmızı kayışa böyle demek istiyorsanız.

Kahrolası kırmızı.

Tenine sıkıca bastırılmış bu renkte içimde bir kor ateşleyen bir şey var. Bu ve kıcının bariz görüntüsü.

Ona şaplak atmak istiyorum.

Dişlerimi geçirmek istiyorum.

Parmaklarımı, sikimi alıp almayacağını görmek istiyorum.

Bacaklarını iki yana açıp elimi dikişleri boyunca kaydırarak ıslanıp ıslanmadığını, benim kadar muhtaç olup olmadığını görmek istiyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, yan göğsünün en ufak kıvrımını görebileceğim kadar yukarı kalkıp dönüyor.

"Hayır." Hafif bir öksürük çıkardım. "Bir sorun yok." Komodine uzanıp aptal, tatlı kokulu losyonu aldım ve ellerime bir miktar sıktım. Bütün gün bunu koklayacağım, maç için giyinirken bile. Şimdiden hissedebiliyorum.

Sonra yatağa tırmanıyorum ve vücuduna sarılıyorum. "Sana çok mu sert bastırıyorum? Bebeğe zarar vermek istemiyorum."

"Hayır, iyi hissediyorsun Eli."

Burun deliklerim alevlendi ve derin bir nefes aldım. Sadece omzunu ov. Tek yapman gereken bu, lanet omzunu ovmak.

Aşağı uzanıp elimi onun sıkı kaslarında gezdiriyorum.

"Oh, evet, tam orası," diye inlerken elleri altındaki battaniyeye doğru kıvrılıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor, Eli."

Tanrı'nın kutsal annesi.

Bunu yapmayı kabul ettiğimde, sesinin orgazmın ortasındaymış gibi çıkacağını düşünmemiştim. Bunu tahmin etseydim, ona masaj yapmayı teklif etmezdim.

Ama artık çok geç.

"Basınç iyi mi?"

"Çok iyi," diyor derin bir nefesle. "Oh Eli, ellerin, harika hissettiriyorlar."

Olayları kontrol altında tutmaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. İğrenç şeyler düşün, aletini sertleştirmeyecek şeyler...

Posey sucuklu sandviç yiyor.

Ve . . . Taters bana geçen gün soyunma odası duşundaki kıl yumağını gösterdi.

Ve ... memleketinin gölünde hokey oynadığımız bir seferde Pacey'nin dizindeki yara.

Kan. Çok fazla kan vardı. Çok ama çok fazla kan.

"Evet," diye fısıldıyor. "Tam orası. Ohhh, Eli. Bundan sonra sana çok şey borçluyum."

KAN!

Altı dikişe ihtiyacı vardı.

Novocain olmadan yaptılar.

"Tüylerimi ürpertiyorsun." Poposu sikime doğru kalktı.

TIRNAKLARI.

Ayak tırnaklarını kesmemişti. Dikiş attırmak için hastaneye gitmek gibi bir şey olması ihtimaline karşı tırnaklarını kesmesi gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum.

Çünkü kan... tüm kan. "Eli?"

"Evet?" Mırıldanıyorum.

"I . . . Biraz utanıyorum ama ..." Arkasını dönüp göğüslerini kapatıyor ve ben de onun üzerine oturmuş, kızarmış muhteşem yüzüne bakıyorum. "Şu anda inanılmaz derecede tahrik oldum. Bu çılgınca ama doktorum bu dürtüye boyun eğmemi söyledi, o yüzden komodindeki vibratörümü bana verip beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

Ağzım tamamen kuruyor.

Kulaklarım nereden geldiğini bilmediğim bir çınlama sesi çıkarıyor.

Ve uyarılmam yepyeni bir seviyeye yükseliyor.

"Biliyorum, garip, ama bunu işten önce halletmezsem, gerçekten zor bir gün geçireceğim. Çabuk olacağım ve sonra Fransız tostunun tadını çıkarabiliriz."

"Tabii ki," diyorum, komodinine uzanıp pembe bir vibratör bulurken kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. Tamamen ve tamamen kıskanç bir şekilde birkaç saniye bakıyorum ve ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor telefonu açarken.

Vızıltı sesi dairedeki diğer tüm sesleri bastırıyor ve tangasının küçük üçgenine yaklaştırmasını sabitlenmiş bir şekilde izliyorum.

Kıkırdıyor. "Gösteri için buralarda olacak mısınız?"

"Ne dedin? Oh, kahretsin . . . üzgünüm, hayır. Sanırım gidip ellerimdeki losyonu yıkayacağım." Hızlıca banyoya giriyorum ve uğultu apartmanda yankılanırken kapıyı kapatıyorum. Onun mastürbasyon yaptığını duyarken bizi ayıran tek şey bu kapı.

Kendini tatmin ediyor ve benim bununla hiçbir ilgim yok. "Ohhh, evet," dediğini duyuyorum.

Aletim külotuma karşı nabız gibi atıyor ve ben daha iki kere düşünmeden bir elimle kapıya bastırıp diğer elimle aletimi serbest bırakıyorum.

Avucumun içinde ağrıyor, elimden o kadar bıkmış ki, çaresizce bu kapıdan geçmemi ve kendini Penny'nin içine o kadar derine gömmemi istiyor ki bir daha asla geri dönemeyebiliriz.

"Mmm, Tanrım," diye inliyor ve yatak onun altında hafifçe gıcırıyor. Pelvisini hareket ettiriyor mu? Meme uçları sert mi? Göğsü şilteden mi kalkıyor?

Keşke görebilseydim, keşke onu ıslatan ben olsaydım... onu boşaltan ben olsaydım.

Ama yapamıyorum ve bu çok sinir bozucu.

Zaten losyonlu olan elimi precum'un yerleştiği sikimin ucu boyunca düzleştiriyorum ve Penny'nin zihnimde yanıp sönen çıplak görüntüleriyle büyüyen acılı uzunluğum boyunca ovuyorum.

"Oh, boşalacağım," diyor. Yüksek sesle değil, neredeyse bir fısıltı, ama sadece duyabileceğim kadar yüksek, şımartmam için.

Elimi daha hızlı pompalıyorum, çekiyorum, çekiyorum, o kadar sert ve hızlı çekiyorum ki, orgazmımın omurgamın dibinde çiçek açtığını hissettiğimde nefes almak için bir anım bile yok.

Tanrım, tam orada.

Taşaklarım sıkılaşıyor, midem dibe vuruyor ve çılgınca pompalarken aletim daha da sertleşiyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor ve biliyorum, vibratörün üzerine boşalıyor. Ama ben farklı hayal ediyorum.

Beni yatak odama geri götürüyor, sikim onun tatlı amının içinde o kadar derin ki doğru düzgün düşünemiyorum. Etrafımda titreşiyor, içimde hiçbir şey kalmayana kadar sikimi sağlıyor.

Kokusu.

Dudaklarımdaki tadı.

Onun sarhoş edici inlemeleri.

Amının sikimi kavrayışı. Siktir. . .

Elim hareketsiz kalıyor ve boşalmadan hemen önce aletim şişiyor, orgazmım öyle bir güçle içimi parçalıyor ki destek için başımı kapıya doğru eğmek zorunda kalıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum nefesimi tutarak. Yavaşça birkaç kez daha pompalıyorum ve sonra elimi sikimden çekip ön kolumu önümdeki kapıya koyuyorum.

Bu benim için hiçbir şey yapmadı.

Elbette, bu bir rahatlamaydı, ama omurgamdan aşağı ve yukarı doğru yarışan bu yakıcı arzuya yardımcı olmadı.

Ona olan ihtiyacımı azaltmadı. Sadece küçük bir sınırı kaldırdı.

Yeterli olacağından emin değilim. Yeterli olmadığını biliyorum.

Çünkü benim seçimim olsaydı, bu kapıdan içeri dalar ve onu lanet suratıma oturturdum.

Dil.

Sabahımı böyle geçirirdim. Onun yerine banyoyu temizleyip ellerimi yıkıyorum, sonra da kapıyı çalıp dışarı çıkıp çıkamayacağımı soruyorum.

Evet dediğinde, kapıyı açıp bornozunu tekrar giymesini ve yanından gevşekçe bağlamasını sağlıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kızarmış yanaklarını ve memnun gülümsemesini fark ediyorum. Bana doğru yürürken elini bir kez daha göğsüme koyuyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Çok teşekkür ederim Eli. Bunun bizim için tuhaf olduğunu biliyorum ama bunu diğer odada yapabilecek kadar rahat olabilmeme çok sevindim. Kendimi daha iyi hissediyorum. Son zamanlarda yaşadığım cinsel dürtüler göz önüne alındığında bir süre daha böyle olabilir. Bu yüzden bu konuda sakın olmana minnettarım."

Bir süre böyle olabilir mi?

Bir süre ne kadar uzun?

Çünkü böyle bir günü daha kaldıracabileceğimden emin değilim.

Bu apartmanda lanet olası bir tanrıça gibi dolaşıyor, cinsel cazibesi on üzerinden on ve her gülümsemesiyle, gözlerimiz her buluştuğunda ve kalçalarının her sallanışında beni baştan çıkarıyor.

Eğer bu bugünden daha uzun sürecekse, o zaman boku yedim demektir.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

PENNY

Blakely ve Winnie'nin oturduğu bistro masasına otururken, "Kırılmıyor," diyorum.

"Kim kırılmıyor? Biz neden bahsediyoruz?" Winnie aramıza bakarak soruyor.

Blakely ile bakışlarımızı değiştirdik ve ben de ona başımı salladım.

"Winnie," diyor Blakely. "Seni seviyoruz ve bu güven çemberinin içinde olmanı istiyoruz ama ufak bir çıkar çatışması var. Penny'nin kardeşiyle çıkıyorsun ve konuşmak üzere olduğumuz şey Pacey'ye geri dönemez. Bunun senden çok şey istediğini biliyoruz. Bu bilgiyi burada, bu çemberin içinde tutabilir misin?" Blakely hepimizin arasında dolaşıyor.

"Soruyor musunuz ..." Duraksayıp omzunun üzerinden bakıyor ve sonra fısıldıyor, "İttifak kurmak için mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bir kanka ittifakı." Göğüslerimizi gösteriyorum. "Hepimizin memeleri var. Bu sadece memeleri olanlar için bir bilgi."

Winnie ellerini birbirine vurur. "Her zaman bir ittifak kurmak istemişimdir. Bu doğru geliyor. Anlaşmayı mühürlemek için meme uçlarına dokunalım mı?"

"Ya da el sıkışabiliriz," diyor Blakely.

"Yani tabii, o kadar eğlenceli değil ama tabii." Kıkırdayarak hepimiz el sıkışıyoruz ve sonra Winnie, "Peki, ne hakkında konuşuyoruz?" diyor.

Blakely en iyi arkadaşı gibi araya girerek, "Sevgili hamile arkadaşımız Hornsby'nin iradesini kırmaya çalışıyor," diyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne açıdan?"

"Onunla seks yapmak istiyorum," diyorum. "Hem de çok."

Winnie kıkırdar. "Senin yerinde olsaydım, ben de isterdim. Oh, bekle. . . geçen gece bana bu yüzden mi mesaj attın? Hornsby seninle Pacey yüzünden mi seks yapmıyor?"

Başımı salladım. "Erkek arkadaşın cinsel iştahımın üzerine bir örtü gibi çöküyor." "Ve bu harika elbisenin senin için harikalar yarattığını varsayıyorum."

Hornsby'yi kadınsı hünerlerinle alt etmeye çalışıyorsun." "Aynen öyle," diyorum, "ama işe yaramıyor."

"Bunu duymak istemezsin ama tek yapmam gereken Pacey'i öpmekti ve bu iş bitti. Hornsby'yi öpmeyi denedin mi?"

"Ben de o yollardan geçtim," diyorum elimi sallayarak. "O da beni bir saniyeliğine öptü ve sonra sanki kardeşim omzuna oturmuş, ona yapmaması gereken şeyi hatırlatıyordu. Kendini geri çekti. Kesinlikle aşağılayıcıydı."

Winnie'nin kaşları çatılır. "Bu korkunç. Çok üzıldüm. Ve Pacey yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Evet, onun yüzünden. Ama ben bu aşağılanmayı kabul ettim ve gıdıklanmış kıkımın altında bir ateş yakmasına izin verdim ve şimdi onu kırmaya kararlıyım, ama o kırılmıyor."

"Ne yaptın sen?" Winnie'nin yüzünde hâlâ sinirli bir ifade varken Blakely soruyor. "Belki yeni fikirler bulmana yardımcı olabiliriz."

"Ne yapmadım ki?" Yorgun bir şekilde soruyorum, tam da garson bize salata getirirken. Blakely önceden sipariş vermişti, böylece yemek için uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktık. Böyle düşüncelidir. "Bakalım, transparan atletler giydim. Geceleri yine bana sarılmasını istedim. Vücuduma gevşekçe bağlanmış bir bornoz giydim ve sonra bana masaj yapmasını istedim. Tüm bu inleme seslerini çıkardım-"

Blakely, "Klasik, iyi iş," diyor.

"Evet, ama tek yaptığı beni tahrik etmektir, ben de 'Tamam, tahrik oldum, ben hallederim' dedim. Ondan komodinden vibratörümü vermesini istedim ve ben de aynen öyle yaptım."

"Onun önünde mi?" Winnie dehşet içinde sorar. "Ve o hala bir şey yapmadı mı?"

"Banyodaydı. Oradayken mastürbasyon yaptığından eminim ama yine de bana bir şey yapmadı. Bir de büyük olup olmadıklarını görmek için göğüslerimi ellemesini istedim. O da aynı fikirdeydi, hepsi bu kadar."

"Vay canına," diyor Blakely sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Göğüs meselesi onu kolayca kırabilirmiş gibi hissediyorum."

"Hayır." Ağzıma biraz marul tıktırıyorum. "Ve kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Hep ikinci üç aylık dönemin büyülü olduğunu okurdum ama bu kadar harika hissettireceğini düşünmemiştim."

"Harika görünüyorsun," diyor Winnie. "Cidden, seninle yatardım."

"Teşekkür ederim." Elimi havaya kaldırıyorum. "Sadece bu elbise bile beni duvara yapıştırmak istemesine neden olmalı."

"Seni elbisenin içinde gördü mü?"

"Hayır, henüz değil. Bu sabah ben giyinmeden önce kaçtı. Ve şunu söyleyeyim, sanırım sınırına geldi. Sanırım tam orada ve onu biraz daha itersem, kenardan düşecek. Ama penisini tutup ağzıma sokmadan bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

Blakely, "Yani, bu da bir seçenek," diyor.

"Peki ben ne diyeceğim? Pardon, lolipop olduğunu sanmıştım. Benim hatam." "Hamilelik beyni komik bir şey," diyor Blakely. "Kız kardeşim bir keresinde

Hamileyken bana bir bardak süt ikram etti ama o süt değildi. Arabasının anahtarlarıydı. Hiçbir fikri yoktu. O yüzden eğilip sikini ağzına sokmak işe yarayabilir."

"Bunu yapmayacağım. Daha başlamadan beni durdurur."

Winnie çenesine dokunur. "Hmm, sana yeni seksi gece kıyafetleri alsak nasıl olur? Öyle bir şey ki, uyandığında kumaş çok bol olduğu için göğüslerini bile kapatmasın?"

"Bu iyi bir fikir," diyor Blakely. "Köşede bir iç çamaşırı dükkânı yok mu? Ellerininde bir şey var mı diye bakabiliriz."

"Eminim işe yarayacak kısa bir gecelik vardır."

"Bunu denemiş gibi hissediyorum," diyorum.

"Ama sınırda olduğunu söylediniz, bu da demek oluyor ki biraz daha zorlarsanız çatlayacak."

"Oh, peki onun önünde başka erkeklerle flört ettin mi?"

"Hayır." Salatamı çatalımla itiyorum. "Etrafımızda çok fazla insan olmadı."

"Bu akşamki maçtan önce bir şeyler yapman gerekmiyor mu? Bu elbiseyle onu kolayca kıskandırabilirsin."

"Bunu yapabilirim."

"Ve hey, birkaç gün sonra doğum günün değil mi?" Başımı salladım. "Evet, öyle."

"Eğer o zamana kadar onu çözemezsek, bu pekâlâ işe yarayabilir. Doğum gününü kutlamak isteyecektir ama ..." Blakely sanki dahiyane bir fikir bulmuş gibi kolumu kavradı. "Ona doğum günün olduğunu söyleme."

"Ohhhhh." Winnie alkışlar. "Evet, böyle yapmalıyız çünkü günün yarısında bir şekilde bugünün senin doğum günün olduğu tohumunu ekebiliriz ve o da kendini çok kötü hissedip bunu telafi etmek isteyecektir."

"Aynen öyle." Blakely masayı tokatlar. "Oh, bu iyi. Bu onu çıldırtacak, özellikle de kızlarla çıkıyormuşsun gibi bir şey söylersen."

"Ve sonra dışarı çıkıyoruz," diye ekliyor Winnie. "Dans ediyoruz ve o seni dans ederken görüyor ve seninle başka kimsenin dans etmesini istemiyor, bu yüzden araya giriyor. İşte o zaman kışını onun kasıklarına sürtüyorsun. Sizi tuvalete götürür ve orada elinizi pantolonuna sokup ne kadar sert olduğunu hissedersiniz. 'Yaramaz bir kız oldun' gibi bir şey söyler ve sen de 'o zaman bana şaplak at' dersin ve eğilirsin ve o da senin kışına bir kez ... iki kez vurur. Üç kere! İnliyorsun ve sonra seni banyonun kabinine doğru götürüyor ve eteğini kaldırıyor-"

"Umm, Winnie?" Diyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyor ve bizim bakan yüzlerimize bakıyor. "Çok mu ileri gittim?"

"Birazcık," diyorum.

Yüzünü yelpazeliyor. "Bunun için üzgünüm. Son zamanlarda Pacey'le baharatlı kitaplar okuyorduk ve zihnim şu anda farklı bir şekilde çalışıyor gibi görünüyor. Ama evet, doğum günü. Sanırım kazanan bu."

"Bence bu son çare," diyorum.

"Ve sanırım ona hiçbir şey planlamadığımı söylersem daha iyi olur. Sen ve ben, Winnie, bizi Penny'den uzaklaştıracak ayrı acil durumlarımız olması gerekecek çünkü onu doğum gününde yalnız bırakmam mümkün değil," diyor Blakely Winnie'ye. Sonra bana döndü. "Belki de seninle olan planlarımızı son anda iptal ederiz."

"Evet, sonra da senin için bir şeyler yapacağından emin olacak."

"Tabii Washington'da değillerse. Doğum günümün serinin beşinci maçına denk gelmesi gerekiyor."

Blakely, "Washington'da olması, eve döndüğünde durumu daha da kötüleştirecektir," diyor. "Suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyecektir."

"Doğru," diye ekliyor Winnie. "Vay canına, bu kanka ittifakı gerçekten hızlı işliyor. Onun önünde flörtleşıyoruz, yeni gece kıyafetleri giyiyoruz ve tabii ki son çare olarak doğum günü aksilikleri yaşıyoruz. Şunu söylemeliyim ki hanımlar, yaptığımız bu işle ülkeyi yönetebiliriz."

Blakely suyunu kaldırıyor. "Anlaştık. İş nasıl yapacağımızı biliyoruz. Bizimle gurur duyuyorum. Şimdi sadece arkadaşımız Penny'nin kararlaştırdığımız planları uygulamasına ihtiyacımız var."

İkisi de bana bakıyor, ben de omuzlarımı geriye atıp göğsümü kabartıyorum. "Bu adamın penisini içime sokması için elimden geleni yapacağım."

"İsteyebileceğimiz tek şey bu." Blakely gülümsüyor. "Ve sonra bize bunu anlatmak zorundasın."

YENİ GECE KIYAFETLERİ?

Kontrol et.

Göğüs dekoltesi tam

ekranda mı? Kontrol et.

Saçlar kabarık ve ipeksi mi görünüyor? Kontrol edin.

Ruj sürdün mü?

Kontrol et.

Flört etmek için

özgüven?

Şaşırtıcı bir şekilde,
tamam.

Bu yeni güven duygusu beni gerçekten sarstı ve bunu kullanıyorum.

Tarafartları serinin geri kalanı için heyecanlandırmak amacıyla TikTok için çocukların maç öncesi haberlerini toplamam gerekiyor. Hepsi onları rahatsız etmem gerektiğinin farkında ve benim için medya odasında birkaç dakika ayarladılar, ben de şu anda oraya gidiyorum.

Medya odasına giden koridorun köşesini döndüğümde, söz konusu adamla, Eli Hornsby ile karşılaşıyorum.

"Vay canına, kusura bakma-" Karşısındakinin ben olduğumu görünce sözleri kısa düştü. Gözleri göğüs dekolteme takılıyor ve sonra hızla tekrar benimkilerle buluşuyor. "Vay canına Penny. Sen olduğunu bilmiyordum."

"Selam Eli." Ona gülümsüyorum, olabildiğince rahat davranıyorum, her ne kadar gözleri incelemeleriyle beni yakıyor olsa da. "Maça hazır mısın?"

Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Evet." Gözleri tekrar göğüs dekolteme kayıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "Diz ardı kırışlerinde biraz gerginlik var ama esniyor."

Şakacı bir şekilde göğsüne dokunuyorum ve sırtıyıyorum. "Hamstringlerinin sıkı olduğunu bilseydim, dün gece senin için onları yuvarlardım." Elim göğsünden aşağı kayıyor ve sonra yanından geçip medya odasına doğru ilerliyorum.

Koşarak yanıma geldi. "Peki, TikTok için benden ne istiyorsun?" "Sana birkaç soru soracağım. Yardım etmek için bazı şeyler yapmanı istiyorum."

Hayranları coşturmak için. Çok yorucu bir şey olmayacak. Merak etme, seni çok çalıştırmayacağım." Ona göz kırpıyorum ve yutkunmasını izliyorum. "Yani ..." -ona doğru eğildim, göğüslerim koluna baskı yapıyor- "tabii seni çok çalıştırmamı istemiyorsan."

Posey bize katıldığında yutkunuyor ve öksürmeye başlıyor. Eli'nın sırtını sıvazlıyor ve "İyi misin kardeşim?" diyor. Beni fark etti ve gözleri büyüdü. "Penny, vay canına, seni bu hayvanın üzerinde görmemiştim."

Tamam, işini yapma zamanı Penny. Eli'ı kıskandır.

Çok, çok, kıskanç.

"Sorun değil, ben de aynı şeyi söylemek isterdim ama odada olduğunuzda fark etmemek zor."

Eli kaşlarını kaldırarak bana doğru dönerken Posey, "Ben de çocuklara hep bunu söylüyorum," diyor.

"Açıkçası grubun en yakışıklısı, seni bir şekilde aşağı çekmek zorundalar."

"Çok doğru." Medya odasına vardığımızda başıyla onaylıyor. "Beni gördüğünü hissediyorum Penny."

Elimi kolunda gezdiriyorum -Tanrım, çok gerginim- ve "Seni her zaman görüyorum, Levi" diyorum. Sonra mikrofonların yerleştirildiği medya masasına doğru yürüyorum.

Uzun boylu bir figür yanımda dururken ellerim titriyor.

Kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok.

"O da neydi?" diye fısıldıyor.

"Ne neydi?" Gözlerimi aşağıya çevirerek soruyorum. "Posey ile olan durum mu?"

Şimdi ona doğru döndüğümde kafam tamamen karışmış gibi davranıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona Levi dedin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, adı bu, değil mi?" "Ve sen ona dokundun."

Kıkırdıyorum. "Onun dokunulmaz olduğunu bilmiyordum." Elimi kaldırıyorum. "Parmaklarımda bir hastalık mı var şimdi? Gidip elimi yıkayayım mı?"

"Ciddiyim Penny." "Ne hakkında?" Ben soruyorum. "Tüm bunlar hakkında."

"Özür dilerim, anlamıyorum," diyorum kirpiklerimi kırıştırarak. "Sen . . . sen . . . gibi davrandın, bilirsin işte ..."

"Gerçekten bilmiyorum. Şimdi izin vererseniz, yapmam gereken bir iş var." Yanından geçerken omzumu onun omzuna sürttüğümünden emin oluyorum, dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor.

Diğer çocuklar medya odasına girdiğinde hepsine sarılıyorum, onlarla şakalaşıyorum ve dalga geçiyorum. Tüm bu süre boyunca Eli kenarda duruyor, kollarını kavuşturmuş, her hareketimi izliyor. Elimde değil ama bakışlarından zevk alıyorum çünkü bilmesem kıskandığını söyleyebilirim.

Tam da aradığım şey.

"Hornsby'yi bekleyecek misin?" Arenanın koridorlarında ilerlerken Blakely soruyor.

"Evet, ama aslında onu beklemek değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Başka bir şey yaptığınızı düşünmesini sağlayın ve size doğru koşsun."

"Aynen öyle." Üzerimdeki gömleğin bağlarını çekiştiriyorum. "Nasıl görünüyorum?" "Dürüst olmak gerekirse ... çok seksi."

"Öyle mi?" Bir dönüş yapıyorum ve "Karnım çok mu görünüyor?" diyorum.

Blakely başını sallar. "Çok fazla değil. Çok iyisin. Bu harika bir fikirdi. Kıyafet değişikliği. Ve bugün aldığımız şu push-up sütyen? Cidden, kendime bir tane almalıyım."

"Göğüslerim çenemi gıdıklıyormuş gibi hissediyorum."

Gülüyor. "Değiller ama yaklaşıyorlar ve Hornsby gömleğinin arkasında onun adını taşıdığını gördüğünde ölebilir."

"Planımız bu."

Maç başlamadan önce elbisemi çıkardım ve bir çift siyah hamile taytı, siyah botlar ve önden oldukça aşağıya inen mor bir Agitators tişörtü giydim. Ve tabii ki arkasında Hornsby'nin adı yazıyordu. Başka bir isim giymeyi düşündüm, belki Posey, sadece sinirlerini bozmak için, ama sırtımda onun isminin olması beni sahiplenmeyi düşünmesine neden olur diye düşündüm, yani ... işte umuyorum.

"Bakın, soyunma odasından çıkmaya başlıyorlar." Blakely soyunma odasının kapısına doğru başını sallıyor.

Ona doğru döndüm. "Her şey yolunda mı?"

Bana hızlıca bir göz atıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Ve harika kokuyorsun."

"Mükemmel." Ona göz kırpıyorum ve soyunma odasının karşısındaki duvara doğru ilerleyip bir ayağımı tuğlaya dayayarak duvara yaslanıyorum.

Eli genelde ilk çıkanlardan biri olur, umarım burada daha fazla beklemem gerekmez.

Çocuklar bu gece kazandılar, şükürler olsun. Galibiyete çok ihtiyacımız vardı, bu da doğum günümde Washington'da olacakları anlamına geliyor. Bu konuda biraz üzgünüm ama Eli'nin uzakta olmasının avantajıma olmasını da umuyorum.

Soyunma odasının kapısı açılıyor ve tam başımı kaldırdığımda Eli Hornsby'nin yumuşak çalımlarıyla karşılaşıyorum. Koyu mor renkte üç parçalı bir takım elbise ve siyah düğmeli bir ceket giymiş, kravatını takmayıp gömleğinin üst birkaç düğmesini açarak güzel kaslı göğsünü gösteriyordu.

Ciğerlerimden nefesimi çalabilecek tanıdığım tek adam o.

Yukarı bakıp benimle göz göze geldiğinde ceketinin kolunun altındaki bir manşeti düzeltiyordu. Adımlarının ortasında duraklıyor ve daha önce yaptığı gibi, "Hey" demeden önce gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı tarıyor.

Duvarı itiyorum. "Tam da aradığım adam. Galibiyetle ilgili bir yazı için kullanabileceğim bir alıntı umuyordum. Bir kıza yardım edebilir misin?"

"Evet, tabii."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Arabana giderken bana bir mesaj atabilir misin? Hemen bitirmem gereken bazı işler var, sonra kızlarla birlikte dışarı çıkacağız."

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Gülümsüyorum. "Kutlamak için tabii ki. Kışkırtıcılar geri geliyor." Ve sonra ondan uzaklaşıp yürümeye başlıyorum. Keşke tişörtüme verdiği tepkiyi görebileceğim bir kameram olsaydı. Birkaç saniye bekledikten sonra omzumun üzerinden bakıyorum ve Eli'nin sersemlemiş bir halde elini ağzına götürdüğünü görüyorum. "Evde görüşürüz," diyorum.

Kendi kendime gülümseyerek, onu daha da kıskandırmak için yeterince zaman harcayana kadar takılacağım ve *Bridgerton*'ı izleyeceğim ofisime doğru hızla yürüyorum.

Bir yanımda bana daha fazla direnmeyeceğini umuyor. Sadece inanılmaz derecede azgın olduğum ve Eli'yi çok istediğim için değil. Ama Blakely ve Winnie'ye göstermediğim şey yüzünden. Eğer beni tekrar reddederse, eğer bu sadece Pacey'nin söyledikleriyle ilgili değilse, bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Yine de kalbimden küçük bir parça koparacağından eminim.

—

ELI: *Hey, sadece seni kontrol ediyorum, iyi olduğundan ve bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak için.*

Eli: *Rahatsızlık vermek istemem ama saat epey geç oldu. İyi misin?*

Penny, yaşadığını bileyim yeter.

Penny: *Yaşıyor, yakında eve dönecek. <3*

—

Elimde bir torba iç çamaşırı ve bu durumu tamamen sahiplendiğimi hissederek dairemin kapısından içeri giriyorum ve ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum.

Eli üzerinde sadece bir çift atletik şortla kanepede oturduğu yerden fırlıyor. Saçları dağınık, sanki bütün gece parmaklarıyla çekiştirmiş gibi ve gözleri beni arıyor. Ne için, emin olamıyorum ama çılgınca bana bakıyorlar.

"Hey, hala ayakta olacağını düşünmemiştim."

"Tabii ki ayaktayım," diyor. "Senin için endişelendim."

"Benim için endişeleniyor musun?" Espriyle soruyorum. "Neden? Sen g e l m e d e n önce, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım."

bir gece boyunca hiç
endişelenmeden." "Ama şimdi
hamilesin."

"Evet, öyleyim ve bu beceriksiz olduğum ya da inzivaya çekilmem
gerektiği anlamına gelmiyor Eli."

"Beceriksiz olduğunuzu ya da inzivaya çekilmeniz gerektiğini
söylemiyorum, sadece ..." Sözünü kesti. Ne söylemeye çalıştığını bildiğini
sanmıyorum.

"Tamam." Yatak odasına doğru ilerliyorum ve çantalarımı dolaba
bırakıyorum. Uzanıp kızların en çok beğendiği krem rengi ipek geceliği
çıkarıyorum ve hemen kıyafetlerimi çıkarıp geceliği giyiyorum. Bunun gibi
dört tane daha aldım ve gerçekten çok rahatlar. Çok ince bir askısı var ve
yakası, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak şekilde, areolalarımın hemen
üzerinden geçecek şekilde aşağıya iniyor. Etek ucu ise uyluğumun ortasına
denk geliyor ve eğer istersem iç çamaşırı giymeme gerek kalmayacak kadar
örtüyor. Bu gece de tam olarak bunu yapacağım.

Saçlarımı at kuyruğumdan kurtarıyorum ve omuzlarımın üzerine
düşmesine izin verdikten sonra dalgaları biraz kırmak için elimi saçlarımın
arasında gezdiriyorum.

Ve tabii ki, önceden düşündüğüm için, bileklerime biraz parfüm
sıkıyorum ve bileklerimi boynumdan aşağıya ve dekoltemin üzerine
sürüyorum.

Memnun bir şekilde dolaptan çıktım, yarı yarıya Eli'yi görmeyi
bekliyordum ama yatak odasında olmadığını görünce oturma odasına doğru
yürüdüm, kanepenin koltuğunda oturuyordu. Televizyon kapalıydı ve alnına
masaj yapıyordu. Kafasını kaldırdığında, gözleri bana dikilmişken eli
yanına düşüyor.

"Sadece biraz su alacağım, sonra da yatmaya gideceğim. Yorgun
olmalısın. Tüm adrenalini attın mı?"

"Hayır," diyor sıkılmış çenesinin arasından.

"Oh, tamam, istediğin kadar ayakta kalabilirsin." Onun ve alev alev
yanan gözlerinin yanından geçip bir bardağa su dolduruyorum ve yatak
odasına geri dönüp telefonumu alıp dişlerimi fırçalarken kanka ittifakına
mesaj atıyorum.

*Sanırım bir kırılma noktasında olabiliriz. Bu adamın içinde ciddi bir
öfke var.*

Blakely: Gerçekten mi? "Dışarı çıktığın" için mutlu değil miydi?

Penny: Öyle görünmüyordu. Bana birkaç kez mesaj attı, ve şimdi,
kesinlikle perişan görünüyor. Kendimi kötü hissediyorum.

Yapma! Saçmalıyor. Pacey'ye verdiği aptalca bir sözü tutmaya

alışıyor, ki Pacey'nin bunu yapmaya hiç hakkı yok. Mola

Onu, Penny. KIR ONU!

Blakely: *Katılıyorum. Belli ki senden hoşlanıyor. Sen sadece onu ışığa doğru itiyorsun.*

Penny: *Tamam. Not: Bu gecelik ateş gibi, bayanlar. Aman Tanrım, hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. İç çamaşırı giymiyorum.*

Blakely: **Evet kızım, al biraz!*

Yatak odasının kapısı açılıyor ve dış macunumu tükürüp ağzımı çalkalıyorum ve ışığı kapatıyorum.

Onu fark ettiğimde, "Daha uzun süre ayakta kalacağını sanıyordum," diyorum. Damarları gergin bir şekilde ensesini çekiştirirken bakışları bana kayıyor,

Süzme.

"Hayır. Sadece biraz uyumaya çalışacağım."

"Harika. Banyo senindir." "Dişlerimi fırçaladım bile."

Muhtemelen onu çıldırtacak neşeli bir ses tonuyla, "Oh güzel." diyorum. Yatağa doğru ilerleyip çarşafı ve yorganı indiriyorum. "Bu gece gerçekten harika bir oyun çıkardın. Seni buzun üzerinde görmek çok eğlenceliydi."

"Bütün maçı izledin mi?"

"Çoğunu izledim. İlgilenmem gereken bazı şeyler vardı ama evet, çoğunu izledim." Yorganın altına giriyorum ve geceliğimin kumaşının göğüslerimi ortaya çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını hissedebiliyorum, ama dürüst olmak gerekirse hiç umurumda değil.

Eli'nin doğum gününün olduğu gece ne kadar utangaç olduğumu düşünmek çok çılgınca. O kadar yakışıklı olduğu için ona zar zor bakabiliyordum ve şimdi hayatımın öyle bir noktasındayım ki ona göğsümü göstermem umurumda bile değil. Aslında bunu hoş karşılıyorum. Onun her şeyini hoş karşılıyorum.

"Harika," diyor şortunu indirip siyah boxer külotunu ortaya çıkarmadan önce ve sonra yatağa tırmanıyor. Komodinin üzerindeki ışığı kapatıyorum ve normalde yaptığım gibi ona doğru dönmek yerine sırtımı ona dönüp daha da yaklaşıyorum.

"Mmm, sıcaklığını şimdiden hissedebiliyorum," diyorum sırtımı göğsüne yaslariken.

Tutarsız bir ses çıkardı, ben kolunu tutup etrafına sarmadan önce Ben.

"Geceleri bunu dört gözle bekliyorum," diyorum, arkadaşlığın sınırında ve istiyorum. "Biraz insani dokunuş. Bilirsiniz işte. Günler uzun ve eve döndüğümde bu konfora sahip olduğumu bilmek güzel."

Yaklaşıyorum ve elini karnıma bastırıyorum.

Bir kez daha, ilk başta sertleşiyor, ancak birkaç saniye ve birkaç derin nefes aldıktan sonra, tutuşumuzun içinde eriyor.

"Bu gecelik yeni mi?" diye soruyor, parmakları yavaşça kumaşın üzerinde geziniyor. Çok küçük olan bu hareket, şu anda bir erkeğe ne kadar ihtiyacım olduğunun tamamen farkına varmamı sağlıyor. Herhangi bir erkeğe değil, bu erkeğe.

"Evet, öyle. Sana yeni sütyenler almam gerektiğini söylemiştim. Kızlarla birlikte iç çamaşırı mağazasına gittik ve bunları buldum. Çok rahat görünüyorlardı ve öyleler de. Beğendin mi?"

"Uh, evet, yani ... üzerinde güzel duruyor ve iyi hissettiriyor."

"Çok iyi ve iç çamaşırı giymek zorunda kalmayacağım kadar uzunlar."

"Sen" -sesi çatlıyor- "iç çamaşırı giymiyor musun?"

"Hayır. Son zamanlarda çok rahatsız edici olmaya başladı. Sanırım bundan tamamen vazgeçeceğim. Ama yeni aldığım sütyenler beni tereyağı gibi sarıyor. Bugün bir tanesini gömleğimle birlikte giydim. Fark ettin mi?"

"Fark etmemek zor, Penny."

Yeterince dönüyorum, böylece sırtüstü yatıp ona bakıyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi mi söylüyorsun?"

"Değil." Eli karnımdan kalkmıyor. Aksine, beni kavrayışı daha da genişliyor, güçleniyor. "Sen sadece ... şey, bugün gerçekten çok iyi görünüyordun."

"Teşekkür ederim Eli. Son zamanlarda kendimi çok iyi hissediyorum. Elbiseyi beğendin mi? Daha ne kadar giyebileceğimden emin değilim."

Gözleri ağırlaşırken başını sallıyor. "Hayır, gömlek. Gömleği gerçekten sevdim."

Yapacağını biliyordum. Eli A tipi bir alfa. Kişiliğinin her yerinde bu yazıyor. Tatlı, nazik ve dışa dönük biri ama aynı zamanda çekici, otoriter bir yanı da var. Onun adını sırtımda taşırsam, bunu sadece seksi bulmakla kalmayacağını biliyordum. Umarım, bir şekilde benim de ona ait olduğumu ifade ettiğim için huzur bulur.

"Ah, evet. Ben de sevdim. Senin adını taşımak ... özel hissettirdi." Sertçe yutkunurken nefes alış verışı hızlanıyor. Onu tam istediğim yere getirdim. "Her neyse." Yanağını kaldırıp yanağından öpüyorum. "İyi geceler, Eli."

Sonra başımı yastığıma koymak için geri çekiliyorum.

Çatlayabileceğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını dinlerken nefesimi tutmamaya çalışıyorum. Kırılabilir. Hatta belki de bükülür. Bu noktada bir bükülme alacağım.

Bu gece kafasıyla yeterince oynadığımı biliyorum. Sadece etkilerini görmek için bekliyorum.

Ama hiçbir şey söylemediğinde, en ufak bir hareket bile yapmadığında, hayal kırıklığı içimi parçalıyor.

Bu adamın bir şeyler yapması için ne gerekiyor? Pacey'e verdiği sözü bozması mı? Onun bariz arzularına boyun eğmesi için?

Bir şeyler olmalı-

Arkama geçiyor ve eli karnımdan yukarı kayıyor, böylece başparmağı göğsümün hemen altında duruyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Tanrım, eğiliyor mu?

Onu korkutup kaçıracağım korkusuyla nefesimi tutuyorum, bekliyorum ... umuyorum ... yalvarıyorum.

Çok yaklaştı.

İnlememi zor tutuyorum.

Parmakları bana o kadar tehlikeli bir şekilde yakın dans ediyor ki, onlardan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum.

Ve onu

istiyorum.

Onu

istiyorum.

Bana dokunmasını istiyorum.

Bir vardiya daha. Bir santim daha.

Bir nefes daha.

Herhangi bir şey.

Lütfen, ne olursa.

Sonra başparmağı hareket ediyor, ucu göğsümün alt tarafına hafifçe sürtünüyor.

Yessss.

Bir anda bacaklarımın arasında bir uyarılma dalgası birikirken gözlerim sıkıca kapanıyor.

Aynen böyle. Onun için hazırım.

Kaza olmaması için dua ediyorum. . .

Yirmi Beşinci Bölüm

ELI

Sakin yapma, dostum.

Yapma.

Ama . . . lanet olsun. Artık dayanamıyorum. Zihnim onun görüntüleriyle dolu, oyun için temizleyebildiğime şaşırdığım son görüntüler çünkü tekrar tekrar çalışıyorlardı.

Göğüslerini hissetmemi istedi. Mükemmel ağır, muhteşem göğüslerini. O lanet bornozun içinde. Elbise . . . gömleğim. Ona masaj yapmam. İnemeleri. Orgazmı. Küçük dokunuşlar. Alaylar. Flörtleşmeler.

Ve şimdi, bu gecelik, iç çamaşırı olmadan giydiği. Dayanabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de bu kadar güzel kokarken. Başımı onunkine yaklaştırıyorum ve kendimi durduramadan, "Bunu bilerek mi yapıyorsun?" diyorum.

"Hmm?" diye soruyor kıcı kasıklarına sürtünürken.

"Benimle bilerek mi taşak geçiyorsun?" Tekrarlıyorum, başparmağım bir kez daha göğsünün altını okşuyor çünkü kendimi kontrol edemiyordum gibiyim. Bu soru onu döndürüyor ve başparmağımın göğsünün üzerinde tamamen sürüklenmesine neden oluyor. "Seninle nasıl taşak geçiyorum Eli?" diye soruyor, sesi dolu dolu

Meraktan.

"Bilmiyorum," diyorum, aklım o kadar karışık ki nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. "Ama ... istememem gereken şeyleri istememe neden oluyorsun."

Şimdi tamamen dönüyor ve eli göğsüme düşüyor. "Peki tam olarak ne istiyorsun?"

Sadece dokunuşundan, yakınlığından, geceliğinin göğüslerini zar zor örttüğünü görebildiğimden sertleşirken dilim dudaklarımı ıslatıyor.

Yapma bunu.

Sakın onu söyleme.

Arkadaşına bir söz verdin.

Eli göğüs kaslarımın üzerine düşüyor, başparmağı göğüs ucuma sürtünüyor ve ben neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum.

Siktir!

Ben

sertim.

Çaresizim.

Ve bu lanet kıza o kadar aşığım ki, beni etkilemiyormuş gibi davranmaya devam edebileceğimi sanmıyorum.

Elim onun yanından kalçasına doğru iniyor ve geceliğinin kumaşını kavırıyor.

Parmakları yine göğsümde dans ediyor. "Ne istiyorsun Eli?" Kendimi kaybedeceğim. Bunu hissedebiliyorum.

Dudaklarını istiyorum. İnemelerini istiyorum. Onun lezzetli amını istiyorum. Bu kadının sunduğu her şeyi istiyorum.

Ama yapamam.

"Sessizliğin beni istediğin şeye hazır olmadığına inandırıyor." Eli yanağıma doğru kayıyor. "Sorun değil. Bazen ne istediğimizi anlamak biraz zaman alır." Ve sonra benden uzaklaşıp yataktan çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" Minyon bedeninin uzaklaşmasını izleyerek soruyorum. "Kilitlediğimden emin olmak için kontrol ediyorum."

Koridorda gözden kayboldu,
ve saçımı çekerken içten içe inliyorum.

Sikeyim.

Bu çıldırtıcı.

Yorganı kaldırıp su almak için mutfığa gidiyorum. Koridorda yürürken bana doğru geliyor ama başı eğik olduğu için birkaç metre uzaklaşana kadar beni fark etmiyor.

"Ah." Elini göğsüne bastırıyor. "Beni korkuttun."

Ona bakıyorum, lanet olası ihtiyacım o kadar hızlı artıyor ki irademin kaydığını fiziksel olarak hissedebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarken parmağını karın kaslarımda gezdiriyor. Elini durdurup sıkıca kavıyorum ve sessizce "Benimle oynuyorsun" diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"O öpücükten sonra daha fazlasını istedin ve şimdi de onu elde etmeye çalışıyorsun." "Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, şimdi tökezleyerek.

"Giyiniş tarzın. Dokunuşların. Diğer erkeklerle flört etmen. Hepsi dikkatimi çekmek için."

"Aman Tanrım, Eli, yapacak daha iyi işlerim var-"

Onu duvara bastırıp elini başının üzerine sabitledim. Diğer elimle de kalçalarını duvara yaslıyorum. Nefes alışını bir dizi hızlı nefes alımı takip ediyor.

"Bana yalan söyleme. Dikkatimi çekmek istiyorsun. Değil mi?" Cevap vermeyince elimi geceliğinin eteğine götürüp parmaklarımı ipeksi kumaşın altından geçiriyorum. "Şimdi sana bunu söylediğim için benden utanacak mısın?"

"Dikkatini çekmek istemiyorum."

"Saçmalık," diye feryat ediyorum, kızgınlığım ve bastırılmış hayal kırıklığım ruh halimi yaratıyor. Elimi vücudunda daha da ileriye götürüyorum, kalça kemiğine ulaşana kadar kumaşı benimle birlikte sürüklüyorum. "Beni delirtmek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?"

"Senin için bir gösteri yaptığımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Sana inanmıyorum." Sesim o kadar gergin ki zar zor tanıyabiliyorum. "Böyle bir gecelikle dolaşarak, adımları sırtına takarak ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Derin bir nefes alıyorum, elim göbük deliğine doğru ilerliyor. "Adımı taşıdığını görmek beni ne kadar zorladı biliyor musun?"

Elimi bir santim daha kaydırduğımda başını sallıyor.

"Hisset beni," diyorum. Sıkıştırılmış elini tutuyorum ve tam ereksiyonumun önüne getiriyorum. "Bana nasıl hissettirdiğini gör."

Dudaklarını ıslatıyor ve sonra sikimi avuçluyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve onu duvara doğru daha sert itiyorum. Parmakları tüy gibi bir okşayışla uzunluğum boyunca ilerliyor ve ben dokunuşuna gömülmeden önce çekiliyor.

"Görüyor musun?" Ben soruyorum.

"Başa çıkman gereken bir şey gibi görünüyor," diyor göğsümü okşayıp benden uzaklaşmadan önce. Yanımdan geçip yatak odasına geri dönüyor.

Benimle dalga mı geçiyor?

Gerçekten yaptıklarını inkar edecek mi?

Duvardan uzaklaşıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum, orada yorganın altına giriyor.

O örtüleri yırtıp atmalı, o lanet geceliğı yukarı itmeli, bacaklarını ayırmalı ve beni ne kadar şarj ettiğini ona göstermeliyim.

Ama elimde kalan azıcık kontrolle, onun yerleşmesini, minyon vücudunun pozisyonuna sokulmasını izliyorum. Benimle oynamak için dişlerinin arasından yalan söylediğı için yan yatıp beni görmezden gelmeye çalışmasını bekliyordum. Ama hayır, normalde onu tuttuğum yere, ortaya yerleşiyor.

Onun hatalı olduğunu kanıtlamaya devam etmemin tek nedeni bu. Bunu ondan çıkaracağım. Çıplak bedenini ellerime almak anlamına gelse bile, itiraf etmesini sağlayacağım.

Niyetimi belli ederek ben de yorganın altına giriyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Üzüntümden kıcı tam sıkıma yaslanıyor. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Beni çılgına çevirmeye, onun yanıldığını daha da kanıtlamama yetecek kadar sürtünme. Yavaşça elimi geceliğinin altına sokuyorum, parmaklarım kalçasının üzerinde kıvrılıyor.

Dudaklarım kulağının hemen yanındayken, "Seni ne tahrik eder Penny?" diye sordum.

Hemen cevap vermiyor. "Bunun uygun bir soru olduğunu düşünüyor musun?" demeden önce nefes alış verişini düzenliyor.

O kadar sinir bozucu ki. Bana ne yaptığını çok iyi bildiğı halde masum gibi davranmaya çalışıyor.

Parmaklarım ilerleyerek kasık kemiğine yaklaşıyor ve o irkilmiyor bile. "Balıkçı yaka giyiyor olsaydın, hayır. Ama bunu giydiğinde evet."

"Benim için rahat."

"Çok seksi, baştan çıkarıcı ve beni deli ediyor. Ama niyetin buydu, değil mi?"

"Asla." Elim tam kasık kemiğinin üzerine götürüyorum ve bacağı bükülerek bana daha fazla yer açıyor.

"Tam bir yalancısın," diye fısıldıyorum kulağına. "Eğer amına dokunsaydım, ne kadar ıslak olurdun?"

Cevap vermiyor. Hareket etmiyor. Nefes alıp almadığından bile emin değilim. Bu yüzden parmağımı biraz daha yaklaşıtıyorum. . .

"Ne kadar ıslak, Penny?"

Sırtını bana yaslamadan önce hafifçe inliyor. "Çok ıslaksın Eli."

Tanrım. Parmağımı yarığının üst kısmına doğru ilerletiyorum, orada onunla oynuyorum, parmağımı zar zor daldırıyorum.

"Evet Eli," diyor kıpırdanarak.

"Bana gerçeği söyle. Benimle alay ettiğini söyle, ben de umutsuzca istediğin serbest bırakılmayı bulmanı sağlayayım."

"Ben Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor tekrar, içimde bir hayal kırıklığı kükremesine neden oluyor ve ne yaptığımı bilmeden önce onu sırtına döndürüyorum ve onu sabitliyorum, böylece onun üzerinde duruyorum, vücudum şimdi bacaklarının arasında.

Her iki elini de tutup başının iki yanına koyuyorum ve pelvisimi onunkine doğru indiriyorum. Onu pozisyona getirmek için aceleyle uğraşmamdan dolayı göğüslerinden biri geceliğinin kumaşının üzerinden kaydı.

Göğüs uçları sertleşmiş, memesi ağzıma gelmek için yalvarıyor, başımı aşağı indiriyorum ve küçük memeyi dudaklarımın arasından emiyorum. Sırtı kavislenerek göğsünü ağzımın derinliklerine doğru itiyor. Onu tamamen emiyorum, bana sunmaya istekli olduğu her onsu alıyorum.

Berbat

ım.

Yaları

m.

Isırıyorum. . .

"Evet," diye haykırıyor.

Bir santim uzaklaşıyorum ve "Söyle bana, benimle alay ettiğini söyle." diyorum. Başını sallıyor. "Beni istemediğini söylemiştin."

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Ben asla öyle bir şey demedim. Seni istediğim konusunda asla yalan söylemem. Çünkü seni istiyorum Penny. Seninle ilk tanıştığım gün seni istedim ve doğum günümün olduğu gece seni istedim. O zamandan beri seni arzuluyorum. O kelimeleri ağzıma tıkma."

"O zaman kanıtla," diyor öyle bir küstahlıkla, öyle bir güçle ki, son kısıtlama dalgasının da kayıp gittiğini hissediyorum. Ve sonra kalçalarımı onun açık bacaklarının üzerine itiyorum.

Benim kapalı sikim onun ıslak, damlayan amına. Aramızdaki bağ o kadar hissedilir ki ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

"Siktir, çok ıslaksın. Külotumun içinden hissediyorum."

Beni test ederek, "Bunu durdurmak istemiyor musun, Eli?" diye soruyor.

"Neden bunu durdurmak isteyeyim ki?" Soruyorum, şimdi aletimi onun

açıkta kalan amcığına sürüyorum, zevkin her onsunu emiyorum.

"Öpüşmemizi durdurdun. Bana yapamayacağını söyledin." Bacaklarını daha da açıyor. "Neden şimdi durmuyorsun?"

Titreyen bedenime rağmen duraklıyorum. "Durmamı ister misin?"

"Açıkça tahrik oldum ve serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Gerçekten durmanı istediğimi mi sanıyorsun?"

"Net bir cevaba ihtiyacım var."

"Net bir cevaba ihtiyacın var, ama bir cevabı hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

Devam etmemem gerektiğini bilsem de kendimi durduramıyorum. Daha sert, daha hızlı itiyorum, aramızdaki sürtünme artıyor.

"Beni delirtiyorsun Penny." İterken alnımı onunkine yaklaşıtıyorum. Birbirine bağlı ellerimiz daha da sıklaşıyor, parmakları elimin arkasına bastırıyor. "Biliyorum, aklımın bir köşesinde bunu yapmamalıyım, sana dokunmamalıyım, sikimi amına sürtmeyi bırak, ama lanet olsun, dayanamıyorum. Aylardır arzuladığım vücudunu sergileyerek, neredeyse hiçbir şey giymeden burada dolaşmanı kaldıramıyorum."

"Evet," diye fısıldıyor bir bacağını benimkine dolayarak onu aramızdaki sürtünmeye yaklaştıırken. "Daha fazla, Eli."

Dilinden dökülen ismim içimdeki bir şeyi serbest bıraktı. Şimdi çılgınca itiyorum ve bu noktada hiçbir şey beni durduramaz. Tek bir lanet şey bile.

Nefes alış verışı artıyor.

İnlemelerim daha da yoğunlaşıyor.

Ve adımlarımı hızlandırırken nefesimi tutuyorum, hava ararsam bunun bir anını bile kaçırmaktan korkuyorum. Çünkü bu bir rüya gibi geliyor, sanki gerçek olamazmış gibi. Bunu defalarca düşündüm, onu kollarıma almayı, onu hissetmeyi, onunla rahatlamayı aradım.

Gözümü kırparsam hepsi yok olacak diye korkuyorum.

Ama onun vahşi çılgılığının güzel dudaklarından döküldüğünü ve ardından bacaklarının bana sıkıca kenetlendiğini duyduğumda, bunun gerçek olduğunu anlıyorum.

Her saniyesini. Ve hepsini

içime çekiyorum.

Bana nasıl da yapıştı.

İnleme sesleri.

Boxer külotumu ıslatma şekli . . .

Beni uçurumun kenarına getirmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

Örtülü horozumu onun üzerinde hareket ettiriyorum, toplarım sıkılaşıana ve doruğa ulaşana kadar daha hızlı ve daha hızlı. İnlerken tüm bastırılmış hayal kırıklığım serbest bırakıldı

Vücudum tamamen doyana kadar orgazmımı sürdürüyorum.

İşte o zaman ne yaptığının farkına varıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum yavaşça kalkıp gözlerinin içine bakarken. "Siktir, Penny.

Bunun olmaması gerekiyordu."

"Neden?" Gözleri hala zevkle dolu olsa da çenesini eğerek bana meydan okuyor.

"Çünkü sadece arkadaş olmamız gerekiyor."

Bunun üzerine gözlerini kapatır, saçlarını çeker ve hırlar. *Evet.*

Hırlıyor.

Oh, lanet olsun. Sadece incinmedi, aynı zamanda kızdı da.

"Verme. Verme. Bana. Verme. Saçmalık. Başka bir şey daha var ve bana söylemiyorsun. Nedir o?" Cevap vermeyince, "Pacey mi?" dedi.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, onaylamıyorum ama ihtiyacı olan tek cevap bu.

"Biliyordum." Ellerimi bırakıyor ve altımdan kayıyor. "Biliyor musun Eli, olanları unut gitsin."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" diye soruyor arkasını döndüğünde.

"Bu o kadar kolay değil Penny. Olanları öylece unutamam çünkü aylarca bu anı tekrar yaşayacağımı biliyorum."

Elini kaldırdı. "Kes şu saçmalığı. Hiçbir şey ifade etmediklerini bildiğim halde bana bu rüya gibi romantik şeyleri anlatmana ihtiyacım yok."

"Bir anlamı var."

"Eğer bir anlam ifade etselerdi, o zaman hiçbir şey sizi istediğinizi almaktan alıkoyamazdı."

"Hissettiklerime göre hareket edersem kaybeden sen olmayacaksın," diyorum sinirlenerek. "Eğer gerçekten istediğimi alırsam, seni sadece ve sadece benim olarak sahiplenirsem, bir arkadaşımı kaybederim. Yakın bir arkadaş, neredeyse bir aile. Kardeşini asla kaybetmeyeceksin."

Bir adım öne çıkıyor ve aramıza giriyor. "Pacey bunu kontrol etmiyor. Aramızda olanlar sadece ikimizin arasında." Sonra dolaba doğru yürüyor, etrafı karıştırdığını duyuyorum. Birkaç saniye sonra bir fermuar sesi duyuyorum ve içimdeki her şey donuyor. Gidiyor muydu?

Yataktan sıçradım, külotumu çıkardım ve şortumu giydim. Dolaba yöneldiğimde, üzerinde eşofman ve tişört, arkasında da bir çanta ile çıkageliyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Lanet olsun, değil." Önünde durup bir yere gitmesini engelliyorum.
"Öylece gidemezsin."

"Aslında Eli, ben yetişkin bir kadını ve bu da ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor. Senin aksine benim kendime ait bir aklım var."

Tam içine girdim.

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "O kadar kolay değil Penny." "Neden?" diye bağılıyor bana. "Bu senin için neden bu kadar zor?" "Çünkü..."

"Çünkü neden?"

"Çünkü yalnız kalmak istemiyorum," diye bağııyorum. "Çünkü Pacey her zaman senin ailen olacak, ne olursa olsun, ama benim lanet olası bir ailem yok. Arkadaşlarım, sahip olduğum tek şey onlar ve bunu mahvetmeye niyetim yok." Duraksıyorum, acı gerçeğimi yutmaya çalışıyorum. "Onu bir kez neredeyse kaybediyordum. Bunu tekrar yaşayamam."

Geriye çekiliyor ve ne dediğimi anladığını görebiliyorum. Omuzlarındaki öfke dağılıyor ve ifadesi hemen yumuşuyor. Onu kollarıma alıyorum, çünkü şu anda olmasını istediğim başka bir yer yok. *Asla.*

"Özür dilerim, Eli. Çok çok üzgünüm."

Çenemi yanağına bastırırken sırtını ovuyorum. "Özür dileme. Sorun değil."

Hoşuma gitmeyecek kadar erken bir adımla uzaklaşıyor ve elimi tutup iyice sıkıyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Şu anda işler benim için çılgınca ve hormonal libidom çıldırmış durumda. Bunun beynimi ele geçirmesine izin verdim." "Dikkatini çekmeye, seni çıldırtmaya çalışıyordum ve bunu yapmamalıydım. Pacey'ye verdiğin sözü tutmalıydım. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bundan önce de beni deli ediyordun, bilesin diye söylüyorum." Avucumu yanağına koyuyorum. Eğer bu kadın için yeterince iyi olmayan, öz kardeşinin yanında istemediğı adam olmasaydım, onu yakalar ve asla bırakmazdım. O mükemmel. Ve ben *değilim*. "Eğer işler farklı olsaydı, bu kadar uzun süre kendimi tutmazdım. Buraya geldiğim ilk gece istediğimi alırdım. Ama işler farklı ve ben buna saygı duymak istiyorum."

"Anlıyorum," diyor üzüntüyle. "Gerçekten anlıyorum." Gözlerini kaçırıyor ama gözlerindeki yaşları görmeden önce değil. *Lanet olsun. Onu yine incittim.*

"Penn-"

"Ben temizlenip yatacağım." Gözyaşlarını geri çekiyor ve ben onu bir şekilde paramparça etmişim gibi hissediyorum. *Ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyor* ama bundan nefret ediyorum. Ben bir şey ekleyemeden, "Önce tuvaleti kullanmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, devam et."

Elimi bir kez daha sıktıktan sonra banyoya girerken ben de yatağın kenarına oturup ellerimi saçlarımanın arasında gezdiriyor ve hayal kırıklığıyla saç tellerimi çekiştiriyorum.

Bir insanı Penny'yi istediğim kadar istediğimi hiç sanmıyorum. Ve bu sadece ona karşı hissettiğim çekim değil. Çok daha fazlası. O sıcak, komik, cömert... her zaman nazik. Bir şekilde hayatıma girdi ve beni büyüledi. *Tek düşündüğüm o*. Ruhumun kırık ve çatlak yerlerini o dolduruyor.

Eğer işler farklı olsaydı, o benim olurdu.

Ama değiller ve bunu söylemeye de hakkım yok çünkü o benim olsaydı bile bir şekilde bunu mahvedeceğime eminim.

Birkaç dakikamızı alıyor ama ikimiz de temizlenip yatmaya hazır olduğumuzda -o artık bir şort ve aynı tişörtü giyiyor- yorganın altına giriyoruz. Ben ortaya geçiyorum, ama o kendi tarafında kalıyor. *Olmuyor*. Yine de onu kucağıma almama izin verecek mi? Çünkü artık onun dokunuşu olmadan uyuyabileceğimden emin değilim. Bunu da mı berbat ettim?

"Hey," diyorum kalçasından çekiştirerek. "Ne yapıyorsun?"

"Eli, olanlardan sonra beni tutmana izin vermeyeceğim." Sesindeki şımarıklığın gitmesinden, sesinin bu kadar bastırılmış olmasından nefret ediyorum. *Ağlamaklı*.

"Öncelikle, bana hiçbir şey yaptırmadın. İkincisi, geceleri sana sarılmak hoşuma gidiyor. İnsan dokunuşunu seviyorum. O yüzden lütfen buraya gel."

İçime doğru kayarken duraksamıyor bile. Kolumu karnına doluyor ve onu sıkıca kendime doğru çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama eli benim elime düşüyor ve sonra ikimiz de uykuya dalıyoruz.

Yirmi Altıncı Bölüm

PENNY

Blakely'nin ofisinde otururken "Plan iptal oldu," diyorum.

Mavi ışığı engelleyen gözlüklerini çıkarıyor ve kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor.

"Ne planı?"

"Kanka ittifakı planı, Eli'ın kırılmasını sağlayacak olan."

Kaşları çatıldı. "Neden? Çok iyi bir plandı."

"Dün gece Eli'yi beni becermesi için zorlayana kadar öyleydi."

Blakely sırtımaya başlar. "Oh, eski moda bir kuru kambur. Tanrım, şu anda onlardan biri için neler yapmazdım. Çok çiğ, çok kirli ama bir o kadar da masum. Sanırım daha sonra Perry'yi beni kuru sikmesi için ikna edeceğim, ya da belki kendim yaparım. Nasıl oldu bu? Bana biraz ipucu ver."

"Beni dinliyor musun ki?"

"Evet, kuru seks yaptığınızı söylediniz ve daha fazla ayrıntı istediğim için beni affedin. Nasıl oldu bu?"

"Şu anda bile bilmiyorum. Çok fazla dokunma oldu, dokunmaktan ve tenimi göstermekten dolayı çok fazla hayal kırıklığı yaşadım ve sonra ne olduğunu anlamadan beni yatağa yapıştırdı ve penisini "-güney bölgemi gösteriyorum-" bölgeme sürttü.

"Peki nasıl hissettirdi?"

Derin bir iç çekiyorum ve onun üzerimde olduğunu düşünerek sandalyeye gömülüyorum. "İnanılmazdı. Saniyeler içinde bitirdim. Ama o sırada ve sonrasında birbirimizi zorluyorduk, birbirimizden gerçeği öğrenmeye çalışıyorduk; o benden onunla alay ettiğimi itiraf etmemi istiyordu, ben de ondan neden aramıza engel koyduğunu itiraf etmesini istiyordum."

"Pacey yüzünden mi?"

"Evet, ama düşündüğümüz sebepten değil." Tekrar doğruldum ve öne doğru eğildim. "Çünkü ailesi yok. Annesini on iki yaşındayken kaybetti ve babası da hiç ortalarda yoktu. Bir ahırın tavan arasında neredeyse tek başına büyüdü ve şimdi takım arkadaşlarına ailesi gibi davranıyor, bu yüzden bunu bozmak istemiyor."

Blakely ciddileşir. "Kahretsin, bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sadece Pacey'nin hassas erkek duygularını yatıştırdığını sanıyordum."

"Ben de," diyorum. "Ama şimdi ... şey, dediğim gibi, plan iptal oldu." "Bu vajinan için yıkıcı bir durum."

"Bir de bana sor. Hâlâ ağlıyor." "En azından sana karşı dürüsttü."

"Evet, öyle olduğuna sevindim çünkü gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. Ama artık bunu bildiğime göre, önemli olan şeye, yani bebeğe odaklanabiliriz."

"Peki ya anne? İhtiyaçlarınız var."

"Bu da güvenilir dostum vibratör tarafından karşılanacak. Ve hey, diğer cihazı sipariş ettim-"

"Klitoris uyarıcısı mı?"

"Evet. Bu bana ihtiyacım olan her şeyi verecektir." Sandalyemden kalktım ve yüksek belli siyah pantolonumu düzelttim.

Blakely kıkırdıyor.

"Ne?" Ona soruyorum.

"Dün giydiğinden çok farklı. Pantolon ve balıkçı yaka. Saniyeler içinde seks kedisinden İK'nın en iyi arkadaşına dönüştün."

"Kollarımı gösteriyorum. Bu bir balıkçı yaka."

"Seni seviyorum Penny, ama sana hemen söyleyeyim, böyle bir göğüs dekolten varken kimse kollarını görmek istemez." Kalemiyle göğsümü işaret ederek gülmeme neden oldu. Sırf Eli yüzünden kızlara hava atamayacağımı düşünmemeliyim. Sadece kendimi iyi hissetmek istediğim için beni seksi hissettiren şeyler giyebilirim. Ama Eli'nin söylediği doğruysa, fazladan tenimi göstermem onun için daha zor. Ve dürüst olmak gerekirse, o iyi bir adam,

İlk düşündüğümünden bile daha iyi, bu yüzden bana olan çekiciliğine karşı mücadele etmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyorum. Bu yüzden balıkçı yaka.

"Bu göğüsler şu anda piyasada değil. Bu da onları dünyadan saklamak anlamına geliyor."

"Çok yazık. Göğüs dekolteni seyretmek hoşuma gidiyordu."

"Sende ciddi bir sorun var," diyorum kalkıp ofisime dönmeden önce.

□

Akşam yemeği için tortellini yapacaktım. Akşam yemeğinde evde olacak mısın?

Penny: Evet, ama benim için endişelenmene gerek yok. **Eli:** Madem yemek yapıyorum, biraz alabilirsin.

Penny: Tamam, tabii. Teşekkürler.

Eli: Aramızdaki şeyler yine garip mi? **Penny:**

Hayır demek istiyorum ama sanırım öyle. **Eli:**

Nasıl daha iyi hale getirebiliriz?

Penny: Uh . . . Elma mı yedim?

Eli: LOL, bu da bir başlangıç.

Maalesef böyle olacağını düşünüyorum Eli. Ve bunu kabul etmeliyiz.

Arkadaş olabiliriz.

Umdüğün türden bir arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum. Ve bu sorun değil. Dost olduğumuz sürece, önemli olan tek şey bu. Ve bana odaklanmayı bırakıp yarınki maçınıza konsantre olmalısınız. Kazanmak zorundasınız.

Eli: Ama aramızdaki şeyler doğru gelmiyor.

Olacaklarından emin değilim.

□

"SANA BİR ŞEY SORABILIR MIYIM?" Eli, yatakta uzanırken, kolunu koruyucu bir şekilde bana doladığını söylüyor.

"Elbette," diyorum yastığını tutarken.

Akşam yemeği bir felaketti, birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk, bu yüzden konuşmak yerine orada oturduk ve yemek yedik. Yemekten sonra bulaşıkları yıkamaya çalıştım ama bana izin vermedi. Ben de TikTok'ta gezinmeye ve trol hayranlarımın yorumlarına beni kovdurmayacak ama herkesi güldürecek kadar küstahça cevaplar vermeye başladım.

"Hiç ebeveyn olmayı düşündün mü? Tüm bunlardan önce? Geleceğinde çocuk var mıydı?"

Oh . . . Bunu sormasını beklemiyordum. Çok derin bir şey.

"Bir gün evlenip yuva kurduğumda muhtemelen çocuk sahibi olacağımı düşünmüştüm. Böyle bir çocuk sahibi olmayı hiç beklemiyordum. Ama evet, bir noktada muhtemelen çocuk sahibi olacağımı söyleyebilirim."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Yapmayacağıma hep yemin ettim. Bu yüzden yaşadığım hayat tarzını yaşadım, hiçbir şeye gerçekten bağlanmadım. Böylesi daha kolaydı."

Sessizce, "Sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin" diyorum.

"Aynen öyle." Beni biraz daha sıkıyor. "Ama işler değişti. Bu yeni insanı dünyama kabul etmekten başka seçeneğim yok ve bu beni çok korkutuyor. Bunu yalnız yapmak istemiyorum. Ve aramızdaki şeylerin yeniden tuhaşlaşması kafamı kurcalıyor. Ben sadece . . . Aramızda ne olursa olsun, her zaman birbirimizin yanında olacağımıza dair bana söz vermeni istiyorum. Sen bana güvenebilirsin, ben de sana güvenebilirim."

"Bu konuyu neden şimdi aıyorsun?"

"ünkü dün gecedен sonra birbirimizden uzaklaştığımızı hissedebiliyorum ve bu beni korkutuyor. Tüm bunlar beni korkutuyor ama yanımda senin olduğunu bilmek her şeyi kolaylaştırıyordu. Eğer bu elimden alınırsa, olmam gereken adam olabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerinin içine bakma ihtiyacı duyarak ona doğru dönüyorum ve elimi yanağına bastırıyorum. "Eli, zaten olduğun gibi iyi bir adam olmak için bana ihtiyacın yok."

Gözlerinde kırılганlık parlıyor. "Bu benim için çok zor Penny. Tüm bunları atlatmana yardımcı olacak ailen var. Benim öyle bir şeyim yok. Bana yol gösterecek biri yok. Ve bunu berbat etmekten çok korkuyorum. Bu bebeğin hak ettiği gibi bir baba olamayacağımdan. Sırtımı dayayabileceğim, aptallık ettiğimde bana yol gösterecek birine ihtiyacım var."

"Eli, bunu tek başına yapmayacaksın. Söz veriyorum. Ne olursa olsun, bunu başaracağız."

"Bana söz ver," diyor, sesi endişeyle o kadar ağırlaşıyor ki neredeyse beni ikiye bölüyor. Şimdi bu adamı çok iyi anlıyorum. Tekrar yalnız kalmaktan çok korkuyor. Eğlenceli ve görünüşte kaygısız bir hayat yaşamış olsa da, onu dehşete düşüren bir bozulmaya neden oldum. Ailesini sağlam tutmak için elimden geleni yapacağım.

"Söz veriyorum, Eli."

"Teşekkür ederim." Eğiliyor ve çekilmeden önce alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Dışarıdan bakıldığında Eli iyi toparlanmış bir adam gibi görünüyor. Üç parçalı takım elbisesi içinde hayatında hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi güçlü ve kendinden emin görünüyor. Omuzlarının üzerinde sağlam bir kafa ile rahat biri, sizi ilk karşılayan adam. Onu tanıdıkça, evet, bunların hepsi olduğunu görüyorum, ama aynı zamanda inanılmaz derecede savunmasız, onu sevecek, elinden tutacak ve bu hayatta ona yol gösterecek birini arayan genç bir çocuk, böylece yalnız değil. Ve işte tam burada . . . bu beni kırıyor. Çünkü onun için bunu yapabilecek bir kadın olmak istediğimden oldukça eminim. *Onu* sevmek için.

Yirmi Yedinci Bölüm

ELI

"Dostum, neler oluyor?" Yedek kulübesinde oturmuş, önümüzde bir başka mağlubiyeti izlerken Posey fısıldıyor. "Kafan oyunda değil."

Öyle değil.

Bu geceye hazırlanmak, zihinsel olarak istediğim noktaya gelmek için çok uğraştım ama Penny ve bebek söz konusu olduğunda endişelerimi bir kenara bırakamıyorum. Dün gece Penny ile yaptığım konuşma beni çok etkiledi ve kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. Endişelerimi dile getirdim ve şimdi bunlar dış dünyada olduğu için korkuyorum.

Bu sabah Penny ile birlikte köşedeki kafeden aldığım kahvaltı sandviçlerini yedik. Bana oyunla ilgili sorular sordu, dışarıdan bakıldığında her şey normal görünüyordu ama normal değildi. Hiçbir şey normal değil.

Çünkü çok çabuk fark ettim ki bu kızdan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bu konuda bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Ben bir ilişkiye uygun değilim, olsaydım nasıl bir ilişki yaşayacağımı bile bilmezdim ama Penny'ye bu kadar yakın olmak, her gece ona yapışmak, yardım için ona yaslanmak? Bu beni düşündürüyor. Daha fazlasını istememi sağlıyor.

Daha iyi bir adam olmak istiyorum.

Harika bir baba olmak istiyorum.

Bu ebeveynlik macerasında eşit bir ortak olmak istiyorum. Ve siktir et beni . . . Penny'yi istiyorum.

Ve sorun da bu. Bunların hepsine sahip olamam, özellikle de Penny'ye. Onu kaybetmekten çok korkarım. Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini görmek beni çok gerer.

Bütün gün kafamda çalan şey buydu.

İşte bu yüzden hayatımı kurtarmak için buzda kendimi toparlayamıyorum ve işte tam da bu yüzden maçın bitimine bir dakika kala iki gol gerideyiz.

Koç çizgimi çekti ve onu suçlamıyorum. Bok gibi oynuyorduk. Yedek kulübesinin arkasında volta atıyor, elinde rulo haline getirilmiş bir kağıt parçası, her an saldırmaya hazır. Öfkesinin üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum.

Neden sıçıp batırıyorsun Hornsby?

Çünkü kafamı toparlayamıyorum.

Elimi alınma bastırıyorum. Posey'ye "Her türlü boku yedim," diyorum.

"Dostum, bu seride kalma şansımız varsa bundan sonra konuşmalıyız."

"Evet, biliyorum."

Geri sayım başlar, hepimiz kaybettiğimizi biliriz ve son düdük çaldığında, hayal kırıklığına uğramış taraftarlar başlarını öne eğerek merdivenlerden çıkıp arabalarına doğru ilerlerken, biz takım olarak topluca eşyalarımızı toplar ve soyunma odasına gideriz.

Bu gece Washington'a uçuyoruz. Koç alışmamız için bizi bir an önce oraya götürmek istedi ve eminim çok sessiz bir uçuş olacak.

Soyunma odasında pek konuşulmuyor. Hepimiz nerede hata yaptığımızı biliyoruz. Hepimiz nerede gelişmemiz gerektiğini biliyoruz. Konuşulan tek şey Koç'un kafasını soyunma odasına sokup bizi havaalanına götürecek takım otobüsüne binmemiz için "kırk beş dakikamız olduğunu" söylemesi. Arabayı kendimiz kullanmayı mı tercih ederdik? Acele etmez miydik? Elbette, ama kaybettiğimizde böyle bir lüksümüz yok.

Hepimiz yüksek vitese taktık ve soyunduk, duş aldık ve toparlandık. Yarın açtığımızda teçhizatımız sırtıyor olacak çünkü kurumaya vakit bulamadılar. Şanslı ekipman yöneticileri. Maçtan sonra fazla bir şey yapmam gerekmediği için, suların altında biraz daha fazla zaman geçiriyorum.

Duş alıp takım elbisemi giyeceğim, ki bu şu anda giymek isteyeceğim son şey.

Maçtan önce ve sonra takım elbise giyme geleneğini umursamıyorum. Yine de, acımasız bir mağlubiyetten ve her şeyin kafamın üzerinde bu kadar ağır bir şekilde asılı kalmasından sonra, sadece bir çift eşofman altı giymek ve ardından ipeksi çarşaflarının altında Penny'ye sarılmak istiyorum.

"Otobüste buluşalım," diyor Posey. "Konuşmamız gereken şeyler var." Harika.

Tam da yapmak
istediğim şey. Daha fazla
konuş.

Toparlanıyorum, çantamı omzuma atıyorum ve birkaç adamın arkasından soyunma odasından çıkarken adımın söylendiğini duyuyorum. Normalde kafamı kaldırıp bakmazdım ama bu sesi tanıyorum.

Penny.

Durup arkamı döndüğümde onu yine arkasında adımın yazılı olduğu tişörtü giymiş, duvara yaslanmış halde buluyorum. Ona doğru yürürken içimde anlık bir rahatlama ve huzur seli oluşuyor.

"Kaybettiğin için üzgünüm," diyor sadece bir adım öteye geçtiğimde. "Bok gibi oynadım," diye cevap veriyorum.

"Hepimizin kötü günleri olur."

"Oldukça fazla yaşıyorum."

"Bu daha önce de oldu Eli, bu kadar düşmüşken kazanmak. Hâlâ umut var."

"Biliyorum." Derin bir nefes veriyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. Neyse ki bana izin verdi. "İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Gideceğinizi biliyorum, o yüzden gitmeden önce sizi yakalamak istedim. Senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve sonra çantasını açıp bir paket jelibon çıkarıyor. "Belki deplasman yolculuğu için hiç kalmamıştır diye."

Çantayı ondan alıyorum ve annem bana ilk çantamı verdiğinden beri oyunumun büyük bir parçası olan saçma şekerlere bakıyorum. Sonra kolumu omzuna doluyor ve onu kucaklıyorum. "Teşekkür ederim Penny. Bunun benim için anlamı çok büyük."

O da bana sarılıyor, vücudunun sıcaklığı kendimi yalnız hissettiğim ya da korktuğum zamanlarda kullanmak istediğim bir şey. "Of

Tabii ki." Geri çekildi ve göğsümü okşadı. "Şimdi kaybetmeyi bırak ve git bize bir galibiyet ver."

Kıkırdıyorum. "Keşke o kadar kolay olsaydı." Ağır bir iç geçirdim.

"Senin için her şey yolunda mı Eli? Eminim duymak isteyeceğin son şey budur, ama orada gerçekten kendinde değilmişsin gibi görünüyordun."

"Biliyorum. Şu anda kafam karışık. Posey otobüste bu konu hakkında konuşmak istiyor, yani ... zihinsel olarak bu konuşmaya hazırlanıyorum."

"Benden istediğin bir şey olursa haber ver yeter."

"Teşekkür ederim," diyorum. Tanrım, keşke onu öpebilseydim. Keşke onu kendime doğru kıvrılabilseydim, çenesini kaldırabilseydim ve dudaklarının tadına bir kez daha bakabilseydim. Keşke kendimi tutup sadece sarılmayı tercih etmek yerine, onu her gördüğümde içimde titreşen şefkati ona gösterebilseydim. Keşke elini tutarak otobüse kadar yürüyebilsem ve diğer eşlerin ve kız arkadaşların yaptığı gibi ona bir veda öpücüğü verebilsem. Ama böyle bir ayrıcalığım yok. Bu ayrıcalığa asla sahip olamayacağım ve bir gün Penny'yi başka bir adamın kollarında göreceğim. *Sikeyim*. "Sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor." Bir adım geri atıyor. "İyi uçuşlar, Eli."

Bu kızı aklımdan çıkaramadığım için aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyorum ve ona sarılıp başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Görüşürüz, Penny."

Onu bırakıyorum ve arkamı döndüğümde, soyunma odasının dışında durmuş bize bakan Pacey'i gördüğümde karnım neredeyse yere düşüyor.

Sikeyim.

"DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ DEĞİL," diyorum otobüse binip en arkada Pacey'nin yanına oturduğumda. "Aramızda hiçbir şey yok. Yemin ederim, dostum."

Bakışlarını dik tutarak önündeki koltuğa bakıyor. "Ona değer veriyorsun."

Bu bir soru değil. Daha çok bir ifade. Vücudunun durgunluğundan ve benimle göz teması kurmamaya özen göstermesinden kızgın olup olmadığını anlayamıyorum.

Bu yüzden dikkatli davranıyorum.

"Önemsiyorum. Ona çok değer veriyorum. O benim çocuğumun annesi, Pacey. Bunu hafife almıyorum."

Cevap yok. Sadece bakıyor.

Ensemde terler oluşuyor ve bu işin içinden nasıl çıkacağımı anlamaya çalışıyorum.

"Pacey, o sadece bana-"

Bana doğru döndü. "Ondan hoşlanıyor musun?" Evet.

Hem de çok.

Ondan olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum.

"Karışık bir durum," diye cevap veriyorum.

"Bunun neresi karmaşık? Ya evet ya da hayır."

"Karmaşık çünkü sen onun kardeşi ve benim en iyi arkadaşımsın, işte bu yüzden."

"Eğer ben bu resmin dışında olsaydım, cevabın ne olurdu?"

"Ama değilsin. Tam buradasın, tamamen resmin içindesin."

Burun delikleri alevlendi. "Lanet olası sorudan kaçmayı bırak ve cevap ver."

Arkamı dönüp diğer çocukların otobüse tırmanışını izliyorum, tansiyonun yüksek olduğu otobüsün arka kısmından açıkça kaçınıyorum.

Dudağımı ısırıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Eğer sen olmasaydın, evet, ondan hoşlanmaya izin verirdim ama kendime o noktaya gelmeyeceğimi söyledim. Arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum."

"Senden hoşlanıyor mu?"

Geçen geceyi, hatta geçen haftayı düşünürken elimdeki jelibon paketini sıkıca kavriyorum. Bana dokunuşunu, gülümsemesini. . . sarılışını. Kıyafetleriyle beni nasıl kızdırdığını, mesajlarında benimle nasıl flört ettiğini ve *Ozark*'ı birlikte izlediğimizde bana nasıl gülümsediğini. Gece geç saatlere kadar süren sohbetlerimiz, itiraflarımız. . . ne kadar yakın olduğumuzu. Bir haberim olduğunda mesaj atmaya düşündüğüm ilk kişi ve yatmadan hemen önce sesini duymak istediğim tek kişi o.

"Sanırım öyle," diyorum sessizce.

Göz ucuyla yavaşça başını salladığını görebiliyorum.

"Ama bu konuda hiçbir şey yapmıyorum." Bir gece onu kuru kuru becermek dışında, ama o konuya girmemize gerek yok. "Onun yasak olduğunu biliyorum, dostum."

Sırt çantasına uzanıyor ve kulaklıklarını çıkarıyor. Başına takmadan önce, "Hiçbir şeye engel olmama izin verme," diyor.

Sonra bana baktı. "Ama eğer ona zarar verirsen, benim için ölürsün, anladın mı?"

Sonra kulaklıklarını takarak beni susturuyor ve telefonunda bir şeyler yazmaya başlıyor.

Az önce ne oldu?

Penny ile bir şeyler keşfetmem için bana izin mi verdi? Bu doğru olamaz, değil mi?

Omzuna dokunup ne demek istediğini sormak istiyorum ama susuyor ve onu zorlarsam bunun uzun vadede benim için iyi olmayacağını biliyorum. Bu yüzden koltuktan kalkıp Posey'nin oturduğu yere gidiyorum ve yanına oturuyorum.

"İkinizin ne hakkında konuştuğunu sormak istiyor muyum?"

Başımı salladım ve fısıldadım, "Sanırım bana Penny ile birlikte olmam için izin verdi."

"Bu ona benzemiyor." Posey omzunun üzerinden otobüsün arka tarafına bakar. "Ateşi mi var?"

"Bilmiyorum. Beni koridorda Penny ile yakaladı." Posey bana bir bakış attı. "Konuşmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Ve tabii, ona sarıldım, ama hepsi bu." Hepsi bu değildi. Gerçekten değildi. Onun bana sarılmasına bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım *vardı*. Tıpkı benim için her zaman olduğu gibi. "Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu."

"Öyle mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, sanırım kafamı kurcalayan da bu. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

"Olan biten bu mu? Bir kıza karşı bir şeyler hissediyorsun ve ne yapacağını bilmiyor musun?"

"Evet. İkimiz de bir ilişki yaşamak istemediğimizde hemfikiridik ama yemin ederim Posey, onunla geçirdiğim her gün, onunla bir ilişkiyi deneyebileceğimi hissediyorum." Zaten neredeyse bir ilişki içinde değil miyiz? Birlikte yaşamak, birlikte yemek yemek, birlikte hayat hakkında konuşmak ve yapmak. İlişki böyle bir şey değil mi?

Posey yavaşça başını sallıyor. "Sorun da bu zaten, dostum. O, üzerinde bir şeyler denenecek türden bir kız değil. Ya sonuna kadar girersin ya da çıkarsın. İkinizin arası yok."

Maalesef haklı olduğunu biliyorum. Penny benim flört eksikliğim için bir kobay değil. Suyu test etmem gereken biri değil. O uzun zamandır-

bir kıza bağlanırsın ve ben bağlanabilecek bir adam mıyım bilmiyorum.

"Haklısın," diyorum derin bir nefes vermeden önce.

Lanet olsun.

Yarın için ne hissediyorsun? Bunu yapabilirsiniz. Ne olmuş yani, üst üste üç maç kazanmanız gerekiyor. Bu yapılabilir.

Mesaja bakıyorum. Bu, bugün bana gönderdiği ve cevapsız bıraktığım üçüncü mesaj. Endişelenmeye başlayacağını biliyorum ama ona nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Aklım bana bu işi berbat etmememi söylüyor. Platonik kalalım. Ama lanet ruhum onunla bir şans istiyor.

Antrenman için arenadan ayrıldığımızdan beri otel odamda oturuyor ve kendi düşüncelerime dalmaktan başka bir şey yapmıyorum. Etkileşime hasret kaldım.

Ama onu yönlendirmek istemiyorum. Aptalca bir şey söylemek istemiyorum. Bir şey söylemezsem, bir sorun olduğunu düşünecek.

Yine de bir sorun var.

Bunların hepsi yanlış.

Bu kıza karşı bir şeyler hissetmemem gerekiyordu. Maçtan sonra beni beklerken onu görmekten zevk almamam gerekiyordu. Geceleri bu soğuk otel yatağı yerine onun sıcak bedenini arzulamamam gerekiyordu. Ve maçtan sonra bara gitmek yerine onunla bir dizi izlemeyi tercih etmemem gerekiyordu.

Ama lanet olsun, her şey değişti.

Telefonumu yere bıraktım ve yatağımdan kalktım. Bir çift sandalet ve kapüşonlu bir tişört giyip kapüşonu başıma geçiriyorum ve cüzdanımı alıyorum. Otelin hemen dışında bir market var. Belki kendime bir şeyler atıştırıp bir şeyler içersem zihnim açılır.

Elimde anahtar kartımla otel odamdan çıkıp asansöre doğru yürürken Posey köşeyi dönüyor. Saçları dağınıktı ve omuzları tamamen çökmüştü.

"Hey," diyorum ve başını kaldırıp bakmasına neden oluyorum.

Beni görünce şaşırdı, durakladı ve sonra "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Etrafına bir göz attı. "Ahbap, lütfen bana aşağıya gittiğini söyleme.

bar."

Bar, ekipteki tüm bekar erkeklerin gittiği yerdir, çünkü tüm bayanlar hangi otelde kaldığımızı ve biraz eğlenmek istediğimizde bizi nerede bulacaklarını bilirler.

"Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Tuhaf bir kafa yapısındasın."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Takımda garip davranan tek kişi ben değilim. Kaybettiklerimizin yükünün sadece benim omuzlarımda olmadığını biliyorum çünkü mücadele eden tek kişi ben değilim. Ve şu anda Posey'nin alnındaki çizik ve normalde neşeli olan tavrındaki sarkma bunu gösteriyor.

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "İyi olacağım."

"Beni kendi bokum hakkında konuşturdun," diyorum. "Belki de seninkiler hakkında konuşmalıyız."

Başını sallar. "Hayır, yapamam."

"Aşağıda barda mıydın?"

"Hayır. Yürüyüşe çıktım." Gözleri benimkilerle buluştu. "Duyguları yakalamak saçmalıktır." Yanımdan geçip gitti ama elimi göğsüne bastırarak onu durdurdum.

Duyguları yakalamak mı? Bu da nereden çıktı şimdi?

"Dostum, kime karşı bir şeyler hissediyorsun?" Bir ipucu bulmak için beynimi zorluyorum, karşılaşmış olabileceği biri, herhangi bir şey, ama bulamıyorum ve bana pek bir şey söylemediği için mi yoksa hayatıma o kadar dalmışım ki dikkat etmediğim için mi emin olamıyorum.

Belki ikisinden de biraz.

"Endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok. Muhtemelen üstesinden geleceğim aptalca bir aşktır. Boş ver gitsin."

"Posey-"

"Cidden, Eli, bırak onu." Ve işte orada, ilk adım. Ne zaman bunu çıkarsak, ciddi olduğunu anlarız.

"Tamam, ama bana ihtiyacın olursa, benimle konuşabilirsin. Biliyorum, ben de kendi bokumdan geçiyorum ama senin için buradayım."

"Biliyorum," diyor. "Bunu takdir ediyorum. Aptalca bir şey yapmayacağına yemin eder misin?"

"Bir içki ve atıştırmalık bir şeyler alacaktım ama şimdi düşündüm de belki de almam. Lobi insan kaynıyor mu?"

"Bombardımana uğramadan birkaç adım yürümenizin imkânı yok. Otomatı dene."

"Evet, sanırım bunu yapacağım." Omzunu okşadım. "Teşekkürler. Sabah görüşürüz."

Bana "Hey, Hornsby?" diye seslendiğinde otomatlara doğru yürümeye başladım.

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Yarın için içimde kötü bir his var."

"Evet . . . Sanırım herkes öyle hissediyor."

Yavaşça başını sallar ve uzaklaşır.

Önümüzdeki beş dakika boyunca otomattan ne istediğimi düşünüp duruyorum ve bir su ile bir paket Dot's Pretzels'de karar kılıyorum. Tekrar odama ulaştığımda sandaletlerimi tekmeleyip yatağıma uzanıyorum ve Penny'den gelen başka bir mesajı görmek için telefonumu elime alıyorum.

Telefonumu kaydırarak açtım ve okudum.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama iyi olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

Tam da düşündüğüm gibi, endişeli.

Ama ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. O lanet kız için üzülmekten başka nasıl davranacağımı bilmiyorum. Yine de onu öylece bırakamam. Bu yüzden ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Üzgünüm, yarına hazırlanmakla meşguldüm. Odaklanmaya çalışıyorum.

Kendimi kötü hissediyorum. Diğer tüm deplasman maçlarında hep onunla konuştum, ancak terapistimle çalışmama rağmen bazı şeyleri anlamlandıramayan bir ahmağım. O da benimle aynı fikirde: önemli biriyle yeni bir şey denemek iyi bir fikir değil.

Telefonum ötüyor.

Penny: *Oh, tabi. Özür dilerim. Seni yalnız bırakayım. Dizinin sonunda iyi şanslar.*

İnleyerek telefonumu kenara fırlatıyorum ve sinirli bir şekilde ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Bu neden bu kadar zor?

Muhtemelen terk edilme sorunlarınız olduğu ve kaybedebileceğiniz başka birinin hayatınıza girmesine izin vermeyi reddettiğiniz içindir.

Evet, bu doğru görünüyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ELI

Blakely: *Sen bir pisliksin.*

Telefonuma bakıyorum, tüm kalbimle onun mesajına katılıyorum. Ben bir pisliğim.

Dün gece Penny ile konuşmayı aniden bitirdim ve o zamandan beri mesaj atmadım ve Blakely'den gelen mesaj Penny'nin etkilendiğini söylüyor.

Ben de ona mesaj attım.

Biliyorum.

Ekrandaki üç noktayı izlerken ağzıma bir yığın yumurta atıyorum, benimle alay ediyor, beni bir yanıtı hazırlıyor.

Blakely: *Onu karartıyorsun, özellikle de şimdi. Her şeyi berbat etmişsin Hornsby. Merak etme, ondan kopardığın parçaları topluyorum.*

Burnumun kenarını sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hay sikeyim.

Eli: *Düşündüğün gibi değil.*

Blakely: *Ne düşündüğümü bilmek istemezsin, özellikle de senin hakkında. Doğum gününde onu asla seninle yalnız bırakmamalıydım. Sonsuza dek pişman olacağım.*

Eli: Muhtemelen doğru karar.

Blakely: Cidden, senin neyin var?

Eli: Hala bunu anlamaya çalışıyorum.

Blakely: Bana bir iyilik yap, en azından onu bugün ara. Bütün günlerin dışında, onu bugün ara.

Ara onu.

Sesini duyuyor musun?

Arzuladığım tek şeye dalmak ... hayır. Yapamam.

Telefonumu bıraktım ve yumurtamı yemeyi bitirdim. Maça odaklan. Bu gece kazanmak zorundayız.

Kaybetmemeliyiz. Kaybedersek, eleniriz. Bu sezonun sonu ve eğer sezon biterse, şu anda istemediğim tek şeyle yüzleşmek zorunda kalacağım: Penny'ye olan hislerimle.

Maça hazırlanırken soyunma odası ürkütücü bir sessizlik içinde. Pakın düşmesine bir saat kaldı ve şimdi tedavileri bitiriyor, ısınıyor ve kafalarımızı doğru zihniyete sokmaya çalışıyoruz.

Dün geceki son mesajından beri Penny ile konuşmadım ve bunu düşünmeden edemiyorum. Onunla daha fazla konuşmalı mıydım? Doğru şeyi mi yaptım?

Blakely'nin önerdiği gibi onu aramalı mıydım?

Pacey hamstringlerini gerdirdikten sonra soyunma odasına giriyor. Son zamanlarda ağırları vardı, bu yüzden antrenman odasında fazladan zaman geçiriyordu.

Kendisine tahsis edilmiş dolabına gitmek yerine bana doğru yürüdü ve oturdu. Bacaklarını önüne doğru uzatarak, "Peki bugün onun için ne yaptın?" diye soruyor.

Ha?

"Bugün onun için ne yaptın?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?" Pacey yavaşça bana doğru dönüyor. "Penny için."

Neden bahsediyor olabileceği konusunda beynimi zorluyorum. Blakely'nin Penny'yi aramakla ilgili yorumu aklıma geliyor. Bugün günlerden ne? Doktor randevusu vardı da bana söylemedi mi?

"Ona bir şey gönderdiğini varsayıyorum," diye ekliyor Pacey. Ona bir şey mi gönderdim?

Ağzım kururken korku ensemden yukarıya doğru tırmanıyor. "Dostum. I . . . Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Pacey'nin kaşları çatılır. "Bugün onun lanet olası doğum günü ve sen ona hiçbir şey göndermedin mi? Onu önemsedini söylemiştin."

"Bugün Penny'nin doğum günü mü?" diye sordum. Yüzümdeki tüm renk tamamen uçup gidiyor. "Bana hiçbir şey söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu."

Sonra yine, sana tek kelime bile edemeden onu kapattın. Dün seninle birkaç kez konuşmaya çalıştı, seni geri zekâlı, ama sen ilgilenmedin.

"Lanet olsun." Telefonumu bulmak için dolabımı karıştırıyorum ve elime aldığımda, öfkeli Pacey'nin yanından geçip doğrudan erkeklerin aileleriyle arka planda soyunma odasının gürültüsü olmadan konuşmaları için ayrılmış telefon odasına gidiyorum.

Maç için yarı giyinik bir şekilde kapıyı arkamdan kapattım ve hızlıca telefon numarasını çevirdim. Çaldığında dinliyorum.

Ve
yüzükler.

Ve
yüzükler.

"Selam, ben Penny. Şu anda telefona bakamadığım için üzgünüm ama mesajınızı bırakın, en kısa zamanda size geri döneceğim. Teşekkürler."

Bip.

Mesajla uğraşmadan telefonu kapattım.

Odada volta atarken Blakely'yi arıyorum ve telesekreter çıkana kadar çalmasını dinliyorum.

Sikeyim.

Telefonum bir mesajla çaldığında Penny'yi tekrar aramaya çalışıyorum.

Blakely: Penny ile sinemadayım. Ne istiyorsun?

Cevap yazarken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Bugün onun doğum günü mü? Bilmiyordum. Beni aramasını söyler misin?

Blakely: Uh . . . hayır. Seni aramak isterse arar. Ve evet, bugün onun doğum günü. Onu ağlatmanın bir yolu, seni insan müsveddesi.

Blakely, yemin ederim bilmiyordum. Kahretsin, onunla konuşmam lazım.

Blakely: Dürüst olmak gerekirse, onu rahat bırakın. Sonunda biraz eğlenmesini sağladık. Ona mesaj atman her şeyi mahvedecek. Sadece oyununa odaklan, dün gece ona söylediğin gibi.

Eli: Bunu yapıyordum.

Blakely: Saçmalık. Ve şunu söyleyeyim, eğer dışarıda bekar hayatını yaşıyorsan, seni gerçekten öldüreceğim.

Değilim! Tanrım, Penny'i önemsiyorum. Bunu ona asla yapmam.

Blakely: Ama doğum gününde onu hayaletlersin. Daha da iyisi. Umarım bu gece bir kaburganı kırarsın. Barış.

"Siktir," diye bağıryorum ki kapı açılıyor ve Pacey kafasını içeri uzatıyor. "Dostum, dinle-"

Odaya girer ve kapıyı kapatır, ancak kapıya yaslanır. Kollarını göğsünde kavuşturup, "Hayır, sen dinle. Bir saatten kısa bir süre içinde maçımız var. Orada olmana ihtiyacımız var. Penny için sonra endişelenirsin."

Az önce kamyon çarpmış gibi hissederek, "Dostum, gerçekten sıçtım batırdım" diyorum.

"Güzel, bunu kabul ediyorsun. Affedilmek için daha sonra yalvarman gerekecek."

"Bana kızgın değil misin?"

"Winnie'nin de bana belirttiği gibi, Penny ile aranızdaki ilişkiye kendimi dahil edemem. Bunu ikiniz çözmelisiniz. Dediğim gibi, onu incitirsen benim için ölürsün. Bugün onu incitmenin kasıtlı olmadığını biliyorum. Tüm bunlar bittikten sonra, bunu düzeltmeni bekliyorum."

"Yapacağım." Sertçe yutkunuyorum. "Yapacağım amına koyayım."

"Güzel. Şimdi, bir ton insan en iyi hokeyimizi oynamamıza güveniyor. Kafanı topla da bu maçı kazanalım Hornsby."

"Anladım." Yapmam gereken bir iş var, o yüzden kendimi toparlayacağım.

Ve sonra, umarım, Penny ile işleri düzeltebilirim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

PENNY

Kapı açılıyor ve sessizce kapandığını duyuyorum.

Saate bakıyorum ve saatin sabahın birini geçtiğini görüyorum.

Çocuklar bu gece kaybettiler ve playofflardan elendiler. Maçı izlemedim. Midem bile kaldırmadı. Kaybettiklerini biliyorum çünkü telefonuma Agitators ile ilgili uyarılar geliyordu ve manşeti gördüm. Pacey'e kısa bir mesaj göndererek kaybettikleri için ne kadar üzgün olduğumu bildirdim, o da doğum günümde kaybettikleri için özür diledi ve döndüğünde beni kutlamayı planladığını söyledi.

Winnie ve Blakely günü benimle geçirmek için geldiler. Günün ilk yarısında etrafta dolandım, birkaç kez ağladım çünkü gerçekten neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Ona jelibon verdiğim için mi tuhaflaştı? Sadece nazik olmaya çalışıyordum. Bütün sabah, her şeyi berbat ettiğim, farklı bir şey yapmam gereken anı düşünmeye çalıştım ve aklıma sadece jelibonlar geldi.

Eli'den haber alamamanın beni hiç etkilemediğini söylemek isterdim ama etkiledi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o adamdan hoşlandığımı fark ettim. Ve bu duygular muhtemelen hiç geçmeyecek, ki bu üzücü - çünkü aşık olmak için yanlış kişiyi seçtim.

Ona tutunmak istememe rağmen hayatımdan çok kolay kopabiliyor. İşin en kötü yanı da, onun uzaklaştığını görmenin bana ne kadar acı verdiğinin farkında bile değil.

Oturma odasında dolaştığını duyabiliyorum ve bir an için kanepede uyuyup uyumayacağını merak ediyorum. Keşke doğruca evine dönse de, ne yapacağını merak ederek içimde dönüp duran bu endişe yumağını yaşamak zorunda kalmasam diyorum.

Ve sonra yatak odasına doğru gitmeye başladı. Oh, Tanrım.

Panik içimde sekiyor. Uyuyormuş gibi mi davranmalıyım? Gözlerimi açık mı tutmalıyım? Onunla yüzleşmeli miyim? Gitmesini mi istesem?

O yatak odasının kapısını açmadan önce karar vermek için yeterli zamanım yok. Ayın ışığından, takım elbise ceketini çıkardığını ve gömleğinin düğmelerini çözdüğünü görüyorum, bu da onun yıkıcı, iyi tanımlanmış göğüs ve karın kaslarının görüntüsünü sunuyor.

Aynı anda gözlerimin arkasında yaşlar oluşuyor ve bu adam için bu kadar duygusal olduğum için kendime lanet ediyorum. Bütün gün -her gün- kafamın içinde kira tutmasına izin verdiğim, duygularımı zar zor nefes alabilecek hale gelene kadar evirip çevirdiğim için.

Bana doğru dikkatlice ilerleyişini izliyorum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda duraklıyor. Sessizce, "Uyanık mısınız?" diye soruyor.

Gözyaşlarımı tutarak "Evet." dedim.

"Penny . . ." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum, sesim titreyerek. "Belki de kendi evine gitmelisin."

Yatağa ulaştı ve üzerimde durdu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Tabii ki değil. Çünkü kendisine ne yapacağını söyleyenmesini istemiyor. Çünkü *her şeyi* kendi zamanında yapıyor.

Battaniyeleri üzerimden iterek, ona daha iyi bakabilmek için dizlerimin üzerine oturuyorum. Gözleri hızla geceliğime, o çok sevdiği geceliğime ve sonra tekrar gözlerime kayıyor.

"Kendimi zor tutuyorum Eli," diyorum. "Lütfen, sadece git."

Ama hareket etmiyor.

O da cevap vermiyor. Gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, her santimetrekaresi inceliyor. Göğsüme, köprücük kemiğime, boynuma... dudaklarıma düşüyorlar. Onun

Odadaki hava durgunlaştıkça nefes alış verişimiz ağırlaşıyor ve sessizlik ikimizi de esir alıyor.

O ne yapıyor?

Neden bir şey söylemiyor?

Neden dudaklarıma bakıp duruyor?

Ben daha soramadan öne doğru bir adım atıyor ve eli başımın arkasına geçip dudakları beklenmedik ama güçlü bir öpücükle dudaklarımı yakalamadan hemen önce nefesim kesiliyor.

Onu itmeden önce sadece birkaç saniye süren bir öpücük. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor, sanki kendine bir kez daha beni tatma şansı tanıyormuş gibi. "Teslim oluyorum."

"Neşe teslim olmak?"

Arkasını dönüyor ve ben onun gergin omuzlarındaki belirsizliği ve arkasını dönmeden önce saçlarını vahşice çekişini gözden kaçırmıyorum.

Çaresiz gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Penny, duygularımı senin ihtiyacın olan ortak ebeveynlikten ayıramıyorum. Senden hoşlanıyorum, seni istiyorum . . sana ihtiyacım var ve bunu daha önce söylemediğim için, seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım için aptalın tekiyim."

Kalbim durur ve ciğerlerimin nefes almak için yalvardığını hissederim. "Ne-ne diyorsun?" diye soruyorum.

"Artık uzak duramıyorum." derken yanağımı okşuyor. Dudaklarını istiyorum, vücudunu istiyorum, seni istiyorum." Diğer eli kalçamı kavırıyor ve sonra göğüs kafesine doğru yükseliyor, beni sıkıca tuttuğu yerde, ondan daha fazla uzaklaşmama izin vermiyor. "Her şey için özür dilerim. Seni uzaklaştırdığım için, doğum gününü mahvettiğim için ve mutluluktan başka hiçbir şeyi hak etmediğin halde seni ağlattığım için." Burnu benimkinin üzerinden geçiyor. "Lütfen Penny, lütfen bana bir şansım olduğunu söyle."

Dudakları benimkilerin üzerinde bir fısıltı gibi, asla almıyor, sadece alay ediyor.

Onu incitmek istiyorum. Ona gitmesini, ellerini üzerimden çekmesini söyleyeceğim ama suratını asıp gittiğini görmek beni biraz tatmin etse de, bunun onun dokunuşuna teslim olmanın verdiği tatminden daha ağır basacağını sanmıyorum.

"Beni incittin," diyorum sessizce.

"Ve bunu telafi etmek için ne kadar zaman gerekiyorsa harcayacağım." Dudakları dudaklarımı ısırtıyor, eli başparmağı göğsümün altını okşayana kadar kaburgalarımın üzerinde ilerliyor.

"Sana karşı hislerim var Eli. Eğer sana bir şey veririm daha fazla incinmek içeri."istemiyorum.

"Seni asla incitmek istemiyorum Penny." Burnu benimkinin üzerinde geziniyor. yanağıma ve sonra kulağıma. Başparmağı meme ucumun üzerinden geçiyor ve ben de onu kavriyorum. "Her şey için çok özür dilerim. İzin ver senin için nasıl bir erkek olabileceğimi göstereyim," diye fısıldıyor.

Ellerim göğsüne iniyor, sonra omuzlarına çıkıyor. Gömleğinin kumaşının altından geçiriyorum ve kumaşı yavaşça omuzlarından geçirip kollarından aşağı indiriyorum. Gömleği çıkarırken bana yardım ediyor, ancak elleri geri dönüyor, biri göğsümün hemen altında, diğeri şimdi sırtımın kavisinde.

"Beni yine uzaklaştıracak mısın?" Dudakları çenemde gezinirken başını sallıyor ve eli göğsümün üzerinden geçip geceliğimin kumaşını aşağı çekerek beni ortaya çıkarıyor.

"Hayır, yapamam. Bunu denedim ve bu beni hem mutsuz etti hem de sana daha fazla ihtiyaç duymama neden oldu."

Ellerimi sırtından aşağıya, pantolonunun kemerinin altına kaydırıyorum. "Korkuyorum."

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, asla öpmüyor, sadece alay ediyor. "Ben de Penny."

"Senden hoşlanıyorum Eli, hem de çok."

Duraklıyor ve geceliğin askılarını omuzlarımdan geçirip kollarımdan aşağı indirirken alnımızı birleştiriyor. "Senden çok hoşlanıyorum," diyor.

"Bana zarar verme." *Lütfen, lütfen bana zarar verme. Hayatta kalamam.*

"Yapmayacağım," diyor. Sonra geceliğimin geri kalanını dizlerime kadar vücudumdan aşağı kaydırıyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor.

Gözlerimi birbirlerine dikmiş, ellerimi pantolonunun önüne götürüyorum ve kalın ereksiyonuna sürtünen fermuarla uğraşarak pantolonunu çözüyorum. Sonunda çözüldüğünde, elimi önden aşağıya indirip onu sıkıca kavriyorum ve memnuniyetle tıslamasına neden oluyorum.

"Siktir, Penny." Burnu yine benimkine sürtünüyor, dudakları en küçük öpücüklerle benimkini sınıyor. Ben de onu öptüğümde tüm kontrolünü kaybediyor ve beni yatağa geri iterek geceliğimin geri kalanını çıkarıyor. "Lütfen bana bunu istediğini söyle, beni istediğini" diyor eli yavaşça karnımda ilerlerken, dudakları dudaklarımın üzerinden geçiyor.

Aletini boxer'ın bel bandından dışarı çekiyorum, ucu karnına doğru bastırıyor. "Bunu istiyorum Eli. Keşke istemeseydim, o kadar çok olurdu ki

daha kolay, ama seni istiyorum."

Çeneme ve boynuma öpücükler kondururken şöyle diyor: "Bu benim için yeni bir şey Penny. Bu duygular o kadar güçlü ki, gitmene izin veremem. Ama lütfen, onları yönlendirmeme yardım et."

Parmaklarıyla sertleşmiş meme ucumu okşuyor. "Yapacağım." Eline doğru eğildim.

Köprücük kemiğim boyunca öpüyor ve sonra göğüs ucumu ağzına çekene kadar göğsümden aşağı iniyor.

"Evet," diye sesleniyorum, ellerimi saçlarında gezdirerek. "Tanrım, Eli, seni çok uzun zamandır istiyordum. Bunu istedim."

Emiyor, çekiyor... ve ısırtıyor ve yukarı kaldırdığında şöyle diyor: "Ağzımı tekrar vücudunda gezdirmeyi hayal ettim. Bunun için can attım. Seni arzuladım."

Diğer göğsüme doğru ilerliyor. Eli karnımın şişliğine doğru kayıyor, burada bir saniye duraklıyor ve sonra aşağıya doğru devam ediyor, sonra bacaklarımı iterek açıyor. Bacaklarımı olabildiğince açarak ona istediği tüm erişimi sağlıyorum.

Ağzı hâlâ göğsümden, parmaklarını ortama doğru kaydırıyor.

"Kahretsın Penny, çok ıslaksın."

"Ve hassas," diyorum orgazmımın oluşmaya başladığını hissederken. "Hızlı boşalıyorum, Eli."

"Mükemmel." Ağzını tekrar benimkine yaklaştırıyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor. Dudakları dudaklarımı kaplıyor, dili ağzımın içine dalıp benimkine dolanırken nefesimi yutuyor.

Kalçalarım onun başparmağına karşı dönerken kendi başlarına hareket ediyorlar. Göbeğimden hemen bir basınç oluşuyor ve uzuvlarımın ağırlıksız hissetmesine neden oluyor. Sanki hiç var olmamışlar gibi ve önemli olan tek şey dilinin benimkiyle dans etmesi ve başparmağının klitorisime masaj yapması.

Yukarı ve

aşağı.

Kayıyor.

Kayma.

İçimde o kadar derin bir baskı oluşturuyor ki, ağzına karşı nefes nefese kalıyorum.

"Eli, ben ... Tanrım." Parmaklarının üzerine boşalmadan önce kelimeleri çıkaramıyorum. Yüksek sesle inliyorum, daha fazla baskıya dayanamayana kadar saçlarını kavriyorum ve nefesimi tutabilmek için elini çekiyorum. Vücudum yatağın içinde erirken "Aman Tanrım," diyorum.

Beni şefkatle dudaklarımdan öpüyor, sonra yanaklarımdan, çenemden, gözlerimden.

Ve geri çekildi. Ereksiyonunu görmek için ona baktım. Acı verici derecede sert. Pantolonunu ve külotunu, sikini sınırlarından kurtaracak kadar aşağı itiyor ve bana bakarken kendini okşamaya başlıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik ve büyüleyici şeydi.

Sadece okşamakla kalmıyor. Döndürüyor ve çekiyor, elini sık sık sikinin başından geçiriyor ve sonra elini taşaklarına götürüp işlemi tekrarlamadan önce hafifçe sıkıyor.

"Elinden bıkmadın mı?" Ona soruyorum.

Bana sırtıyor. Şeytanın kendisi bile bu bakışla lekelenebilir. Tanrım, o sırtışı özlemişim. "Evet, bu horoz senin amını hayal edebileceğinden daha fazla istiyor, ama sınırlarımı, ne kazandığımı biliyorum ve henüz o değil."

"Kim demiş?" Önüne oturup pantolonunu ve külotunu bacaklarından aşağı indiriyorum. İçinden çıkarken sikini tutmaya devam ediyor.

"Ben de öyle diyorum."

Parmağımı karın kaslarının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Peki seni kim karar verici yaptı?"

"Hiç kimse, beni tam anlamıyla sen kontrol ediyorsun Penny. Bunu bilmen gerek."

"Eğer durum buysa." Parmağımı ucuna kadar getiriyorum, burada precum'unu yakalıyorum ve yavaşça horozunun yanından aşağı doğru devam ediyorum. Öne doğru uzanıyorum, ağzım birkaç santim önünde ve dilimi ucunda gezdiriyorum. Cevap olarak tıslıyor. "Sikini ağzımda istiyorum."

"Penny . . . hayır-"

Ama o daha itiraz edemedi ağzımı başına götürdüm. Ellerim kalçalarına düşüyor ve başımı sikinin üzerinde sallarken onu sabit tutuyorum, onu çıldırtacak kadar yalıyor ve emiyorum.

"Tanrım," diye inliyor eli saçlarımı karıştırırken. "Kahretsin Penny, bunu hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum."

"İstemiyorsun," diyorum ağzımı sikinden çekerken, "ama bu seni istemediğim anlamına gelmiyor."

Yüzüne ulaşana kadar ellerimi yanımda sürükleyerek vücudunda ilerliyorum. Yanaklarını kavırıyorum ve ağzını kendime yaklaştırıyorum. Beni ereksiyonuna doğru çekiyor ve öpücüğe karşılık veriyor. Ve orada öylece duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz, tüm işi ağızlarımız yapıyor. En son ne zaman sadece öpüştüğümü hatırlamıyorum.

Biriyle birlikte olmak, onun sıcak bedeninin benimkine değmesinden ya da bir erkeğin beni kucaklamasından keyif almak.

Ama bağımlılık yapıyor ve beni yeniden tahrik ediyor.

"Seni içimde istiyorum," diyorum ağzına karşı.

Kalçalarımı kavlıyor ve beni vücuduna doğru bir seksen döndürüyor, böylece sırtım karnına geliyor ve başı omzumun üzerinden sarkıyor. İki parmağıyla çenemi kavlıyor ve diğer eli göğüslerimle oynarken dudaklarını tekrar bulana kadar beni sola çekiyor.

Dillerimiz

çarpmışıyor.

Nefeslerimiz

senkronize.

Ve siki kırımın dikişine baskı yapıyor. Tenimin üzerinde kayan aletin verdiği his boynumdan terler boşalmasına neden oluyor. İçimde öylesine derin bir özlem var ki, kalçalarımı ona doğru hareket ettirirken öpücüklerim daha da hızlanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor eli boynumun üzerinde hafifçe gezinirken. "Penny ..."

"Hmm?" Meme ucumu çimdiklediğinde soruyorum.

Ağzını kulağıma götürüyor ve yavaşça ve kasıtlı olarak, "Seni becermek istiyorum. . çıplak."

"Yap," diyorum başımı güçlü omzuna yaslarken, eli boynumda dikkatle oynarken. "Becer beni, Eli. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Parmakları boynumun arkasına geçmeden önce soluk borumun üzerinden geçiyor. Eli belimde, kalçalarımı geriye doğru tutarak beni öne doğru eğiyor ve ellerim önümdeki şiltenin üzerine gelecek şekilde beni aşağı itiyor.

İşte o zaman uzaklaşıyor ve elini popomda gezdiriyor.

"Benim olmanı istiyorum Penny. Eğer seni şimdi becerirsem, bu benim olduğun anlamına gelir."

Bacaklarımı onun için biraz daha açarken başım öne eğiliyor. "Doğum gününün olduğu gecedен beri seninim. Bu hiç değişmedi."

"İyi cevap." Elleri sırtımda geziniyor ve sonra tekrar aşağı iniyor, sadece sağ kık yanağıma hafif bir şaplak atmak için kaldırdığı yerde.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum şaşkınlıkla, içimde bir şehvet dalgası sallanmadan hemen önce. "Eli . . . I-"

Şaplak.

"Siktir," diye inliyorum, sırtım kamburlaşıyor, amım artık o kadar ıslak ki bundan sonra olacıklardan korkuyorum.

Bir sonraki tokadını bekliyorum ama tokat yerine arkamda komodinimi karıştırdığını duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve elinde klitoris uyarıcım olduğunu görüyorum.

"Buna ihtiyacım yok," diyorum. "Zaten gerginim."

"İhtiyacın olup olmadığını sormadım. Sadece benim sikimle boşalacağını biliyorum. Ama almanı istiyorum," diye yanıtlıyor kıcıma bir şaplak daha indirmeden önce.

"Oh Tanrım." Klitorisim bacaklarımın arasında titreşirken neredeyse ağlayacaktım. "Eli, tam oradayım, boşalmaya hazırım. Lütfen, sık beni."

"Sikimi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Güzel," diyor ucunu giriş yerimde hissettiğimde. Kıcımı yukarı kaldırarak ona daha iyi erişim sağlıyorum ve o da bir inç içeri giriyor.

"Daha fazla. Hepiniz."

Eliyle kıcıma vurduğu yeri düzeltiyor. "Sabır, Penny."

"Anlamıyorsun. Boşalmam lazım, klitorisim... çok ağır geliyor, serbest kalmaya ihtiyacım var."

"O zaman belki de seni sadece dilimle becermeliyim."

"Hayır," diye haykırdım. "Bana sikini ver."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey." Ve sonra sikini tek bir hamlede içime soktu.

Klitoris stimülatörüm açılmadan ve tam olarak doğru noktaya yerleştirilmeden hemen önce "Yessss," diye haykırıyorum. Klitorisimi emiyor ve orgazm binamın baskısından bacaklarım titriyor. "Eli, boşalacağım, lütfen sık beni."

"Lanet olsun, etrafımda titreşiyorsun."

"Becer beni," diyorum, kendimi tutmaya çalışarak, beklemeye çalışarak.

Serbest eliyle kalçamı kavırıyor ve saniyeler içinde içime girmeye başlıyor. Çıplak kolanının duvarlarıma sürtünmesi ve uyarıcının klitorisimi tekrar tekrar emmesi hissi. Bu çok fazla ve saniyeler içinde boşalıyorum, yataktaki çarşafları kavrarken onun adını haykırıyorum.

Uyarıcı yere düşüyor, her iki kalçamı da kavrayıp tekrar tekrar içine sokarken yere çarpıyor, durup üzerimde inleyene kadar orgazmımı uzatıyor.

"Orospu çocuğu," diyor siki kabarırken. Tamamen bitene kadar bana sürtünerek serbest kaldığını hissedebiliyorum. Birkaç dakika sonra

Öne doğru eğiliyor ve benden ayrılmadan önce kürek kemiklerimin arasına bir öpücük konduruyor.

Tam ayağa kalkacakken eğilip beni kollarının arasına alıyor. İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım ve gözlerinin içine baktım.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Seninle ilgileniyorum," diye cevap veriyor bizi banyoya götürürken. Beni tezgâhın üzerine bırakıyor ve sonra bacaklarımın arasına giriyor. Ellerini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve öne doğru eğilerek başlarımızı birleştiriyor. "Penny?"

"Evet mi?" Ellerimi göğsüne koyarak soruyorum. "Her şeyi berbat ettiğim için çok özür dilerim."

"Biliyorum," diyorum sesindeki kırılganlığı fark ettiğimde. "Ama yolumuza devam ediyoruz."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve benimle devam mı ediyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, dudaklarını dudaklarıma götürerek.

"Seninle yoluma devam ediyorum, Eli."

Birkaç dakika daha öpüşüyoruz, aynen böyle, ben banyo tezgahındayım, o beni sıkıca tutuyor, ağzımı keşfediyor, asla bırakmıyor.

"Seni özledim Penny. Hem de çok." "Ben de seni özledim, Eli."

Sonraki birkaç dakikayı temizlik yaparak ve yatmaya hazırlanarak geçiriyoruz. Geceliğime uzanıyorum, ama onu çekip omzumu öpüyor ve onunla çıplak uyumamı istiyor.

Bu adamla ten tene olmaktan daha iyi bir şey düşünemezdim. İkimiz de yorganın altına girdik ve bu gece beni kendine çektiğinde, sırtımı karnına yaslamak yerine, başımı göğsüne yasladım ve kıvrıldım. kolunu ona doladı.

"Yarın için bir planın var mı?" diye soruyor tenimi usulca okşarken.

"Çalışmam gerekiyordu ama çalıştığım takım bu gece playofflardan elendi."

"İçinde olmayı hak etmediler. Çoğunun akıllı oyunda değildi."

"Sen de onlardan birisin," diyorum parmağımı karın kaslarının üzerinde gezdirirken.

"Evet, kalbim ve aklım bu işte değildi. Bunu çocuklara asla söylemem ama bittiği için mutluyum."

"Uh ... evet, bunu erkeklere asla söyleme." Kıkırdıyor ama ben "Neden memnunsun?" diye soruyorum.

"Seninle aramızdaki her şeyi, bilinmezliği ve Pacey'nin etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyi anlamak çok zordu. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. Ama sezon boyunca bir saniyeniz bile olmuyor. Bu sürekli bir eziyet."

"Anladım. O zaman neden yarını soruyorsun?"

"Doğum günün için seni dışarı çıkarmak istiyorum. Her şeyi berbat ettim ve bunu telafi etmek istiyorum."

"Buna gerek yok, Eli."

"Bu benim için." Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Lütfen, bunu senin için yapmama izin ver."

Derin bir iç çekiyorum ve tekrar ona sarılıyorum. "Yani eğer mecbursan."

Kıkırdıyor. "Yapmalıyım." Ve sonra başımın üstünü öpüyor. "Penny?"

"Evet?" Elim karın kaslarında gezinirken soruyorum. "Umarım seni tekrar becereceğimi anlamışsındır... ve tekrar... ve tekrar. Umarım uyumayı planlamıyorsun."

"Hayal bile edemezdin."

Eli yüzünde bir gülümsemeyle üzerime gelirken, "GÜNAYDIN," diyorum. "Doğum günün kutlu olsun."

"Dündü," diye inliyorum gözlerimi tekrar kapatmaya çalışırken, ama yorganı bedenimden çekerken bununla hiçbir ilgisi olmayacak.

"Eli, birini böyle uyandıramazsın. Çıplağım ve üşüyorum."

Eli sırtımdan yukarı kayıyor. "Çıplak olduğunun oldukça farkındasın. Bu yüzden yüzüme oturmanı istiyorum."

"Ha?" O yatağa uzanırken gözlerimi açarak soruyorum.

"Yüzüme otur dedim." Bir hamlede beni kıvrıldığım rahat yerimden kaldırdı ve karnının üzerine oturttu.

"Eli, ne oluyor?"

"Bebeğim." Takma isim midemi sıcacık ve bulanık hissettirirken bana bakıyor. "O amcığış istiyorum. Şimdi lanet suratıma otur."

Kalçalarımı kavırıyor ve beni yatak başlığına dayanana kadar yaklaştırıyor, amım tam ağzına geliyor.

"Mükemmel." Parmaklarıyla beni ayırıyor ve sonra dilini klitorisime bastırıyor.

"Tanrım," diyorum, bir kez daha benim için hızlı olacağını bilerek. Bu hamilelik beni aşırı hassas yaptı.

"Kahretsin, dilimin üzerinde ıslandığını hissedebiliyorum." Uzun, durgun vuruşlarla klitorisimi okşuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum, daha fazlasını arıyorum. İki parmağını içime bastırırken o da aynısını yapıyor.

"Oh, Eli," diye inliyorum, ellerim tamamen yatak başlığının üzerinde, sertçe kavırıyor, bir yandan da onun dilini sürüyorum. "Tanrım, bu Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Ve sonra aklıma bir şey geliyor. Ben bu kadar tahrik oluyorsam, o ne kadar tahrik oluyor?

Omzumun üzerinden sikini kontrol ediyorum ve taş gibi sert olduğunu ve karnına doğru uzandığını görüyorum. Damarlar umutsuzca içlerinde biriken kandan kurtulmak için her türlü yolu deniyor.

Üzerinden kalkıyorum ve tam itiraz ederken dönüp amımı tekrar yüzüne yaklaşıtıyorum ve sikini kaldırıp sertçe ağzıma alıyorum.

"Tanrım," diye inliyor kalın kasları altımda esnerken. "Ahh, bebeğim, bu konuda çok iyisin. Çok iyisin."

Dilimi sikinin başının üzerinde üç kez döndürdükten sonra dilimi alt tarafına geçiriyorum. Tabanı sıkarken, hareketi tekrar tekrar tekrarlıyorum.

Dili klitorisimde yavaşladı, şimdi sadece şefkatle fiske vuruyor, kalçalarını bana doğru iterken beni deli ediyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Bana unutturuyorsun."

Beni tekrar ayırıyor ve bu sefer klitorisimi ağzına alıyor ve neredeyse sikinden uçacaktım. Dudaklarımdan vahşi bir çığlık dökülüyor. Ona yaptığım baskıdan o da aynısını yapıyor ve sonra birlikte birbirimizin daha hızlı boşalmasını sağlamaya çalışıyoruz.

O benim klitorisimi
emiyo. Ben onun sikini
emiyo. Birlikte
inliyo.

Birlikte rock yapıyo.

Daha fazla dayanamadığımızda, zevk içimizi parçalıyor ve ikimiz de birbirimizin ağzına boşalıyo, hiçbir şey kalmayana kadar son orgazmlarımızı yaşıyo.

Nefes nefese onu bırakıp yatağa uzandım, sırtımı şilteye dayadım. Tavana bakıyo ve elimi kalbime bastırıyo.

Üzerime sürünüyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Tadın çok güzel Penny." Sonra vücudumda aşağı doğru ilerliyor ve karnımı öpüyor. "Küçük bir şişliğin var."

"Evet, son birkaç gündür iyice ortaya çıktı. Daha fazla hamile kıyafeti almam gerekiyor çünkü artık hiçbir şey üzerime tam oturmuyor."

"O zaman bugün ne yapacağımızı çok iyi biliyorum," diyor ve karnıma bir öpücük daha konduruyor. "Alışveriş çılgınlığı." Kaşlarını oynatıyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Neden kıyafet alışverişi konusunda benden daha heyecanlı görünüyorsun?"

"Sen değil misin?"

"Hayır, öyleyim" diyorum. Yataktan kalkıyorum, bana düğmeli gömleğini uzatıyor ve o bir şort giyerken ben de içine giriyorum. Sadece birkaç düğmeyle uğraşıyorum çünkü ne anlamı var ki, gerçekten? Sadece adamın yüzüne oturdum. "Ama *gerçekten* heyecanlı görünüyorsun."

Elimi dudaklarına götürüyor ve hafif bir öpücük konduruyor. "Sadece seninle biraz zaman geçireceğim için heyecanlıyım."

"Biliyor musunuz, bazı hokey oyuncularını sezonun yasını tutardı."

"Bazen hokeyden daha önemli şeyler vardır ve ben Birine doğru bakıyor."

"Çekici tarafınız tehlikeli ve hatırladığım kadarıyla ben de bu şekilde hamile kalmıştım."

Gülüyor ve beni koridordan mutfığa doğru itiyor, orada beni nazıkçe kaldırıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. İlk başta soğuktan irkiliyorum ama sonra bacaklarımdan arkasındaki soğuk taşa çabucak alışıyorum. Bunu görmezden gelmek nispeten daha kolay çünkü karşımdaki adam aylar öncesinden hatırladığım Eli. Yine aptalca seksi ve neşeye kendinden emin.

"Kahvaltı için ne istersin?" Buzdolabını açtığında hiçbir şey bulamıyor. Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bakar. "Burada hiç yiyecek yok."

"Doğum günümde benimle konuşmayan çocuk yüzünden kafayı yemekle meşguldüm."

Yüzünü buruşturur ve doğrulur. "Bu konu hakkında bir daha konuşmasak olur mu? Karnıma ağırlar giriyor."

"Şaka yapmak için çok mu erken?" "Çok erken."

Onu kendime yaklaştırıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum.
"Üzgünüm ama gerçek bu."

"Biliyorum." Elleri kalçalarını yumuşatıyor. Tek ihtiyacım olan buydu.
O küçük dokunuş ve ben yeniden aydınlanıyorum.

Elimi başının etrafına doluyorum ve onu ağzımı açarak öpebilmek için yaklaştırıyorum. Elbette o da benim öpücüklerime, dil darbelerime karşılık veriyor ve gömleğinden sıyrıldığında ağzını göğsümden aşağı, göğüslerimden birine doğru kaydırıyor.

"Ciddi misin bebeğim?" diye soruyor parmakları ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde.

Tezgâha yaslanıp bacaklarımı açıyorum, o da gömleğin son düğmesini çözüp açıyor.

"Sikine ihtiyacım var," diyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor sikini pantolonundan çıkarıp birkaç vuruş yaparken. Elinde gittikçe kalınlaşmasını izliyorum. Onun içimde olması ihtimali ağzımı sulandırıyor. Beni geriyor. Ben tekrar boşalana kadar içime giriyor.

"Eli, sık beni."

Boğazının derinliklerinde bir şeyler homurdanıyor ve sonra kalçalarını aşağı çekmek ve beni ona sokmak için horozunu girişime doğru hizalıyor.

"Evet," diye haykırıyorum beni tezgâhtan çekip duvara yaslanmamız için bizi çevirirken.

"Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Tanrım, evet. Lütfen beni boşalt."

Kalçalarını kavrayıp beni duvara doğru bir aşağı bir yukarı hareket ettirirken başka bir şey söylemiyor.

İtmek.

Titriyor.

Homurda

nıyor.

Terlerimiz birbirine karışıyor, iniltilerimiz birbiriyle yarışıyor ve orgazmım arttığında onu öyle yüksek sesle inleyene kadar öpüyorum ki, sikinin her yerine boşalırken sesimin duvarlarda titreştiğini duyabiliyorum.

Birkaç vuruş daha yapıyor ama tam yanımda, uçurumun kenarına düşüyor.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra "İyi misin?" diye sordu.

Ona sarılıp iç geçiriyorum. "İyiden de öte." Ellerimi başının arkasına götürüyorum ve kısa saç telleriyle oynuyorum. "Gerçekten çok iyi."

O sırtıyor ve ben dağınık bir yapışkan su birikintisine dönüşüyorum. Bu duruma nasıl geldiğimi bilmiyorum. Eli'ın kollarındayken her şey bulanık gibi geliyor ama şimdi burada olduğu için onu bırakmak istemiyorum.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

ELI

Tatlım: *Bu sabah kulübeye gittim. Ne zaman istersen gel.*

Günün ikinci yarısını alışveriş yaparak geçirdik, Penny'yi aletimden kurtarabildikten sonra. Şaka yapmıyorum, sabahın erken saatlerinden beri kaç kez seks yaptığımızı size anlatamam. Ona içinde rahat edebileceği birkaç yeni kıyafet aldık ve sonra onu geç bir öğle yemeğine ve ardından biraz dondurmaya götürdüm. Birkaç hayranla karşılaştık ama çok büyük bir şey değildi. Öfkelenmekten korkuyordum ama herkes oldukça soğukkanlıydı, bizi rahat bıraktılar ve ben de bunu takdir ettim.

Ama caddede yürürken, bir dükkândan diğerine geçerken onun elini tutmak güzeldi. Yakalanmaktan, ona yanlış dokunmaktan ya da uygun olmayan bir şey söylemekten endişe etmiyordum. Nefes alabiliyordum... mutlu olabiliyordum.

Ve lanet olsun, iyi hissettirdi.

Penny banyoda olduğu için hemen ona geri mesaj attım.

Penny'i bırakmak istemiyorum. Onu da getirebilir miyim?

Tatlım: *Olabilir. Pacey Winnie'yi konuşturabilirse, onun da geleceğinden eminim.*

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Eli: *Ne demek onunla konuşmuyor?*

Taters: Yıldız kalecimizin sadece yaşlandığı için mi berbat olduğunu düşündün? Hayır, sen kız kardeşini becerdikten sonra Winnie ilişkilerine ara verdi.

Ne? İyi görünüyorlardı.

Tatlum: Sadece geçen hafta falan. Adam mutlu bir yüz ifadesi takındı, kadın da öyle ama aynı yatağı paylaşmıyorlardı. Eve dönerken uçakta bana her şeyi anlattı.

Lanet olsun. Acaba bu yüzden mi Penny'nin peşinden gitmemi umursamadığını söyledi?

Tatlum: Evet. Winnie onun senin özel hayatına burnunu sokmasının saçma olduğunu düşündü. Kısacası, hayatımızdaki kadınlar bu playoff sezonunu bizim için mahvetti.

Eli: Öyle mi? Yoksa onlarla doğru şeyi yapmayarak her şeyi mahvettik mi?

Tatlum: Benim durumumda, kadınlar her şeyi mahvetti.

Eli: Sarah'dan bahsettiğini varsayıyorum.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve Penny tişörtlerimden birini giyerek banyodan çıkıyor, yüzünde zerre kadar makyaj olmadan ve yeni sikilmiş saçlarıyla bana doğru yürürken çok iyi görünüyor.

Taters: Evet, buraya bir değişiklik yapmak için geldim diyelim. Aynı lanet hatayı tekrar tekrar yapmayı bırakmak için.

Güzel. Penny'ye sorayım, sonra sana dönerim.

Penny doğrudan kucağıma oturuyor ve ellerini çıplak göğsümün üzerinde gezdiriyor. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri şefkat göstermekte hiç sorun yaşamaması. Bana dokunması, beni öpmesi, hatta sarılması. O anda ne istiyorsa onu yapıyor ve ben buna bayılıyorum. Hayatımda o kadar uzun zamandır şefkat görmemiştik ki, bunu gerçekten gösteren birine sahip olmak beni tarif bile edemeyeceğim bir şekilde etkiliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Pacey ve Winnie'nin ara verdiklerini biliyor muydun?"

Elleri omuzlarımda gezinirken duraksadı. "Ne?"

"Evet, Taters az önce söyledi. Winnie sana bir şey söylemedi mi?"

"Hiçbir şey söylemedi." Kucağımdan kalkmak istiyor ama onu yerinde tutuyorum.

"Onları rahatsız etmeyin. Taters işleri yoluna koymaya çalışıyorlarmış gibi göründü. Bırakın yapsınlar."

"Ama neden onlar-" Duraksıyor ve sonra, "Bizim yüzümüzden, ha?" diyor.

"Görünüşe göre Winnie, Pacey'nin işe burnunu sokmasından pek memnun olmamış."

"Bana hiçbir şey söylemedi."

"Muhtemelen seni olduğundan daha fazla strese sokmak istemediği içindir. Ama bu onun ani fikir değişikliğini açıklıyor."

"Fikir değişikliği mi?" diye soruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyorsun, bu endişelenmemizi gerektirecek bir şey değil. Yarınki randevu hakkında konuşalım."

"Bekle, hayır, bunu geçiştirme. Pacey ne tür bir fikir değişikliği y a ş a d ı ?"

Tanrım, ben ve koca ağzım.

"Penny, bu konuda konuşmak istemiyorum, iyi bir noktadayız ve senin sinirlenmeni istemiyorum."

"Beni kızdıracak bir şey mi?" "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

Kucağıma otururken kollarını göğsünde kavuşturuyor ve "Peki, söyle de görelim" diyor.

Elimi yüzümde gezdirip derin bir nefes aldıktan sonra, "Bana jelibon verdiğin gece Pacey bizi gördü ve aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesinden korktum, bu yüzden otobüse bindiğimde ona hiçbir şey olmadığını söyledim. Ona verdiğim sözü tutuyordum. Ama sonra senden hoşlanıp hoşlanmadığımı ve senin de benden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu, ben de ona gerçeği söyledim. Senden hoşlanıyorum Penny. Her zaman hoşlandım. İşte o zaman onun bu işe karışmasına izin vermemem gerektiğini söyledi."

"Yani sana izin verdi." "Evet, sanırım."

"Ve sonra, beni aramak yerine, bana sessiz kaldın."

İşte tam da bu yüzden bir şey söylemek istemedim. Benim açımdan gerçekten kötü görünüyor. Çünkü kötü.

"Penny." Kalçalarını yavaşça ovuyorum. "Ben, uh Tüm bu saçmalıkları kafamda halletmeye çalışıyordum ve tabii ki iyi halledemedim, bunu anlıyorum ama seni kendimden uzaklaştırmamın tek nedeni sana karşı hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımdan emin olamamamdı. Aptalca ama gerçek bu."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, içlerinde anlayış parıldıyor. "İlk defa mı bir kıza karşı bir şeyler hissediyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Elbette, büyürken bazı aşklarım oldu, ama hepsi bu kadardı, sana karşı hissettiklerime hiç benzemiyorlardı ve açıkçası bu çok korkutucuydu."

"Neden?"

"Çünkü" diye yanıtlıyorum, "büyürken hemen hemen her önemli kişiyi kaybettim ve başka kimseyi kaybetmek istemiyorum."

"Senin çocukların var."

"Bu zorunluluktan kaynaklanıyor ama yine de zaman zaman yaralandıklarında paniğe kapılıyorum."

Bana gülümsüyor ve başını omzuma yaslayarak bana doğru kıvrılıyor. "Üzgünüm ama artık ben ve bu bebek varız ve biz her zaman hayatının bir parçası olacağız, bu yüzden buna alışsan iyi olur."

"Bu fikir beni rahatlatmaya başladı," diyorum elimi sırtında gezdirirken. "Peki ya yarın, bebeğin cinsiyetini öğrenecek miyiz?"

"Ne düşünüyorsun? Bilmek istiyor musun?"

"İstiyorum ama sen istemezsen bekleyebilirim. Son zamanlarda sabırlı olmaya çalışıyorum."

Kıkırdıyor. "Öğrenmek istiyorum. Kendimi zihinsel olarak olacıklara hazırlamayı tercih ederim."

"Ben de öyle. Sonra da isimler üzerinde tartışabiliriz."

Eli göğsümü okşuyor. "Gerçekten isimler yüzünden tartışacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Peki, bir bakalım. Eğer bebek kız olursa, ilk isim tercihiniz ne olur?"

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra, "Betty'yi gerçekten seviyorum. Klasik ve tatlı."

"Ben de Crystal'ın iyi bir isim olacağını düşünüyordum."

"Crystal?" Gözlerimin içine bakmak için kendini geriye itiyor. "Dışarıdaki tüm güzel Kristaller alınmasın ama bu tam bir striptizci ismi."

"Hayır, değil."

"Uh ... Google'a yaz. En iyi striptizci isimlerini yazın ve ne çıkacağına bakın."

Telefonumu aldım ve en iyi striptizci isimlerini yazdım. Ve tabii ki ilk çıkan Crystal oluyor, onu Tiffany ve Amber takip ediyor, ikisi de bence güzel isimler.

"Bak." Penny işaret ediyor. "Striptizci ismi."

"Bu web sitesinin geçerliliği nedir ki? Sadece Google'da en üst sırada olduğu için. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bu her şey demek. Kabul edin, isimler için kavga edeceğiz."

"Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki? Bunu çözdüğümüzü sanıyordum. Peggy Leggy ve Johnny Jim."

Gülüyor ve göğsüme doğru kıvrılıyor. "Çocuğumuza gerçekten bu ismi vereceğimizi düşünüyorsan, hayatındaki tüm kararları ciddi ciddi gözden geçirmen gerekiyor."

"Beni sevmeye başladıklarını söylersem benden nefret edecek misin?"

"Evet. Aman Tanrım, Eli, çocuğumuzun adını Johnny Jim ya da Peggy Leggy koymayacağız."

"Şimdi böyle söylüyorsunuz ama iş işten geçtiğinde ve doğum belgesi için bir isme ihtiyaç duyduklarında farklı bir şarkı söylüyor olabilirsiniz."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Yani sen, göbeğini böyle mi gösteriyorsun?" Açıkta kalan karnına bakarak soruyorum.

Kıkırdıyor. "Evet."

"Ve sonra Dr. Big Pecs içeri girecek ve elini karnına mı koyacak?"

"Asa gibi bir şey kullanacak ama evet ve tahmin edin ne oldu?" Eğilip fısıldıyor, "Vajinamı da gördü."

"Neden bunu söylemek zorundaydın ki? Şimdi tek düşüneceğim şey onun orayı kazdığı olacak."

"Öncelikle, kazı yapılmadı ve ikincisi, bu onun işi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Penny "Sakin ol." diye fısıldarken kapı çalınır.

Kapı açıldı ve bir de ne göreyim, Dr. Big Pecs elinde bilgisayarını, saçları geriye taranmış, üzerinde hayatımda gördüğüm en dar tişörtlerden biriyle kasıla kasıla içeri giriyor. Elbette, kendisine üç beden küçük bir gömlek giydiğinde göğüs kasları büyük görünecektir. O şeyin içinde nefes bile alabiliyor mu?

"Penny, nasılsın-" Başını kaldırıp benimle göz teması kuruyor. "Oh, tanışmamıştık. Ben Dr. Bigpeckus. Siz de kayıp baba olmalısınız."

Pardon? Yok mu?

Bu çok cesur bir ifade.

Ama Penny'nin hatırı için bir şey başlatmak istemediğimden, bu yorumu bir kenara bırakıp adamın elini tutuyorum. "Eli, tanıştığımıza memnun oldum."

Bir saniye beni inceledi ve sonra başını eğerek sordu, "Eli Hornsby?"

"Evet efendim," diyorum tamamen alışkanlıktan.

"Hiçbir randevuya gitmemene şaşmamalı. Hokey oynamakla meşguldün."

Bu adamın sorunu ne? Hokey oyuncularına karşı bir derdi mi var? Penny'ye sormak istiyorum ama o elini karnına koyuyor ve "En önemli randevu olan bu randevu için burada olmasına sevindim" diyor.

"Bunların hepsi önemli Penny, özellikle de içinden geçmekte olduğun bu yeni yolculukta."

"Elimden gelse burada olurdum," diyorum, bunu belirtme ihtiyacı hissederek. "Ne yazık ki programlarımız hiç uyuşmadı."

"Ve şimdi play-offlardan atıldığınıza göre, bebeğinize ayıracak bolca vaktiniz var." Gülümsüyor, ama bu kendini beğenmiş bir gülümseme. Buzda olsaydınız rakip takım tarafından formanızın kafanızdan çekilmesine neden olacak türden bir gülümseme. "Ve tabii ki Penny, harika görünüyorsun." Elini kızın karnına koyuyor ve bunun onun işi olduğunu biliyorum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Harika görüldüğünü biliyoruz. *Ellerini onun üzerinde gezdirmene gerek yok.*

"Çok teşekkür ederim. Kendimi harika hissediyorum. Tüm kitapların ikinci üç aylık dönemin en iyisi olduğunu söylediğini biliyorum ve ben de gerçekten öyle hissediyorum."

Eli hala karnında, "Libidonuzda bir artış mı var?" diye soruyor.

Bu nasıl uygun bir soru olabilir?

"Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu?" Ben soruyorum. "Belki de şu bebek X-ray'i meselesini halledebiliriz."

Big Pecs bana baktı ve şöyle dedi: "Bunun ilk randevunuz olduğunu biliyorum ama libido artışı, göğüs büyümesi ve *sizi* rahatsız edebilecek diğer her şey dahil olmak üzere hamileliğiyle ilgili önemli her şey hakkında konuşmak yaygın ve gereklidir. Ve bu bir bebek röntgeni değil. Bu bir sonogram."

Uh-huh . . . Bu adamdan hoşlanmadım.

Penny muhtemelen tedirginliğimi hissederek elimi tutuyor ve sıktıktan sonra şöyle diyor: "Libidomda bir artış oldu. Son zamanlarda sanki doyamıyormuşum gibi geliyor. Çoğu zaman çok tahrik oluyorum."

Biz de bunun hakkında konuşuyoruz.

"Eli ayak uydurabildi mi?"

"Evet," diye neredeyse bağıracaktım ki sesimin yüksekliğini fark ettim. "Yani, evet. Tabii ki ayak uydurabildim."

Koca Pecs, Penny'ye dönmeden önce bana çok ciddi bir şekilde bakıyor. "Eğer yapamıyorsa, ihtiyaçlarınızı karşılamanın yolları var."

"Ayak uydurabilirim," diyorum kenardan, şimdi Penny'ye daha yakın eğilerek. "Onun ... uh ... uyarılmasıyla ilgilenme konusunda çok yetenekliyim." Bu kadar steril bir ortamda bu kelimeyi yüksek sesle söylemekten çekiniyorum.

"Lütfen, Penny'den haber almak istiyorum." Lanet olası eli hâlâ kızın karnındaydı. "Seni orgazm edebiliyor mu?"

"Bu nasıl bir soru böyle?" Bir kez daha araya giriyorum. "Tabii ki onu orgazm edebilirim."

Koca Pecs elini kaldırır. "Her şeyden önce, bu çok önemli bir soru. Orgazm olamaması ona hiçbir yarar sağlamaz. İkincisi, Penny'den duymak isterim çünkü orgazm olduğunu düşünseniz bile numara yapıyor olabilir."

Numara yapmıyor.

Aminin sikimin etrafında kasıldığını hissedebiliyorum. Amı her zaman ıslaktır.

Geçen gece ona oral seks yaparken neredeyse yüzüme tekme atıyordu çünkü orgazmı çok güçlüydü.

O tatmin oldu, seni kaygan sırtlı, gömleği çok küçük pislik.

"Numara yapmıyorum," diyor Penny, elimi daha da sıkı tutarak. "Dürüst olmak gerekirse, Eli ile hayatımın en iyi seksini yaşadım. Tamamen ve son derece tatmin oldum. O konuda endişelenecek bir şey yok."

"Güzel," diyor Koca Pecs bana ciddi ciddi yan gözle bakarken.

Duydun mu, orospu çocuğu? Kızım tatmin oldu, o yüzden git o lanet yan gözünü başka yerde kullan.

Cidden, bu adamın derdi ne? Bazı randevulara geledim diye hıyarlık mı yapacak? Hiç profesyonelce değil.

Bu olaydan sonra birileri Google ve Yelp'ten çok çarpıcı yorumlar alacak.

Big Pecs inanılmaz derecede müdahaleci, hamile göbeklerini tutmaya takıntılı ve haşhaş tohumu dişine sahip. Hasta başı davranışları yetersiz, gömlekleri canavar kamyon göğsüne göre çok küçük ve Vancouver'da günah olan hokeye karşı bariz bir nefret gösteriyor. On üzerinden bir: onu tavsiye etmem.

Sonraki birkaç dakikayı hamilelikle ilgili başka şeyler konuşarak geçirirken, elinin karnının üzerinde gezinmesini, yumuşamasını, kaymasını izliyorum.

Okşayarak. Dişlerimin arkası saf, kıskanç bir öfkeyle gıcırıyor. Bana deli diyebilirsiniz ama sanırım Koca Pecs'in gözü bende.

Belki de benim beleşçi bir bebek babası olduğumu düşünüyordur. Bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Bebeğimizle tanışmak istiyorum. Ve Penny ile hiç beklemediğim, mümkün olduğuna inanmadığım bir bağ kurdum. *Özellikle de benim için.*

"Peki, siz ikiniz bebeğin cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?" Koca Pecs soruyor. Penny gözlerimin içine bakarak, "İstiyoruz," diye cevap veriyor. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye cevap veriyorum.

"Öğrenmen gerektiğine inanmıyorum, bu yüzden bu bilgiyi saklayacağım." Elindeki sonogram şeyini yere bırakır ve ayağa kalkar. "İkinize de iyi günler."

Uh . . . ne? Penny panik ve şaşkınlıkla bana bakarken içimde saniyeler içinde bir öfke dalgası kabarıyor.

İlk olarak, bana bir pislik gibi davranacak.

Sonra ellerini kızın karnında gezdirecek. Ve kızımı boşaltma yeteneğimi sorgulayacak.

Şimdi de bu mu?

Hayır, yapamaz. Benim gözetimimde olmaz.

Sandalyemden kalkarken hokey saldırganlığım yüzeye çıkıyor ve "Ne istediğinizi sormadık. Biz size ne olmasını istediğimizi söylüyoruz ve siz de lanet olası faturalarınızı ödeyen insanlar olarak bize bir hizmet sunacaksınız. Şimdi bize bebeğin cinsiyetini söyle, seni koca göğüslü orospu çocuğu."

Yumruklarım iki yanımda kenetlenirken kelimeler içimdeki canavardan süzülüp akıyor.

Bu adam bize ne yapacağımızı söylemek istiyor. Önce beni geçmesi gerekecek.

"Eli." Penny beni çekiştiriyor.

"Hayır," dedim ona. "Bu adamın bizi kandırmasına izin vermeyeceğim." Sonogram çubuğunu alıp ona doğru itiyorum ve "Bu bebeğin vajinası mı yoksa penisi mi olduğunu bize hemen şimdi söyle yoksa sana buzda benim tarafımdan savunulmanın nasıl bir şey olduğunu gösteririm" diyorum.

"Eli, lütfen."

Koca Pecs ellerini kaldırıp "Yavaş ol koca adam" diyor. Büyük adamı yere sermek, evet, ona büyük adamın kim olduğunu göstereceğim.

"Bu hastalarımı yaptığım bir şaka. Sadece bir şaka. Elbette size bebeğinizin cinsiyetini söyleyeceğim."

Bunun beni etkisiz hale getireceğini düşünürsünüz ama getirmiyor.

"Bu hiç de komik bir şaka değil. Genelde insanlar şakalara güler. Gülen birini görüyor musun? Üstelik hiç profesyonelce değil. Tüm bu ziyaret boyunca tam bir kabus oldun ve benimle konuşma şeklin, Penny'nin önünde beni aşağılayan ve bu-"

Penny kolumu çekiştiriyor. "Eli. Sorun yok."

"Bu iyi değil, Penny. Bizi oyalıyor."

"Eli." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunca zamandır şaka yapıyordu." Bekle. . . ne?

Koca Pecs ellerini hâlâ havada tutuyor, her şeyden çok ürkmüş görünüyor. "Penny sana zor anlar yaşatmamı istedi, benimkiyle kıyaslandığında göğsün hakkında aşağılık hissettiğini söyledi. Komik olduğunu düşündüm, ben de kabul ettim."

O ... uh ... o ne?

Ona bakıyorum ve yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim." Gülümsemeye çalışıyor. "Anladım... seni."

Koltuğuma oturdum, burun deliklerim alevlendi ve ona doğru döndüm. "Senden nefret ediyorum." Kıkırdıyor. "Hayır, etmiyorsun."

"Şu anda. İstiyorum."

Elini boynumun arkasına dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarıma nazık bir öpücük konduruyor. "Benden nefret etmiyorsun," diye fısıldıyor.

İnliyorum ve onu bir kez daha öptükten sonra, "Hayır. "Hayır, istemiyorum."

Ayrıldığımızda Koca Pecs elini bana uzatıyor ve isteksizce elimi sıkıyorum. "Üzgünüm ama hepsi onun fikriydi. Bilgin olsun, büyük hayranımın dostum. Kaybın için üzgünüm. Bu yıl Kupa'yı eve getirebileceğinizi umuyordum."

Adama hâlâ kızgın bir şekilde, "Evet, belki gelecek yıl" diyorum.

Başını sallıyor ve sonra ellerini birbirine kenetliyor. "Ve sanırım tebrikler sırayla. Bir oğlunuz olacak." Monitörü açıyor ve bebeğin bir kısmını daire içine alıyor. "Tam burada, gün gibi açık, erkekliğini gösteriyor."

Ve işte böyle, öfke ve kızgınlık uçup gidiyor. Penny, "Tıpkı babası gibi," derken yakından baktığımda içimde garip bir gurur duygusu kabarıyor.

Kolunu benimkine doladığında kıkırdıyorum.

Big Pecs birkaç resim bastırıyor ve Penny'yi özel olarak temizlememize izin veriyor. Islak havluya uzanıyor ama ben onu durdurup bezi eline alıyorum. "Hanımefendi, başınız çok büyük belada."

Uzun bir kıkırdama dizisi çıkarıyor. "Özür dilerim ama işler çok garip ve inişli çıkışlı oldu. Sana bir süredir şaka yapmamıştım. Gerçekten aramızdaki şeyleri hafifletmek istedim."

"İşleri hafifletmek mi? Penny, neredeyse doktorunu duvara çarpacaktım."

Ağzını kapatıyor ve biraz daha kıkırdıyor. "Sanırım kulaklarından buhar çıktığını gördüm, ama şunu söyleyeyim, benim için böyle ayağa kalktığını görmek gerçekten çok ateşliydi." Eli yanağıma düşüyor, sadece başparmağı alt dudağımın üzerinden geçiyor. "Gerçekten çok seksisin Eli."

Ona kaşlarımı oynatıyorum. "Tahrik oldun, değil mi?" Başını sallıyor. "Hem de çok."

"Güzel, eve uzun yoldan gideceğimden emin ol, böylece yakın zamanda rahatlamazsın. Beni bu pislığe bulaştırdığın için sen haklısın."

"Espri anlayışın nerede?"

"Bilmen gereken bir şey var. Önemsemediğim şeylerle uğraşma ve ben de seni önemsiyorum Penny."

Gözleri yumuşuyor ve dudaklarını ıslatarak "Ve sen de oğlumuzu önemsiyorsun" diyor.

Kalbim hemen ısınıyor ve "oğlum" kelimesi aklımda yer etmeye başladığında tüm kızgınlığım bir kenara bırakıyor.

"Vay anasını," diyorum elini tutarak. "Bir oğlumuz olacak Penny."

"Biliyorum." Gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel, en içten gülümseme. "Küçük bir oğlumuz olacak, Eli."

Alnımı onunkine yaklaştırıyorum ve dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Küçük adam benim gibi olacak, biliyorum. Tam bir baş belası olacak."

"Hayır." Başını hafifçe sallıyor. "Tıpkı babası gibi iyi kalpli, komik ve yakışıklı olacak."

Ağlayan biri değilimdir, aslında hiç olmadım ama Penny'nin gözlerine bakarken içimde rahatlama ve minnettarlık duyguları titreşiyor. Bu yolculuğa birlikte çıktığım kişi *o olduğu* için *çok* şanslıyım. Bana istendiğimi hissettiriyor, sanki hayatta yolunu bulmaya çalışan hasarlı bir ruh değil de, sadece hokey yeteneğiyle değil, bu dünyaya katkıda bulunabilecek biriymişim gibi.

"Siktir, Penny." Gözyaşları sel oldu. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, bunu biliyor musun?"

Gülümsüyor. "Hayır, ama bunu duymak gerçekten güzel."

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

PENNY

"Demek meşhur kabin burası?" Eli Tesla'sını altı garaj bölmesinden birine çekerken soruyorum. "Bana sorarsan pek kulübe gibi değil. Daha çok dağlarda bir malikane gibi."

"Evet, ama Taters nedense buranın bir kulübe olduğunu düşünüyor." "Yanılıyor."

Eli arabayı park ederken kıkırdıyor.

Doktor randevumuzdan sonra Eli davranışım için beni "cezalandırdı", ama on dakika gibi gelen bir süre boyunca boşalmama izin vermemesi dışında bunun pek de ceza olduğunu düşünmedim. O kadar tahrik olmuştum ki boşaldığımda sonsuza kadar sürdü. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan biriydi. Yani gerçekten, sanırım iki kez kazandım.

Daha sonra bana birkaç haftalığına onunla birlikte kulübeye gelmek isteyip istemediğimi sordu. Ofisteki bazı işleri toparlamam iki haftamı aldı ama şanslıyız ki sezon boyunca çok fazla mesai harcadığımız için Agitators sezon bittiğinde çalışanlarına her zaman izin veriyor. Benim mini tatilim şimdi başlıyor.

Yolculuğun on bir saat sürmesi gerekiyordu, bir günde yapılabilirdi, ancak çok işemeyi sevdiğim için yolculuğu iki güne böldük ve Kamloops'ta bir otelde kaldık ve *Ozark*'ın son sezonunu izlerken yatakta dev bir kurabiyeyi paylaştık.

Basit ve güzeldi.

Ve tabii ki bu sabah Eli'nin önünde diz çöktüm ve onu yere indiren bir oral seks yaptım, ancak nefesini tuttuktan sonra iyiliğime karşılık verdi.

Arabadan inmeden önce Eli bana doğru döndü. "Pacey'ye burada olmamızla ilgili hiçbir şey söylemedim. . . birlikte. Onunla pek konuşmadım, o yüzden gelip gelmeyeceğinden emin değilim."

"Ona söylemek istemiyor musun?"

"Seni hissetmek ve ne yapmak istediğini görmek istedim. Kararın ne olursa olsun destekleyeceğim."

"Ben seninle olmak istiyorum. Gizlice dolaşmak, kimse bakmıyorken elini tutmak ya da başkalarının duyguları uğruna birlikte değilmişiz gibi davranmak zorunda kalmak istemiyorum." Elini kendi elime aldım. "Sadece normal olmak istiyorum."

Yumuşakça gülümsüyor ve birbirine bağlı ellerimizi dudaklarına götürüp yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ben de aynı şeyi istiyorum."

"Güzel. Eğer Pacey Winnie'yle gelirse, onu kenara çekip söyleyebiliriz."

"Ya da ona mesaj atabilirim."

Bir an durup düşünüyorum. "Yani, ben buna karşı değilim. Uzun uzun konuşmaktan iyidir."

Eli telefonunu eline alır ve Pacey ile mesajlaşmaya başlar. "Hemen bir mesaj hazırlayalım."

"Mükemmel."

Duraklıyor. "Ve bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Dinle, sanırım bu hamilelik sırasında diğer herkesin iyi olduğundan emin oldum. Bence bir kez olsun kendimiz için endişelenmemizin zamanı geldi."

"İyi cevap," diyor ve sonra yüksek sesle okurken yazmaya başlıyor. "Sevgili Pacey-"

"Aman Tanrım, sakın böyle başlama."

"Neden?" diye sorar.

"Çünkü onunla bu şekilde konuşulmaz. Mümkün olduğunca rahat olmak istersiniz."

"Tamam." Tekrar yazmaya başlar. "Hey, sık kafalı-"

"İşe hakaretle başlamak da pek iyi değil. Belki şöyle bir şey ... hey adamım."

Sırıttıyor. "Ah, sen zeki birisin, Penny Lawes." Tekrar yazıyor. "Hey dostum, ben Hornsby."

"Aman Tanrım." Telefonu elinden çekip aldım ve pis işi kendim yaptım. "Hey dostum, kulübeye gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama geleceksen haberin olsun, Penny'yle aramızda bir şeyler var artık. Ve gönder," diyorum mavi oka basarken. "İşte, tamamdır. Şimdi gidip mutfakta öpüşebiliriz."

"Evet, bunu yapmayacağız. Taters'ın bizi dikizlemesine ihtiyacım yok, ki ... bebeğim"-bana ters ters bakıyor-"eğer bu evde seks yapacaksak, ki bu sabah neredeyse sikimi yalayıp yuttuğunu düşünürsek yapacağımızı varsayıyorum-"

"Hey, ben onu yalayıp yutmadım." Omzunu iterek gülmesine neden oldum. "Ama seks için doymak bilmez iştahın göz önüne alındığında Sessiz ol, senin için zor olacağını biliyorum ama normalde yaptığın gibi çılgılık atamazsın. Odalarımız birbirine yakın olduğu için Taters konuyu gündeme getirecektir."

"Çılgılık atmamak mı? Artık numara yapmak zorunda kalmayayım diye mi?" "Kapa şu lanet çeneni. Numara yapmıyorsun." "Nereden biliyorsun?" Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum.

"Çünkü" - bana doğru eğiliyor - "boşaldığında, amının etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en seksi duygulardan biri."

Yanaklarım ısınırken vücudum da hemen arkasından geliyor. "En seksi mi?" "Evet," diyor sesi alçalarak.

Daha da yaklaşıyorum ve elimi başının arkasına götürüyorum, tam o sırada telefonundan bir mesaj geliyor.

"Bu Pacey," diyor, uzaklaşarak. Telefonunu kaldırıyor ve mesajı yüksek sesle okuyor. "Oraya gidebileceğimden emin değilim. Winnie hâlâ benimle konuşmuyor ve arkadaşının evinde kalıyor. Dediğim gibi Penny'ye zarar verme."

"Winnie onunla bile kalmıyor mu? Ne oldu da bu kadar kötü olabildi?" diye sordum. "Ve neden bana durumun bu kadar ciddi olduğunu söylemedi?"

"Bilmiyorum. Sormalı mıyım?"

Başımı salladım. "Evet. Ona sor. Ayrıca ..." Göğsünü dürtüyorum. "Kardeşimi dinle ve bana zarar verme."

Dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. "Asla." Ve sonra geri yazıyor. "Dostum, ne oldu? Ayrıca, ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Hemen yanıt verdi ve birlikte okuduk.

Endişelenecek bir şeyim yok. Banff'ta iyi eğlenceler.

"Bu cevap hoşuma gitmedi," diyorum. "Birazdan Winnie'ye mesaj atıp yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını soracağım."

"Hey," diye bağılıyor garajın içinden bir ses. İkimiz de dönüp baktığımızda Taters'ın üzerinde sadece bir şortla kapıda durduğunu ve kollarını iki yana açtığını görüyoruz. "Ne halt ediyorsun sen? Ne zamandır seni karşılamak için burada bekliyordum."

Eli arabasının kapısını açar ve "Üzgünüm, Pacey'e mesaj atıyordum." der.

Taters anlayışla başını sallar. "Bu sabah onunla konuştum. Winnie ile araları pek iyi değilmiş. Buraya kadar gelebileceklerinden emin değilim."

"Ne oldu böyle?"

Taters arabanın arkasına geçer ve bagajı açar. Koltukların arasından bakar ve "Hey, Penny." der.

"Hey, Silas," diye cevap veriyorum arabadan inerken.

"Büyük bir kavgaya tutuştular. Her şey Pacey'nin ikinizin arasındaki durumu kontrol etme ihtiyacıyla başladı." Taters aramızda dolaşıyor. "Ama sonra çok daha fazlasına dönüştü. Pacey geri çekildi, görünüşe göre evlenme teklifini planlamaya çalışıyordu. Hiçbir şeyi ele vermek istemedi. Winnie bunu yanlış anladı ve şimdi her şey boka sardı." Taters bavullarımızı arkadan çıkardı. "Aslında yüzüğü buraya getirmemi istedi çünkü Winnie'nin görmesini istemiyordu."

"Evlenme mi teklif edecekti?" Ben sordum. "Neden bana bir şey söylemedi?" "Muhtemelen yeterince şey yaşadığımız içindir," diyor Eli.

"Kahretsin, bu

acımasız. Onu geri almak için ne yapıyor?"

"Şu anda en iyi arkadaşlarıyla çalışıyor ve onlara neler olduğunu anlatıp, ağzından baklayı çıkarmamalarını istiyor. Görünüşe bakılırsa buraya gelmeleri bir mucize olacak."

Eli'a bakıyorum. "Berbat hissediyorum."

"Yapma," diyor Taters, kapağı kapatırken. "İnan bana, bunu kendi başına o açtı ve bunu ilk kabul eden de o olacaktır. Bu onun dışında kimsenin suçu değil." Bavullarımızın saplarını açıyor. "Ama burada olmana sevindim. Holmes benimle geldi ve geldiğimizden beri tek yaptığı lanet olası kitaplarını okumak. Biraz arkadaşla ihtiyacım var."

"Stephan burada mı?" Eli

soruyor. "Stephan kim?"

Ben soruyorum.

"Şefimiz," diye cevaplıyor Taters. "Cuma günü geliyor. İlk geldiğimizde buradaydı ama annesinin destekli yaşama geçmesine yardımcı olmak için uçmak zorunda kaldı. O zamana kadar, bu yıl yemeğim var ve ne yazık ki sucuğum da var."

"Posey nerede?"

"Kendi başına gidiyor. Bugün geç saatlerde burada olacak." Taters aramıza baktı. "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız olacak?"

Eli araya girip "Çatı katına çıkabilir miyiz?" dediğinde yüzüm kızardı.

"Bu benim planımdı. İkinizi duymama gerek yok." Sonra bavullarımızı eve doğru itti. Eli elimi tutuyor ve birlikte, arkadaşlarının önünde ilk kez bir çift olarak içeri giriyoruz.

"Vay be, Taters'ın buranın sahibi olduğuna inanamıyorum. Burayı nasıl bulmuş ki?" "Emin değilim," diye cevaplıyor Eli, elleri arkasında, yatağa doğru uzanırken

O kadar lezzetli görünüyor ki gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyorum. "Ama hepimiz bir sözleşme imzaladık, eğer satarsa ilk satın alacak kişi biz olacağız. Bizim çevremizden ayrılmasını istemiyoruz."

"Nedenini anlayabiliyorum." Ahşap kirişli güzel tonozlu tavana ve abartısız siyah çerçeveli mum avizeye bakıyorum. "Burası muhteşem bir yer."

"Evet, daha çarpıcı bir şey düşünebilirim." Ona bakıyorum. Gözleri bana dikilmişti.

"Benimle flört mü ediyorsun, Eli Hornsby?"

"Sana minnettarım." Dirseklerinin üzerinde oturuyor. "Bu dünyada istediğin her erkeği seçebileceğini biliyorum ama nedense beni seçiyorsun, anlayabileceğimden emin değilim."

Yatağa doğru ilerliyorum ve kucağına oturmak için üzerine çıkıyorum. "Konuşmalısın. Eminim sen yokken otel odanda sıraya girmiş, şanslarını denemek için bekleyen kızlar vardır."

"Yoktu," diyor. "Hepsi barda takılıyordu ve ben oraya yakın bile değildim."

"İma etmiyordum-"

"Biliyorum," diyor. "Sadece elime geçen her fırsatta açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Ellerimi gömleğinin altında gezdiriyorum. "Bu konuda fazlasıyla açık sözlüsün." Ellerim karın kaslarının üzerinde kayıyor ve sonra göğüs kaslarına doğru ilerliyor. Hareket etmiyor, kusursuz vücudunu hissetmeme izin verirken gözünü bile kırpmıyor. "Ama beni takdir ettiğin için teşekkür ederim. Sence beni küvette de takdir edebilir misin?"

"Banyo yapmak ister misin?" diye sorar.

Başımı salladım. "Yolculuktan dolayı sırtım ağrıyor ve banyoda kocaman bir küvet beni çağırıyor. Biraz lavanta tuzu da gördüm." Parmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Bana katılmanı çok isterim."

Alnı kırışıyor. "Banyo yapmana izin var mı?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Peki, sıcak suda bekletirsen bir şeyleri kaynatmaz mı?" "Aman Tanrım, Eli, içimde gerçek bir yumurta yok."

"Biliyorum," diye inliyor. "Sadece bebeğe zarar verebileceğini düşündüm."

"Hayır, banyolar tamamen normaldir."

"Emin misiniz? Belki de Big Pecs'e sormalıyız."

"Onu gerçekten aramak istiyor musun?"

Eli yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Cidden, sorun değil ve şu anda gerçekten bir tane kullanabilirim. Lütfen."

"Bebeğim, çıplak ve ıslak olman yalvarman gereken bir şey değil. Sadece bana yolu göster."

Kıkırdayarak eğilip dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra kucğından inip banyoya gidiyorum, o da peşimden geliyor.

Küveti çalıştırıyorum, içine biraz tuz atıyorum ve sonra ona doğru dönüp kollarımı havaya kaldırıyorum. "Bana yardım eder misin?"

"Beni sertleştireceğinin farkındasın, değil mi?" "Bunda yanlış bir şey yok." Ona sırtıyorum.

Kasıtlı olarak gömleğimi vücudumdan yukarı kaldırıyor ve yere bırakıyor. Önümde çömelıyor, iki eliyle büyüyen karnıma bastırıyor ve pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarmama yardım etmeden önce nazıkçe öpüyor. Parmakları iç baldırlarımda geziniyor ve ayağı kalkarken sırtım göğsüne gelecek şekilde beni dikkatlice çeviriyor. Elleri yanlarımdan yukarı doğru kayıyor, sonra sütyenimin kopçasına kadar iniyor, kopçayı açıyor ve ince askıları vücudumdan çıkarıyor. Sütyen, eli uzanıp göğüslerimi kavramadan hemen önce giysilerimin geri kalanıyla birlikte savruluyor.

Ona doğru eğildim ve iç çektim. "Çok hassaslar."

"Fark ettim," diyor. "Gerçekten çok ateşli, Penny. Her şey. Özellikle de yeni keşfettiğin özgüvenin. Doğum günümde çok utangaçtın ama o gece ne istediğini görebiliyordum. Artık araştırmama gerek yok. Sadece bana söyle." Haksız değil. Eli'nin beni seçmesine hâlâ şaşıyorum, yalan söylemeyeceğim ama bana çok fazla cinsel güven verdi. Aylar önce ona söylediğim gibi, seks konusunda "iyi" olduğuma inanmıyordum. Ama Eli yanıldığımı kanıtladı. Seksin ne kadar iyi olduğunu belirleyen şey çiftler arasındaki kimyadır. *Ve biz patlayıcıyız.*

Parmakları meme uçlarımla oynuyor, her geçişinde zevkten içim parçalanıyor. "Artık benim için o kadar korkutucu değilsin. Senin yanında kendimi rahat hissediyorum." Dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Ellerini sırtımdan aşağıya, sıkıca tuttuğu kıcıma doğru kaydırıyor. "Artık seninle her şeyi konuşabileceğimi hissediyorum. Bu güveni inşa ettik."

Mutluluk dolu bir ifadeyle alınma bir öpücük konduruyor. "Hokey dışında güvendiğim ilk kişi sensin. Hiç kimseye güvenmem ama sen bu bakış açımı yavaş yavaş değiştirmeyi başardın."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor," diyorum ayak parmaklarımla üzerinde durup onu dudaklarından öperken. Beni hâlâ kendine yakın tutuyor, öpücüğümüne karşılık veriyor, ağzını açıp dilini benimkinin üzerinde gezdirerek derinleştiriyor.

Ona doğru inliyorum ve elimi aramızdan pantolonuna doğru kaydırıyorum, burada kumaşın arasından sertliğini hissediyorum.

"Gerçekten banyo yapmak istiyorum," diyorum elimi kot pantolonunun kemerinden geçirirken.

"O zaman banyo yapalım," diyor gömleğini başına çekmeden hemen önce. Tanrım, o kadar yırtık ki. Daha önce bu kadar mükemmel bir vücut gördüğümü sanmıyorum. Tüm doğru noktaları yontulmuş ve keskinleştirilmiş. Kolları güçlü ve kalın, beli ise dar ve belirgin. Eminim ki başarılması kolay olmayan zirve V'ye sahip.

Pantolonunu ve külotunu çıkarıyor ve ben de sikinin öne doğru uzanışını, bir çıkış arayışını izliyorum.

Elimi uzattım ama o geri çekildi. "Rahatlamaya ihtiyacın var ve bunu önce küvette yapacağız."

"Ama sen zorsun." "Hayatta kalacağım."

Suyu kapatıyor. Sonra içeri giriyor ve büyük küvetin arkasına yaslanıyor. Yerleştiğinde, elini bana uzattı ve

içine tırmandım. Su ılık, rahatlamak için mükemmel sıcaklıkta ve bacaklarının arasına gömüldüğümde vücudumun onun içinde erimeye başladığını hissedebiliyorum.

"Rahat mısın?" Sertleşmiş aleti sırtıma baskı yaparken ona soruyorum.

Başımı nazıkçe göğsüne yaslarken "Çok," diye cevap veriyor. "Sen uyuyor musun?" "Mmm, evet, bu şekilde uykuya dalabilirim."

"O zaman yap. Ben seninle ilgileneceğim." Kollarını bana doluyor ve boynumu öpüyor.

Eli'nin açıkça sevecen olduğu, kendini tutmadığı ya da duyguları olduğu için kendini azarlamadığı, başımızda hiçbir şey olmadan birbirimizin tadını çıkarabildiğimiz bu noktaya gelmek bir yolculuk oldu. Bu önemli anın bizim için büyük bir adım olduğunu biliyorum.

Bu samimiyettir.

Bu sadece birbirimizin kıyafetlerini yırtmak değil. Bundan daha fazlası. Bu bizim bir olmamız ve o bana karşı yavaşça suyu yuvarlarken, bunun hatırlayacağım bir an olduğunu biliyorum.

"Uyanık mısın?"

"Evet," diyorum ellerimi onunkilerin üzerine koyarken.

"Karnın gerçekten büyümeye başlıyor. Umarım kulağa garip gelmez ama bu heyecan verici."

"Bu hiç de garip değil."

"Bebeğin tekmelediğini hissettin mi?"

"Hissettim," diye cevap veriyorum. "Çırpınıyor gibi hissediyorum ama onu orada hissettim. Ve Dr. Big Pecs'in dediği gibi, şimdiden oldukça büyük ölçüyor, ortalama bir bebekten daha büyük, bu yüzden sanırım senin boyunda olacak. Bu da beni evimin durumu hakkında düşündürüyor. Gerçekten daha büyük bir yer bulmam gerekiyor, özellikle de Blakely ve Winnie şimdiden bizim için bir bebek partisi düzenlemekten bahsettiklerine göre. Her şey için yerim olmayacak."

Parmakları kolumda aşağı yukarı gezinirken sessizce "Yerim var" diyor.

"Bu çok harika, evinize bir şeyler sığdırmakla ilgili herhangi bir sorun yaşama konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak. Ev sahibim bana geri döndü ve şu anda kiralık iki yatak odası yok. Üç yatak odalı bir yer var ama o da benim fiyat aralığımın çok dışında. Bu yüzden yeni bir bina bulmam gerekecek, ki bu üzücü."

"Penny, yerim var," diyor tekrar.

Elini sıkıyorum. "Evet, öyle demiştin."

"Ne dediğimi anlamıyorsun." Çenemi çekiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Bebek ve senin için yerim var."

Bekle. . .

"Ve ben ... gibi ..." Yutkunuyorum. "Taşınmam gibi mi?" "Evet," diyor, gözleri tamamen içten.

"Ama ... bunu istemezsin, kişisel alanına girmemi." "Son birkaç aydır ne yaptım ben?" diye soruyor. "Kişisel alanına senin."

"Bu farklı." "Nasıl?"

diye soruyor.

"Çünkü sen, bilirsin işte... hayatında bebek annesini dairesine taşımaktan daha önemli işleri olduğuna emin olduğum profesyonel bir hokey oyuncususun."

"Ne diyorsun sen?" diye soruyor, şaşkınlık kaşlarını çatarak.

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum, sadece, bilmiyorum ... Bu konuyu sana baskı yapmak için falan açmadım."

"Bana sormadın. Ben gündeme getirdim. Bu benim fikrimdi."

"Yine de." Başımı sallıyorum. "Bunu sana yapmak istemiyorum."

Arkamı dönüyorum ama artık beni sıkıca tutmuyor. Onun yerine sert ve hareketsizdi ve bu iyi bir şey değildi. "Bana tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor. "Çünkü gördüğüm kadarıyla, bebek doğduğunda ne olacağını anlamaya çalışıyorum ve senin de benim yanıma taşınabileceğini düşündüm. Ama görünüşe göre sen bunu istemiyorsun."

"Bunu istemediğimden değil, sadece Bilmiyorum, Eli. Ya bizden bıcarsan? Taşınmak ve tüm bunlarla uğraşmak istemiyorum. Kendi evim olmasını tercih ederim."

Yavaşça başını sallıyor ve küvete yaslanıp başını arkaya yatırarak tavana bakıyor. "Bunun olacağını mı düşünüyorsun? Senden bıkacağımı mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ve bunu sana karşı kullanmak istemiyorum çünkü yapmaya çalıştığım şey bu değil, ama bunu kendin söyledin. İlk kez birinin hayatına girmesine izin veriyorsun. Bu senin için yeni bir şey. Yanına taşınarak, özel alanını ele geçirerek ve sonra da buna bir bebek getirerek seni bunaltmak istemiyorum. Bu senin için adil değil."

"Adil olmayan ne biliyor musun?" diye soruyor. "Bu kararı benim yerime senin vermen."

Hayal kırıklığının arttığını hissederek küvette dönüyorum ve elimden geldiğince kucağına oturuyorum. Ben onu bana bakmaya zorlayana kadar gözlerini benden kaçırıyor. "Nereden geldiğimi anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Az önce bana güvendiğini söyledin," diyor, sözleri incinmiş bir şekilde. "Şimdi bana hiç güvenmiyorsun gibi görünüyor."

"Hayır, durum öyle değil." Geri adım atıyorum, bunun mantıklı bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Sana güveniyorum Eli. Sadece hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sana taşınman gerektiğini düşündüğümü söylemem hazır olduğum anlamına geliyor."

"Evet, ama bunu ne zamandır düşünüyorsun? Bir anlık kararlar yapamayız-"

"Bir aylığına."

"Bir ay mı?" Onun bacaklarına yaslanıyorum. "Ama biz, bilirsin işte, o kadar uzun süredir yakın değiliz."

Uzanıp çenemi kavırıyor ve beni sabit tutuyor. "O kadar uzun zamandır yakınlaşmamış olmamız seni düşünmediğim anlamına gelmiyor. Seni elimde tutmanın yollarını düşünüyorum. Bu sana yeni bir şeymiş gibi gelebilir ama bir süredir aklımdaydı. Senin için orada olmak istiyorum Penny. Bana olabildiğince yakın olmanı istiyorum. Yanıma taşınmanı istiyorum."

Nefesim göğsümde düğümlenirken duraklıyorum, sözleri içime işliyor. "Bekle, sen ciddisin."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Tanrı aşkına, Penny. Evet, ciddiyim." "Ne kadar zamandır?"

"Ne kadar istersen."

"Yatağı paylaşabilir miyiz?"

"Gerçekten benim evime taşınıp benimle aynı yatağı paylaşmayacağını mı düşünüyorsun?" Elleri yanıma düşüyor, başparmakları karnıma sürtünüyor. "Şu anki düzenimizin aynısını istiyorum, sadece benim evimde. Bebeğin odasını hazırlayabiliriz ve ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olabiliriz. Bol miktarda depom ve iki park yerim var, bu yüzden endişelenmene gerek yok." Anlayamadığım şey, bunu bir aydır düşünüyor olması. *Bizi* ne kadar çok istediğini bana defalarca gösterdi. Ama hala anlaması zor.

"Yani şu anda sahip olduğumuz şeyin aynısı." Belki aptalca bir soru ama parametreleri bilmek zorundayım. Benim evimde ne yaşadığımıza inandığını ve bunun onun için ne anlama geldiğini görmek için.

"Evet." Başparmakları göğüslerime bastırana kadar elleri kuzeye doğru

ilerliyor. "Sadece daha fazla alan, daha fazla dolap alanı, daha fazla mutfak alanı. Bir küvet, tıpkı

Bu."

"Ooo, bunu sevdim," diyorum kucağına doğru kayarken, onun canlandığını hissederek. "Hiç kullandın mı?"

"Sadece ağrıyan kaslar için, asla böyle değil." Başparmakları şimdi meme uçlarımdan üzerinden geçiyor. "Başka biriyle asla."

Klitorisimi onun boyuna sürüyorum. "İçinde hiç seks yapmadın mı?" Gözleri kararıyor. "Asla."

Aramıza uzanarak sikini elime alıyorum ve oturup onu girişime yerleştirmeden önce nazıkçe yukarı aşağı okşuyorum. "Buna karşı mısın?"

"Hayır," diyor, ben yavaşça onun üstüne doğru alçalırken sesi çaresiz. "Siktir," diye fısıldıyor içime tamamen girdiğinde. "Penny, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Lanet olası hiçbir şey."

"Aynen," diyorum ellerimi omuzlarına koyup kendimi daha iyi açarak sikinin bana tam doğru noktadan vurmasını sağladığımda. "Hiç kimse beni senin gibi boşaltmamıştı." *Ne de bana kendimi bu kadar seksi ve değerli hissettirdi.*

Dudaklarıyla boynuma yapışmadan hemen önce hırlıyor. "Bana taşınmak istediğini söyle Penny." Boynumdan kulağıma kadar öpüyor. "Geri döndüğümüzde seni toplayabileceğimizi söyle. Benim seni istediğim kadar sen de beni istediğini söyle."

"Seni istiyorum," diyorum nefes nefese. "Çok fazla, Eli."

"O zaman söyle." Şimdi beni kucağında aşağı yukarı hareket ettiriyor, karnım onunkine sürünüyor. "Benimle kalacağını söyle."

Elim boynunun arkasına düşüyor ve ben sikini yukarı aşağı iterken onu yakınımda tutuyor. "İçeri girmek istiyorum," diyorum, sorusuna verdiğim cevap doğru geliyor.

"Söz ver bana," diyor, su etrafımızda şırıl şırıl akarken adımlarımız hızlanıyor. "Söz veriyorum, Eli."

Boynumdan çekiliyor ve dudaklarını göğsüme götürüyor. "Sen benimsin," diyor dudaklarını meme ucuma dolamadan ve memeyi emmeden hemen önce.

Yavaşça onun üzerinde ilerlerken, duyguları kafamın içinde çınlıyor.

Sen

benimsin.

Sen

benimsin.

Beni sımsıkı tutarken bu gerçeği şimdi her zamankinden daha fazla hissediyorum. Tutuşunu hiç bırakmadan beni öpüyor ve beni her zamankinden daha çok seviyor. Dudakları göğüslerimden köprücük kemiğime, oradan da ağızma kadar vücudumu keşfediyor.

Dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, sadece çeneme, boynuma ve tekrar göğüslerime dönmesi için.

Onun doyamama ve daha fazlasına ihtiyaç duyma hissi içimde alev alev yanıyor, beni aydınlatıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum ona, parmaklarım kısa saç tellerini karıştırırken. "Farklı bir pozisyon mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet.

Arkadan." En sevdiğim pozisyon.

Beni üzerinden kaldırıyor ve sonra küvetten çıkmama yardım ediyor. Sudan çıkıyor, muhteşem teninden ve taş gibi sert aletinden damlalar damlıyor. Tam arkamdan yaklaşıp küvetin kenarına tutunmam için beni eğdiğinde dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Eliyle arka tarafımı yumuşatırken, sikini giriş yerimle hizalıyor. Beni yukarı kaldırarak yumuşak bir vuruşla içime giriyor. İtişinden adını haykırıyorum ve sonra içimde ve dışımda çalışmaya devam ederken başımı düşürüyorum. Neyi sevdiğimin farkında olarak öne doğru uzanıyor ve meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Sert ama tatmin edici his, içimden bir zevk seli gönderiyor ve olması gerekenden daha yüksek sesle inlememe neden oluyor. Bana sessiz olmamı söyledi, ama her şey o kadar yükselmiş hissediyor ki, bana hissettirdiklerini ifade etmemek çok zor.

"Tanrım, Eli, çok iyisin."

"Aynen öyle, bebeğim. Bana nasıl hissettiğini söyle."

O itiyor ve ben biraz daha inliyorum. "Sikin çok büyük. Beni çok dolu hissettiriyor."

Elini amıma götürüp başparmağını klitorisime bastırırken bir hamle daha yapıyor ve ben de genel ahlak kurallarını unutarak onun adını haykırıyorum. "Eli. . oh Tanrım, boşalacağım."

"Ben de..." diyor hızı artarken ve birlikte itip çekiyoruz, ihtiyacımız olanı alıyoruz, orgazmlarımız birlikte çarpışana, isimlerimiz dillerimizden düşene kadar doruk noktamız artıyor, artıyor ve artıyor. Kalçaları hareketsiz, amım onun uzunluğunun etrafında kasılırken onu içimde derin hissediyorum. Dudaklarını yavaşça sırtıma indirip bir öpücük kondurmadan önce birkaç saniye daha böyle kalıyoruz. Ayağa kalkıp kendini bıraktığında beni çeviriyor ve bir eliyle beni kucaklıyor.

Biri sırtıma sarıldı, diğeri başımı kucakladı.

"Bebeğim."

"Hmm?" Onun sıcaklığını arayarak soruyorum.

"Çok gürültü yaptın."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Kardeşinin burada olmadığına şükret, ama aynı zamanda" -çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı- "benim yanıma taşınacaksın."

"Öyleyim."

"Endişeli misin?"

Başımı salladım. "En ufak bir şey bile değil."

"Güzel. Söz veriyorum Penny, seni mutlu ve rahat ettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sana inanıyorum Eli. Gerçekten inanıyorum."

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

ELI

"Demek Penny'yle aranız gerçekten iyi, ha?" Taters önümüzde yanan şenlik ateşinin turuncusu yüzünü aydınlatırken şöyle diyor.

Taters, Posey, Holmes ve ben ateş çukurunun etrafında dönmüş, ellerimizde biralar alevlere bakıyoruz. Pacey ve Winnie, Pacey'nin işleri yoluna koymak için yaptığı cesur girişimlere rağmen henüz gelmediler. Stephan mutfakta bir sihirbaz gibi çalışıyor, özellikle de Penny'nin isteklerini karşılıyor. Onun burada olması kulübeye yaptığımız en iyi seyahatlerden biri oldu.

Sadece seks yüzünden değil. Yani, beni yanlış anlama, hayatımı değiştirdi, özellikle sabah seksi. Kahretsin, o sıcakken . . .

Ama birlikte yürüyüşe çıkmak, havuzun yanında sarılmak ve hatta geceleri konuşacak birine sahip olmak için burada olması, bu ziyareti özel kıldı ve benimle geldiği için çok mutluyum.

Son zamanlarda çok yorgun olduğum için erkenden yattı ve iki hafta önce buraya geldiğimizden beri ilk kez erkek erkeğe vakit geçirdik.

"Gerçekten bunun hakkında konuşacağımı mı düşünüyorsun?"

Taters'a sordum. "Hayır, ama sadece belirtmek istedim, hepimiz seni duyabiliyoruz."

Posey elini bacağına sürterken, "Artık her zamankinden daha azgın uyanmaya başladım," diyor. "Dostum, bu benim için sağlıklı değil."

"Ona sessiz olmaya çalışmasını söyledim." Omuz silktim.

"Yapabileceğim tek şey bu." "Ya da kızı rahat bırakabilirsin," diyor Posey.

"Dostum, ben değilim. Başlatan o."

"Gerçekten mi?" Taters çenesini kaşırken soruyor. "Sarah hiç böyle değildi."

Holmes, "Sarah buzdan yapılmıştı," diye ekliyor.

"Penny de ikinci üç aylık döneminde, bu da hislerini artırıyor," diyorum kibarca. Çocuklara ayrıntı vermeyeceğim. Bu Penny ile benim aramda. Ama şunu söyleyebilirim, sikimi emmeye bayılıyor ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi oral seksi kolayca, eller aşağı, yapıyor.

Hiçbir şey yaklaşılamaz.

Beni saniyeler içinde boşaltabiliyor. Utanç verici.

"Peki, yarın sabah uyumamıza izin verir misin?" Taters hoşnutsuz bir şekilde şöyle diyor. "Siz ikiniz bütün evi uyandırılıyorsunuz ve bu benim sinirlerimi bozuyor."

"Seni rahatsız eden bu mu, yoksa düşünmeden edemediğin tezgâhtar kız mı?" Posey soruyor.

"Mağaza kızı mı?" Bira şişemi dudaklarıma götürüyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey," diye geçiştiriyor Taters. "Penny ile aranızda neler oluyor? Artık tam bir çift mi oldunuz?"

"İşlerin nasıl gideceğine bakıyoruz," diyorum, etiketler konusunda nerede durduğumuzdan dürüstçe emin değilim. "Döndüğümüzde benim yanıma taşınmasını istedim."

"Zaten birlikte yaşıyor muydunuz?" Holmes sorar.

"Öyleyiz ama bebek için daha büyük bir yere ihtiyacımız var ve benim evim yeterince büyük, bu yüzden ondan buraya taşınmasını istedim."

Taters sandalyesinde doğrulur. "Dostum, buna hazır mısın?" "Ne fark eder ki? Birkaç aydır onunla yaşıyorum.

Her neyse."

"Evet, ama burası senin alanın."

"Yani?" Omuz silkiyorum. "Bunda bir sorun görmüyorum."

"Yani bekle." Posey eğildi. "Bu onunla evleneceğin anlamına mı geliyor?" "Onunla evlenmek mi?" İnanamayarak soruyorum. "Posey, hala onu tanımaya çalışıyoruz.

Birbirimizi. Zaten birlikte yaşadığımız için onun yanımıza taşınması sadece küçük bir adım, her şeyden çok bir geçiş süreci. Bu bize daha fazla alan ve benim onun yanında olmaya devam etmemi sağlayacak."

"Ve hâlâ tonlarca seks yapıyorum" diye ekliyor Taters.

"Bizim için seksten daha fazlası var," diyorum sinirlenerek. "Onu bu şekilde aşağılamayı bırak."

"Üzgünüm," diyor Taters yüksek sesle iç çekerken. "Tanrım, sanırım kafayı yedim."

"Bunu yeni mi fark ediyorsun?" Holmes sorar.

"Kardeşim, bir süredir biliyorduk," diye ekliyor Posey. "Sadece bunu fark etmeni bekliyorduk. Ve bu sezon Sarah'ya geri dönmeden önce bir an için fark ettin, ki hepimiz bunun senin açıdan büyük bir hata olduğu konusunda hemfikiridik."

"Ondan hoşlandığınızı sanıyordum," diyor.

"Seni bu şekilde manipüle ettikten sonra olmaz," diyor Holmes. "Bence burada kafanı toparlamaya çalışman iyi bir şey. Sonunda ondan kopmak sağlıklı olacaktır."

Posey yanındaki çantadan bir sandviç çıkarırken "Gerçekler," diyor. Bize uzattı. "Bologna isteyen?" "Tanrım, bunu nasıl yiyebiliyorsun?" diye sordum.

"Sakin ol." Bir ısırık alıyor ve çiğnerken bize gülümsüyor.

"Sen hastasın," diyor Taters ve sonra bana dönüyor. "Yani Penny ile işlerin ciddileştiğini söyleyebiliriz. Ondan hoşlanıyorsun."

"Çok," diye cevaplıyorum. "Ve ona karşı hissettiklerimin beni nereye götüreceğini görecekim."

"Ne olduğunu öğrendin mi?" Posey soruyor. "Evet."

Gülümsüyorum.

"Bekle, var mı?" Holmes her zamankinden daha canlı görünerek sorar.

"Ve sen bize söylemedin mi?" Posey bağılıyor. "Dostum, bu çok boktan bir şey."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Taters soruyor.

"Çünkü şu anda bunu sadece kendimize saklıyoruz."

Posey ağzı sucukla dolu bir halde, "Bu tam bir saçmalık," diyor. "Sana ne tür hediyeler almam gerektiğini nereden bileceğim?"

"Bana hediye mi alacaksın?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Biz pislik değiliz," diyor Taters. "Tabii ki sana bir şeyler alacağız. Blakely bizi bebek partisine davet etti, yani elimiz boş gitmeyeceğiz. Ve biraz yönlendirme yaparsak yardımcı olur."

Kıkırdıyorum. "Üçünüzün bir bebek mağazasında dolaşıp bir şeyler seçtiğinizi hayal bile edemiyorum."

"Neden olmasın?" Posey kırılgan bir şekilde sorar. "Bebekler hakkında bir şeyler biliyoruz."

"Öyle mi? Ne biliyorsun?" "Uh ...

sıçtıklarını," diyor Taters.

"Kestiriyorlar," diye öneriyor

Holmes.

"Meme emiyorlar," diye ekliyor Posey. "Kısacası, onlar bizim mini versiyonlarımız."

"İyi dedin." Taters ona başını sallar.

"Bu garip bir şekilde doğru," diyor Holmes.

"Oh, öyle mi?" Dedim. "En son ne zaman bir memeyi emdin?" Holmes koltuğunda kayıyor. "Fark etmez."

Posey başparmağıyla Holmes'u işaret eder. "Mavi taşaklardan bahsediyorum. Sezon boyunca duş alan bir adamın yanına girdim ve taşakları aletinden sarkan iki mini Violet Beauregardes gibiydi. Taşaklarının rengi korkutucuydu."

"Kapa çeneni," diyor Holmes, şimdi gülmekte olan Posey'ye tekme atarak. "Sadece son zamanlarda bu saçmalıkla ilgilenmiyorum."

"Hiç kimseyle yatmadın mı? Vay canına, ilginç." Taters başını sallar.

"İşlerle uğraşıyorum, bunun için zamanım yok."

Posey fısıldayarak, "Evet, bir şeylerle uğraşmak, yani erkek arkadaşı olan birine aşık olmak" diyor.

Holmes, "Dostum, kapa çeneni," diye çıkışır.

Taters ve ben ikimiz de başımızı kırbaçlayarak Holmes'a bakıyoruz, ateşin ışığında bile yüzü kızarıyor.

"Holmes, birinden mi hoşlanıyorsun?" Ben soruyorum.

Neredeyse Posey'i gözleriyle öldürmeye çalışıyor ve Posey sosisli sandviçini keyifle yerken bu onu hiç etkilemiyor.

"Kim o?" Taters sorar.

"Kimseyi ilgilendirmez." Holmes Posey'e doğru eğilir ve "Yemin ederim, eğer birine söylersen seni öldürürüm" der.

Posey dudaklarını kapatıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yapar.

"Elimizde bir ipucu var," diyor Taters. "Birine bağlı. Erkek arkadaşı olan kimi tanıyoruz?"

"Bizim çevremizde olmalı," diyorum. "Çünkü Holmes hiç dışarı çıkmaz." "Yine de apartmandan biri olabilir, komşusu gibi."

"Doğru." Başımı salladım. "Son zamanlarda aşık olmasına neden olabilecek biriyle çalıştı mı?"

"Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Holmes sorar.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," der Taters, Holmes'u tamamen görmezden gelerek. "O sadece Penny ile çalışıyordu ..." Sözünü yarıda keser ve Holmes hemen ellerini kaldırır.

"Penny değil, yemin ederim. Posey, bana destek ol." "Beni öldüreceğini sanıyordum."

"Onlara Penny olmadığını söyle."

Posey derin bir iç çeker. "Penny değil ..."

"Neden bu şekilde devam etti?" Taters, Posey'i işaret ederek soruyor.

"Bir iz vardı," diye ekliyorum. "Bir şey ima ediyor. Ama neye?"

Holmes koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırken beynimi zorluyorum.

"Peki ya Pacey ve Winnie? Onlardan haber al an var mı?" Holmes konuyu değiştirmeye çalışarak sorar.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz. Taters, "Eğer Penny değilse, belki Penny'ye yakın biri olabilir," diye öneriyor.

Ve işte böyle. Parmaklarımı şıklattım ve "Blakely'den hoşlanıyorsun, değil mi?" dedim.

Holmes inler ve yavaşça sandalyesine çökerek eliyle gözlerini kapatır. "Lanet olsun."

Posey'e bakıyoruz, o da burnuna vurarak tahminimin doğru olduğunu gösteriyor.

"Vay anasını, Blakely'den hoşlanıyorsun," diye tekrarlardım ve sonra "Dostum, onun bir erkek arkadaşı var," dedim.

"Biliyorum. Bunu tespit ettik. Ve önemli bir şey değil. Sadece güzel olduğundan bahsettim, hepsi bu. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Posey, "Güzel olduğundan daha fazlasını söyledi," diye mırıldanıyor.

"Bırak. Bırak onu," diyor Holmes sert bir tonda ve sonra bana bakıyor. "Penny'ye söyleyemezsin. Blakely'nin öğrenmesini istemiyorum. Önemli bir şey değil, tamam mı?"

"Merak etme, onu kendime yakın tutacağım. Ama cidden, ondan hoşlanıyor musun?"

Sandalyeden kalktı. "İşte tam da bu yüzden kitaplarımdan ayrılmıyorum."

"Otur," diye homurdanıyor Taters. "Diva gibi davranmayı bırak ve bize sadece o."

"Ben iyiyim." Ellerini ceplerine sokar ve etrafta manevralar yapar. şenlik ateşi. "Sabah görüşürüz."

Kulak mesafesinden çıktıktan sonra Taters öne doğru eğilir. "İşte bu ilginç bir şeydi. Halsey Holmes çoktan kaçırılmış bir kıza aşık olmuş. Bunun nasıl geliştiğini görmek için bizi izlemeye devam edebilirim."

Sadece onun olduğunu sanmıyorum.

"KAMP ATEŞİ GİBİ KOKUYORSUN," diye mırıldanıyor Penny, ben yatağa girer girmez bana sokulurken.

Son beş dakikayı banyoda sessizce dolaşarak, yatmaya hazırlanarak, Penny'yi uyandırmak istemeyerek geçirdim ama yine de onu uyandırmışım gibi görünüyor.

"Duş almamı ister misin?"

Başını çıplak göğsüme doğru sallıyor. "Hayır, hoşuma gitti." Göğüs kaslarıma bir öpücük kondururken eli karnıma düşüyor. "Çocuklarla eğlendin mi?"

"Sadece konuştuk." Blakely hakkındaki bilgiyi yavaş yavaş içimi kemirse de yutkunuyorum. Halsey Blakely'den hoşlanıyor. Daha fazla şaşıramazdım. Adam hokey ve kitaplar dışında hiçbir şeye ilgi duymadığı için değil, Blakely onun için düşüneceğim EN SON kız olacağı için. O çok sessiz, fazla konuşmayı sevmeyen ve hayatının geri kalanında münzevi olmayı tercih eden biriyken, Blakely gürültülü, inatçı ve çok dışa dönük.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Sadece aptalca şeyler," diye cevap veriyorum. "Bir de sen varsın tabii."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlara birlikte yaşayacağımızı söyledin mi?"

"Evet, ama kafaları karıştı ve zaten birlikte yaşadığımızı belirttiler."

"Bu farklı," diye mırıldanıyor.

Saçlarını okşuyorum, ipeksi tellerin parmaklarımin arasından dökülmesine izin veriyorum. "Onlara böyle söyledim ama yine de kafaları karıştı. Onlara bebeğin cinsiyetini söylemediğim için çok kızdılar."

"Winnie ve Pacey iyi olana kadar bir şey söylemek istemiyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Başının üstünü öpüyorum. "Bu gece Winnie ile konuştun mu?"

"Evet." Gözlerimin içine bakabilmek için dirseğinin üzerine oturuyor. Ve ayın ışığı altında, bu karanlık odada, onun ne kadar güzel olduğuna hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Yüzünde zerre kadar makyaj yok çünkü

İhtiyacı yok ve saçları bir resim çerçevesi gibi yanağının üzerine düşüyor, onu bir sanat eserine dönüştürüyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" diye
sordum. "Rüya
gibi."

Gülümsüyorum. "Çünkü sen çok güzelsin ve ben de tam senin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Ve bu bir cümle değil. Gerçek bu."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diyor, eli karnımdan aşağı kayıyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana bir şeyler yapmak istememe neden oluyor ve ben sana Pacey ve Winnie'yi anlatmaya çalışıyorum."

Eli külotumun kemerine uzanıyor ve onu durdurmak yerine ellerimi başımın arkasına koyup şöyle diyor: "Geri almayacağım çünkü bu gerçek. Gerçek. Yataktan yeni kalkmış, muhteşem görünüyorsun ve ben seninle aynı yatakta uyuma ayrıcalığına sahip olduğum için çok şanslı bir adamım."

"Ah, Eli," diye inliyor şimdi kucağıma otururken. "Beni tahrik ediyorsun."

"Denemiyorum bebeğim. Sadece sana gerçeği söylüyorum."

"Biliyorum." Sertleşen ereksiyonumun üzerinde hareket ederken elleri karnımın üzerinde düz duruyor. Aramızdaki tek şey boxer külotum. Bunu biliyorum çünkü artık yatarken asla iç çamaşırı giymiyor. Yoluna çıkacağını düşünüyor. Ki bu doğru. "Tanrım, Eli, sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum."

Arkasına yaslanıyor ve beni girişine yerleştirmeden ve uzunluğumun üzerine oturmadan önce külotumdan çıkarıyor.

Ben de asla doyamayacağım. Öleceğim güne kadar, ona duyduğum bu özlemi tatmin etmeye yeteceğini hiç sanmıyorum.

"Sikini seviyorum."

Üzerimde sallanırken dudağımı ısıırıyorum, meme uçları geceliğinin kumaşına baskı yapıyor, saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor.

"Bebeğim, yavaşla."

Başını sallar. "Yapamam. Zaten . . . orada."

Kalçaları daha hızlı dönüyor ve bunu uzatabileceğim bir senaryo düşünmeye çalışıyorum, o kadar hızlı boşalmadığı bir senaryo çünkü lanet olsun, bu duyguyu yaşamak istiyorum. Bu yüzden kaldırıyorum ve kalçalarının hareket etmesini durduruyorum.

Onu üzerimden kaldırıp yanına götürdüğümde gözleri şaşkınlıkla döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Seni yavaşlatıyorum." Onu nazikçe yan yatırıyorum ve sonra bacaklarından birini kaldırıyorum, böylece ayağının alt kısmı yatağa bastırıyor ve onu tam istediğim gibi yayıyorum. Külotumu tamamen çıkardıktan sonra arkasına geçiyorum ve sikimi tam olması gereken yere yerleştiriyorum. İnlerken başı omzuma doğru düşüyor.

"Bu beni yavaşlatmaz." "İçine girmezsem yavaşlatır." "Eli, yapma."

Parmaklarımı yavaşça karnında aşağı yukarı gezdiriyorum, sonra fısıldıyorum, "Ne kadar ıslak olduğunu biliyorum, ama hâlâ zonkluyor musun?"

Başını sallıyor.

"O zaman yapacak işlerimiz var."

"Eli, lütfen, sadece seni becermeme izin ver."

"Hayır bebeğim," diyorum omzuna bir öpücük kondururken. "Artık becerilmek istemiyorum. Seni hissetmek istiyorum. Her parçanı. Hızlı olmak istemiyorum, hayatımda yaşadığım en iyi duyguyu yaşamak istiyorum ve bu da senin içinde olmak."

Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, meme uçlarını dolaştırıyorum, sonra dekoltesinden karnına doğru iniyorum ve rotayı tekrarlıyorum. Sikim onun girişiyle oynuyor ama asla tam olarak girmiyor, içinde derinlere itme dürtüsüne rağmen.

"Beni nefessiz bırakıyorsun Eli."

"Güzel," diye cevap veriyorum öne doğru eğilip omzuna bir öpücük kondururken. "Benimle konuşmaya devam et."

Geriye uzanıyor ve elini boynumun arkasına dolayarak onu yakınımda tutuyor. "Seninleyken kendimi çok güvende hissediyorum Eli. Sen yanımdayken başıma hiçbir şey gelmeyeceğini biliyorum."

Parmaklarım göğüslerinde duraklıyor ve sonra onları nazikçe avuçluyor.

"Elini tutacağım anları iple çekiyorum." Parmaklarımın arasında meme uçlarına bastırıyorum.

İnliyor. "Tanrım, uyandığımda bana sarılmış olmana bayılıyorum."

Yeterince baskı uygulayarak meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum,

Sırtıma doğru eğilmesine neden oldu.

"Bana Pacey'nin kız kardeşinden daha fazla görüldüğümü hissettiriyorsun."

Duraklıyorum ve sonra kulağına fısıldıyorum, "Çünkü öylesin bebeğim, bu unvandan çok daha fazlasısın."

Nefes alış verişi iyice hızlanıyor ve ensemdeki tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Zonkluyorum, Eli. Çok ıslağım. Lütfen... lütfen bana ihtiyacım olanı ver."

"Peki bu nedir?" diye sordum.

"Sen," diye cevap veriyor tam içine girdiğimde. "Evet," diye yüksek sesle inliyor. "Tanrım, Eli, bu, sen . . . bu inanılmaz. Tek istediğim bu."

Sıkı merkezine doğru ittim, amının etrafımda kasılmaya başladığını, bana karşı zonkladığını hissettim.

"Siktir, bebeğim, çok iyi hissediyorsun."

"Beni istediğini söyle," diyor, şimdi nefes nefese. "Seni istiyorum Penny. Başka kimseyi değil, sadece seni."

"Beni mutlu ediyorsun Eli," diyor elimi tekrar göğsüne götürürken ve beni sertçe sıkmaya zorlarken. "Oh ... oh ..." Etrafımda kenetleniyor.

Orgazmı zirveye çıkmaya başladığında sikim kabarıyor ve şişiyor.

"Daha fazla, daha fazlasını istiyorum, hepinizi," diye haykırıyor, ben daha hızlı ve daha hızlı iterken, o ecstasy içinde ağlayana kadar.

Amı kasılıyor, taşaklarım kasılıyor ve sonra doyamadığım bu kadının içine boşalıyorum.

Bembeyaz bir zevk içime işliyor ve beni bu kadar derinden önemseyen bu kadınla sarmalanarak hayatımın en mutlu hissini yaratıyor.

Birkaç saniye sonra ikimiz de hareketlerimizi yavaşlatıp nefesimizi tutuyoruz. "Tanrım, Eli," diye mırıldanıyor, sesi artık hülyalı geliyor.

"Seni seviyorum çok fazla."

İşte o zaman donup kalıyorum, hiçbir hareket yapmıyorum çünkü o sadece ... o ...

Sikeyim.

Bu üç kelime. Onları en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum. En son güvendiğim, bana zarar vermeyeceğini bildiğim birinden duymuştum.

İşte buradalar.

Havada asılı

duruyor.

Kafamın içinde yankılanıyor, hiçbir şey hissetmeyene kadar beni dövüyor. Bacaklarım.

Kollarım.

Kalbim . . .

Hiçbirini hissedemiyorum.

Taş gibiyim, bir santim bile hareket edemiyorum. Ne diyeceğim? Ne halt edeceğim?

Penny üzerimden kalkıyor ve yavaşça doğrulup bana doğru dönüyor. Elini göğsüme koyarak öne doğru eğiliyor ve kalkıp banyoya doğru yürümeden önce ağızma bir öpücük konduruyor.

Lanet olsun.

Ellerimi çılgınca saçlarımın arasından geçiriyorum, bunun nereden geldiğini merak ediyorum ve ... gerçekten bunu mu demek istedi?

Tabii ki söyledi. Penny bir şeyi sırf söylemiş olmak için söylemez.

Yani bu demek oluyor ki. . . o beni seviyor. Ve bunun bizi bitirmemesini ummaktan başka nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

PENNY

"Neden fısıldıyorsun?" Blakely soruyor.

"Çünkü beni duymasına izin veremem." "Kim? Eli mi? Neden duymasın?"

Dizlerimi vücuduma yakın tutarak ileri geri sallanıyorum - karnımla olabildiğince yakın.

"Dün gece yanlışlıkla Eli'a onu sevdiğimi söyledim."

"Ne?" diye bağılıyor. "Lanet olsun, Penny. Ciddi miydin?"

Gözlerim kapanırken dudaklarımı birleştiriyorum, köşelerde yaşlar oluşuyor. "Hissettim. Bir süredir böyle hissediyordum ama bunu asla söylemeyeceğime yemin etmişim, ona söylemeyeceğime, geçmişinin hâlâ peşini bırakmadığını bildiğim halde söylemeyeceğime. Ama çok samimi bir an yaşıyorduk ve ağzımdan kaçıverdi."

"Ne tür bir mahrem an?" "Seks, Blakely. Sen ne düşünüyorsun?"

"Orada ne yaptığınızı bilmiyorum. Huzurlu bir gün batımının tadını çıkarıyor olabilirdin ve bunu söyledin. Ama seks sırasında söylemek? Oof, bu çok sert."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "O ne yaptı?"

"Tamamen katılaştı. Ona kısa devre yaptırdığıma eminim. Hiçbir şey olmamış gibi davrandım, temizlendim ve sonra çabucak uykuya dalmışım gibi davrandım, ki gerçekte öyle olmadı. Neredeyse bütün gece ayaktaydım ve o anı kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Tam bir işkenceydi."

"Şimdi neredesin?"

"Yatak odamızdaki dolapta, çamaşırlarla birlikte yıkanıp gitmeyi diliyordum." Duygularım kabarmaya başlıyor ve boğazım düğümleniyor. "Ne yapmam gerekiyor, Blakely?"

"Bütün gün dolapta takılmadığım kesin. Bu sabah işler nasıldı?"

"İyi, belki biraz gergin, ama bu sadece benden mi yoksa ikimizden mi kaynaklanıyor bilmiyorum. Birlikte kahvaltı ettik, sonra o spor yapmaya gitti ve ben dolabın içindeyim. Burada kalabileceğimi sanmıyorum. Yaptığım şey çok zararlı, iyileşebileceğimden emin değilim."

"Sadece utanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet, çünkü kim seks yaparken böyle bağırır ki? Özellikle de daha önce hiç ilişkisi olmamış biriyle. Bana kız arkadaşım bile demiyor ve ben burada aşktan bahsediyorum. Tanrım, bu çok aptalcaydı. Tüm bunlar aptalcaydı. Bu Allah'ın belası bebeği suçluyorum. Daha önce asla böyle bir şey söylemezdim, ama işte buradayım, parmakları meme uçlarımı sıkıyor ve ben yukarıdaki göklere adamı sevdiğimi haykırıyorum."

"Ama sen biliyorsun."

"Biliyorum ama bunu bilmesine gerek yok." Parmaklarımı alnıma bastırıyorum. "Lütfen Blakely, lütfen bunu düzeltmeme yardım et. Burada kalamam."

"Ne yapacaksın? Kaçacak mısın?"

Başım dikleşti. Kaç. Bu harika bir fikir. "Blakely, sen bir dahisin."

"Penny, şaka yapıyordum."

"Hayır, yapmam gereken şey tam olarak bu. Kaçmam lazım. Vancouver'a geri dönmeliyim."

"Peki Eli neden gittiğini öğrenmek için seni aradığında ne olacak? Çünkü arayacağını biliyorsun."

"Bunu bilemezsin. Şu anda yanımda olmak istemeyecek kadar korkmuş olabilir."

"Öyle bir şey olmayacak. Peşinizden gelecektir."

"O zaman . . . Ona bir sebep vereceğim. Bir çeşit ... oh, biliyorum. Ailemi ziyaret edeceğim ve Winnie'nin benimle orada buluşmasını sağlayacağım. Ona Pacey'yle onu tekrar bir araya getirmek için bir tür keşif görevi yaptığımı söylerim. Sence bunu kabul eder mi?"

"Biliyorsun, bu iyi bir atış. Güvenlik polisi olan arkadaşı Katherine ile birlikte kalıyor ve sanırım onunla işi bitmek üzere. Neden onu aramıyorsun? Ama şunu söyleyeyim, bence Eli ile konuşmak daha iyi olabilir."

"Hayır, hayır, olmayacak. Ama fikir için teşekkürler. Sizi haberdar edeceğim." "Lütfen haberdar ederim deme."

"Sonra konuşuruz, hoşça kal!"

Telefonu kapattım ve hemen Winnie'yi aradım. O cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor. "Alo?"

"Selam Winnie. Şu anda Pacey'le aranızın garip olduğunu biliyorum, ben de düşündüm ki neden benimle ailemin evine küçük bir kız gezisine gelmiyorsun, orada ranzalarımda uyuyabilir, duvarımda asılı olan *Gilmore Girls*'den Jess'in resimlerine bakabilir, ağzımıza fıstık ezmesi kraker topları atabilir, terlik ve pijamalarımızla limonata içebilir ve erkekler hakkında hiç endişelenmeyebiliriz? Rahatlayabilir, birbirimizin tırnaklarını yapabilir, on iki yaşındayken aldığım karaoke makinesinde karaoke söyleyebilir ve sonra biraz mandal kancası yapabiliriz çünkü birlikte akılsız bir el işi yapmadığınız sürece bir kız asmak hiçbir şey değildir."

"Uh . . . wow. Tamam, öncelikle merhaba. İkincisi, Penny, her şey yolunda mı?"

"Hayır. Lütfen benimle ailemin evinde buluş. Lütfen, sonra açıklarım. Ve muhtemelen Katherine'den uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Evet, bu çok doğru. Tamam ama sen şu anda Banff'ta değil misin?"

"Benim için endişelenme. Bugün bir uçak bul. Seninle havaalanında buluşuruz."

Havaalanı."

"Tamam... neler olduğu hakkında konuşmak istemediğine emin misin?"

"Müstehcen detayları birbirimizi gördüğümüz zamana saklayalım."

Metin

bana uçuş detaylarını ver. Hoşça kal."

Telefonu kapatıp yere koyuyorum, bir an için rahatlamış hissediyorum ama şimdi Eli beni durdurmaya çalışmadan toparlanıp gitmem gerekiyor.

PENNY, LANET TELEFONUNA CEVAP VER!

Bu yarım saat içinde aldığım onuncu mesaj, beni birkaç kez aradığından bahsetmiyorum bile.

Havaalanına sadece on dakika uzaklıktayım. Dayanabilirim. Şanslıydım ki, ben toparlanıp şef Stephan'ı beni Calgary'ye götürmesi için ikna ettiğimde Eli hala çalışıyordu, aslında koşuyordu çünkü Eli *-uygun bir* şekilde- zamanında eve gelemeyecekti. Hemen kabul etti ve zaten bazı şeyleri alması gerektiğini söyledi, bu yüzden onun için işe yaradı. Eşyalarımı onun kamyonuna yükledim ve dağdan aşağı inerken, tekrar hizmet aldıktan sonra bir uçak bileti ayırttım. Bir an önce evden çıkmam gerekiyordu. Eli çok uzun bir koşuya çıkmış olmalı çünkü bana mesaj atması çok uzun sürdü.

Telefonum yine çalışıyor.

Penny, hiçbir açıklama yapmadan böyle ortadan kaybolman hiç adil değil. Terk edilme sorunlarım olduğunu biliyorsun. Öylece çekip gidemezsin.

Tanrım, bu şekilde düşünmemiştim.

Suçluluk duygusu beni hemen sarıyor ve kendimi hemen ona geri mesaj atarken buluyorum.

Penny: *Servis yeni geldi. Özür dilerim Eli. Winnie'yle ailemin yanına gidiyorum, biraz uzaklaşmaya ihtiyacı varmış. Seni sonra ararım.*

İşte, kısa ve öz ve hiçbir yerde seni seviyorum yok. Umarım bu, onunla telefonda konuşmadan önce kendimi toparlamama yardımcı olur.

"İyi olduğuna emin misin?" Stephan soruyor. "İnanılmaz derecede sessizsin."

"Sadece düşünüyordum. Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Telefonum çalışıyor ve mesaja bakıyorum.

STEPHAN SENİ ALDI MI? Ne oluyor lan? Buraya döndüğünde lanet olası bir işi olmayacak. Çocuklar çok kızgın.

Oh, kahretsin. Stephan bu karmaşada masum bir seyirci. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum.

*Siz çalışıyordunuz, Holmes da kitap okuyordu. Stephan'ın Calgary'ye gitmesi gerekiyordu, ben de onunla geldim. Ona kızmayın. **Eli:** Beni bekleyemez miydin? Neler oluyor böyle?*

Neden böyle aniden gittin?

Yola bakıyorum ve havaalanının görüldüğünü görüyorum, Tanrı'ya şükür. Gelen yolcu bölümüne yanaşırken Eli'ye cevap vermeyi erteliyorum.

"İşte geldik. Dur çantanı alayım."

"Teşekkür ederim," diyorum kamyondan çıkarken. Arka tarafa geçip Stephan'a garip bir şekilde sarılıyorum. "Tüm bu harika yemekler için teşekkürler. Waffle'larınız bambaşka bir dünya."

Sırıttırıyor. "Rica ederim. Umarım birbirimizi tekrar görürüz."

"Umarım," diyorum el sallayıp valizimi havaalanının içine taşımadan önce. Uçuşuma daha üç saat var, yani kapıma gitmeyi ciddi olarak düşünmem gerekmeden önce bolca zamanım var. Bavulumu sessiz bir köşeye taşıyorum ve tam tekrar çalmaya başladığında telefonuma bakıyorum.

Eli.

Şu işi bitirelim bari. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Tanrım," diyor, sesi hem sinirli hem de rahatlamış. "Penny, ne halt ediyorsun?"

"Annemlere gidiyorum, sana söylemiştim. Winnie ile orada buluşacağım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Sana dün gece Winnie'nin nasıl olduğunu anlatmaya çalıştım ama dikkatimiz dağıldı. Ama evet, bu sabah aradı, ben de onunla buluşacağımı söyledim. Sen dışarıda koşuyordun, ben de bir notun yeterli olacağını düşündüm."

"Bir notun yeterli olacağını mı düşündün? Sadece bir not mu? Bunun yeterli olacağını nasıl düşündün?"

"Lütfen sakın olur musun?"

"Sakinleşmek mi? Penny, lanet olası bir koşuya çıktım ve boş bir odaya geri döndüm, eşyaların gitmiş ve bir not. Şu an çıldırdığım için kusura bakma."

"Önemli bir şey değil," diyorum ona, her şeyi önemsizmiş gibi göstermeye çalışarak, sesindeki paniği duyabilsem de, aynı çılgın panik şu anda benim içimde de pompalanıyor. Bu adama onu sevdiğimi söylediğimi ve onun bana karşılık vermemekle kalmayıp, hiçbir şey söylemeyip beni katatonik hale getirdiğini bilmenin verdiği panik.

"Bu benim için çok önemli Penny. Birlikte vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

Bir suçluluk dalgası daha bana sertçe çarpıyor. Ama dün gece olanlardan sonra nasıl hissettiğini ya da bu gece nasıl davrandığını nereden bilebilirdim ki?

Sabah mı? Biraz soğuk. Uzak. Buraya geldiğimizden beri ilk kez uzun bir koşuya çıktı. Nasıl olur da ona söylediklerimle uyuşmaz?

"Bilmiyorum Eli, dün gecedен sonra her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardı."

İşte, ortaya koydum. Odadaki fili. Ve tabii ki, dün gece olduğu gibi sessiz kaldı.

Bu sadece düşüncelerimi doğruluyor. Onu korkuttum ve benim çekip gitmemden hoşlanmamasına rağmen, benimle aynı bağlılık kafasında değil.

Elbette beni istediğini söylüyor ama birini istemekle birini sevmek tamamen farklı şeyler.

Birini istemek şehvet tarafından kurulur.

Birini sevmek güven, arzu, bağlılık ve yakınlık temelleri üzerine oturur.

Sadece bu sabahki soğuk ve mesafeli halinden bile beni sevmediğini söyleyebilirim. Sadece beni *arzuluyor*.

Bunu sorun etmediğimi söylemek isterdim ama etmiyorum. Utanıyorum. Tekrar söylüyorum. Yanına taşınmam için ısrar eden kişi o olmasına rağmen, sık sık birbirimizle senkronize olmadığımızı hissediyorum. Onu öpmeye çalıştım, beni itti. Pacey ile ilişkisini riske atmak istemedi ama bir dakika sonra pes etti. Düşüncesiz ama kararsız biri. Sanırım ona yetişmek istiyorum. O benim kaçtığımı düşünüyor. Senkronize değiliz, ama bir gün oraya varabileceğimizi içtenlikle umuyorum.

Sessizliğe ve meraklanmaya dayanamayarak, "Uçağımı kaçırmak istemiyorum, o yüzden gitmeliyim. İndiğimde sana mesaj atarım."

Tam telefonu kapatırken, "Penny, bekle," diyor.

Dehşetle gözyaşlarım dökülüyor ve onları hızla silip derin bir nefes alıyorum. Sorun yok.

Sen iyisin. Her

şey yolunda.

Bu yoldaki küçük bir tümsektir, ailenizin yardımıyla üstesinden gelemeyeceğiniz bir şey değildir.

"ANNE, NEREDESİN?" Winnie ve ben dışarıda donmak üzereyken telefona "Anne neredesin?" diyorum.

"Ne? Tatlım, hava rüzgarlı. Seni zar zor duyabiliyorum." "Neredesin? Kapının dışındayım."

"Ne kapısı?"

"Kapınız," diye bağıriyorum telefona.

"Scottsdale'de misin?"

"Ne dedin? Hayır . . . bekle, Scottsdale'de misin?" "Evet. Sen neredesin?"

İnleyerek, "Senin evinde." dedim.

"Ne işiniz var orada? Scottsdale'deyiz."

"I toplandı Bu." I salla benim Kafa at Winnie.

"Ne zaman vardır Dönüyor musun?"

"Bir haftadan önce olmaz. Daha yeni geldik. Tatlım, uğrayacağın zaman insanlara haber vermelisin."

"Bunu anlamaya başladım. Tamam, peki. Sanırım bir yolunu bulacağız."

"Köşedeki dükkânda Marybeth ile konuş. Size ev bulabilir."

"Marybeth'le konuşmayacağım, ama teşekkürler."

"Muhtemelen sana ev yapımı kurabiyeler verecektir."

"Teşekkürler anne, seni seviyorum." Telefonu kapattım ve eve yaslandım. "Lanet olası Scottsdale'deler. Tanrım, Winnie, çok üzgünüm."

"Sorun değil." Yana doğru bakıyor. "Biliyorsun, bu gece için bir otel bulabilir ve yarın birlikte geri uçabiliriz. En azından bir geceyi birlikte geçirmiş oluruz."

"İşe yarıyor. Tanrım, çok utandım."

"Üzülme. Bir hevesle uçmak ve Katherine'den olabildiğince uzaklaşmak eğlenceliydi. Ve bu akşam sipariş verebiliriz, yemek yeriz, konuşuruz. İkimiz için de iyi olabilir."

Bavullarımla merdivenlerden inerken üzgün bir şekilde "Evet," diyorum. "Canım taco çekti. Ne hakkında-" Çantamın tekerleği aşağı inerken takılıyor ve takılıp yere düşüyorum. Neyse ki yan tarafıma yuvarlanabiliyorum da yere düştüğümde doğrudan karnımın üzerine düşmüyorum.

Winnie yanıma gelip elini omzuma koyarken, "Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Penny, iyi misin?"

"I . . . Sanırım öyle," diyorum, elimi oldukça belirgin olan karnımın üzerine koyarken inliyorum. Birkaç derin nefes alıyorum. "Sadece ... vay canına, başım dönüyor"

Birdenbire."

"Kımıldama, tamam mı?" Winnie telefonunu çıkararak söylüyor. "Ne yapıyorsun?"

"911'i aramak. Neye benziyor?"

"Winnie, ambulansa ihtiyacım yok. Bana bir saniye ver."

"Hayatta olmaz, hiçbir şeyi riske atmam. Az önce merdivenlerden düştün. Hamile bir kadın olarak ambulans çağırıyoruz."

"İki merdiven vardı."

"Bu da fazlasıyla yeterli." Bir operatörle konuşurken başımın döndüğünü hissediyorum. Üzerime vuran güneşten mi, serin kaldırımdan mı, yoksa sonbahardan mı emin değilim... ama farkına bile varmadan gözlerim kapanıyor ve uykuya dalıyorum.

"O BURADA MI?" Derin bir erkek sesinin sorduğunu duyuyorum.

"Efendim, şu anda uyuyor. Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Eli," diyor. "Bana olanları anlatabilir misin?" "Kocasını mı, erkek arkadaşı mı?"

"Uh ... ne? Hayır. Yani, ben bebeğin babasıyım."

"Ah, tamam. Maalesef size bir şey söyleyemem ama uyanana kadar onun yanında oturabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Yumuşak bir kapı tıkırtısı duyuyorum ve sonra sıcak bir varlığın yaklaştığını hissediyorum, sadece yatağın kenarına oturmak için. Elim onun elinin içindeydi.

Gözlerim yavaşça aralanıyor ve Eli'nin yakışıklı yüzü karşıma çıkıyor. "Tanrım," diyor alnını alnıma bastırmadan hemen önce. "Penny, iyi misin?"

Neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bir hastane yatağındayım. Eli yanımda oturuyor ve bipleyen makineler sessizliği dolduruyor. Karnıma bakıyorum ve o zaman Winnie'yi köşede otururken yakalıyorum, bacaklarını göğsüne çekmiş, korkmuş görünüyor.

"Winnie," diyorum elimi uzatarak.

Hemen ayağa kalktı ve elimi tuttu. "İyi olmana çok sevindim."

"Neler oluyor?" Eli'ı şimdilik görmezden gelerek ona soruyorum.

"Ailenin evinde merdivenlerden düşmüştün, hatırladın mı? Bayılmıştın ve ben de ambulans çağırmıştım. Eli'ye söyledim çünkü bilmesi gerektiğini düşündüm. Duyduğuma göre bebeğin durumu iyiymiş." Monitörü işaret ediyor. "Bu kalp atışı."

Monitöre bakarken ve çizginin aşağı yukarı zıpladığını görürken gözlerime daha fazla yaş doluyor. Aşağıya bakarken elim karnımı okşuyor. "Çok üzgünüm," diyorum küçük oğluma. "Dikkatsiz davrandığım için çok üzgünüm."

"Bu bir kazaydı," diyor Winnie. "Ve aslında yüzüstü düşmemek için döndün. İyi iş çıkardın anne."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Eli'a bakarak, "Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum.

"Özel jet," diye cevap veriyor ve elimi dudaklarına götürüyor. "Penny, iyi misin?"

"Sanırım" diye cevap veriyorum, tam o sırada odaya bir doktor giriyor. "Oh, uyanmışsın. Bu harika bir şey. Nasıl hissediyorsunuz?" "İyiyim," diye cevap veriyorum. "Sadece biraz kafam karışık."

"Bu beklenen bir şey. Biraz takla attın ve yedi aylık hamile olduğun düşünüldüğünde bu durum işleri biraz daha riskli hale getiriyor. Neyse ki arkadaşın akıllıca olanı yaptı ve yardım çağırdı." Eli'ye bakar. "Şu anda konuşabilir miyim?"

Başımı salladım. "Evet."

"Tamam, bebeği kontrol ettik ve gayet iyi görünüyor. İçeride sağlam bir adam var. Bazı lekelenmeleriniz oldu, bu yüzden sadece gözlem için sizi bir gece tutmak istiyoruz, ama bunun dışında oldukça iyi görünüyorsunuz."

"Lekelenme, bu bir sorun olacak mı?"

"Öyle olacak gibi görünmüyor, ama dediğim gibi, her ihtimale karşı sizi gözlemlemek için bir gece tutmak istiyoruz."

"Peki ya bebek, o iyi mi?"

"Evet, gayet iyi. Endişelenecek bir şey yok anne. Bir dahaki sefere bavulları başkası taşısın." Bana gülümsüyor ve tam kapıdan çıkarken "Az kalsın sana rastlıyordum" dediğini duyuyorum.

"Özür dilerim." Pacey'nin sesini duyuyorum, tam o da odaya girerken. Önce Winnie'ye bakıyor, sonra yanıma geliyor. "Penny, iyi misin? Bebek iyi mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Herkes iyi. Doktor onun sert bir adam olduğunu söyledi." "Adam mı?" Pacey soruyor, gözleri doluyor.

"Oğlun mu olacak?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Öyleyiz."

Pacey dikkatlice eğildi ve bana sarıldı. "Bu harika Pen." Gözlerimin içine bakabilecek kadar yukarı kalktı. "Tanrım, beni bir daha böyle korkutma."

"Yapmamaya çalışacağım," diyorum o uzaklaşıp derin bir nefes verirken.

İki elini başının üzerine koyar ve "Kahretsin, biraz dondurmaya ihtiyacım var" der. Winnie'ye bakar ve elini uzatır. "Bana katılır mısın?"

Hayır demesini bekliyorum ama başını sallayıp elini tuttuğunda tatmin oluyorum. Hamileyken bir daha asla düşmek istemezdim ama korkunun onları tekrar bir araya getirmiş gibi görünmesine seviniyorum.

Onlar odadan çıkınca Eli daha da yaklaşıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Penny, çok korkmuştum." Yanağımı okşuyor. "İyi olduğun ve bebeğin iyi olduğu için ne kadar rahatladığımı anlatamam."

Onun güzel gözlerine bakarken dudaklarımı ıslatıyorum ama bana bakarken tek düşünebildiğim hemşireye söyledikleri oluyor.

O benim erkek arkadaşım
değil. Sadece bebeğin
babası.

Bu da bir şey ifade etmiyorsa, ne ifade eder
bilmiyorum. "Benimle konuşur musun?" diyor.

"Lütfen, Penny?"

Burada bir olay başlatmak istemediğimden, "Üzgünüm, hâlâ biraz şaşkınım" diyorum.

Yanağımı okşamaya devam ediyor. "Özür dileme." Biraz daha yaklaşıyor. "Aramızdaki her şey yolunda mı? Son yirmi dört saatin ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir çılgınlık kasırgası gibi geçtiğini hissediyorum."

Derin derin yutkunuyorum ve sürekli akan gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, Eli.

Her şey yolunda."

"Tamam, çünkü az önce gittin ve bilmiyorum. İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum, anlıyor musun? Birbirimizin tadını çıkarıyorduk."

İyi vakit geçirdim.

Bu onun için böyle bir
şey. Lanet olası iyi bir
zaman.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim, özellikle de önceki geceki tepkisinden sonra.

"Öyleydik. Sadece Winnie'ye yardım etmek istedim, anlıyor musun?" Kapıya doğru başımı salladım. "Ama görünüşe göre farklı bir şekilde

yardım etmişim."

"Winnie ile buraya geldiğinizi öğrendiğinde başa çıkması tam bir felaketti."

"Biliyorsun, biz yetişkin kadınlarız ve istediğimizi yapabiliriz," diyorum. "Biliyorum, ama sanırım Winnie'yi kaybetmekten endişeleniyordu ve cehennem I seni de kaybetmekten endişelendim."

Bunu anlamıyorum. Böyle şeyler söylediğinde, sanki benim ona duyduğum sevginin aynısını hissediyor gibi geliyor. Beni çok daha fazlası olabileceğine inandırıyor ama sorulduğunda aynı yanıtı alamıyorum.

Başparmağı yanağımda geziniyor. "Seni buradan çıkarmamıza izin verildiğinde nereye gitmek istersin? Banff'a mı, yoksa eve mi dönmek istersin?"

"Eve," diyorum, Banff'a, bu adama aşkımı itiraf ettiğim odaya dönmek istemiyorum. Yaşanmış olduğunu bile unutmak için umutsuzca çabaladığım o anın bana hatırlatılmasını istemiyorum.

"Tamam." Eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Sonra eve gideceğiz."

Otuz Dördüncü Bölüm

PENNY

"Ne düşünüyorsun?" Eli, dairesini gösterirken kollarını iki yana açıyor.

Biz Banff'tayken, nakliyecilere evimi toplattı ve beni kendi dairesine taşıdı.

Normalde, taşınmak zorunda kalmamak gibi büyük bir jest alkışlanırdı, ancak benim dekor ve kişisel eşyalarımın ustalıkla yerleştirildiği ve onun dairesini de benim dairem haline getirmek için dekorasyon olarak kullanıldığı dairesine bakarken, tek hissettiğim sinirlenmek.

Yoğun tahriş.

O kadar rahatsız edici ki dilimde tadını alabiliyorum. Bunu neden yapsın ki?

Ben onun kız arkadaşı değilim.

İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum, anlıyor musun? Birbirimizin tadını çıkarıyorduk.

O beni sevmiyor. O

bebeğin babası.

"Bitti," diyorum dairenin içinde dolaşırken. Parmaklarımı benim battaniyelerimden biriyle örtülü uzun gri kanepesinin arkasında gezdiriyorum. Kanepenin arkasında benim dairemdeki konsol masası duruyor,

En sevdiğim kitaplar ve resim çerçeveleriyle süslenmiş. Her şey birbiriyle uyumlu, bu da beni daha da rahatsız ediyor. Dairesindeki perdeler benimkilere benzer olanlarla değiştirildi ve şöminenin üzerindeki sanat eseri renkli, dairemdeki birçok tonu bir araya getiriyor.

"Bitti mi?" Ruh halimi anlamamış olacak ki kıkırdıyor. "Bebeğim, bitmekten de öte. Bu biziz."

Biz.

Onun zihninde kız arkadaşı olarak bile görülmediğim için bu uygun bir kelime gibi görünmüyor. Ama biz biziz. Bu harika değil mi?

"Ve bakın, mutfak sizin ve benim eşyalarımın mükemmel bir birleşimi ve tabii ki yemek odası masanızı kullanmalarını istedim çünkü açıkçası bunu daha çok sevdim."

Evet. Bu daha iyi. Ve ahşap damarları odayı şaşırtıcı bir şekilde yumuşatarak daha az modern ve daha ev gibi hissettiriyor.

Masanın üzerindeki limon kasesi ve altındaki bana ait olan halı her şeyi bir araya getiriyor.

Kimin bir kase limonu var ki? Onlar sahte mi?

Gerçek olamazlar.

Ne büyük kayıp.

Birini elime aldığımda hafif ve plastik gibi. Sahte. Bu kadar gerçekçi bir meyve bulduğuna göre iyi bir tasarımcısı olmalı.

"Ve benimle gel," diyor elimi tutup beni koridora doğru götürürken. Gözlerim şömineye, her şeyin başladığı şöminenin önündeki boşluğa takılıyor. Fransız ipek turtası, flörtleşmeler, takım elbisesinin içindeki görüntüsü, bu adamla birlikte olma ihtiyacı.

Keşke sonunun böyle olacağını bilseydim, karnım bebekle doluyken etrafta dolaşıyor, erkek arkadaşım olmayan birinin benim için yarattığı sürprizin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Hem de rahatsız edici bir şekilde.

Saniyeler gibi kısa bir süre içinde kendimi seksi ve harika hissetmekten, her şeyin beni rahatsız ettiği kendi tenimde rahatsız olmaya geçtim.

Her şeyi.

Beni birkaç kapıdan geçirip yatak odasına götürüyor - sanırım bizim yatak odamıza. Aşık olmayan ama birlikte yaşayan ve bir bebeği paylaşan iki insan için bir yatak odası, seksin olacağı bir yatak odası çünkü ona bakmak bile kasıklarını tekmeleme isteği uyandırır da, yine de ağzımı sikiinin üzerinde istiyorum.

Hastane beni toplam üç gün tuttu. Eli tüm bu süre boyunca yanımda kaldı ve her nazik jesti, her öpücüğü, elimi her tutuşu beni çok kızdırdı.

Çok kızgın.

Mantıksızca kızgın.

Çünkü bu kafa karıştırıcı. Kalbimle oynuyormuş gibi hissediyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ve ne kadar üzülürsem, o kadar ağlamak istiyorum. Ben ağlamak istedikçe o da bana sarılmak ve şefkat göstermek istiyor. Bu bir kısır döngü ve beni sevmediğini bildiğim halde elini tutmaya, ona sokulmaya devam ediyorum. Çünkü beni sevmemesine rağmen onu hala çok seviyorum ve kalbimin onu aramasına engel olamıyorum.

Bu yüzden buradayım, onun dairesindeyim, kaçmıyorum.

Kapıyı açıyor ve beni içeri sokarken gülümsüyor. Odanın ortasında onun kocaman yatağı var, ama benim dairemdeki nevresimlerle aynı. Komodinler benimkileri yansıtacak şekilde değiştirilmiş ve halının üzerindeki kilim yeni ama yine de her şeyi birbirine bağlıyor. Yatağın üstündeki duvardaki sanat eseri benim yatak odamdan ve komodinlerdeki - her biri

-Çerçevelemiş bir sonogram resmi. Beni bir kez daha sinirlendiren tatlı bir jest.

Ya orada farklı bir resim istiyorsam?

Ya bana arkadan çarparken bebeğimizin bize bakmasını istemiyorsam?

Ya yatağın üstündeki o lanet girdaplı sanatı değil de bir ayna isteseydim, böylece bu adamı hala içimde istediğim sinir bozucu gerçeğiyle uğraşırken kendimi görebilseydim? *Her ne kadar . . .*

Arkamdan geliyor ve boynuma bir öpücük kondururken kollarını karnıma doluyor. "Ne düşünüyorsun, bebeğim?"

Bir yabancıнын tüm eşyalarımı taşımasının mahremiyetime büyük bir saldırı olduğunu düşünüyorum ama nankör bir fahişe gibi görünmek istemiyorum çünkü açıkçası kendimi bu duruma ben soktum, bu yüzden "Güzel" diyorum.

Toparlayabildiğim tek şey bu.

Kalbimin kaldırabileceği tek şey bu.

"Güzel mi?" Gülüyor. "Sadece hoş mu? Dostum, bundan daha büyük bir tepki olacağını düşünmüştüm. 'Gerçekten güzel' demek için sahip olduğun dolap alanını göstermem mi gerekiyor?"

"Her şeyi içime çekiyorum," diyorum.

"Sana göstermem gereken bir şey daha var." Elimi tutuyor ve beni yatak odamızın hemen dışında soldaki kapıya götürüyor. Kapıyı açıyor ve bir de ne görsün, güzel parke döşemeli beyaz bir oda, tüm apartmanla aynı, geniş pencereleri ve tam ortasına inşa edilmiş tek bir beyaz beşiği var. "Bu küçük adamımız için."

Tamam. Dinleyin bayanlar. Tam buradaki bu hareket, kayıtsızlık kabuğumu kırıyor. Kızgınlık ayaklarımın dibinde bir su birikintisi halinde eriyor ve onun yerine çok yoğun, çok hissedilir bir duygu hakim olmaya başlıyor.

Mutluluk

mu?

Neşe mi?

Beklenti mi?

Bu odayı o dekore etmedi. İkimizin birlikte yapabileceği boş bir tuval olarak bırakmaktan başka bir şey yapmadı. Bu çok hoştu. Düşünceliydi.

İşte bu yüzden ondan bir adım bile uzaklaşamıyorum. Bu yüzden kafam çok karışık.

Neden kalbim aldığım her nefeste kırılıyor. Hissettiğim her savaştan aşk onsuyla. Ona doğru yürürken gözlerini endişe kaplıyor. Elimi yavaşça yüzüne koyuyorum, parmak uçlarımda duruyorum ve dudaklarına çok yumuşak bir öpücük konduruyorum. Eli belime bastırıyor, öpücüğe karşılık verirken beni yerimde tutuyor ve bana ona ne kadar bağımlı olduğumu hatırlatıyor.

Onun zevkine göre.

Vücudunun benimkine göre şekillenmesine.

Ve gerçekten nasıl hissettiğine rağmen beni nasıl koruduğunu ... sevdiğini hissettirdiğine.

Ağzımı ayırıyorum ve dilimi dudaklarına doğru kaydırıyorum. O da ağzını ayırıyor ve dillerimiz çarpışıyor ama çılgınca değil. Sakin, keşfedici ve takdir ediciyiz. Öpüşmemiz daha da derinleşirken elleri gömleğimin arkasından yukarı kayıyor, kollarımı yukarı kaldırıp gömleğimi tamamen çıkarmasına izin verene kadar etek ucunu yukarı çekiyor ve beni sütyenim ve şortumla bırakıyor.

Sonra ellerini sütyenimin kopçasının üzerinde gezdiriyor ve hızlı bir hareketle kopçayı açıyor ve kumaş vücudumdan düşüyor.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor beni daha da yaklaştırıp hassas meme uçlarımı gömleğine bastırırken.

"İstiyorum," diyorum ve sonra durup gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim, Eli."

Eğilip beni kollarının arasına almadan hemen önce gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Dudaklarımız kilitleniyor ve beni ana yatak odasına götürüyor, burada beni nazikçe yatağa yatırıyor ve şortumu ve iç çamaşırımı çıkararak beni çıplak bırakıyor.

Başının arkasından tişörtünü çıkarıyor, ardından kot pantolonunu çözüyor ve külotuyla birlikte kalın kalçalarından aşağı çekiyor. Aleti öne doğru fırladı ve tabanını kavradı. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Sev beni.

Seviş benimle.

Bana hayatında istediğin tek kadının ben olduğumu söyle.

Beni gerçekten kendinize ait kılın, damgalayın, işaretleyin, sizden başka kimseye ait olmadığımıdan emin olun.

Gözlerine her baktığımda içimde zonklayan bu işkence hissini ortadan kaldır.

Beni bu aşk dünyasında yalnız bırakma, merak ediyorum, umuyorum, gözlerini açman ve sana ne kadar çok şey sunabileceğimi görmem için yalvarıyorum.

Yutkunuyorum ve "Sik beni" diyorum.

"Bunu yapabilirim." Sırıtarak bacaklarımın arasına eğiliyor ve ağzını amıma götürüyor. Başım yatağa yaslanıyor ve çalkantılı duygularımı unutup onun ağzına ve şu anda bana hissettirdiklerine odaklanıyorum. . halledilmiş.

Onu yumruklamak istiyorum.

Blakely: *Kimi yumruklayayım? Eli'yi mi? Neden?*

Çok sinir bozucu.

Blakely: *O ne yapıyor?*

Penny: *Listeyi istiyor musun?*

Blakely: *İstiyorum sayılır.*

Birincisi, ona gömlek deniyor dostum. Giy onu. Kimse senin mükemmel karın kaslarını ya da yuvarlak, disk gibi meme uçlarını görmek zorunda değil. Ayrıca, bana yemek yapmayı kesebilir mi? Mesela kahvaltı. Çok lezzetli yumurtalar yapıyor. Kes şunu. Kimse senin yumurtalarını istemiyor. Oh, ve şunu dinle ... klozet kapağını hep aşağıda bırakıyor. Bu nasıl bir saçmalık? Sonra da ayaklarına masaj yapayım mı diyor? Sana

Marketten bir şey aldın mı? Gecenin ikisinde acıktın mı? Sorun değil bebeğim, neye ihtiyacın var? Ve bu bebek saçmalığı da ne? Bana Karanlığın Sahibesi ya da Ejder Nefesi demesini tercih ederdim ama bebek mi? Gerçekten kasmaya değer. Bir de bebeğin odası için eve boya örnekleri getirdi, bahsettiğim düşünceli boya örnekleri. Gerçekten dinledi. Ve her şeyin ötesinde, beni hala o kadar sert boşaltıyor ki gerçekten gözlerimin başımın arkasına yuvarlandığını hissediyorum. O kadar sert boşalmak istemiyorum. Hiç kimse, ama hiç kimse, bu gezegende bir hafta içinde bu kadar çok orgazm olma hakkına sahip olmamalı. Ve bana her zaman oral yapıyor, her seferinde olduğu gibi. Gösteriş yapmaya çalışıyor. Yaptığı şey bu. Diliyle beni ne kadar iyi becerdiğini gösteriyor ve açıkçası sinirlerimi bozuyor. Tebrikler dostum, sadece dilini kullanarak beni zevkten inletebiliyorsun. Seni yavaşça alkışlıyorum.

Blakely: Benden nefret etmeyin "Ejderha Nefesi," ama aslında tüm doğru şeyleri yapıyor gibi görünüyor.

Kesinlikle. Öyle.

Blakely: Tamam, bir kez daha, "Karanlığın Sahibesi", beni katletme, ama nasıl bir sorun olduğunu anlayamıyorum.

Belli değil mi?

Blakely: Hayır. Hayır, değil.

Çok mükemmel davranıyor!

Blakely: Ah evet, tam bir pislik. Sana karşı nasıl bu kadar kötü olabilir? Allah belasını versin.

Bana patronluk mu taslıyorsun?

Blakely: Sana bir soru sorabilir miyim? Olabilir.

Blakely: Yedi aylık hamilesin, değil mi?

Eğer bunun hamileliğimle ilgili olduğunu söylersen, seni paslı bir bıçakla doğrarım.

Blakely: Yedi aylık hamilesiniz, bu da üçüncü üç aylık döneme girdiğiniz anlamına geliyor ve sabrınız hiçbir şey kalmayana kadar azalmaya devam edecek.

Sabır seviyem gayet iyi. Sadece bu kadar iyi davranmayı bırakmasını istiyorum. Benden hoşlanmıyor bile, Blakely. Bunu tıslayarak söyledim. Beni sevseydi, istediğin kadar üzerime titre, ama beni iyi bir adam olduğuna inandırıyor, sonra bebeğim olunca ne olacak? Ha?

Blakely: O iyi bir adam. Bunu anlamıştık. Ve bence senden hoşlanıyor. Sadece nasıl söyleyeceğini bilmiyor, onun yerine sana gösteriyor.

Şu anda ne kadar işe yaramaz olduğunun farkında mısın?

Blakely: Vay canına. Üçüncü üç aylık döneme hoş geldiniz. Umarım Eli zihinsel olarak hazırdır.

Ugh . . . Özür dilerim, tamam. Ben sadece . . . Bütün bu güzel şeyleri nasıl yaptığını düşünmeden edemiyorum, ama neden? Neden zahmet ediyor?

Blakely: Çünkü tatlım, dediğim gibi, senden hoşlanıyor, ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyor, sadece gösteriyor.

Yavaş yavaş içimi kemiriyor. Hissedebiliyorum. Her şeyin endişesini. Benim için güzel şeyler yapmasını istemiyorum. Beni sevmesini istiyorum.

Blakely: Bazı insanlar için daha uzun sürer.

Penny: Belki de Blakely, benden o şekilde hoşlanmıyor ve tüm bunlar bebeğe daha yakın olmak için bir yoldu. Ve çok ama çok sık sevişmek için.

Blakely: Gerçekten bunu yapacağını düşünüyor musun?

Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, geçen her günle birlikte daha da sinirlendiğim, daha da kızdığım ... ve daha da üzülüyüm.

Blakely: Penny, lütfen üzülme. Ona zaman ver.

Kendimi bir kuluçka makinesi gibi hissederken üzülmemek elde değil. Seks yapabileceği biri. Ve tabii ki, bir amaç için araç.

Blakely: Buluşmak ister misin? Konuşmak için bir yere gidelim mi? Sesin iyi geliyor.

Ben iyiyim. Banyo yapacağım. Seninle sonra konuşuruz.

Blakely: Penny, susma. Lütfen konuş benimle.

Eli mutfakta yanıma gelip omzuma bir öpücük kondururken "SICAK GÖRÜNÜYORSUN," diyor.

"Beş yıllık spor sütyeni ve iç çamaşırı giyiyorum. Bunun nasıl seksi olduğunu bana açıklar mısın?"

Boynumu öperken duraklıyor ve geri çekiliyor. "Her şey yolunda mı?"

Ağızma bir brownie tıkıştırıp oturma odasına doğru yürürken "Peki," diye çıkışıyorum ona.

"Bir kadın iyi dediğinde bunu kastetmediğini bilecek kadar zekiyim." Oturma odasında bana katılıyor ve karşımdaki sehpa oturtuyor.

Ağzım brownie ile doluyken koca midemi sıkıyor ve "Bu sana sıcak mı görünüyor?" diyorum.

"Bebeğim, sen hayatımda gördüğüm en çekici kadınsın." "Oh, evet, tabii... tamam." Gözlerimi devirip kumandaya uzandım ama Beni durdurdu.

"Bir sorun var gibi görünüyor ve ne olduğundan emin değilim. Bana yardım edebilir misiniz?"

"Neye yardım edeyim? Bir kadını anlamana mı? Neden senin eğitmenin olmak zorundayım? Bir kitap oku."

Şimdi hafifçe geri çekilip gözlerini kırıştırıyor. "Hey, Penny, neler oluyor? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Sonunda yanlış bir şey yaptığının farkına vardın mı? Vay canına Eli, sadece yedi ayını aldı."

"Bekle. . . sen neden bahsediyorsun?"

Bunu hormonlara, muhtemelen içimde ne kadar yıkılmış hissettiğime dair savunma mekanizmamı bağlayın, ama duygularımı kontrol edemiyorum.

Onu
seviyorum.
Ama ondan
nefret
ediyorum.

Bana bunu yaşattığı için ondan çok nefret ediyorum. Bu kadar ilgili, özenli ve minnettar olduğu için, ama hepsi bu. Başka bir şey yok ve beni üzen de bu.

O her gittiğinde beni ağlatan da bu.

İçimi yakıp kavuran alevleri körükleyen şey de bu. "Neden bahsettiğimi bilmiyorsan, sana yardım edemem."

Duraksıyor, birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve tüm bunları anlamaya çalışmasını izlemek neredeyse komik. Neden sinirlendiğim gün gibi açık değil mi? Nasıl oluyor da benden başka kimse anlayamıyor?

"Üzgünüm Penny, ama gerçekten anlamıyorum."

"Tipik," diyorum, beş yıllık olmasına rağmen hâlâ yepyeni bir sütyenin esnekliğine sahip olan sütyenimi çekiştirirken, göğüslerimi o kadar daraltıyor ki, onu bile kaldıramıyorum, bu yüzden başımın üzerinden yırtıp kenara bırakıyorum. İç çamaşırdan başka bir şeyim kalmamıştı.

Eli'nin gözlerinin göğsüme kaymasını ve sonra hızla geri gelmesini izliyorum. "Sütyen yüzünden mi? Sana bir tişört ya

da başka bir şey getirmem gerekiyor mu?"

"Örtünmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," diyor, sesi derinleşiyor. "Sadece seni rahat ettirmeye çalışıyorum."

"Ben rahatım, burada iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden oturuyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bence çok seksi. Göğüslerin çok seksi."

İşte yine başlıyor.

"Ugh." Ellerimi havaya kaldırdım. "Neyim ben? Şimdi de bir et parçası mı?"

"Tanrım, bunu ben mi söyledim?" Kullandığı çekingen ses şimdi sinirli bir sese dönüştü.

Kulübe katıl.

"Olabilirdi de. Ben sadece senin cinsel ihtiyaçların için bir araç mıyım, Eli?"

"Evet, Penny," diyor alaycı bir şekilde. "Sen sadece sikimi sokmak için bir deliksin."

Parmağımla onu işaret ediyorum.

"Biliyordum." "Tanrım, aklını

kaçırıyorsun."

"Affedersiniz?"

"Evet, beni duydun. Kendini kaybediyorsun. Ve sen taşındığından beri geçen iki hafta boyunca oldukça iyi olduğumu söyleyebilirim. Her zaman emrindeydim, istediğin her şeyi verdim, hatta ne zaman kucağıma atlasan seni becerdim-"

"Oh, tüm bu seks için özür dilerim. Sen zavallı, yakışıklı milyoner, azgın bir kadınla seks yapmak zorundasın. Çok sönüksün."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak." "Görünüşe göre tek yaptığım şey

"Oraya benim amımı koy." Koltuktan kalkıyorum ve ben uzaklaşmadan önce elimi tutuyor.

O da ayağa kalkıyor, göğsü benimkinden birkaç santim uzakta. "Sana neler oluyor Penny?"

"Dediğim gibi, eğer bilmiyorsan, sana yardım edemem." Bileğimi ondan çekip yatak odasına doğru yöneliyorum. "Şimdi üzerime bir tişört giyeceğim, böylece kadınsı cazibeme maruz kalmak zorunda kalmazsın."

"EVET, ELİ. DAHA SERT. DAHA SERT."

"Siktir," diyor nabzı atarken, içime girerken kalçalarımı çekiştiriyor. "Bebeğim, boşalacağım."

"Eli!" Orgazmım içimi parçalayıp beni ikiye bölerken ve neyin doğru olduğuna dair tüm duygularımı kaybetmeme neden olurken bağıriyorum. O arkamda durup boşalırken inliyor ve ben nefes almak için alnımı yavaşça tezgâha koyuyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor öne doğru eğilip yanağımı öperken. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

İki robotmuşuz gibi benden uzaklaşıyor ve ben de doğrulup yeni hamile geceliğimi karnımın ve popomun üzerinde düzeltiyorum. Göbeğimin üzerine oturacak bir şey almam gerekiyordu ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmadılar. Göğüs dekoltemin tam olarak görünmesi için düşük kesim, üzerimi değiştirdikten sonra yatak odasından çıktım, sadece Eli'nin gözlerinin karardığını ... aç olduğunu görmek için.

Kalbim onu isterken, aklım onu görmezden gelmeye çalıştığından ikiye bölünmüştüm. Kalbimin -ve libidomun- galip gelmesi saniyeler sürdü. Ona doğru yürüdüm, elimi şortunun içine soktum ve eğilip ağzıma yerleştirmeden önce onu dışarı çıkardım. Beni dikkatlice tezgâhın üzerine eğmeden önce birkaç saniye emmeme izin verdi.

Tabii ki bu, bulaşıkları kimin yıkayacağı konusunda kavga ettikten sonraydı. Lavabonun başından kalkmadığı için sinirlenerek fırladım ve geceliğimi giydim.

"Sana bir bez getirmemi ister misin?" diye soruyor.

"Kendimi temizlemekten daha fazlasını yapabilirim," diyorum. "Olmadığını söylemedim."

"Bunu ima ettin," diye karşı çıktım.

"Aslında buna iyi bir adam olmak deniyor."

"Biliyor musun, son zamanlarda bu kartı çok oynuyorsun. İyi adam. Güzel olduğunu ve sadece kanıt yığmadığınızı nereden bileceğim?"

"Ne tür bir kanıt?" diye sorar, kafası karışmış görünerek. Tanrım, çok iyi bir oyuncu.

"Bana karşı kullanacağın kanıtlar mı?"

"Ne için?" diye neredeyse bağıracaktı.

"Bir şeyi kanıtlamak için."

"Neyi kanıtlamak için?"

"Oh ... biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum.

"Lanet olsun. Gerçekten bilmiyorum."

Yine de dinlemek için kalmadım. Banyoya gidip dişlerimi fırçalamadan önce temizleniyorum. Yatmayı düşünüyorum ama gerçekten yorgun değilim. Dışarı çıktığımda Eli'ı bulaşıkları bitirirken buluyorum.

Elimi duvara dayayıp, "Memnun oldunuz mu?" diye sordum.

Yukarı bakıyor ve saçları alnına düşerek onu çok daha seksi gösteriyor. "Tatmin oldun mu? Ne açıdan?"

"Bakalım, cinsel olarak tatmin oldun ve bulaşıkları yıkadığın için tatmin oldun."

Suyu kapatıyor ve önündeki tezgâha koymadan önce ellerini kuruluyor. Trisepleri gömme aydınlatmanın altında parlıyor. "Cinsel olarak tatmin oldun mu? Evet, sana zar zor ayak uydurabiliyorum. Beni daha önce hiç kimsenin boşaltmadığı kadar sert boşaltıyor musun? Yüzde bin. Eller aşağı, soru sormak yok, aletim senin amının kölesi ve ne istersen yapacak." Güzel cevap. "Bulaşıkları yıkamaktan memnun muyum? Benim için fark etmez. Sadece sakın olmanı istiyorum."

"Neden? Sakin olmazsam çok sert nefes aldığımı mı söylüyorsun?"

"Ne?" diye soruyor, aynı anda hem yüzünü buruşturuyor hem de gözlerini kırıştırıyor. "Söylediklerimden bunu nasıl çıkardın?"

"Söylediğin şey buydu."

Başını sallıyor ve bulaşık havlusunu tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum Penny."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey." Mutfağın ışığını kapatıyor ve bana doğru yürüyor. Bana ulaştığında duraksıyor, alnına bir öpücük konduruyor ve sonra yatak odasına doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yatağa," diye cevap veriyor ve sonra yatak odasına girerken gözden kayboluyor.

Yatağa mı? Neden benimle takılmak istemiyor? Genelde geceleri birlikte dizi izleriz.

Koridorun duvarına yaslanıyorum ve başımı hafifçe arkaya yatırıyorum.

Tanrım, kendimden nefret ediyorum. Bu ben değilim. Evet, ben duygusal bir insanım, tutkulu biri olduğum söylenebilir. Ama bu dengesiz davranış özümdeki ben değilim. Ve bu hale geldiğim için nefret ediyorum. *Eskiden olduğum kişiyi severdim.* Kalbim onu kendime yaklaştırmak istese de onu kendimden uzaklaştırmak için sürekli onunla kavga etmekten nefret ediyorum. Aklımda, eğer onu kendimden uzak tutarsam

Ona ihtiyacım olmadığına, onun sevgisi olmadan da var olabileceğime kendimi ikna edebilirim.

Belki de bir canavar gibi davranıyorsun çünkü kemiklerinin derinliklerindeki yakıcı acıyı nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun. Özellikle de gidemediğim için.

Daha önce hiç birinin beni sevmesini dilemek zorunda kalmamıştım. Annem, babam, kardeşim, Blakely, onların sevgisi hep oradaydı. Kayıtsız şartsız. Ve bunun beni şımarık yaptığını düşünmüyorum, daha ziyade üzüntü ve hayal kırıklığını teşvik eden bu tek taraflı sevgiye alışkın değilim.

Ama burada durup onun üzgün olduğunu bilmek beni kırıyor. Kırılmak istemiyorum.

Böyle hissetmek istemiyorum. Bu . . . kontrolden çıktı.

Yatak odasına doğru ilerliyorum ve onu ebeveyn banyosunda, tezgâha yaslanmış dişlerini fırçalarken buluyorum. Diş macununu tükürdüğünde, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Gözyaşlarımın yüzeye çıkmaya başladığını hissedebiliyorum ama onun benim için tekrar üzülmelerini istemediğim için kendimi tutuyorum.

Ağzını çalkalıyor. "Ne?"

"Gerçekten benimle bir dizi izlemeyecek misin?"

"Seninle bir dizi izlememi mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Tamam."

İşini bitirdikten sonra beni el ele oturma odasına götürüyor ve kumandaya uzanıyor. "Seçmek ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Sadece kucağına oturmak istiyorum."

"Tamam." Kanepeye oturdu. Ben onun üstüne oturuyorum, o da ikimizin üstüne bir battaniye seriyor. Başımı omzuna yaslıyorum, o da kolunu bana doluyor. Televizyonu açmadan sessizce, "Seninle ne yapacağım Penny?" diye soruyor.

"Benden kurtul," diye üzgün bir şekilde cevap veriyorum.

"Asla," diyor başımın üstünü öperek. "Keşke beyninde neler olup bittiğini anlayabilseydim. Son zamanlarda biraz inişli çıkışlı bir halin var."

Keşke beyninden neler geçtiğini anlayabilseydim, Eli.

"Hormonlar yüzünden." Başımı kaldırıp çenesinden öpüyorum. "Onları kontrol edemiyorum."

"Bunu anlayabiliyorum ama bilmeni isterim ki buraya seninle kavga etmeye gelmedim, sana destek olmaya geldim ve sen beni ne kadar uzaklaştırmaya çalışsan da, anlamsız şeyler için kavga etsen de ben hiçbir yere gitmiyorum. Ben buradayım, bebeğim."

"Olmak istediğine emin misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Tamamen seninim."

İçimi ona doğru çekiyorum ve çirkin duygularımın yeniden tetiklenmeye başladığını hissedebiliyorum. "Keşke durum gerçekten böyle olsaydı," diyorum ve çenemi kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" "Çünkü gerçek bu."

"Hayır, gerçek şu ki, ben seninim. Başka kimsenin değilim ve hiçbir yere gitmiyorum.

Bu bebek doğduğunda bile, ben hala seninim."

Eğer o benimse, neden öyle hissetmiyor?

Çünkü aşkın tanımını anlamıyor Penny. Davranışları sevgiyi gösteriyor, ama belki de bunu bilmiyordur.

Ve anlamasına yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

ELİ ÇOK DÜZGÜN BİR INSAN.

Bunu onunla dairesinde yaşarken fark ettim. Gömleklerini belirli bir şekilde katlamayı sever, kot pantolonları her zaman asılıdır ve ayakkabıları düzgün bir şekilde sıralanmalıdır. Takım elbiselerin hepsi koruyucu poşetlerde saklanıyor ve çoraplar birbirinin içine değil, birlikte katlanıyor ve sonra üst çekmecesine özel olarak diziliyor.

Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Çekmece açık, parmağımı çoraplarının kumaşı üzerinde sürüklüyorum, bir insanın çorap çekmecesinin görünümünü mükemmelleştirmek için bu kadar zaman harcamasına neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Bu çok zaman kaybı gibi görünüyor. Bir şeyin bozuk olduğunu fark eder miydi acaba? Ya ayak bileği çoraplarından birini elbise çorabının yanına koyarsam -neden elbise çorabı var ki? Onları giydiğini hiç görmedim. Saçmalık.

Birkaç deney yapmaktan asla zarar gelmez.

Koşu çoraplarından birkaçını alıp yerine elbise çorabı giydiriyorum. Sonra iç çamaşırı çekmecesini açıyorum ve düzene bakıp öğürüyorum. O

iç çamaşırını küçük kareler halinde katlıyor. Ne sinir bozucu bir alışkanlık. İç çamaşırı işte. Hepsini bir çekmeceye at ve bitsin. Uygurlık olarak neden iç çamaşırlarını katlamayı gerekli bulduk?

Gördüğüm manzara karşısında sinirlenerek elimi çekmeceye sokuyorum ve her şeyi darmadağın ediyorum. Gülümseyerek iki çekmeceyi de kapattım. Bu daha iyi.

Yapacak başka bir şeye ihtiyacım olduğu için bebeğin odasına gidiyorum, girişe yaslanıp Eli'nin geçen gün duvarlara boyadığı mükemmel düzgünlükteki boya karelerine bakıyorum. Bir duvarda gri, diğerinde mavi ve bir başkasında yeşil varyasyonları. Çok kusursuzlar.

Ve beğendiklerine yıldız verdi. Bana sorarsan küstahça.

Yatak odasının içinde, üstünde boya fırçası olan boya kutularından birini görüyorum. *Sakıncası yoksa.*

Boya fırçasını elime alıyorum, boya kutusu açacağıyla kutuyu açıyorum ve Eli'nin pek sevmediği koyu gri olduğunu görüyorum. O kadar koyu ki neredeyse siyah.

Şu anda bence oldukça güzel. Ve bebekler ilk başta sadece siyah ve beyaz görürler, o halde neden ona takdir edebileceği bir renk vermeyelim?

Boya fırçasını içine daldırıyorum ve sonra mavilerin boyandığı duvara doğru kaldırıyorum. Griyi duvara yapıştırıyorum ve onunla yazmaya başlıyorum. Acele etmiyorum. Bunun yerine, üç duvarda da gezinirken boyanın duvardan aşağı damlamasına izin veriyorum. Bu katartık bir şey.

Ona onu sevdiğimi söylediğim günden bu yana bir buçuk ay geçti, en gizli sırlarımı itiraf ettiğimden bu yana. Ve onun korkudan donup kalmasının üzerinden de bir buçuk ay geçti. O zamandan beri fikrini değiştirdi mi? Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Her gün kıcıma buhar üflüyor mu?

Evet.

Mutlu olmalı mıyım?

Muhtemelen. Ama ben

üzgünüm.

Depresyonda

hissediyorum.

Kullanılmış.

Bir zamanlar olduğum kadınla uzaktan

yakından alakam yok. Blakely deli

olduğumu düşünüyor.

Winnie ona daha fazla zaman vermem gerektiğine inanıyor.

Hatta annem araya girerek duygularını ifade etmesinin onun için daha

zor olabileceğini söyledi.

Ama bu noktada, artık onu sevdiğimden bile emin değilim.

Tanrım, bu yalanın ne kadar kötü olduğunu duyabiliyor musun? Çünkü çok kötü bir yalandı. Kendimi onu sevmediğime ikna etmeye çalışıyorum. Yaptığı tüm sinir bozucu şeyleri kendime söylemeye çalışıyorum, ama bunların bir etkisi olmuyor ve bana söylemediği her gün, bebeğini taşıyan seksi bir arkadaştan başka bir şey değilmişim gibi hissediyorum, daha da sinirleniyorum. Daha çok sinirleniyorum. Daha da sinirleniyorum.

Daha depresif.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni tekrar bütün hissettirecek herhangi bir şeye.

Çorap çekmecesini, iç çamaşırları, şu anda yaptığım şey ve bu sabah antrenmana gitmeden önce ona hazırladığım, içine "yanlışlıkla" tuz koyduğum ve sonra yutarken midesinin bulanmasını mutlulukla izlediğim smoothie. İçeceğini nasıl mahvettiğimi anlamaya çalışmasını izlemekten daha fazla tatmin olduğumu sanmıyorum. Saf altın.

Ve kendimi durduramıyorum. Buna hormonlar, utanç, yalnızlık, reddedilme ya da bir başkası tarafından sevilememe diyebilirsiniz, ama hepsi beni etkiliyor.

Fırçayı yere bırakıyorum ve yaptığım işe hayret etmek için bir adım uzaklaşıyorum. "Bu oda Johnny Jim'e aittir" yazısını okurken kendi kendime gülümsüyorum.

İşte ben dekorasyon diye buna derim.

Değişimden memnun bir şekilde oturma odasına girip etrafı inceliyorum. Duvarlarda ünlü hokey oyuncularıyla el sıkışırken çekilmiş birkaç fotoğrafı asılı. Açıkçası, bana sorarsanız biraz gösterişli.

Ben de bu yüzden onları değiştirmeye karar verdim.

Oturma odasının köşesindeki masaya oturuyorum ve bir Sharpie ile biraz kağıt çıkarıyorum. Koltuğumda rahat bir şekilde otururken Sharpie'nin kapağını açıyorum ve ne çizeceğimi düşünerek çeneme dokunuyorum.

Her şey el sıkışan iki adamın kibirli bir fotoğrafından daha iyi olabilir.

Sırtarak kalemimi kâğıda bastırıyorum ve ilk sipariş sanat eserime başlıyorum. Elbette benim tarafımdan sipariş edildi ve çizmeye devam ettikçe, belirli ayrıntıların olduğundan emin olarak, müşterimin çok memnun kalacağını biliyorum.

Aynı çizimi tekrarlıyorum ama burada ve orada bazı ayarlamalar yapıyorum. Ve sonra bir tane daha.

İşim bittiğinde Sharpie'yi kapatıyorum ve kıkırdayarak çizimlerime bakıyorum.

Bir resimde bir penis, sarkık, çok üzgün görünüyor ve neredeyse ağlıyor çünkü çok üzgün.

Bir sonraki resim, kâğıdın yan tarafından gelen hamile bir göbek ve göğüslerden oluşuyor. Penis şimdi mutlu.

Üçüncü resim hamile kadının arka tarafı, kâğıdın üzerinden yürüyor, saçları rüzgârda uçuşuyor, penis yine hüzünlü. Bir hikayeyi sanat yoluyla tasvir etmekten bahsediyoruz. Bundan daha iyisi olamaz.

Biraz zamanımı aldı ve biraz uğraştım -çerçeveler yapıştırıcı gibi bir şeyle tutturulmuştu- ama yeni sanat eserimi duvarlara ekledim ve geri çekildim.

"Vay canına," diyorum kendi kendime. "Bunlar harika görünüyor." Telefonumla bir fotoğraf çekip Blakely'ye gönderiyorum.

Neredeyse anında, telefonum bir mesajla geri biyledi.

Ama Blakely'den değil, bir süredir konuşmadığım bir arkadaşımın.

Mesajı kaydırarak açtım ve okudum.

Hey, güzelim. Şehre geldim. Bu hafta akşam yemeği için boş musun?

Mesajı birkaç kez okudum ve içimden bir nostalji duygusunun geçtiğini hissettim. Belki de şu anda çok karanlık bir yerde olduğum içindir, ama kendimi durduramadan ona geri mesaj atıyorum.

Hey sen, seni görmeyi çok isterim. Sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle.

Mükemmel. Yarın gece gelip seni alırım. Bana adresini gönder.

Dalgın bir şekilde ona mesaj atıyorum ve sonra derin, tatmin edici bir nefes alarak telefonumu yere bırakıyorum. Eski bir dostu görmek iyi gelecek, belki de beni içinde bulunduğum bu rutinden çıkaracak. *En azından beni bu mükemmel dekore edilmiş daireden çıkaracak.*

Parmaklarımı tekrar yere vurarak mutfığa doğru dönüyorum. "Sırada ne var?"

Sonraki yarım saatimi tüm kirlentleri parçalara ayırarak geçiriyorum, böylece güzel bir yastık yerine sadece dolgu yastığı oluyorlar. Telefonunun şarj aletini buzdolabının içine koyuyorum çünkü bu bana doğru geliyor ve ayakkabılarından birini alıp içine bir sukulent yerleştiriyorum ve pencerenin önüne koyuyorum. Bir fotoğraf daha çekip Blakely'ye gönderiyorum ve ona sukulentli ayakkabıyla ilgili bir şeyler bulmuş olabileceğimi söylüyorum. Tam vestiyer dolabını disko topu da dahil olmak üzere mini bir rave alanına dönüştürerek yeniden düzenlemek üzereyken Eli kapıdan içeri giriyor.

"Selam bebeğim," diyor beni dolabın içinde yarı yolda, yarı dışarıda fark ettiğinde. Elini sırtıma koyuyor ve yanağımdan öpüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Dolabın kapısını çarpıp kollarımı kavuşturuyorum. "Neden soruyorsun?"

Önce dolaba sonra da bana bakıyor. "Sadece merak ediyorum. Neden, bir şey mi saklamaya çalışıyorsun?"

"Ne saklayabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Sanki bir şey saklıyormuşsun gibi kapıyı hızla kapattın."

"Hiçbir şey saklamıyorum, Eli." "O zaman neden kapıyı çarptın?"

Sanki söylediklerine inanamıyormuşum gibi çılgınca gülüyorum. "Ben mi? Kapıyı çarpmak mı? Belki de bu daireye o kadar hızlı girdin ki, kapıyı açarken esen rüzgâr kapıyı çarptı. Bunu hiç düşündün mü?"

"Orada ne saklıyorsun?" diye soruyor, daha da sinirlenerek.

"Hiçbir şey."

Kapıyı açmaya çalışıyor ama elini itiyorum. "Sakın oraya gireyim deme."

"Penny, artık dalga geçmiyorum. Orada ne var? Ya da kim var orada?"

"Kim?" Bağırıyorum, gözlerim açılıyor. "Gerçekten orada kim var diye mi soruyorsun?"

"İçeride kim varmış gibi davranıyorsun." Kapıyı işaret ediyor.

"İçeride kim varmış gibi davranmama neden oluyorsun."

Saçlarını tutuyor, tellerini çekiştiriyor. "Kim var lan orada?" "Hiç kimse!" Bağırıyorum.

"O zaman şu lanet kapıyı aç ve bana göster."

"Yoksa ne olur?"

"Ya da kendim yapacağım."

Kapıdan uzaklaşıyorum ve kapıya doğru bir işaret yapıyorum. "Al bakalım."

Gözlerini benden ayırmadan kapıyı açıyor ve dolabın içine baktığında tüm paltoların yerde olduğunu ama görünürde bir ceset olmadığını görüyor. Kafası karışmış bir halde tekrar göz göze geldik. "Bu da ne böyle?"

"Gerçekten orada birini saklayacağımı mı düşündün? Ya da senden başka birini isteyeceğimi?" Omzunu hafifçe itiyorum.

"Tuhaf davranıyordun. Neye inanmam gerekiyor?"

"Banff'ta sana seni sevdiğimi söylediğim gerçeğine ne dersin? Bu, o lanet olası vestiyerde kimsenin olmaması için yeterli bir kanıt olmaz mıydı?" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oluyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi donup kalıyor, gözleri açılıyor ve sanki aşk kelimesi onu katatonik hale getiriyor.

İşte tam burada. . . bu yüzden kaybediyorum.
Bu yüzden onun gözlerine her baktığımda ağlayacak gibi oluyorum.
Çünkü sanki bu kelimeleri mırıldandığım için bile tamamen dehşete
düşmüş gibi.

"Tanrım, sana katlanamıyorum." Ayakkabılarımı giymek için yanından
geçiyorum, sonra cüzdanımı alıp kapıya yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Sana yakın olmayan bir yerde." Ön kapıdan çıkıyorum ve bir kez daha
utanç beni tüketirken kapıyı çarpıyorum.

Telefonumu karıştırıp Blakely'nin telefon numarasını buldum ve gönder
tuşuna bastım.

Üç kez çalıyor ve sonra, "Şimdi ne yaptın? Şampuanını mayonezle mi
değiştirdin?"

"Blakely, sana ihtiyacım var."

Sesi ciddileşiyor. "Sorun nedir?" "Benimle
Mabel's Ice Cream'de buluşur musun lütfen?"

"Bana on dakika ver."

"Teşekkür ederim."

Elimde kocaman bir porsiyon fıstık ezmeli kurabiye hamurlu
dondurmayla WAFFLE CONE, "Kabul etmelisin ki, ayakkabı etlisi iyiydi"
diyorum.

Ev yapımı dondurmali sandviçini ısıtıyor - ortasında çilekli dondurma
olan iki duble çikolatalı kurabiye - ve sonra şöyle diyor: "Hoşuma gitti.
Ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten onun eşyalarını karıştırmanın işleri düzeltereğini mi
düşünüyorsun?" "Onun eşyalarını karıştırmıyorum. Yuva
yapıyorum. Hiç duydun mu?" "Duydum ama sen yuva
kurmuyorsun. İntikam alıyorsun."

"Nasıl yani?"

Bana bir bakış attı. "Benimle bu kaçamak saçmalıkları yapma Penny.
Ben senin en iyi arkadaşımın. Seni ne zaman incindiğini ve konuyu
saptırdığını anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum ve senin yaptığın da
tam olarak bu."

"Canım yanmıyor," diyorum dondurmamı ısıtırken. Geldiğimizde bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordu, ben de yalan söyledim. Sadece onunla dondurma paylaşmak istediğimi söyledim. Daha sonra evde yaptığım eğlenceli şeylerden bahsettik ve asıl konudan, gerçekte nasıl hissettiğimden kaçtık.

"Yani bana seni sevdiğini söylemediği ya da kız arkadaşı olduğunu iddia etmediği için hiç incinmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ben iyiyim." Başka tarafa bakıyorum, doğru cevap veremiyorum. Çünkü incindim.

Canım çok yanıyor.

"Sen bir yalancısın. Neden bu konuyu onunla konuşmuyorsun?"

"Evet, bu harika bir konuşmaya benziyor." Mızımız bir sesle, "Eli, neden beni sevmiyorsun?" diyorum. Başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz. Daha önce ağzımdan kaçırduğımdan bahsetmiyorum bile, odadaki fil. *Seni seviyorum* konusunu açtım ve onu görmeliydin Blakely. Sanki ilk seferin tekrarı gibiydi. Adam kesinlikle dondu kaldı. Kabul edelim, bağlılık ona göre değil."

"Ne yani, orada kalacak, her şeyini mahvedecek ve sonra belki bir gün seni seviyorum demenin yolunu bulmasını mı umacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Bilmiyorum." Durakladım. "Remi bana mesaj attı."

"Remi? Remi Gasper gibi mi? Eli'nin kesinlikle nefret ettiği adam mı?"

"Evet."

"Ne halt istiyordu?"

"Şehirdeymiş, yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi sordu." Bana ters ters baktı. "Ne dedin sen?"

Omuz silktim. "Boş olduğumu söyledim. Sadece arkadaşlar arasında bir akşam yemeği." "*Hepsi* bu mu?" diye soruyor.

"Evet, Blakely."

"Penny, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu sadece Eli'yi kızdırır." "Tanrı korusun Eli'yi kızdırırız," diyorum sinirlenerek.

"Ne yaptığını bir düşün Penny. Remi sadece geçmişten gelen bir arkadaş değil. Aralarında bir geçmiş var. Sonunda Eli'ye zarar vereceksin."

"Canımı yakıyor," diye karşılık veriyorum ona, göğsümü göstererek. "Her gün canımı yakıyor, Blakely. Nasıl oluyor da kimse bunu görmüyor? Neden kimse benim tarafımda değil? Neden bir adamla birlikte yaşayıp onun tarafından sevilmemenin ne kadar acı verici olduğunu gören bir tek ben varım? Ben varım."

Bebek yüzünden bu arafta kaldım ama bebek olmasaydı burada kalmazdım. Kim kalırdı, Blakely? Kim kendisini sevmeyen biriyle kalır *ki*? Kim her lanet günde kalbini sunar ve onu ezdirir? Çünkü bu böyle bir şey. Benim için öyle. Her gün. Lanet olası. Gün."

"Penny, ben-" demek istemedim.

Gözlerim doldu. "Sadece bu kâbusun bitmesini istiyorum. Bu duygunun silinip gitmesini istiyorum. Her sabah onun sıcak kollarına, yumuşak öpücüklerine uyandığım ve bunların hiçbir şey ifade etmediğini çok iyi bildiğim bu monotonluktan kurtulmak istiyorum. Bu karşılıksız aşk, Blakely, Tanrı'ya şükür ki senin yaşamadığın bir şey. Ve bu beni kırıyor. Remi'yle yemeğe Eli'ye karşı kindar ya da kaba olmak için gitmek istemiyorum. Yapmak istediğim şey hiç de bu değil. Ama eski bir dostla yemek yemek Eli'yi ve beni kıracaksa, içinde yaşadığım kısır döngüyü kıracaksa, o zaman tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

Artık bir zorunluluk olmak istemiyorum. Eli sadece *bebeğe bakmak* ve *yanında olmak* için yanında kalıyor. Nankör değilim. Hamile ve yalnız kalan diğerlerine kıyasla çok şanslı olduğumu biliyorum. Sadece acı çekiyorum.

Her gün yara bandının asla iyileştiremeyeceği kadar derin bir yarayla yaşamak gibi, ama bana verilen tek şey yara bandı.

Ve bu üzüntüyle yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yanaklarıma vuruyorum.

"Tamam... tamam," diyor Blakely, uzanıp elimi tutarak. "Özür dilerim. Senin için bu kadar kötü olduğunun farkında değildim."

"Öyleydi," diyorum hıçkırıklar arasında. Derin bir nefes çekiyorum ve sesimi sabitlemeye çalışıyorum. "Kafam pek yerinde değil ve bunu atlatmama yardımcı olacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var."

"Neden Eli ile konuşmuyorsun? Ona gerçekten nasıl hissettiğini anlat."

"Yaptım," diyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece hareketsiz, sessiz kalıyor. Çünkü bana karşı böyle hissetmediğini biliyorum. Ve bebeğin iyiliği için, muhtemelen sadece dayanıyor."

Blakely hemen bir şey söylemiyor, bunun yerine elimi sıkıca kavıyor.

Bir şey söylemesine gerek yok, çünkü sanırım ikimiz de tüm bunların cevabını biliyoruz ... yapabileceğim bir şey yok.

Sonunda başını kaldırıp, "Onca yıl ahırda yaşamakla ilgili sana söylediği şey neydi? Kendini çok yalnız hissettiğini ama bunun üzerinde durmak yerine, hayatta kalmak için kimseye ihtiyacı olmadığına kendini ikna ettiğini değil miydi? Kendisine sevgi vermeyeceklerini anladıktan sonra onların sevgisini aramadı mı?"

Derin bir nefes alıyorum ve yaptığımız o konuşmayı düşünüyorum. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Yaşadığı durumu koruyucu aile benzeri bir durum olarak kabul etti. Kan bağı olsa bile. Tıpkı o zaman olduğu gibi gözlerimi daha fazla yaşırtıyor. Annesini kaybettiğinde, bir kenara atıldığında ve bir sokak çocuğu gibi muamele gördüğünde sadece küçük bir çocuktuktu. *Bir evlat ya da yeğen gibi sevilmedi.*

"Evet, sarılmak istemenin zayıflık olduğuna inanırdı. Ona verilen *ev* hayatının kırıntılarından daha fazlasını istemenin."

"Belki de sadece sevgiye ihtiyacı vardır Penny. Sevildiğinin, bunun tesadüf olmadığının ve gerçek olduğunun ona her gün hatırlatılmasına ihtiyacı var. Belki de eylemlerinin sözlerinle uyduğuna görmeye ihtiyacı vardır."

"Sonra ne olacak? Her gün onu sevdiğimi söylüyorum ama kırılmış, hırpalanmış ve kalbim daha da kırılmış olarak mı kalacağım?"

"Belki ... ama belki de sonunda bir zamanlar olduğu gibi terk edilmiş, bir kenara atılmış bir çocuk olmadığını, bunun yerine aranan bir adam olduğunu görür. Birlikte zaman geçirmeye değer bir adam. Sevmeye değer bir adam."

Bölüm Otuz Beş

ELI

Tam bir moronsun.

Tabii ki lanet olası dolapta kimseyi saklamıyor. Seni ve sadece seni önemsedğini defalarca kanıtladı. Seni istediğini. Seni her kadından daha fazla arıyor ve geceleri, zihni sakinleştğinde, sana kıvrılıyor, sıcaklığını içine çekiyor.

Neden birini sakladığını düşünüyim ki?

Muhtemelen her geçen gün ona karşı daha sahiplenici hissettiğim içindir. Ona ne kadar değer verdiğimi gösterme ihtiyacı hissediyorum. Onu hayatımda ne kadar istediğimi.

Yine de ne zaman aşk kelimesini ağzına alsa, donup kalıyorum.

Yetersizliklerimin o kadar farkına varıyorum ki tek kelime etmemekten başka ne yapacağımı bilemiyorum.

Çünkü beni nasıl sevebilir ki? O benim olabileceğimden çok daha fazlası. Çok akıllı, çok sevgi dolu, kalbini vermeye çok açık. Ve her gün kollarımda onunla uyandığımda, yaramazlık yaptığımda ya da benimle kavga ettiğinde bile günlerimi onunla geçirebildiğim için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

Berbat durumda olan benim.

Bunu kolayca berbat edebilecek kişi benim.

Nasıl bir ilişki yaşayacağını bulması gereken kişi benim.

Bu kadar aptal olduğum için kendimden nefret ederek ayakkabılarımı çıkardım ve paltoları asmadan önce onları dolaba yerleştirdim. Oturma odasına doğru döndüğümde, pencere kenarında elbise ayakkabılarımdan birini görüyorum.

Bunun orada ne işi var? ..ve içindeki ne? İçine bir şey yerleştirmiş.

Ne oluyor lan?

Ayakkabıyı elime alıyorum ve şimdi toprakla dolu olan pahalı deriyi inceliyorum ve ... evet, onu sulamış.

Ayakkabıyı yerine koyuyorum çünkü şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Onun yerine cebimden telefonumu çıkarıp Posey'i arıyorum.

"Seni daha yeni terk ettim. Beni o kadar çok mu özledin?" diye cevap verir. "Dostum, sürekli sızıp batırıyorum."

"Bu sefer ne yaptın?"

Bir yandan oturma odasını adımlarken bir yandan da sürekli saçımı çekiyorum. "Onu dolabında bir adam saklamakla suçladı."

"Ne?" Kıkırdıyor. "Senin dairenin duvarında bir sinek olmak için neler vermezdim. Yaptığınız çılgın kavgalar ve uzaktan kumandayı sizden saklamak gibi evde yaptığı garip şeyler arasında-"

"Dondurucuda buldum bu arada."

"Bence orası lanet olası bir eğlence evi. Dolabında bir erkek sakladığını düşündüren neydi?"

"Eve geldiğimde şüpheli davranıyordu ve dolabın kapısını çarptı ve sonra oraya girmemem gerekiyormuş gibi davrandı. Bu konuda onunla yüzleştüğimde, sonunda içeri girebileceğimi söyledi. Elim yanımdaydı, içeride her kim varsa yumruğumu indirmeye hazırdım ama kapıyı açtığımda tek gördüğüm yerdeki ceketlerdi."

"Tuhaf. Ne yapıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok ama az önce ayakkabılarımdan birini pencere kenarında içinde bir bitkiyle birlikte buldum."

"Ha, gerçekten mi?"

Ciddileşiyorum. "Dostum, seni seviyorum konusunu açtı." Kanepeye oturup ayaklarımı sehpaye uzatırken içimi çekiyorum.

"Gerçekten mi? Beni aradığına göre, sen de söylememişsindir diye düşünüyorum."

"Ben yapmadım. Orada öylece durup ona baktım. Tabii ki ondan sonra ortadan kayboldu, yani şu anda hayatta gerçekten iyi bir iş çıkarıyorum."

"Senin derdin ne? Onu sevmiyor musun?"

"Yani . . . Bilmiyorum, Posey. Şu anda aşkın ne olduğunu bile hatırlayamıyorum. Ne olduğunu bile bilmezken bunu ona nasıl söyleyebilirim? Bildiğim tek şey, ayakkabımın içine bir şey yerleştirirken bile ona takıntılı olduğum." Elimizi yüzümde gezdiriyorum. "Bu konuda kafam çok karışık. Ve giderek daha da kötüleşiyor. Sanki her geçen gün bana karşı daha da tedirgin oluyor. Ve ayrıca ... üzgün görünüyor."

"Sadece hamilelik yüzünden olabilir mi?"

"Muhtemelen, ama duruma yardımcı olduğumu sanmıyorum. Beni sakinleştiren, onu kaybetmeyeceğimi hatırlatan tek şey geceleri uyuduğumuz zaman. Göğsümde uyuyor, onu rahat ettirmek için bedenimi kullanıyor. Bu beni bağlı, şarj olmuş ve hazır hissettiriyor-" Gözlerim şöminenin sağ tarafındaki resimlere odaklanınca duraklıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Ne? İçinde bitki olan başka bir ayakkabı mı var?"

"Hayır," diye cevap veriyorum resimlere doğru giderken. "O ... Lewis, Farwell ve Kavinsky ile olan resimlerimi, hamile bir kadın tarafından tahrik edilen bir penisin kendi çizimleri olduğunu varsaydığım şeylerle kapladı, sadece geçip gitmek ve tekrar üzölmek için."

Posey yüksek sesle gülüyor, güröültölü ses telefonu dolduruyor. "Kahretsin, bunların bir resmine ihtiyacım olacak."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Neden bir ayakkabının içine bir şey yerleştirsın ki? Belki de yuva yapıyordur."

"Yuva yapmanın bu olduğunu sanmıyorum. Bu, bebeğin odasını bir araya getirdiği zaman, değil mi?"

"Sanırım evdeki her şeyde sorun var. Kahretsin, git bebeğin odasına bak, orada bir şey değişmiş mi? Senin kıyafetlerinden yatak takımı yapmıştır diye umuyorum."

"Neden bunu umuyorsun?"

"Çünkü bu benim için eğlenceli."

Bebeğin odasına doğru yöneliyorum, tam o sırada gözlerim kırlentlere odaklanıyor. "Bekle, tüm yastıkların kılıfları yok."

"Ooo, bu neredeyse psikotik görünüyor."

"Belki üzerlerine bir şey dökmüştür."

"Bu mantıklı, ama burada Penny'den bahsediyoruz. Bence mantık devre dışı."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bence haklı.

Yastıkları görmezden gelerek bebeğin odasına gidiyorum ve duvarlara gri boyayla serpiştirilmiş sözcükleri gördüğümde olduğum yerde kalakalıyorum - kaydırma şekliyle kırmızı olmadığı için şok oluyorum.

Sertçe yutkundum ve telefona, "Posey, dostum, sanırım boyumdan büyük bir işe kalkıştım" dedim.

"O ne yaptı?"

"Bilmek istemezsin."

ÖN KAPI AÇILIR ve Penny bir elinde çantası, diğerinde telefonu olduğu halde içeri girer. Ayakkabılarını çıkarıp dolaba koyar ve sonra tek kelime etmeden ebeveyn yatak odasına doğru ilerler.

Mutfakta durmuş, telefonumun şarj aletini tutuyor ve neden buzdolabına koyduğunu anlamaya çalışıyordum ki, şarj aletini bırakıp onu takip ettim.

Çantayı yere bırakıyor ve yatağımızın yorganının altına girip başını yastığa koyduktan sonra derin bir iç çekiyor. Gözleri kapanıyor ve ben ne yapacağımı düşünüyorum.

Onu bırakmalı mıyım?

Arkasına sarılmalı mıyım?

Onunla konuşmalı mıyım?

Ne kadar huzurlu olduğunu gördüğümde, bir sonraki hamlemin ne olacağını çok iyi biliyorum. Gömleğimi çıkarıp katlıyorum ve arkasındaki yatağa girmeden önce şifonyerin üzerine koyuyorum. Bana daha fazla yer açıyor ve kolumu karnına dolamadan önce battaniyeyi ikimizin üzerine yerleştiriyorum. Önüme doğru kayıyor ve sonra elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum

kulağına. Sessizce, üzgün bir şekilde,

"Biliyorum Eli," diyor.

"Bu aptalcaydı ve asla ama asla benim hakkımda ne hissettiğini sorgulamamalıyım. Bu senin için adil değil."

İç çekiyor ama bir şey söylemiyor, ben de bunu sadece uyumak istediği şeklinde anlıyorum. Onu bırakmak istemediğimden, göğsüme sokulmuş halde kalıyorum ve

Burada onunla birlikte dinlenirken, hiçbir şeyin bundan daha iyi olmadığını fark ediyorum.

Erkeklerle dışarıda bir gece değil.

Maçı kazanmak için son saniye skoru değil. Lanet olası bir şampiyonluk bile değil.

Hiçbir şey Penny ile olmanın yerini tutamaz. Kesinlikle hiçbir şey. Ve sonra . . . Kokladığını duyuyorum.

Ben hala.

Sesi tekrar duyduğumda onu nazikçe sıkıyorum ve "Bebeğim, her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır."

"Hey," diyorum usulca. Onu yüzüme doğru çekmeye çalışıyorum ama hareket etmiyor.

Kıpırdamadan duruyor. "Penny, neler oluyor?"

Cevap verdiğinde, sesindeki acıyı algılayabiliyorum ve bu beni neredeyse yok ediyor. "Ben sadece senin kız arkadaşın olmak istiyorum Eli. Sadece sevilmek istiyorum."

Oh . . .

İstekleri çok basit görünüyor.

Yine de bana muazzam geliyorlar. *İmkansız gibi.*

Bağlılık hiçbir zaman kolay olmadı çünkü bu, hayatımda bir şeye sahip olmama izin verdiğim anlamına geliyor. Kaybedebileceğim biri.

Zihinsel olarak bunun için yeterince dengeli olduğuma inanmıyorum. Penny'nin bu kadar yakın olmasına izin veremem çünkü onu kaybedersen bu beni mahveder.

Ama onu zaten içeri almadın mı?

"Ve bunu istemediğini biliyorum," diye ekliyor, sesi o kadar keder dolu ki fiziksel olarak bana acı veriyor. "Ama hislerimi nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Bu yüzden

. . . işte böyle. Seni seviyorum Eli ve muhtemelen sonsuza dek seveceğim."

Derin bir iç çeker ve sonra başka bir şey söylemeden daha sıkı sarılır. Derin bir uykuya dalıyor ve ertesi sabaha kadar uyanmıyor. Ama ben uyanmadım. Bütün gece uyanık kaldım, onun sözlerini kafamda tekrar tekrar oynattım, aynı şekilde hissetmek için gereken güveni ve yeteneği toplamaya çalıştım.

Kapıdan girip spor çantamı girişteki zemine bıraktığımda Penny

sessizce "HEY," diyor.

Kanepede oturuyor, üzerinde bir çift tayt, topuklu ayakkabılar ve ona gerçekten çok yakışan bir hamile bluzu var. Saçlarını kıvırmış, uzun dalgalar halinde bırakmış, omuzlarından aşağı dökülüyor ve makyaj yapıyor. Çok doğal, çok cesur değil, sadece güzel yüz hatlarını vurguluyor.

Gülümseyerek, "Bebeğim, muhteşem görünüyorsun." dedim.

Parmaklarını telefonunda gezdirirken yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim," diyor. "Böyle görünmek için bir yere gitmen gerektiğini söylemeye çalışmıyorum ama .

. planın falan var mı?" Başını

sallıyor. "Yemeğe çıkıyoruz."

"Evet?" Ona doğru yürüyorum. "Çabucak giyinmemi ister misin?"

Başka tarafa bakarak başını sallıyor. "Hayır, ben, ben başka biriyle gidiyorum."

Tam yanına oturmak üzereydim ki kanepeye doğru adımlarımın ortasında durakladım. "Başka biriyle mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir arkadaş," dedi, açıklık getirerek. "Oh . . . tamam."

Ama göz temasından kaçınmaya devam ediyor, bu da beni sinirlendiriyor. Dün geceki itirafından sonra her şey gerginleşti. Çok sessizdi ve her zamanki neşeli hali yoktu. Kavga etmedik ve bu sabah her zaman yaptığı gibi benimle seks yapmaya bile kalkışmadı. Tabii, bu beni alarma geçirdi çünkü bu normal görünmüyordu, ama spor salonuna gitmeden önce, tamamen çıplak olarak bana doğru yürüdü ve yere düştü, şortumu da onunla birlikte aşağı çekti. Beni duvara yasladı ve emdi, geri çekilmeme izin vermedi, bunun yerine ağzına boşalmamı sağladı. Daha sonra onu kanepeye yatırdım, bacaklarını ayırdım ve başımı bacaklarının arasına daldırmak için onları destekledim. Meme uçlarıyla oynadım ve tamamen tatmin olana kadar dilimin üzerine boşalmasını izledim. Bütün gün dilimde onun tadının olmasından zevk aldım.

Ama sonra, mesajları kısa oldu.

İletişimi belirsizdi.

Ve şimdi, şey ... şimdi, benden kaçıyor gibi görünüyor.

Kapı çalındı ve o kalkmadan, "Ben bakarım" dedim.

o."

Ayağa kalkmak için hafifçe debelenirken, "Eli, sorun değil, yapabilirim," diye cevap veriyor.

Ama artık çok geç. Ondan önce kapıdaydım. Kapıyı açtım ve kesinlikle k ü ç ü m s e d i ğ i m adamın elindeki buketti görünce, görüşüm değişiyor

tamamen kırmızı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

Remi bana sırtıyor. "Hornsby, benim de sana aynı şeyi sormam gerekirdi. Burası Penny Lawes'ın yaşadığı yer değil mi?"

"İkimizin de yaşadığı yer burası," diye feryat ediyorum.

Penny yanıma gelirken eli sırtıma dokunuyor. Remi'nin gözleri karnına gidiyor, genişliyor ve sonra tekrar bize bakıyor. "Görünüşe göre arayı kapatmamız gerekiyor." Kıkırdıyor ve çiçekleri ona uzatıyor. O çiçekleri alamadan ben elinden kaptığım gibi arkamdan yere fırlatıyorum.

"Eli," diye azarlıyor Penny, ama umurumda değil.

Ona döndüm ve "Bu orospu çocuğuyla çıkmayacaksın." dedim.

Gözlerini bana dikti. "Eli, bu senin vereceğin bir karar değil."

"Lanet olsun, değil. Benimle yaşıyorsun Penny. Birlikte bir bebeğimiz olacak. Bu benim vereceğim bir karar."

"Seninle yaşıyorum çünkü birlikte bir bebeğimiz olacak ve sarhoş bir gece yüzünden birlikte bir bebeğimiz olacak. Sen bunu açıkça belirttin, biz bundan ibaretiz."

Dinlerken Remi'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Biz bundan daha fazlasıyız." "Öyle miyiz?"

"Evet," diyorum saçımı çekerek. "Onunla çıkıyorsan da cehenneme kadar yolun var."

"Onunla çıkmıyorum. Arkadaş olduğumuz ve o da şehirde olduğu için görüşüyoruz. Bu kadar basit." Bir adım öne çıktı, ben de elini tuttum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sessizce, "Bunu yapma Penny. Bunu bana yapma."

Gözleri gözlerimi arıyor ve bir an için benimle kalacağını düşünüyorum. Sonra şöyle diyor: "Sana hiçbir şey yapmıyorum Eli. Kendi tepkine sahip çıkmalısın, hepsi bu." Ve sonra elini benimkinden çekip Remi'yi de yanına alarak daireden çıkıyor.

Henüz dönmedi. İki saat oldu ve evde değil.

Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum.

Ne yaptığını söyle bana.

Posey: *Şaşırtıcı bir şekilde, bacağına bağlanmış bir güdüm cihazım yok.*

Eli: *Hıyarlık yapma.*

Ne demem gerekiyor? Senin için üzülmem mi gerekiyor? Çünkü ben hissetmiyorum. Sana defalarca nasıl hissettiğini söyledi ve sen hiçbir şey yapmadın. Bu senin suçun.

Eli: *Biliyorum . . . Öyle olduğunu biliyorum. Ama nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.*

Bana oldukça kolay göründü. Sana kız arkadaşın olmak istediğini söyledi. Sevilmek istiyor. Yazı duvarda asılı.

Bu çok fazla.

Posey: *O zaman umarım onun başka erkeklerle çıktığını görmek alıştığın bir şeydir çünkü bu bok durmayacak. Ondan etkileniyorsun çünkü o muhteşem. Ve diğer erkekler de aynı şeyi görecek. Senin evinde yaşıyor olabilir ama hâlâ bekâr.*

ÖN KAPI AÇILDI ve son yarım saattir saçlarımı çekiştirdiğim, ileri geri sallandığım, eve gelmesi için yalvarıp yakardığım koltuktan fırladım.

Kapıyı arkasından kapattı ve kilitleti. Arkasını döndüğünde beni oturma odasında, yan masadaki lambanın ışığından başka hiçbir şeyin aydınlatmadığı bir yerde görünce aniden durdu.

"Eli, beni korkuttun." Topuklu ayakkabılarını çıkarır ve çantasını konsol masasının üzerine bırakır.

Kahrolası bir enkazım.

Kalbim boğazımda.

Uzuvlarım uyuşmuş gibi.

Konuşmaya başladığımda da duygularımı bastırmaktan boğazım düğümleniyor.

"Sen . . ." Aklımdan geçen düşünceyle göğsümden vurulunca boğazımı temizliyorum. "Onu öptün mü?"

Arkasını dönüyor. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Penny," diyorum umutsuzca, saçlarımı çekiştirerek. "Lütfen, lütfen söyle bana."

Cevap vermek yerine yatak odamıza gidiyor ve orada yatmaya hazırlandığını duyuyorum.

Kanepeden bir yastık alıp odanın öbür ucuna fırlatmadan önce yüksek sesle "Siktir," diyorum. Tekrar kanepeye uzanıyorum ve ellerimi saçlarımın arasına daldırıyorum.

Dudaklarının bir başkasının dudaklarında olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Başka bir adam onun elini tutuyor. Ona sarılmasından. Bırakın Remi Gasper'ı, onun olma şansları olduğunu düşünmek bile.

Ne yaptılar? Benim hakkımda konuştular mı? Benim boktan kafam hakkında?

Yemek sırasında el ele tutuştular mı? Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar mı? Gelecek randevular için planlar yaptılar mı?

Tam önüme geçtiğini hissettiğimde acı içimi parçalıyor. Dizlerimi büküyor ve ona bakmam için çenemi kaldırıyor.

Artık randevu gecesi kıyafetini değil, geceliğini giymiştir. Yüzü açık ve saçları dağınık bir topuzla bağlanmış.

"Sadece ... sadece söyle bana," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken ifadesi yumuşuyor. Elim ensesine kayıyor ve onu yerinde tutuyorum, ağzımı açıyorum, dilim onunkine değiyor.

Elini göğsüme koyarak beni kanepeye geri itiyor ve sonra kucağıma tırmanıyor. Karnı bağlantı kurmamızı biraz zorlaştırıyor, ama yine de onu yerinde tutuyorum, bu ağzının tek istediğim şey olduğunu bildiğinden emin oluyorum, daha fazlası değil.

Uzaklaştığında parmağı yanağımda gezinirken usulca şöyle diyor: "Onu öpmedim Eli. Ona sarılıp veda bile etmedim."

Başımı yavaşça göğsüne doğru eğdiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor, o da bana sıkıca sarılıyor.

"Siktir. . ." Onu tutarken sessizce söylüyorum.

Onu ne kadar süre tuttuğumdan emin değilim ama tutuyorum. Sıkıca tutuyorum. Onu içime çekmeme, onun başka kimseye ait olmadığını, burada, benimle, kucağımda, kollarımda olduğunu kendime hatırlatmama izin veriyorum.

O benim.

Sonunda başımı kaldırdığımda, elini yanağıma bastırıyor ve başka bir öpücük için eğiliyor. Bu seferki daha talepkâr, daha muhtaç ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Ellerim geceliğinin eteğine düşüyor ve onu başının üzerinden kaldırıyorum. Hiç vakit kaybetmeden göğüslerinden birini ağzıma alıyorum.

Dudaklarım teninde geziniyor, öpüyor, yalıyor ... emiyor.

Göğsünü kemiriyorum, meme uçlarını şefkatle ısırıyorum ve boynuna ulaştığımda bir anımı onu işaretleyerek geçiriyorum, bu dünyadaki her lanet insana onun bana ait olduğunu bildiriyorum.

O da bana izin veriyor.

Başını yana eğiyor, bana narin tenini sunuyor ve kontrolü ele almama izin veriyor.

Ve tatmin olduğumu hissettiğimde, sahiplenici benliğim tarafından damgalandığını bildiğimde, onu ayağa kaldırıyorum, elleri kanepenin kol dayanağını kavrayacak şekilde eğiyorum ve sikimi şortumdan çıkarıyorum.

Tek bir yumuşak hamleyle içine girdim ve hemen dibe vurdum.

Sırtını kamburlaştırıyor ve ben içine girmeden hemen önce uzun bir inilti çıkarıyor.
Onu.

Sert.

İtme.

Almak.

İddia ediyorum.

Onu defalarca becerdim, ta ki adımı haykırana kadar.
mükemmel, küçük kedi beni kavırıyor.

İşte o an anladım ki o benim. Her zaman benim olacak. Sadece onu nasıl elimde tutacağımı bulmam gerekiyor.

"SANA BİR SORU SORABILIR MIYIM?" Penny diyor ki.

Çıplak ve yatakta, onu arkadan kucaklıyorum, uykuya dalıyorum.

"Her şeyi yaparım bebeğim," diyorum omzunu öperek.

"Remi. . neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

Bu soruyu soracağını biliyordum. Sadece an meselesiydi. Bir yanım ona sadece yarı doğruyu söylemem gerektiğini, onun ne kadar kötü bir oyuncu olduğunu söylemem gerektiğini, bunun üzerinde tekrar durmam gerektiğini çünkü ona daha önce de bunu söylediğimi düşünüyor. Ama Penny'yi hayatımda tutmaya çalışacaksam, gerçeği itiraf etmeye başlamam gerektiğini iliklerime kadar biliyorum.

"Holmes'un ikiz kardeşi olduğunu biliyorsun, değil mi?" derken başparmağım karnının üzerinde geziniyor.

"Holden?" diye soruyor.

"Evet. Aslında hepimiz oldukça yakındık. Bunu bildiğinden emin değilim. Bu belli ki sen Ajitatorler için çalışmadan önceydi. Ama All- Star hafta sonuydu. Holden ziyarete gelmişti. Halsey'i maçta birlikte izleyecektik. Her neyse, bir gece önce dışarı çıkmıştık ve içiyorduk. Holden'ın içki sorunu olduğunu bilmiyordum. Halsey bu konuda hiç konuşmazdı, ben de pek düşünmedim. Sadece izin gecelerinde birkaç kadeh içmeyi sevdiğini düşünmüştüm. O gece Remi bara geldi. Buzdaki davranışları yüzünden zaten birbirimizden nefret ediyorduk, bu yüzden sarhoş halimle onu gördüğümde sinirlendim."

Duraklıyorum çünkü lanet olsun, acı verici.

Penny yine de elimi sıktı ve nazıkçe "Sorun değil. Acele etme."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra, "Remi ve ben birbirimize girdik, o kadar kötüydü ki kavga etmeye başladık ve bardan atıldık. Ondan sonra ne olduğunu pek hatırlayamıyorum çünkü birbirimizden kopmuştuk, uğraşmam gereken bazı medya olayları vardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Holden gitti. Birlikte gitmemiz gerekiyordu. Bir araba kazası geçirdiğini ve öldüğünü ancak ertesi sabah öğrenebildim."

Penny kollarımda dönüp bana bakarken, "Ah, Eli," diyor.

"Ben ... siktir . . . Bir ay boyunca Halsey'in yüzüne bile bakamadım çünkü bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Remi'nin beni etkilemesine izin vermeseydim, Holden'ın asla sarhoş araba kullanmayacağını biliyordum."

"Hayır." Penny başını sallar. "Onun ölümü senin suçun değil. Buna tutunamazsın Eli. Holden'ın bir sorunu vardı ve eğer o gece olmasaydı, başka bir gece olacaktı. Bunun için kendini suçlayamazsın."

"Yine de biliyorum. Ve Remi'yi suçluyorum. Kahretsin, Halsey ve Holden'ı da suçluyorum. Bana söylemeleri gerekirdi. Onu asla bara götürmezdim ve onu asla terk etmezdim." "O benim için bir kardeş gibiydi ve bir kez daha hayatımdaki bir kişiyi daha kaybettim. Ama bu ... bu benim *yetişkin* hayatımdı ve lanet olsun, öncekinden daha da acı verici geldi çünkü bunu önleyebileceğimi biliyordum. Akıllıca seçimler yapsaydım, bunu engelleyebilirdim."

"Eli." Beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun, seni çok ama çok seviyorum ama diğer insanları kontrol edemezsin. Yaptıkları seçimleri kontrol edemezsin ve evet, Remi'yle kavga etmek gibi bir seçim yaptın ama Holden o gece nihai seçimi yaptı ve yapmaması gerekirken araba kullanmayı seçti. Bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu."

Gözlerim doluyor ve ben onları durduramadan yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar, ama Penny orada . . . onları öpüp uzaklaştırmak için tam orada.

Ve o da tam olarak bunu yapıyor. Ne zaman bir damla gözyaşı düşse, dudaklarını yanaklarıma bastırıyor. Bunu yapmadığı zamanlarda bana sarılıyor... Holden'ın öldüğü sabahtan beri vücudumda biriken keder nihayet serbest kalmaya başladığında beni seviyor.

Bu kadın yüzünden.

Bana verdiği koşulsuz sevgiden dolayı.

Çünkü ben hislerimi dile getiremesem de o ikimiz için de dile getiriyor.

Ve bunun için, onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorum.

"HER ŞEY HARİKA GÖRÜNÜYOR," diyor Koca Pecs, Penny ve bana dönmeden önce. "Ama ikinizin arasında bir gerginlik seziyorum. Haksız mıyım?"

Penny dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, "Her şey yolunda," diyorum. "Sana yalan söylüyor. Her şey yolunda değil."

Hayatımın en kötü gecelerinden birinden sonra, ki bu kısa sürede en iyilerinden birine dönüştü, Penny ile aramız daha iyi. Sanki beni anlamaya başlamış gibi ve istediğini söylemesem de, her fırsatta beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor.

Ve bunu her söylediğinde, sanırım giderek daha fazla kafama dank ediyor.

Big Pecs bir bacağına diğerinin üzerine atar ve şöyle der: "Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Bu mu?"

Elimi kaldırıyorum. "Cidden, her şey yolunda."

"Bir kez daha iyi de," diye homurdanıyor Penny, burun delikleri alevlenmiş, bana bakıyor

Sanki beni canlı canlı yemeye hazırmış gibi.

Oh, o deliliği tekrar geri kazandığından bahsetmiş miydim? Evet, tüm gücüyle. Hüzün yavaş yavaş kayboluyor gibi görünüyor ve onun yerine, kibarca söylemek gerekirse, üçüncü trimesterdeki halini göstermeye başlıyor.

Koca Pecs elini kızın koluna koyar ve "Neden bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?" der.

"Peki... Bana anal tıkaç kullanmayacak."

"Tanrım . . . Tanrım," diye mırıldanıyorum elimi yüzümde gezdirirken.

"Oh, anlıyorum. Peki bir sebebi var mı?"

Penny gözlerini devirir. "Beni incitmek istemediğini, yeterince tecrübesi olmadığını söylüyor. Ona lanet olası bir kitap okumasını ve onu oraya sokmasını söyledim. Hâlâ yapmıyor. Ve sana söylüyorum Doktor, hayatım boyunca hiç bu kadar çok şey istememiştim."

Başını sallıyor, yüzünde anlayış okunuyor. "Seks hayatınızda farklı bir şey arzulamanızı anlayabiliyorum. Belki ikinizin de rahat edebileceği bir şey bulursunuz."

"Ona Craigslist'te yardım edebilecek birini bulabileceğime emin olduğumu söyledim."

"Sana bunun bir seçenek olmadığını söylemiştim," diye tıslıyorum ona. Beni işaret ederek, "Neyle uğraştığımı görüyor musun?" diyor.

"Penny, sanırım hamileliğin endişeli dönemine girmeye başladın ve bu duygularla başa çıkmak yerine onları seks gibi başka şeylerle doldurmaya çalışıyorsun. Sana sorayım, ikiniz kaç kez cinsel ilişkiye giriyorsunuz?"

"Yeterince değil." Kollarını meydan okurcasına kavuşturuyor. "Günde üç ila beş kez," diye cevap veriyorum.

"Bekle . . . bir gün mü?" Koca Pecs soruyor. "Evet," diyorum bıkkınlıkla.

Penny, "Sana yeterince yakın olmadığını söylemiştim," diyor.

Koca Pecs boğazını temizler ve sandalyesinde kayar. "Penny, günde üç ila beş kez fazlasıyla yeterli. Aslında en fazla duyduğum bu."

"Gördün mü?" Onu dürtüyorum. "Sana söylemiştim."

"O ne biliyor?" Penny, kendisinden tam anlamıyla iki adım ötede duran Koca Pecs'i işaret eder.

"O bir doktor."

"Sadece bir unvan."

Kahretsin, bugün keyfi yerinde değil. Yine de bu Penny'yi üzgün Penny'ye her zaman tercih ederim.

Koca Pecs ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra sandalyesinden kalkıyor. "Sana iyi şanslar dilemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum. Eğer anal plug kullanmaya karar verirsen-"

"Yapmayacağız," diyorum.

"Oh, yapacağız," diye ekliyor Penny.

"O zaman lütfen dikkatli olun. Bunun dışında bebeğin ölçümleri harika. Herhangi bir sorun olursa beni arayın."

Penny sessiz kalırken ben "Teşekkür ederim," diyorum.
Kapı kapandığında bana döndü. "Burada yapalım." "Neyi burada yapalım?" Ben soruyorum.

"Seks."

"Ne? Hayır, Penny."

"Oh, gerçekten çabuk olacak. Bazen erken ateş ediyorsun."

"Sadece bir kez oldu, o da taşaklarıma vibratör dayadığın için oldu. O hisse hazırlıklı değildim."

"Bil bakalım çantamda ne var?"

"Tanrım," diye inledim. "Hayır, Penny. Herkesin girebileceği doktor muayenhanesinde seks yapmayacağız."

"İşin heyecanı da bu değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Azıcık bile olmaz. Korumam gereken bir itibarım var ve doktorun muayenhanesinde kız arkadaşımı becerirken pantolonum ayak bileklerime kadar inmiş halde bulunamam."

"Bekle. . ." Yavaşça doğruluyor ve göbeğiyle manevra yaparken ona biraz yardım ediyorum. "Az önce bana kız arkadaşım mı dedin?"

Söylediklerimi tekrar düşündüm ve lanet olsun. Söyledim.

Ağzımdan kaçtı. "Ah, evet. Söyledim. Sorun olur mu?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Eli, bana kız arkadaşım dedin." Elimi tuttu ve beni bacaklarının arasına çekti. "Gerçek kız arkadaşın." Yüzüne yayılan gülümseme o kadar güzel ki, gözlerimi kaçırmakta gerçekten zorlanıyorum.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Sen benimsin, değil mi?" "Umarım öyledir."

"O zaman evet, sen benim kız arkadaşımsın."

Dişleri alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor. "Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?" "Sence ben öylesine bir şey söyleyecek bir adam mıyım?"

Bu ne cehennem? Sözlerimin arkasında bir anlam var Penny. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Seviyorum." Yanaklarımı avuçluyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. "Yani bu gerçek bir ilişki içinde olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Benimle yaşıyorsun bebeğim, bundan daha gerçek olamaz ... oh bekle, oluyor. Birlikte bir bebeğimiz olacak."

"Küçük Johnny Jim."

Kıkırdıyorum. "Evet. Küçük JJ." Onu hafifçe öpüyorum ve işler fazla derinleşmeden geri çekiliyorum. "Hadi seni giydirelim, sonra da öğle yemeğine götürebilirim. Ne dersin?"

"Mükemmel."

"Bebeğim, lütfen, ağzına boşalmak istemiyorum."

Bana gülümsüyor ve sonra sikimi dudaklarından bırakıyor. Vücuduma tırmanıyor ve uzunluğumu girişine yerleştirmek için kucağıma biniyor.

"Kahretsin Penny, çok güzelsin."

Üstüme doğru kayıyor ve başı geriye düşerken uzun, güzel bir inilti çıkarıyor, saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeylerden biriydi. Bu güzel, kendinden emin kadın, bir çocuk taşıyor ve kendi zevkini arıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bağımlısı oldum.

Ona bağımlıyım.

Ben onun içindeyken çıkardığı seslere.

Bacaklarının arasına gömüldüğümde beni tüketen tatlı kokusuna. Ve dokunuşunun tenimin her yerinde sıcak bir kucaklama gibi hissettirmesine.

Onsuz bir gün bile düşünemiyorum.

Bugün ona kız arkadaşım dediğimde ciddiydim. Bunu neden daha önce söylemediğimi bilmiyorum. Neden kendimi tutuyordum bilmiyorum çünkü söylediğim anda çok doğru hissetmişim. Her şey yerli yerindeymiş gibi hissettim.

Elleri arkasındaki kalçalarımda, daha fazla zevk almak için sırtını kavislendiriyor. Bu, geçen hafta içinde onun en sevdiği pozisyon haline geldi. Tek istediği üzerime oturmak. Ve ben de buna bayılıyorum, çünkü ona bakıp güzel göğüslerinin hareketleriyle zıplamasını izleyebiliyorum. Orgazm onu her sarstığında yüzünün şoka dönüşmesini deneyimleyebiliyorum. Ve her itişinde, her inleyişinde sevgisinin içimde titrediğini hissediyorum.

"Eli, çok iyi hissettiriyor. Çok iyi."

Kalçalarını sallamasına yardım ederken, "Hayır bebeğim, asla çok iyi değildir," diye cevap veriyorum. Son zamanlarda daha yorgun ama asla benimle bu seviyede bağ kuramayacak kadar yorgun değil.

"Oh ... oh, Eli. I . . ." Amcığı sikimin etrafında kenetleniyor ve orgazmım beklenmedik bir şekilde göğsümün ortasına çarpıyor.

"Siktir," diye bağıyorum gözlerimi kapatıp ona pompalarken, vücudum zevkle doluyor.

Ve birlikte, o yan yatana, bana doğru kıvrılıp göğsümü öpene kadar yavaşça aşağı süzölüyoruz.

"Bunu, bizi seviyorum," diyor. "Çok seviyorum ve bebek doğduğunda bunun yok olacağından çok endişeleniyorum."

"Ne?" Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalkarak söylüyorum. "Penny, neden böyle düşünölyorsun?"

"Güvensizlikler," diye cevaplıyor. "Sende yok mu?"

"İstiyorum," diyorum, "ama bebeğim, hiçbir yere gitmediğimi bilmelisin. Bunu kaç kere söylemem gerektiğinden emin değilim."

"Belki her gün," diye yanıtlıyor.

"O zaman her gün söyleyeceğim." Burnunu öpüyorum ve sonra onu göğsüme çekmek için tekrar uzanıyorum.

"Güvensizliğin ne?" diye soruyor, parmakları göğsümde dans ediyor, göğsümdeki çok kısa kıllarla oynuyor. Ağda randevusu almayalı uzun zaman olmuştu ama göğsümdeki kılları sevdiğini söylemişti, ben de sakladım.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Boynuma sokuluyor. Elim başının arkasını buluyor ve orada saçlarıyla oynuyorum.

"Senin için yeterince iyi olmamak."

"Hadi ama Eli," diyor bana inanmadığını düşöndüren bir ses tonuyla.

"Çok ciddiym," diye cevap veriyorum. "Bunu ilk günden beri düşünölüyorum. Seninle ilk tanıştđıđımda, Penny, benim ligimin çok üstünde olduğunu biliyordum. Sadece Pacey'nin kız kardeşi olduğun için değil, aynı zamanda birlikte birkaç dakikadan fazlasını istediğim zeki, komik, güzel bir kadın olduğun için. Doğum günümde seni barda gördüğümde, seninle konuşmak için o anın geldiğini biliyordum. Ve konuştum da. Seninle vakit geçirmeden o geceyi geçiremezdim."

"Eli, o gece berbat haldeydim."

"O kadar mükemmeldin ki Penny. O gece nasıl bir enerji getirdiğini tahmin bile edemezsin. Gerçekçi y d i ve her anına bayıldım. O geceden sonra kendimi bomboş hissettim.

Bir şeyi özlüyordum. Ve yavaş yavaş bunun sen olduğunu fark ettim. Arzuladığım, hayatımda ihtiyacım olan şey sendin. Ve seni arenada dolaşırken, çocuklarla konuşurken, bana doğru bile bakmazken gördüğümde anladım ki Yeterince iyi değildim."

"Senden hoşlanmadığım için senden kaçmıyordum Eli. Yaptığımız şey yüzünden."

"Senin yanında kendimi hâlâ güvensiz hissediyordum. Yaptığın bir şey yüzünden değil, seninle ve senden akan sevgi ve empatiyle boy ölçüştüğüm için. Kahretsin, o güzel gözlerine bir an bile bakabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum. Ve şimdi bile, seni kollarımda tutarken, şanslı olduğumu biliyorum, seni hak etmediğimi biliyorum, delirdiğinde ve bebeğin duvarına garip şeyler çizdiğinde, makosenime Tanrı bilir ne ektiğinde ve önemli resimlere saygısızlık ettiğinde bile turnayı gözünden vurduğumu biliyorum." *Onun çılgın ruh hali değişimlerinden bahsetmeyeceğim.*

Kıkırdıyor. "Hamile bir kadına deli deme." İç çekiyorum ve onu sıkıyorum.

Onu aramayı delilikten daha çok istediğim zamanlar oldu. Ama sonra yoğun bir günün yorgunluğuna rağmen eve benden önce gelip yemek pişirdiği geceleri düşündüm. Bir gece önce dizimin ağrıdığını bildiği halde sabah patenimden sonra nasıl olduğumu görmek için beni kontrol ettiği zamanları. Bir maçtan sonra uyumaya çalışmadan önce rahatladığımdan emin olmak için kanepede - kanepenin her yerinde sevişmeden önce - sadece lanet bir TV şovu izlediğimiz anlar. Bunlar onun için yaptıklarım kadar fedakârca şeyler ama son birkaç aydır beni tanımak için çok az çaba sarf edebilirdi. Beni evinden atabilirdi - ya da en azından bunu deneyebilirdi - ama yapmadı.

Yine de onun benim için ne anlama geldiğini ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. "Keşke senin için daha iyi olabilseydim."

"Öylesin, Eli." Başımı sallıyorum.

Sonra dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. "Bana söylediğin o üç küçük kelimeyi söylememi beklediğini biliyorum."

"Seni sevdiğimi mi?" diye soruyor, ses tonu rahat, etkilenmemiş. Diğer yandan ben.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, o üç küçük kelime. Penny, bunu en son ne zaman söylediğimi hatırlamıyorum. Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Çok uzun zaman oldu. Çok kaybolmuştum. Bu duyguları keşfetmekten korkuyorum.

seni kaybetme korkusundan. Çünkü bunu kolayca yapabileceğimi biliyorum. Herhangi bir erkeği seçebilirdin ama sen beni seçtin. Bu fark edilmeyecek bir şey değil. Duygularımı bulmak için mücadele ettiğimde ve on iki yaşındayken kapattığımdan emin olduğum bir yanıma dokunduğumda bile, yine de benimle olmayı seçiyorsun. Hayal kırıklığına uğradığında, ayakkabılarıma birden fazla sukulent dikmekten başka bir şey istemediğinde ya da her gün iç çamaşırı çekmecemi karıştırdığında benimle olmayı seçiyorsun. Beni seçmeye devam ediyorsun."

"Çünkü sürekli beni seçiyorsun Eli. Bunu görmüyor musun? Bu tek taraflı değil. Seni olduğun adam yüzünden, bana hissettirdiklerin yüzünden, kollarında kendimi huzurlu hissettiğim için seviyorum. Burada, tam burada, senin yanındayken, hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini biliyorum" - gözyaşları içinde göğsümü okşuyor. Ve ... evimdeyim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla üzerinden geçerek ıslaklığı tenine sürüyorum. "Aşk bu mudur Penny? Güvende hissetmek, korunmak?"

"Bir parçası," diyor. "Aşk çok çeşitli bir şeydir."

"Bana . . . bunu bana açıklayabilir misin?" Ne kadar aptalca bir soru olduğunu fark ettiğimde güvensizliğim bir kez daha yüzeye çıkıyor. "Boş ver-"

Başparmağını kalbimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Aşk yakınlıktır, Eli. Sevgi kendini korunmuş, güvende ve emniyette hissetmektir. Aşk evindeymişsin gibi hissetmektir. Sanki karşıdaki kişinin kollarından başka olmak istediğin bir yer yokmuş gibi. Aşk, başka bir insanla dizginlenemez bir bağ hissetmektir, o kadar güçlü bir bağdır ki, o yanınızda olmadığında kendinizi ... boş, eksik hissedersiniz. Ve ilişkiniz büyüdükçe aşk da yoğun bir şekilde büyür. Küçük başlar, sırtınızda iğnelenen bu küçük çekirdek gibi, beyninize bir şeyin sizi ele geçirdiğine ve içinizde bir duygunun büyüdüğüne dair farkındalık getirir. Ve zaman geçtikçe, bu çekirdek daha büyük bir şeye, kalbinizi gölgede bırakan ve göğsünüzde yer kaplayan bir şeye dönüşür, böylece kişinizi gördüğünüzde, tek yapabileceğiniz derin bir rahatlama nefesi vermektir çünkü o oradadır. Sizinle birlikte. Sizin için. Ve eğer o kişi doğru kişiye, gerçekten ruhunuza uygunsa, o zaman başınıza kötü bir şey gelmemesini sağlayacaktır. Hayat karşınıza ne çıkarırsa çıkarsın -ölüm, neşe, kalp ağrısı- orada, yanınızda olacak, elinizi tutacak ve ne yaşarsanız yaşayın, size her zaman kollarında bir yuva olduğunu hatırlatacaklardır." Elimi dudaklarına götürüyor ve elimi öpüyor.

Avuç içi. "Aşk senin için hissettiğim şey. Bir süreliğine hissettiğim şey buydu ve sonsuza kadar da böyle hissedeceğimi biliyorum."

Penny başparmağını kaldırıp yanaklarımı yumuşatana kadar ağladığımı fark etmiyorum. Zihnim onun sözleriyle dönüyor, noktalar birleşiyor, bulutlar ayrılıyor ve ışık tam da bahsettiği duygunun üzerine düşüyor.

O yanımda değilken nefesim kesiliyor. O yanımdayken huzur hissi.

Onun elini tutmaya, bu hayatta ondan başka kimseyle birlikte yürümemeye duyduğum ihtiyaç.

Günümde ne olursa olsun, onun güzel yüzüne, büyüleyici zekâsına ve empatik kalbine güvenebileceğimi bilmek, beni hayatın tüm zorluklarının üstesinden getirecek.

Çekirdek, onunla tanıştığım ilk günden beri beni rahatsız ediyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, zamanla büyüdü.

Doğum günümde, o çekirdeğin çok daha fazlasına dönüşmesi beni çok etkiledi.

Ve şimdi, tek düşünebildiğim o. Tek istediğim o. Ve onun benim olmadığı bir günü hayal bile edemiyorum. Onu arayamadığım, öpemediğim, sevemediğim zamanları.

Vay anasını.

"Penny?" Sesim boğuklaşarak soruyorum. "Evet, Eli?"

"Sanırım ..." Boğazımda oluşan yumruyu bastırarak sertçe yutkunuyorum. "Sen benim için her şeysin. Gülüşün." Dudaklarından öpüyorum. "Kalbin." Göğsünü öpüyorum. "Aklından." Alnından öperim. "Onların bana ait olduğunu bilmeden bir gün bile geçiremezdim. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm." Gözleri doluyor, hemen öpüyorum ve hafifçe sırtına bastırıyorum. "Bebeğim, seni seviyorum. . . Tanrım, bunu söylememin, kabul etmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Ama kahretsın Penny, seni seviyorum."

"Özür dileme," diyor. "Umarım seni zorlamamışımdır."

Başımı salladım. "Yapmadın Penny. Gözlerimi açtın, anlamama izin verdin ve beni asla terk etmedin. Asla pes etmedin. Gözlerindeki acıyı görebildiğim zaman bile benden asla vazgeçmedin."

"Yapamazdım," diyor. "Çünkü seni seviyorum ve kalbimde sana karşı beslediğim o güçlü bağ kırılmaz Eli."

Gülümseyerek, dudaklarımı dudaklarına bastırmadan hemen önce bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. "Beni çok mutlu ediyorsun. Sana kadar hayatımda neyi kaçırdığımı bilmiyordum Penny. Üzerimde asılı duran bulutları dağıttın ve güneş ışığının içeri girmesine izin verdin." Onu tekrar öpüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Eli. Sadece beni sevmen yeterli."

Bununla birlikte, elimi karnının üzerinde ve bacaklarının arasında gezdiriyorum. Yatağa gömülürken benim için yayılıyor. Başparmağımı ağızına bastırırken ağzım onunkini buluyor.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, kelimeler artık dilimden kolaylıkla dökülüyor. "Sadece sen ve ben, Penny. Sadece sen ve ben."

Sertleşen sikime uzanıyor ve beni okşamaya başlıyor. "Sen ve ben."

Üstüne çıkıp bacaklarını ayırıyorum, büyüyen karnına baskı yapmamaya çalışıyorum ama bu pozisyon pek işe yaramıyor, bu yüzden ikimizi de yatağın kenarına kaydırıyorum ve önünde duruyorum. Karnına baskı yapmadan mükemmel açıyı yakalayarak sikimi girişine getiriyorum ve başımla onu kızdırıp birkaç vuruş için klitorisi boyunca gezdiriyorum.

"Seviş benimle, Eli. Lütfen . . . benimle seviş."

"Planımız buydu, bebeğim."

Sonra içine giriyorum ve her derin darbede dünyamın değiştiğini hissedebiliyorum.

Gözlerimizin her bağlantısıyla.

Dudaklarından dökülen her güzel sesle. O benim.

Sonsuza kadar.

Sonsöz

ELI

Yatakta kayıyorum ve Penny'ye uzanıyorum, ama kollarım yatağın soğuk tarafında kısa kalınca hızla doğrulup karanlık odaya bakıyorum.

Ne yatakta ne de dairenin herhangi bir yerinde ışık yanıyor.

Yataktan kalkıp doğruca banyoya gidip ışığı açtığımda beni hemen bir endişe kaplıyor. O burada değil.

Üzerime bir şort geçirip kafamı hızla bebeğin odasına sokuyorum. O da orada değildi.

Sırada oturma odası, yemek odası ve mutfak var. Işığı açıyorum ama o da burada değil.

Ne oluyor be?

Anahtarları burada mı? Girişin yanındaki konsol masasını kontrol ediyorum ve anahtarlarıyla cüzdanının kayıp olduğunu görüyorum. Çıktı mı?

Koşarak yatak odamıza dönüyorum ve numarasını çevirmek için telefonumu elime alıyorum. Komodinin üzerindeki telefonu çaldığında yüksek sesle küfrediyorum. Saate baktığımda sabahın üçü olduğunu gördüm. Sabahın üçünde nerede olabilir ki?

Beni uyandırmadan hastaneye gider miydi? Bu doğru görünmüyor.

Telefonumu yanımdan ayırmadan oturma odasına geri dönüyorum ve tam ön kapı açılırken nereye gittiğini anlamaya çalışıyorum. Işıkların açık olduğunu görünce duraksadı.

"Uyanık mısın?" diye soruyor.

"Tanrım, evet, sana uzandım ama yatakta değildin, ben de seni aradım. Hangi cehennemdeydin?"

Elinde kahverengi bir poşetle daireye doğru adım atıyor. "Çörek bulmaya gitmiştim," diye rahatça cevap veriyor. "Çikolatalı bir tane istedim. Bulmanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşırırsın. Dört farklı dükkâna gittim." Çantayı havaya kaldırıyor. "Merak etme, bir düzine aldım."

"Sen . . . sabahın üçünde çörek almaya mı gittin?"

"Teknik olarak, ben ayrıldığımda iki taneydi ama cevabım evet. Biri olmadan uyuyabileceğimi sanmıyordum." Bir ısırık alıyor. "Terli görünüyorsun. İyi misin?"

"Penny, telefonunu yanına almadın, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyordum. Lütfen bunu bana bir daha yapma."

"Bunu bilerek yapmadım," diyor ve bir ısırık daha alıyor. "Sadece bir çöreğe gerçekten ihtiyacım vardı, Eli. Bunu anlayabilirsin."

"Bebeğim, bir dahaki sefere benim yapmamı iste."

"Uh, hayır. Bunu yapmayacağım. Vancouver'da donut aramak için dolaşmana gerek yok. Güven bana, ben hallettim."

Yanına yaklaşp çantayı alıyorum. Çenesinden tutarak, "Bir dahaki sefere beni uyandır, yoksa ciddi sorunlar çıkacak," diyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun? . . . beni tehdit mi ediyorsun, Eli Hornsby?" "Evet."

"Ooo." Gülümsüyor. "Peki ceza tam olarak nedir? Sağlam bir şaplak mı?"

"Hayır. Cezan bir daha seks yapmamak olacak."

Yüzü düşüyor. "Günde en az üç kez penisinizin yardımına ihtiyaç duyan azgın bir hamile kadına bunu yapamazsınız."

"Ve sizi derinden seven ve korumak isteyen korkmuş bir erkek arkadaşı korkutamazsınız."

Çenesine vuruyor. "Ne demek istediğini anlayabiliyorum."

Kıkırdayarak kolumu ona doladım. "Tanrım, Penny, beni deli edeceksin."

"Beni sevmen iyi bir şey, değil mi?"

Burnunun ucunu öpüyorum. "İyi bir şey."

"Gerçekten boyamak zorunda mıyız? Buradaki motif hoşuma gitti."

"Penny," diye kestirip atıyorum, odaya bakıyorum. "Burası lanet olası bir

suç mahalli burası."

"Suç mahallinin kırmızıya ihtiyacı var. Ben gri kullandım. Bence onu burada anons etmek oldukça çekici. Sence de avangart bir görünümü yok mu? Çok orijinal."

"*Burada* oğlumun yaşamasına izin vermeyeceğim bir *psikopat* varmış gibi görünüyor.

Resim yapıyoruz."

İnliyor ve sonra yere oturuyor. "En azından tişörtünü çıkar ve bunu benim için ilginç hale getir."

"Hayır," diyorum onun sevdiği koyu gri boyayı boya kabına dökerken. "Ne zaman bu odayı boyamaya kalkışsam, benden gömleğimi çıkarmamı istedin. Ben de kabul ettim ve sonra bir şekilde elini pantolonumun içine sokmayı başardın, seviştik ve sonra boya unutuldu. Bu sefer olmayacak."

"Vay canına, yani şimdi beni hayattaki güzel şeylerden mahrum mu bırakacaksın?" "Dalkavukluk da senin lehine işlemeyecek."

"Peki ya soyunsam, burada çıplak uzansam, belki dilin yorulduğunda üzerimde kullanmayı çok sevdiğin klitoris uyarıcısını alsam?" Kaşlarını bana doğru salladı.

"Ne istiyorsan onu yap. Bu odayı lanet olası bir ereksiyonla boyamam gerekiyorsa, yaparım. Bir ayımız var, bebeğim. Bebek partisinden kalan eşyalarımız var. Yuva kurmaya başlamalıyız."

"Şu terimleri kullanımına bak."

"Ben ciddiylim." Ruloyu boyaya batırdım ve griyi emdim. Odanın kenarları ve bantları çoktan çekilmişti. Tek yapmam gereken duvarların ana bölümünü bitirmek. O kadar uzun sürmez, en azından ben öyle umuyorum. Önümde oturan kadın meme uçlarını daireler çizerken bunu asla söyleyemezsin.

"Aman Tanrım, şuna bak, meme uçlarım sertleşiyor." Durakladım ve ona doğru döndüm.

"Penny?"

"Hmm?" diye soruyor bacaklarını açıp kapatırken.

"Neden bu odayı boyamamı istemiyorsun?"

"Sana söylemiştim," diyor kızgın bir şekilde. "Oda benzersiz."

"Sebebi bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Sana verdiğim sebep bu." "Penny . . ."

"Eli. . ."

"Tamam." Ondan uzaklaşıyorum ve duvarı büyük bir gri darbeye boyamaya başlıyorum. "Sakın bana söyleme. Sorun değil. Bana hiçbir şey söyleme. Birbirine her şeyi anlatmayan iki aşık insan olarak kalacağız. Bu çok iyi."

"Vay canına, Eli, suçluluk psikolojisine mi girmeye çalışıyorsun?" "Hayır, sadece nasıl olduğunu anlatıyorum."

Beni izlediğini, her vuruşumu, her hareketimi izlediğini hissederken resim yapmaya devam ediyorum, ta ki "Bu oda boyalıysa, o zaman hepsi gerçektir" diyene kadar.

Silindiri durdurup ona doğru dönüyorum. "Ne demek gerçek?"

"Yani bu yapmamız gereken son şey ve ben hazır mıyım bilmiyorum Eli. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Doğum yapmak... anne olmak. Hepsi çok korkutucu."

"Bebeğim." Silindiri bıraktım ve önüne çömeldim. Omuzlarını kavriyorum ve şöyle diyorum: "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve buna hazır olmakla kalmayıp en iyi anne olacağından da hiç şüphem yok. Verecek çok fazla sevgin, çok fazla kalbin ve çok fazla sabrın var. Tahmin ettiğinden daha hazırsın ve küçük adamımızı kucığına alışını, onunla aranızdaki bağın her geçen gün büyümesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Bu gerçek, hem de çok gerçek ve sen bunu başaracaksın."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum amına koyayım."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Tatlı yorumlarınızdan dolayı sizi yatırıp sevişmemiz uygun olur mu?"

Kıkırdıyorum. "Resim yapmayı bitirdikten sonra bedenim senin olacak ama önce bunu halledeceğim."

Zorlu bir antrenmanın ardından asansörden inip daireme doğru ilerliyorum. Yeni sezon başladı. Koç bizi cezalandırıyor, geçen sezon yaşadığımız düşüşü yaşamamamız için bizi uyarıyor. Olmayacağız da. Güçlü görünüyoruz.

Penny'nin merdivenlerden düşmesinden sonra, Pacey Winnie'ye onsuz bir enkaz olduğunu söyledi ve geri dönmesi için yalvardı. O da döndü. Aynı hafta Banff'a, kulübeye gittiler ve Pacey çocukların da yardımıyla evlenme teklif etti.

Taters, biriyle tanıştı. Sarah'dan çok daha farklı biriyle. Çekingen, çok zeki ve yeni bir soluk.

Posey, Tanrım, zihinsel bir ıstırap dünyasında, ama şanslıyız ki bir yandan oynarken bir yandan da bu ıstırapla nasıl başa çıkacağını öğrendi. Tek söyleyeceğim, bir efsanenin kızına aşık olmayın. Beklentileriniz çok yüksek.

Ve Holmes, son duyduğuma göre, Blakely ile hiçbir şey değişmemiş. Hâlâ Perry denen adamla çıkıyor ve Holmes da hâlâ aşık.

Daire kapısından birkaç adım ötede, çok güçlü bir balkabağı kokusu fark ediyorum. Bu bizim daireden mi geliyor?

Olamaz, değil mi?

Penny şu anda doğum izninde ve tam bir karmaşa içinde. Eve geldiğim her gün yeni bir şey oluyor. *Family Feud*'un tekrarlarını izlerken kanepede hıçkıra hıçkıra ağladığı bir gün vardı. Birinin en popüler sebze olarak salatalığı tahmin ettiğini ve bir patlıcanın dışarıda bırakılmaktan dolayı nasıl hissedebileceğini anlayamadığını söyledi. Orada oturdum ve elimden geldiğince onu teselli ettim.

Bir de yatak odamızda, evdeki her giysiyi katladığı zaman vardı. Her eşyayı. Normalde zaman kaybı olduğunu düşündüğü iç çamaşırları da dahil. Ve ona ne yaptığını sorduğumda, hepsini katlamanın dördüncü turunda olduğunu söyledi. Dördüncü tur. Doğru katlanmadıklarını ve hepsi doğru katlanana kadar işinin bitmeyeceğini söyledi.

Bir de onu banyoda yerde bulduğum zaman vardı, çıplak göğüslerini tutuyor ve Tanrı'ya neden sızıntı yaptıklarını soruyordu.

Ayrıca benim için biraz daha sanat eseri yaptı. Boyanın içine oturdu ve sonra bir tuvalin üzerine oturdu ve bana verdi. Sadece bir boya damlasıydı. Bunun için bir saat ağladı. Öğrendiğime göre annesiyle telefonda konuşuyormuş ve bu onu üzmüş çünkü annesini özlemiş. Ve annesi resim yapmayı sevdiği için benim için resim yapmaya karar vermiş. Söylemeye gerek yok, Tina'yı aradım ve kızını teselli etmesini ve acil bir ziyaret sözü vermesini istedim.

Apartman kapısına yaklaştıkça ve balkabağı kokusu arttıkça, diğer tarafta ne bulacağım konusunda endişeleniyorum. Birkaç saattir yoktum,

O yüzden bu süre içinde neler başardığını ancak hayal edebilirim.

Kapının kilidini açıp yavaşça içeri giriyorum. "Bebeğim?" Daireye adımımı atar atmaz seslendim.

"Buradayım," diye sesleniyor mutfaktan.

Oraya bakıyorum ama onu göremiyorum. Balkabağı kokusu o kadar güçlü ki, birkaç tane satın almış ve mükemmel tohumu bulmak için onları çılgınca açmış olmasından endişeleniyorum.

Tezgâhın etrafından dolanıyorum ve onu yerde otururken buluyorum, etrafında bir düzine kek kalıbı var, hepsi de pişmiş keklerle dolu.

-balkabaklı kekler.

"Ne, uh, ne yapıyorsun?" Cevaptan korkarak ona soruyorum.

"Sana kek yapmak istedim ama düzgün olmadı." "Ne demek istiyorsun? Harika kokuyorlar ve harika görünüyorlar."

"Beş parti yaptım ve hiçbirine şeker koyup koymadığımı hatırlamıyorum."

"Tamam, istersen bir tane deneyebilirim."

Başını sallar. "Lütfen, bana gerçeği söyle." Hayatım buna bağlı olsa bile ona gerçeği söylemeyeceğim. Şekeri unuttuğu için ona kendini kötü hissettirecek halim yok. Hayatımda tattığım en kötü şey olsalar bile, her birini tek tek yiyeceğim. *Aylarca.*

Yanına oturdum ve bir keke uzandım. Keki alıp ambalajını soymaya başladığımda, "Neden keklerle birlikte yerdesin?" diye soruyorum.

"Onları kokluyordum."

"Yerde mi?"

Başını sallıyor. "Suyum geldiğinde ayakta durmaktan daha kolaydı." "Neyin?" Ayağa fırladım. "Suyun mu geldi?"

Penny'nin mi?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken başını sallıyor. İşte o zaman hala fırın eldiveni taktığını fark ettim.

"Tanrım, Penny, seni hastaneye götürmeliyiz." "Öyle mi?"

"Evet," diye histeri içinde cevap veriyorum. "Penny, suyun geldiyse doğum başlamış demektir ve seni hastaneye götürmeliyiz. Suyun ne zaman geldi?"

Omuz silkiyor, dirseğine yaslanıyor ve yüzünü buruşturarak karnını tutuyor. "Yarım saat önce falan mı? Emin olamıyorum."

"Lanet olsun Penny, neden beni aramadın?"

"Hokeydeydin."

Çıldıracağım.

Ama onun yerine eğildim, fırın eldiveni kaplı ellerini ellerime aldım ve onu ayağa kaldırdım. "Kasılmaların mı var?"

"Kesinlikle. İyi hissettirmiyorlar."

Kendine hakim ol. Onu çıldırtma.

Onu olabildiğince çabuk hastaneye götürmeliyim. Winnie ya da Blakely'nin gelip ihtiyacımız olan şeyleri almasını sağlayabilirim.

Onu kollarıma aldım ve itiraz etti. "Bu da ne ... ooo, Tanrım, bu gerçekten acıtıyor."

Ayakkabılarını, ceketlerini, her şeyi unuttuğum için panik içime işliyor. Telefonum da cüzdanım gibi cebimdeydi ve kapıyı kilitleme zahmetine bile girmeden onu aceleyle evden çıkardım. Onu aceleyle arabama götürüyorum, kemerini bağlıyorum ve birkaç dakika içinde hastaneye gidiyorum. Yolda giderken elini tuttum ve Blakely'i aradım.

Arabanın hoparlöründen "Alo?" diye sesleniyor.

"Blakely, Penny'nin doğum sancısı var. Onu hastaneye götürüyorum." Elimi sıktı ve karnını tutarken inledi. Aman Tanrım. "Kapıyı kilitlemedim, her yerde kekler var ve çantamız yanımızda değil."

"Merak etme, ilgileniyorum."

"Çok teşekkür ederim," diyorum telefonu kapatmadan önce. "On dakika bebeğim, iyi olacak mısın?"

Başını iki yana sallar. "Hazır değilim, Eli. Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin Penny. Unutma, sen çok güçlüsün. Hazırlıklısın. Sen en iyisi olacaksın-"

"Bana saçmalama Eli," diyor garip, şeytani bir sesle. "Acıyacak. Zaten acıtıyor. Bundan sonra beni istemeyeceksin. Bu rekor büyüklükteki karpuz içimden çıktıktan sonra çirkin, vajinası sallanan bir kadın olacağım."

"Bebeğim, beni dinle," diyorum gözlerimi yoldan ayırmadan. "Canın yanacak. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama sana garanti verebilirim, ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim, her zaman isteyeceğim ve vajinası sallanan bir kadın olsan bile, bu her ne demekse, benim vajinası sallanan kadınımla olacaksın."

Tekrar inliyor, bu sefer eğiliyor. "Tanrım, tüm doğru saçma şeyleri söylemekte çok iyisin. Seni seviyorum."

Bu kadar korkmasaydım gülerdim. "Ben de seni seviyorum, Penny."

PENNY, içinden çıkan rekor büyüklükteki karpuz konusunda yanılmamıştı. Oğlumuz o kadar büyüktü ki onu doğal yollarla doğurması mümkün değildi, bu yüzden acil sezaryen olması gerekiyordu. Bunun için hazırlanmak korkutucuydu çünkü bazı riskler olduğunu biliyordum. Ama kendimi tuttum ve gözlerinin içine bakarken, elini tutarken, onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar güçlü olduğunu ve doğumdan sonra da onunla seks yapacağımı söyleyip durdum - onun taleplerini, benimkileri değil.

Ve sonra ... bir erkek çocuğun çılgılığı odayı delip geçti ve gözyaşları hemen bizi vurdu. Onu bariyerin üzerinde tuttular ve ikimiz de oğlumuza ilk kez bakarken birbirimize tutunduk.

Temizlenip sarıldıktan sonra Penny'nin dikişleri yapılırken onu bize getirdiler.

Penny'nin aşk hakkındaki konuşmasını her zaman hatırlayacağım; aşkın nasıl büyüdüğünü ve yoğunlaştığını, bir çekirdek olarak başlayıp hayal edebileceğinizden çok daha büyük bir şeye dönüştüğünü. Oğlumuzla birlikte durum farklıydı. Sanki bir sevgi tsunamisi birkaç saniye içinde kalbimi ele geçirdi. Minicik yüzüne bir kez baktım ve işim bitti.

İlk görüşte aşk. Tıpkı annesi gibi. Ama bu sefer, o duygunun ne olduğunu gerçekten biliyordum.

Şimdi odamızdayız, annem çok iyi durumda, bebek emziriliyor ve ben ailemin yanında beşikteyim.

Siktir, ailem.

Böyle bir düşünceye sahip olmayalı çok uzun zaman oldu. Ama işte buradayım, kızımın yanında oturuyorum - umarım yakında karım olacak, eğer bu konuda bir söz hakkım olursa - ve oğlum ve kendimi daha bütün hissedemezdim.

Tamamlandı.

Hayat komiktir. İyi bir şeyin tadına varana kadar neyi kaçırdığınızı asla bilemezsiniz. İstenmenin, kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu tattım ve benim için geri dönüş yoktu. Bir zamanlar oyuncu, şimdi bir baba, kızına o kadar aşık bir adamım ki, bu gezegendeki en şanslı adamlardan biri olmadığım bir durumu hayal bile edemiyorum.

Penny elini enseme götürürken usulca, "Sana benziyor," diyor. "Tıpkı sana benziyor, Eli."

"Öyle," diyorum, tıkanıyorum. "Umarım senin kalbine sahiptir."

"Komik, umarım seninki ondadır." Arkasına yaslanıyor ve dudaklarına yumuşak, nazik bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum." Kapı çalınır ve Pacey ile Winnie ellerinde balonlar ve çiçeklerle sessizce içeri girerler. Hemen arkalarında Posey, Taters, Blakely ... sonra Holmes.

Ve işte onlar, benim destek sistemim. Bana sadakati ve güvenilirliği ilk öğreten insanlar. İyi günde kötü günde yanımda olanlar, benim ikinci ailem. İşte her şey bununla ilgili. Buradaki, bu odadaki sevgi çok büyük ve bunu fark etmem sadece bir anımı aldı.

"Hey," diyorum sessizce. "Oğlumuzla tanışmak ister misiniz?" Hepsi başını salladı.

Penny'nin alnından öpüyorum ve kenara çekilerek tatlı oğlumu güzel annesiyle birlikte görmelerini sağlıyorum. *Tanrım, onu seviyorum. Ve onu da.* "Holden Hornsby ile tanışın," diyorum, gözlerim gözyaşlarıyla parlayan Holmes'a takılıyor. "Bu ismin yaşaması gerektiğini düşündük."

Ve öyle.

Bu isim, var olan en büyük isimlerden biri olarak yaşamaya devam ediyor.

Oğlumuz harika olacak çünkü ilk nefesinden son nefesine kadar koşulsuz sevgiyi bilecek. Ona sarılınacak ve bunun onu zayıflattığına asla inanmayacak. Asla bir kenara atılmayacak, aksine onaylanacak ve ona inanılacak.

Ve bunları yanımdaki inanılmaz kadın sayesinde öğrenecek. Aşkın ne demek olduğunu tam olarak anlayana kadar ısrar eden ve benden vazgeçmeyen kadın. İlginç, sevimli ve seksi bir kadın. Bir gün oyunun kurallarını değiştiren o üç küçük kelimeyi söyleyebileceğime inanmaktan asla vazgeçmeyen bir kadın. Artık bu sözlerle yaşıyorum. *Sonsuza kadar.*

Pacey ve Winnie'nin [Kiss and Don't Tell](#) adlı öyküsünden bir alıntı için
OKUMAYA DEVAM EDİN.

AYRICA, Meghan'ın Ekim ayında çıkacak kitabına bir göz atmak ister misiniz?
KAÇAK SAĞDIÇ MI? Sonuna kadar okumaya devam edin.

Meghan'ın tüm kitaplarını Kindle Unlimited'ta OKUYUN.

OceanofPDF.com

Alıntı - Öp ve Söyleme

Önsöz PACEY

Dostum, ben lanet bir aptalım.

Eminim bunu daha önce bir erkekten duymamışsınızdır.

Evet, yeryüzündeki her insan bu kutsal sözleri en az bir düzine kez söylemiştir.

O kadar çok aptallık ettim ki sayısını unuttum. Ama bu .

..

Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük hata.

Merak mı ettin? Bu özel durumu benim en büyük hatam olarak nitelendiren şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?

Sakin ol.

Tek kelime . . . aşk.

Tamam, tamam, konu aşk olduğunda çuvallayan tek erkek olmadığımı biliyorum. Açıkçası, gönül işlerinde çuvallamanın insan doğasında olduğuna inanıyorum. Ama bu benim ilk seferim. Bunu bu kadar özel yapan da bu.

Evet, ilk seferim.

Bakir... şey, cinsel bakire değil, aşk bakiresi. Bir sürü seks yaptım. Bu konuya girmemize gerek yok ama ben bakire değilim.

İşte sorun bu. Tam burası. Saçmalamak, beynimi kullanmamak. Neredeyse sezonu bitiren sakatlığımı suçlamak isterdim ama bu bir günah keçisi olurdu. Ben sadece bir aptalım.

Lafı dolandırmamdan sıkıldın mı? Benim yatağında olsaydın bıkmazdın.

Biliyorum, ben de kendime kızgınım.

Tamam, sıçtım batırdım. Nasıl batırdın? Kısa ve basit tutacağım.

Yağmur fırtınası.

Rastgele bir kız kulübeye gelir.

Rastgele kız bizimle kalıyor ... merak etmeyin, o konuya gireceğiz.

Rastgele kız üvey kardeşimin eski kız arkadaşı çıktı.

O bilmiyor. Ama

ben biliyorum.

Sence ona söyler miyim?

Hayır, bunu neden yapayım ki? Yapılacak en akıllıca şey bu ve daha önce de b e l i r t t i ğ i m i z gibi ben bir aptalım.

Öğreniyor mu? Evet.

Kızıyor mu? Ohhh evet.

Beni üzgün, yalnız ve sevgiden yoksun mu bırakıyor?

Yüzde yüz.

Bunu hak ediyor muyum?

Bildiğinden daha fazla.

Ama daha da önemlisi, sence onun kalbini geri kazanma şansım olmalı mı?

HAYIR MI?

Ne?

Karar vermeden önce, sadece hikayeyi dinleyin. Fikrinizi değiştireceğinizden eminim.

Birinci Bölüm

PACEY

Hornsby havuzdan, "Dostum, ortamı mahvediyorsun," diyor. "Beni baba olmaya ve Wi-Fi'yi kapatmaya zorlama."

Onu görmezden gelerek telefonumdaki önemli görüntüleri bir kez daha izliyorum. Sola vücut fake'i, sağa deke, crossover, sol üst cebe şut ... ve sayı yapıyor.

Çok basitti.

Bu hareketi herhangi bir genç bile yapabilir. Ben buna hareket bile demezdim, temel hokey becerileri derdim.

Yine de durdurmadım.

"İstediğin kadar izle. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diyor sağ kanadımız Taters.

"Ama bu bloğu nasıl, *nasıl* kaçırdık?" Telefonumu büyük havuz şezlongumun üzerine atıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçirerek arkama yaslanıyorum. "Çok basit bir şeydi ve bacaklarımın arasından geçmesine izin verdim."

"O tek şut bize playofflara mal olmadı," diye yanıtlıyor Taters. "O büyük başarısızlıkta herkesin payı vardı."

Evet, ama o tek şut galibiyet golüydü, yani suç hala benim üzerimde.

"Artık yapabileceğin bir şey yok," diyor Eli Hornsby, oyundaki en güzel defans oyuncusu. Ellerini başının arkasına koyup arkasına yaslanıyor, mağlubiyeti kabulleniyor ve rahatlamaya izin veriyor. Nasıl yapabildiğinden emin değilim. Hâlâ kaybetmemizin ve playofflardan düşmemizin etkisindeyim. "Kulübeye gittiğimizde bir numaralı kural nedir?" diye devam ediyor.

Posey koşmadan, zıplamadan ve havuza gülle atmadan önce "Lanet olası hokey yok," diyor.

Her yaz, sezon bittikten sonra, ben ve çocuklarım Kanada Banff'a, Silas Taters'ın kulübesine (aslında malikane ama o kulübe diyor) gideriz ve stres atarız. Sezonu unuttur, güneşi ve pitoresk dağları içimize çeker ve sadece ... etrafta takılırız.

Kulübe, Kanada Rocky Dağları manzarası, Banff'ın küçük kasaba havası, Vancouver şehir hayatından uzak olması ve "kulübenin" "bodrum katındaki" milyon dolarlık spor salonu dışında her türlü antrenman tesisinden uzak olmasıyla bunu yapmak için mükemmel bir yer.

Ama bu yıl, pek rahatlama havasında değilim. Bu kadar yaklaşmışken olmaz. Üçüncü şampiyonluğumuza çok yaklaşmıştık. O galibiyeti istiyordum. Kalenin önünde ne kadar zamanım kaldığından emin değilim ve finale çıkmaya bu kadar yaklaştıktan sonra, Stanley Kupası'nı tekrar başımın üzerinde tutma ve buzun etrafında kayma şansı için, takımımın, Vancouver Agitators'ın bir numara olduğunu bilmek - kahretsin, ruhumu yakıyor.

Bu yıl başaracağımızı düşünmüştüm. Kesin kazanacaktık. Yığılmış bir takım.

Favori.

Ve biz bunu mahvettik.

Sezonun bitiş şeklini nasıl bu kadar kabullenebiliyorlar?

"Kaşlarını çatıyorsun," diyor Taters, bana doğru su sıçratarak.

Sağ kanadın en hızlısı Silas Taters, şu anda girmeyeceğimiz başka nedenlerden dolayı omzunda bir çip var ve etrafındaki insanları kışkırtmak için iğneleyici espriler kullanmasıyla ve bunu iyi yapmasıyla tanınıyor. Benimle aynı yıl imza attı ve bu galibiyeti en az benim kadar istediğini biliyorum. Yani ya inkar ediyor ya da çok iyi bir bölümlendirme yöntemi var.

Şezlongdan kalktım ve "Bir içki alacağım." dedim.

Hornsby, "Eğer bunu yaparsanız, bir centilmen olun ve herkese birer içki ısmarlayın," diyor.

Eli Hornsby, takımımızın yakışıklısı. Hatta ligimizin yakışıklısı. Mükemmel dişler, mükemmel burun, mükemmel yüz. Bok gibi güçlü, günlerce kalçaları var ve tanıdığım en azgın orospu çocuğu. Sanırım Vancouver'daki her kadınla yatmıştır, artı ya da eksi birkaç tane. Tam bir belalı gibi antrenman yapıyor, sanki bu onun işiymiş gibi partiler veriyor, yarın burada olmayacakmış gibi yemek yiyor ve ertesi gün her şeyi yeniden yapıyor. Onun yaşam tarzı beni endişelendiriyor ve her zaman beni "gevşetmeye" çalışan o.

"Çikolatalı süt ister misin?" Ona sordum.

Elini kalın göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Süt vücuda iyi geliyor, anlayacağın gibi, ama bana bir bira getir."

Gözlerimi devirerek kapalı havuzdan evin içine doğru ilerliyorum. Taters bu alana natatoryum dendiğini söylüyor ama bu sadece sürgülü cam kapılarla çevrili bir veranda için kullanılan süslü bir kelime. Yine de güzel, çünkü kapılar açıkken dışarıdaymış gibi hissediyorsunuz, ancak hava soğuk olduğunda havuz ısıtıcısını açabilir, kapıları kapatabilir ve yine de yüzebilirsiniz.

Tam Posey buzdolabını kapatırken mutfığa girdim. Suçüstü yakalanmış, ağzından bir parça sucuk sarkıyor ve her iki elinde de birer bira var. Levi Posey, grubumuzun en cesur adamı ve tam bir canavar. İçeride bir oyuncak ayı, buzda ise acımasız bir şeytan olarak bilinen bu adam tarafından panolara çarpmak istemezsiniz çünkü bir yük treni sizi dışarı çıkarmış gibi hissedersiniz.

"Neden o boku yiyorsun?" Ona soruyorum.

Sucuğu ağzından çıkarır ve "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bir sorunum var ve bu konuda yardım istediğimi bile sanmıyorum" der.

Posey sucuk kralıdır. Her maçtan önce hardallı sucuklu sandviç yiyor. Bu iğrenç bir şey ve midesindeki bu çalkantıyla nasıl böyle kayabildiğini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"O biralardan biri paylaşmak için mi?"

İçeceklerle ve sonra tekrar bana baktı. "Ah, hayır. İkisi de benim içindi."

"Bana bir iyilik yap ve Horny ile Taters'a da birer tane getir." Yanından geçip buzdolabını açtım. Her raf bira dolu, hatta Posey'nin sucuğunu koyduğu şarküteri çekmecesini bile. Biz buradayken her zaman bir şef bizimle kalır. Çok soğukkanlıdır ve akşamları bizimle takılır. Ama bu gece gelmesi gerekiyordu, bu nedenle buzdolabında şu anda sadece bira var.

Bir sürü bira.

O kadar çok bira var ki biri içeri girip evde bir sorun olduğunu düşünebilir. Ama her seferinde bir kutu içerek uzun bir sezonun yorgunluğunu atıyoruz.

Nasıl rahatlıyoruz.

Ve nasıl da unutuyoruz.

Kendime bir kutu alıp kapıyı kapatıyorum. Açık konsept kat planlı oturma odasına göz gezdirip "Holmes nerede?" diye soruyorum.

Posey, "Sanırım balkonda, onu en son orada gördüm," diye yanıtlıyor. "Bir içki içti mi?"

"Hayır, henüz değil."

Buzdolabına uzanıp Holmes için de bir bira alıyorum ve üst kattaki balkona çıkıyorum, çünkü doğru bildiğim bir şey varsa o da sefaletin arkadaşı sevdiğidir.

"Sanırım yalnız kalmak istiyor," diye sesleniyor Posey bana. "Ne zaman yalnız kalmak istemez ki?"

İkinci kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Takımdaki tek bekar erkekler olarak, diğer takım arkadaşlarımız aileleri ve kız arkadaşlarıyla birlikteyken sezon dışında buraya gelmek üzere bir anlaşma yaptık. Bu bizim işimize geliyor.

Özellikle de yalnız kalmayı tercih eden Holmes için.

Onu balkonda görüyorum, tıpkı Posey'nin dediği gibi, sallanan sandalyede arkasına yaslanmış, omuzları çökmüş, gözleri önündeki dağların görkemli manzarası yerine kucağında.

Halsey Holmes, pivot, buzdaki en iyi ellere sahip, pakı sopasından öyle hızlı çıkarabilir ki, zil çalana kadar gol atmaya çalıştığını fark etmezsiniz bile. En çok gol atma ve asist yapma rekorunu elinde tutuyor. Buz dışında dağılıyor olsa da buz üstünde takımı bir arada tutan tutkal o. İki yıl önce ikiz kardeşi Holden'ı bir araba kazasında kaybetti. Profesyonel olarak hokey oynayan üç Holmes çocuğundan biri olan Halsey, kendini ailesinden tamamen soyutladı, hayatı görmezden geldi ve başka hiçbir şeye değil hokeye odaklandı. Banff'a geliyor çünkü onu zorluyoruz. Ayrıldığımızda, hepimiz sezon dışında ona yardım etmek için değiş tokuş yapıyoruz.

Balkona açılan kapıyı açıyorum. Kendisine kimin katıldığını görmek için bakma zahmetine bile girmiyor. Ona bir bira uzattım, o da aldı.

"Katılmamın sakıncası var mı?"

"Hayır," diyor birasını açarken.

"Şu anda orada olamam, onlar sanki playoff'ları elimizden kaçırmamışız gibi davranıyorlar." Holmes bir şey söylemeyince devam ediyorum: "Bir hafta oldu ve ben hâlâ o son golü tekrar tekrar düşünüyorum."

"Donup kaldın," diyor birayı dudaklarına götürürken. "Ne?" diye soruyorum.

"Olanları gördüm. Frederic ateş etmek için ayağını yere koyduğu anda vücudun kaskatı kesildi ve donup kaldın."

"Ben yapmadım-"

"Hâlâ korkun var," diye devam ediyor Holmes, benimle göz teması kurmadan. "Kaleci olarak korkusuz olmanız gerekir. Oyunda bedeninin sana ait değil, bedeninin takıma ait. Hâlâ seninmiş gibi davranıyorsun ve bu yüzden o bloğu kaçırdın." Ben bir şey söylemeyince, "Yanıldığımı kanıtla" dedi.

İşin boktan kısmı da bu, yapamam.

Tek bir vuruştı. Bir el ateş etti ve bayıldım.

Bir kaleci olarak bunun beni rahatsız etmemesi gerekiyordu. Ancak belirli sorunlar olduğunu fark ettiğimde işler ciddileşti.

Biramı ağzıma götürdüm ve "Yanıldığımı kanıtlayamam" dedim.

Ve bu doğru, kanıtlayamam.

Adam haklı.

Eğer düşünürsem, donmuştum.

O anda, Frederic'in ayağını yere koyduğunu gördüğümde, her smaç vuruşunu beklediğimde olduğu gibi ensemdede bir korku belirdi. Ama bu sefer yeterince hızlı değildim. Korkunun beni tüketmesine izin verdim.

Uzaklarda bir gök gürültüsü dağlarda yankılanıyor. Bir zamanlar mavi olan gökyüzü hızla griye dönüyor, bulutlar dakikada bir mil hızla hareket ediyor.

Bir fırtına geliyor.

Doğru gibi geliyor.

Çünkü benim içimde de bir fırtına kopuyor.

Posey mutfağın barında elinde bir parça daha sucukla otururken, "Stephan'ın bu gece buraya geleceğini sanmıyorum," diyor.

"Yapmak zorunda," diyor Hornsby, buzdolabına bakarak. "Chips Ahoy kurabiyeleri ve Cheez-Its dışında yiyecek bir şeyimiz yok."

Posey, "Sucuğumu unutmayın," diye araya giriyor. "Herkes için sucuklu sandviç yapabilirim."

"Kimse senin lanet olası sucuğunu istemiyor," diyorum midem gök gürültüsü kadar gürlerken.

Fırtına hızla şiddetlendi. Telefon çekmiyor, internet kesik ve şimşekler karanlık gökyüzünü aydınlatırken pencerelere yağmur yağıyor. Sert bir fırtına; her gök gürültüsünde evin ayaklarınızın altında sallandığını hissedebiliyorsunuz.

Stephan bizim şefimiz, en iyisi ve ne yazık ki Posey haklı. Buraya kadar gelmesine imkan yok. Ev dik bir toprak tepenin başında. Böyle yağmur yağdığında, o tepe çamurlu bir kayma ve kaymaya dönüşür. Stephan'ın kamyonetinin bile şansı yok.

Hornsby paketi alırken, "Sabaha kadar kurabiyelerle yaşayabilirim," der. Gözleri kısılır, boş olduğunu fark ettiği plastik kılıfı çıkarır ve göz göze gelmeyi ısrarla reddeden Posey'ye öfkeli bir bakış fırlatır.

"Ne oluyor Posey? Bütün kurabiyeleri sen mi yedin?"

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?" Elini yana doğru savurdu. "Bildiğimiz kadarıyla Holmes da olabilirdi."

Holmes kitap okuduğu kanepeden, "Ben değildim," diyor.

Posey daha inandırıcı birini seçebilirdi. Holmes bir münzevi; zamanını mutfakta kurabiye yiyerek geçirecek değil.

"Bütün gün mutfakta takılan bir tek sen varsın," diyor Taters, Hornsby'den paketi kaparak. "Ve kim paketi bu şekilde geri koyar ki? Bu çok aptalca bir hareket."

"Fırtına çıkacağını nereden bilebilirdim ki? Suçlanacak biri varsa o da sensin Taters. Ev sahibi sensin, bize yiyecek sağlamam gerekiyordu." Posey çok haklı bir noktaya değindi.

"Verdim. Sana Stephan'ı ben sağladım."

Posey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sanırım bunun ne kadar iyi gittiğini biliyoruz, seni sikik."

Gök gürültüsü etrafımızı sarıyor ve hepimizin güçlü gumbürtü sesinden omuzlarımıza çökmesine neden oluyor.

"Sence şehre gitmek çok mu kötü?" Ben soruyorum.

Taters güler. "Toprak bir yolda kaymaktan heyecan duymuyorsanız, olduğunuz yerde kalmak isteyeceğinizden eminim."

Denemeye değerdi.

"Sucuklu sandviçim gittikçe daha lezzetli görünüyor, değil mi?" Posey sırtarak soruyor.

Tam o sırada kapı çalındı. Hepimiz

şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Kahretsin, Stephan başardı mı?" Taters koşarak girişe gider. Kapıyı açtığında kısa boylu, sırlıklam bir figürle karşılaşır. Üzerlerinde yağmurluk, başlarında kapüşon, uzakta şimşekler çakarken titreyerek orada durmaktadırlar. Bu sahne doğrudan bir korku filminden alınmış olabilir ama yine de hepimiz daha yakından bakıyoruz.

"Bunun Stephan olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyor Hornsby.

O anda, çatıya benzeyen bir yere yıldırım düşer. Kör edici bir ışık parlaması ve sağır edici bir gumbürtü duyulur ve yabancının başı yukarı kalkar, şimşek yağmurdan ıslanmış yüzünün alt yarısını aydınlatırken geri kalanını çukur gölgeler içinde bırakır. Fırtınanın hızı, bu ani hareketle birlikte hepimizi geriye doğru ürkütüyor. Korkudan taşaklarımızın pıhtılaştığını söylediğimde muhtemelen bu evdeki her erkek için kefil olabilirim.

"Tanrım, kahretsin," diyor Posey, sandalyesinden düşerek. "Şeytan." Kapıyı işaret ediyor.

Şeytan haklı. Bu da ne böyle? Taters neden hala kapıyı açık tutuyor? Hiç korku filmi seyretmiyor mu? İnsanlar kafatasına baltayı böyle yiyor, çünkü kapıyı çarpmıyorlar.

Kişi kapüşonunu indiriyor ve çekingen bir ses "Hayır, yemin ederim katil değilim" derken hep birlikte nefesimizi tutuyoruz.

Bu bir kız sesi.

"Dışarıdaki ışığı aç, Tanrı aşkına," diyorum.

Taters ışığı yakar ve kızın yüzü görünür ama bu kız değildir.

Hayır, ziyaretçimiz sırlıslık sarı saçlı, korkmuş gözlü ve mükemmel kalp şeklinde bir yüzü olan bir kadın.

Titreyerek, "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama arabam çamura saplandı. Havuzdan gelen ışıkları gördüm ve onları takip ettim. Cep telefonunuz çekiyor mu?" Arkasında kopan fırtına onun daha da küçülmesine neden oluyor.

"Bizde yok. Üzgünüm." Taters kapıyı kapatmaya gider ama Hornsby onu hemen durdurur.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Kafası karışan Taters, "Telefonlarımız çalışmıyor ve aradığı şey de bu. Açıkça görülüyor ki, birbirimize uymuyoruz."

"Ona içeri gelmek isteyip istemediğini sor, seni aptal."

Taters kızdan Hornsby'ye bakar ve tekrar geri döner. "O bir katil olabilir." Sesini alçaltma zahmetine katlanmıyor.

Posey, Chips Ahoy kolundaki kırıntıları karıştırırken, "Olmadığını söyledi," diyor.

"Yani sadece onun sözüne mi güveneceğiz?" Taters soruyor.

Hepimiz onay için kıza dönüyoruz. Beklediğimizi fark ettiğinde, "Ben değilim. Ben cinayet işlemem. Nasıl cinayet işleneceğini bile bilmiyorum."

Taters gözlerini devirir. "Herkes nasıl cinayet işleneceğini bilir."

"Nasıl cinayet işleneceğini ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum," diye kendini düzeltiyor.

Taters bir kez daha alay eder. "Lütfen, herkes odun kesme makinesinin sağlam bir bahis olduğunu bilir."

"Tanrım," dedim. "Bırak girsin."

"Ya bir psikopatsa?" Taters sorar. "Burada bir psikopat mı istiyorsun?"

Kız araya girerek, "Söz veriyorum psikopat değilim. Ben sadece Telefonunuzu kullanabilirim."

"Ve dediğim gibi"-Taters ona tekrar dönerken dramatik bir duraklama yapar -"Çalışmıyorlar. Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz ama artık yola çıkmalısınız."

"Lanet olsun, dostum, nerede kaldı senin centilmenliğin?" Hornsby, Taters'ı iterek ve kapıyı daha geniş açarak sorar. "Arkadaşımızın kusuruna bakmayın. O bir enneagram altı. Evine bir yabancıнын girmesi onun en kötü kâbusudur."

Sesinde anlayışla, "En iyi arkadaşım altı yaşında. Kesinlikle anlıyorum. Ona doğum gününde bir Ring kamera aldım ve bana bunun aldığı en iyi hediye olduğunu söyledi."

"Ring Doorbell Pro muydu?" Taters neşelenerek soruyor. "Ona bir spot ışığı da aldın mı? Onları birbirine bağlayabileceğini biliyorsun."

"Boş ver onu. İçeri gel," diyor Hornsby.

Kız hareket etmiyor. Onun yerine etrafı tarıyor. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Telefonlarınız çalışmıyor, bu yüzden burada olmam için gerçekten bir neden yok."

"Nereye gideceksin?" Hornsby soruyor.

"Bilmiyorum, sanırım arabama dönüp fırtınanın dinmesini bekleyeceğim."

"Bir süre bekleyeceksiniz." Hornsby başıyla içeriyi işaret eder. "Cidden, bizim için sorun değil."

Tekrar etrafına bakınıyor ve gözleri bana takılıp beni içine aldığında bir an deja vu yaşıyorum. Tanıdık geliyor. "Kabalık etmek istemem ama sanki bir avuç iri kıyım adammışsınız gibi görünüyor. Yanımda sırt çantamdan başka bir şey yok, ki en iyi arkadaşım onu savunma malzemeleriyle doldurmam için bana yalvarsa da onun yerine atıştırmalıklarla doldurdum. *Beni öldürmeyeceğiniz konusunda size güvenebileceğimden emin değilim.*"

"Atıştırmalıklarınız var mı?" Taters daha misafirperver bir ses tonuyla soruyor. "Var," diyor kuşkuyla, geri çekilerek.

"Onları almayacak." Hornsby Taters'ı tamamen uzaklaştırır. "Boş verin onu. Kan şekeri düşük. Ve evet, büyük ve korkutucu olabiliriz ama biz katil değiliz. Bizler kışkırtıcıyız."

Tekrar geri çekiliyor. "Kulağa pek güven verici gelmiyor." "Vancouver," diye açıklıyor Hornsby.

Ama yüzünde zerre kadar anlayış yok, sadece sinirler ve belirsizlik var.

"Profesyonel hokey oynuyoruz" diyorum, çünkü Vancouver kelimesini kim gerçekten anlayabilir ki? Gözleri

Koyu kirpikleri endişeli gözbebeklerini vurguluyor ve yemin ederim bana yakınlaşan ısı ışınları gibi hissediyorum.

Onu tanıyorum. Yemin ederim tanıyorum. Ama nereden?

Bana dönerek, "Ben hokey izlemem." dedi.

Taters hemen savunmaya geçerken tüm çocuklar birlikte homurdanıyor. Ne zaman biri hokey izlemediğini söylese - ki hepimiz Kanada'da yaşadığımız için bu çok sık olmuyor - Taters bunun nedenini bulmayı kendine görev ediniyor.

"Hokey izlemiyor musun? Bunun bir sebebi var mı?" Vücut dilinden kavgaya hazır olduğu anlaşılıyor.

"Yapacak daha iyi şeyler mi var?" diye soruyor rüzgâr hızlanıp yağmurun bir kısmını evin içine savururken.

"Yapacak daha iyi şeyler mi var?" Taters inanamayarak sorar. Başını sallar ve başparmağını ona doğru uzatır. "Bu konuda haklıydım, hayatına devam etmesi gerekiyor."

"Saçmalamayı kes," diyor Hornsby. "Herkes hokey izlemiyor. Hayatlarında kötü kararlar veriyorlar mı? Evet, ama biz yargılamak için burada değiliz. Yardım etmek için buradayız." Kıza geri dönüyor. "Cidden, sana zarar vermeyeceğiz. Bu bizim açımızdan aptalca olur. Kötü reklam olur. Biz iyi adamlarız. Söz veriyorum."

"Doğruyu söylediğinizi nereden bileyim? Hokey oyuncusu olduğunuzu mu?" Hornsby telefonunu çıkardı. "Bizi araştırabilirsin."

"İnternet yok," diyorum.

"Siktir." Telefonunu cebine geri koyar ve bir an düşünür.

"Biliyorum." Şemsiye standından şemsiyeleri çıkarıp birini Posey'e, diğerini de Taters'a atıyor. Holmes'la uğraşmıyor, çünkü ziyaretçimiz kapıyı çaldığından beri kafasını bile kaldırmadığını hepimiz biliyoruz. Sonra sehpadan bir bardak altlığı alıyor ve diyor ki, "Hadi ona gösterelim. Lawes, kaleyi hazırla."

"Ciddi misin?" Ben soruyorum.

Gözleri üzerime dikildi. "Evet, çok ciddiylim."

İç çekerek iki bar taburesini adanın önünde yana itiyorum, tezgahı kalenin üstü, sandalyeleri de yan tarafı olarak kullanıyorum. Kalenin önünde duruyorum ve pozisyon alıyorum.

"Şimdi, aşırı atletizmimizi sergilerken bizi dikkatle izleyin." Defans oyuncumuz Hornsby, bardak altlığını yere bırakıyor ve şemsiyenin ucuyla ileri geri hareket ettiriyor. Bir şeyler yapmaya çalışması çok komik.

Holmes gibi bir koordinasyon. "Bu ideal değil, özellikle de iki oyuncu tarafından korunuyor olmak. Holmes, yardımın işime yarayabilir."

"Hayır," diyor.

Hornsby iç çekerek, "Taters, sen yoksun. Bunu ikiye bir yapalım."

"Bana uyar." Taters oturur ve şemsiyeyi mikrofon olarak kullanır. "Ben duyurun."

Bunun her saniyesinden nefret ederek Hornsby'nin pozisyon almasını ve Posey'nin onu savunmasını izliyorum. Birlikte önce yere, sonra da birbirlerinin şemsiyelerine vuruyorlar. Bunu üç kez yapıyorlar ve sonra Hornsby bardak altlığını kapıp bana doğru dönüyor. Horny'ye bakın, hamleler yapıyor - büyük olasılıkla kızı etkilemeye çalışıyor çünkü şu anda gerçek pozisyonunu oynamıyor. Posey ise tam kışının üstünde, en iyi yaptığı gibi omzunu kullanarak bardak altlığına uzanıyor.

"Umbrella coaster atletizminin doğaçlama gösterisine hoş geldiniz," diyor Taters. "Bu gece kaleyi Pacey Lawes koruyor. Ayakları hızlı, kalenin önünde bir tehdit. Yanından bir şeyler kaçırmak için çok çalışmaları gerekecek. Parke zemin üzerinde yeşil şemsiyeli Eli Hornsby, bardak altlığını kendisine yakın tutmaya, hatta zemin üzerinde kaymaya çalışıyor. Sanırım şu anda disk seçiminden dolayı pişmanlık duyuyor."

"Doğru," diyor Hornsby, sesi gergin.

"Ve sarı şemsiye ile ligdeki en iyi defans oyuncularından birine sahibiz. Yumruk atmaktan ve geceyi sucuklu sandviçle bitirmekten korkmayan Levi Posey, Horny'ye tutkal gibi yapışıyor."

Hornsby bana doğru dönerken, "Şirketin önünde bana öyle deme," diyor. Gözümü bardak altlığından ayırmıyorum, her ne yapmaya kalkışırsa kalkışsın yakalamaya hazırım.

"Horny hedefine odaklanıyor ama Chips Ahoy yok edicisini geçebilecek mi? Yoksa bir paket kurabiye Posey'nin bardak altlığını çalacak kadar hızlı hareket etme yeteneğini etkileyecek mi?"

"O kurabiyeleri gerçekten hissediyor musun?" Ben soruyorum.

"Burası tüy gibi hafif," diyor Posey, bardak altlığını tutmaya çalışırken.

Hornsby, "Lanet olası dirseklerinle kes şunu," diyor. sonra geri dönüyor.

"Yaklaşıyor. Bu gol onun olacak. Bunu hissedebiliyorum," diyor Taters. "İmza hareketi. Sola deke, dönüyor ve ..."

Hornsby şemsiyeye bir fiske vurarak bardak altlığını "kalenin" sol üst tarafına fırlattı. Bir an bile düşünmeden uzandım ve bardak altlığını engelledim. Hornsby'nin hiç şansı yoktu.

"Ve koster Lawes tarafından durduruldu, uykusunda kolayca yapabileceği bir blok. Bu sevgili dostumuz Horny için acı verici olmalı."

"Peki ya benim üstün savunmam?" Posey soruyor.

"Bence Chips Ahoy paketinin indirilmesi sana yardımcı oldu. Yerinden kıpırdıyamıyordun."

Bu işi bitirdikten sonra bardak altlığını tezgâha fırlatıyorum ve Hornsby şemsiyesini sehpa koyarken tekrar adaya oturuyorum. Saçlarını geriye doğru itiyor ve soruyor, "Peki, bunun yardımı oldu mu?"

Kız orada öylece duruyor, sırt çantasının askılarını omuzlarında tutuyor ve manzarayı seyrediyor. Şu anda yüzündeki şaşkın ifadeyi suçlamıyorum. Şu anda tam olarak ne düşündüğünü bilmek için iyi para verirdim.

"Hayır, sadece seni daha da delirtti. Ve 'Azgın' lakabı da yardımcı olmuyor."

Hornsby, "Onlar aptal," diyor.

"İşte," diyor Holmes kanepeden, telefonunu uzatarak.

Taters ona doğru yürür ve telefonunu eline alır. "Telefonunda takım fotoğrafı var mı?"

Holmes hiçbir şey söylemez. Onun yerine, kitabına geri döner.

Hornsby telefonu kapar ve fotoğrafı dikkatle inceleyen kıza gösterir. Sırtarak sorar: "Neden hepiniz gülümsemissiniz? Ne de olsa bu bir takım fotoğrafı."

Taters, "Sporcuların fotoğraflarda gülümsememesi gerekiyor," diyor. "Göz korkutucu olmamız gerekiyor."

"Aradığın görünüm bu muydu? Her şeyden çok kabız gibi görünüyorsun."

Taters telefonu onun elinden kaparken hepimiz kahkahalara boğuluyoruz. "Girmeye çalıştığınız yerin benim evim olduğunun farkındasınız, değil mi? Benden kabız diye söz etmeniz size giriş izni vermeyecek, aksine buradan çıkış biletinizi kesecek."

"Sakin ol," diyor Hornsby. "Hadi, en azından biraz kurulanın. Cheez-Its ve sucuklu sandviçlerimiz ve bol miktarda biramız var. Belki beklerken cep telefonu çekebilir."

Hâlâ şüpheli görünüyor ama bu sefer geri çekilmek yerine girişe doğru adım atıyor.

Hornsby, sırt çantasına uzanırken, "Bunu senin için alayım," diyor.

Sırt çantasını attıktan sonra yağmurluğunu da çıkarıyor ve bir çift siyah tayt ve göğüs dekoltesini gösteren dar kırmızı bir üstle kum saati figürünü ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun.

Sanırım bu evdeki her erkeğin aklından ne geçtiğini biliyorum - kafasını kitabından kaldırmayan Holmes dışında - bu kız çok seksi.

Ama asıl soru şu ki, onlar da benim gibi déjà vu düşünceleri mi yaşıyorlar? Çünkü onun yüzünü daha önce gördüğüme yemin edebilirim.

Kiss and Don't Tell'i okumaya devam edin [BURAYA](#)

OceanofPDF.com

Alıntı - Kaçak Sağdıç

Önsöz

SAWYER

"O çok güzel." Bir teyze bayılıyor.

"Kesinlikle nefes kesici," diye itiraf ediyor bir anne elini yüzüne doğru sallayıp gözyaşlarını silerken.

Bir adam Simon'a dönüp göz kırparken, "Simon çok şanslı bir herif," diyor.

"Beyaz Oscar de la Renta Annalisa'da muhteşem görünüyor. Sence de öyle değil mi?" Simon'ın kardeşi Armie dirseğiyle beni dürtüyor ve ölümcül hayallerimden beni çekip çıkarıyor.

"Evet... gerçek bir tanrıça," diyorum, eski kız arkadaşımın babasıyla el ele koridorda en iyi arkadaşım Simon Fredrickson'a doğru yürümesini izlerken sesimden alaycılık akıyor.

Doğru okudunuz.

Eski kız arkadaşım en iyi arkadaşım ile evleniyor.

Açık renk badanalı döşeme tahtalarından kırk ayak aralıklı tonozlu tavanlara kadar beyaza bürünmüş görkemli katedralde büyük, ıslak bir koku yankılanıyor. Hollywood cennetinde yapılmış bir kilise.

Açık mavi bir mendille gözlerini silen Simon'a bakıyorum, gelininin nazik ama maksatlı bir damat hediyesi: koridorda yürürken ağlamanın sadece normal değil, aynı zamanda gerekli olduğunun bir ifadesi, çünkü kameralar yanıp sönecek.

Catalina'da bir tekne gezisinde birlikte yakalandıklarından beri kameralar hiç susmadı. Kadının üzerinde çiçek desenli bir sundress, Gucci deri sandaletler ve bukleli saçlar varken, erkeğin üzerinde sade lacivert bir şort ve üst dört düğmesi açık açık mavi bir düğme vardı. Hiçbir erkek, ilk adı Douche ile başlayıp son adı Canoe ile bitmiyorsa, gündelik kıyafet olarak gömleğinin üst dört düğmesini açmaz.

"Yakalandıklarında" ne giydiklerini tam olarak bilmemin nedeni, aşklarının resminin altındaki yazıyı kafamda gerçekten işlemeden önce en az 752 kez okumuş olmam.

Beş yıllık kız arkadaşım -evlenmeyi planladığım kadın- ve sağlıklı romantik filmlerde rol almasıyla tanınan, çılgınca popüler yayın platformu Movieflix'in çıkış yapan oyuncusu Annalisa Morton beni en iyi arkadaşımın aldatıyordu.

Sadece en iyi arkadaşım
değil. Ama onun rol
arkadaşı.

İkisi için yazdığım filmdeki rol arkadaşı.

Bazı bloglar aşklarının senaryosunu benim yazdığımı söylüyordu ve bakışları ile sözlerim arasındaki inkar edilemez güçle bunun olması kaçınılmazdı. Daha akıllı davranmalıydım.

Evet, tabii, suçu aldatılan adamın üzerine at.

Eski kız arkadaşım ve en iyi arkadaşımın Starbucks'ın son moda içeceğiyle yüzlerine tokat atsa bile sadakati bilmeyecekleri gerçeği olamazdı.

Bir gecede ilişki patlak verdi ve dünya yeni çifti kucakladı.
Kucakladı!

Simon, sahil kenarındaki dairemin köşesindeki barda buluşmayı teklif edip düğünlerinde sağdıç olmam için yalvarana kadar bunun bir tekme olduğunu düşünmüştüm.

Yalvard

1.

İtiraz
ettim.

Bir noktada . . . tehdit edildi.

Bu da beni tam bu noktaya, eski Hollywood çılgınlıkları atan ince kesim ipek elbiseli Annalisa'ya bakarken, koridorda Simon'a doğru yürürken gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu.

Neden hayır demiyorsun?

Neden onlara siktirip gitmelerini söylemiyorsun?

Çünkü toplumda uymamız gereken bir hiyerarşi var. Bu hiyerarşi: Tanrı, Hollywood, başkan ve oradan da aşağıya doğru iner. Zaman zaman Hollywood ve Tanrı karar verme yetkisi için karşı karşıya geliyor ve çoğu zaman Hollywood'un açgözlülüğü galip geliyor.

Ne yazık ki, büyük ve mutlu bir aile olarak hep birlikte yaptığımız filmin yapımcıları beni kenara çekti ve kulağıma eğer bir daha "bu şehirde" yazmak istiyorsam gururumu ayaklar altına alıp film için en iyisini yapmam gerektiğini fısıldadı.

Kariyerim tehlikeyken "gururumu" ayaklar altına aldım ve her şey yolundaymış gibi davranarak bu romantizme ayak uydurdum.

Nişan fotoğrafları hızla yayıldığına neşeyle gülümsedim.

Sağdıcı olmamı istediğinde Simon'ın elini sevinçle sıktım - tabii ki uğursuz tehditten sonra.

Hatta Simon'ın bekarlığa veda partisi Vegas'ta düzenlendiğinde bir paparazziye coşkulu bir başparmak işareti bile yaptım.

Ve şimdi buradayım, en yakın arkadaşım ile birlikte mihrapta duruyorum, tek düşünebildiğim bu hayali birliktelik alayına daha fazla katlanabileceğimden emin olmadığım.

Koridorun ortasına geldiğinde, Annalisa bu mide bulandırıcı anı yaşadığı için, cemaat sanki zafer yürüyüşüne çıkmış, kuşağını ve çiçeklerini dramatik bir şekilde bedenine tutturmuş Miss America gibi neşeli alkışlara boğulur.

Yanımdaki adamlar alkışlıyor.

Önümdeki ebeveynler alkışlıyor.

Sağ tarafımdaki nedimeler gözyaşı döküyor ve tabii ki alkışlıyorlar. Eğitimli aktörlerin en iyisi.

Binadaki tek akıllı başında kişi benim ve etrafıma bakınıp neler olup bittiğini merak ediyorum; ta ki Armie'nin kaburgalarımın attığı sert bir dirsek darbesine, ancak alaycı bir küçümsemenin vücut bulmuş hali olarak tanımlanabilecek vahşi bir yan bakış eşlik edene kadar.

Ellerimi kaldırıyorum ve alaycı bir tavırla yavaşça alkışlıyorum.

Neyse ki kimse benim ince alkışımın ardındaki gerçek anlamı fark etmiyor. Neşeli bir ses çıkardığım sürece, niyetimi düşünme zahmetine girmiyorlar.

Yarım saat gibi gelen bir sürenin ardından, Annalisa mihraba ulaşır, babasını yanağından öper ve sonra keskin bir nefes alarak aşık olduğu damadına yavaşça bir göz atma sahnesi yapar. Ve onlar uzman oldukları için

Sanatçılar, seyirciye dönüyor -affedersiniz, öhöm, arkadaşları ve ailesi- ve elindeki buketle Simon'a işaret ediyor.

"Damadımızı alkışlayın. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı birini gördünüz mü?"

Sağdıç oldukça iyi temizlik yapıyor, ama ben kimim ki düğün gününde gelinle tartışayım?

Şapel bir kez daha alkış sesleriyle çınlıyor ve tüm gözler üzerimizdeyken gülümseyip Simon'a da birkaç alkış veriyorum, bu sırada başını ellerimin arasında hayal ediyorum ve avuçlarımı birbirine vurmak yerine, ameliyatla arkaya tutturulmuş o sarkık kulaklarına tokat atıyorum.

Şapel nihayet sakinleşir, insanlar sağlam çam sıralarda yerlerini alır ve papaz konuşmasına başlar.

Onu duymazdan geliyorum. Mutlu çiftin nasıl mükemmel bir evlilik modeli olduğunu dinleyecek havada değilim. Bunun yerine, Danny Kaye tarzı açık mavi Armani smokinime ustalıkla uyan açık mavi kanat uçlu ayakkabılarıma bakıyorum.

Ayakkabılar beni, Annalisa'yı Boyle Heights'taki dost canlısı uyuşturucu satıcılarıyla dolu ve sözlü olmayan bir anlaşmayla yönetilen daireme getirdiğim zamana geri götürdü - bizi ispiyonlamazsan seni uykunda öldürmeyiz. Kabul etmekte sakınca görmediğim bir anlaşmaydı. Annalisa o zamanlar zor durumda olan bir oyuncuydu, bu yüzden düşük kira ihtiyacını anladı ve nerede yaşadığım konusunda iki kez düşünmedi bile. Bunun yerine, benim katımdaki şilteye sarıldık ve White Christmas'ı izledik. Ben zamansız hikayeye hayran kaldım, o ise kostümlere bakıp iç geçirdi ve bir gün ayakkabılarına uygun takım elbise giyen bir adamla evleneceğini söyledi. Ona düğün gününde bunu gerçekleştireceğime söz verdim.

Ama o zamanlar sağdıç değil, damat olacağıma inanıyordum.

"Çift kendi evlilik yeminlerini hazırladı," diyor papaz, sesinde etkilenmiş bir tını ile.

Tabii ki var.

Eminim yeminlerini kendileri yazmamışlardır.

Onlar birbirlerine olan sonsuz aşklarını ilan ederken kollarımı göğsümde kavuşturmaktan ve öfkeyle ayak parmaklarıma vurmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Bu iyi olmalı.

Simon gözlerini silmeye devam ediyor - adamın mendiline gözyaşı çubukları takılmış olmalı çünkü gözleri durmamış olsa da

damlarken, yüz ifadesi metanetini koruyor. Gözüne ilk kez dikkat çekmeden bir gözyaşı çubuğu bantlamıyor. Onu büyülü Hollywood numarasıyla tanıştıran bendim.

Annalisa görkemli bir şekilde omuzlarını geriye atar ve bir sihirbazın şapkasından tavşan çıkarması gibi göğüs dekoltesinin derinliklerinden katlanmış bir kağıt parçası çıkararak dramatik bir gösteri yapar. Kalabalığın üzerine çöken huşu çileden çıkarıcıdır. Ooh ve aah'larından patron düzeyinde büyücülükte ustalaştığını sanırsınız.

Eğer bunun muhteşem olduğunu düşünüyorlarsa, Suzie teyzemin göğüs dekoltesini Mary Poppins'in halı torbası gibi kullandığı aile toplantılarımdan birine katılmalılar. Erkek kardeşim Roarick, Suzie'nin "göğüslerinin" arasından canlı bir sukulent çıkardığını gördüğüne bugün bile yemin eder.

Annalisa dikkatle kâğıdı açar ve Simon'a bakar. Bu kadar eğitilmiş bir oyuncu olduğu için yeminini ezberlemiş olması gerekirdi. Ama diğer her şey gibi, hepsi gösteri içindi.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve Simon'ın omzunun üzerinden ona bakıyorum. Ne söyleyeceğini duymak için bekliyorum.

"Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum," diye başlıyor.

Evet, benim dairemdeydi. Simon kot pantolon ve siyah balıkçı yaka giymiş, cüce boyutlarında bir Dwayne "the Rock" Johnson gibi uçarak geldi. Zack Morris'in Hayatında Bir Gün'ün Broadway dışı performansını yeni bitirmişti, pek de heyecan verici olmayan bu "oyun", başrol oyuncusunun o sabah aşırı dozda Sosisli McMuffin yedikten sonra on metrelik sahneye kusması nedeniyle duvardaki delik tiyatrosunun bilet ücretlerini seyirciye iade etmesini gerektirmişti.

Kapımdan içeri daldı, bana her yerde kusmuk olduğunu söyledi ve sonra bir kat altımdaki dairesine koştu. Annalisa onu saldırgan buldu.

"Güzel siyah saçlarından." Boyalı siyah saçlar.

"Kare, erkeksi çenene."

Çene implantları; beş yıl önce yaptırmış.

"Büyüleyici mavi gözlerine."

Tamam, bunlar gerçek ve oldukça çekici.

"Nefesimi kestin."

Kendimi durduramadan içimden bir homurtu çıkıyor. Annalisa'nın gözleri benimkilere kayıyor ve kendimi tutmam için güçlü bir uyarıda bulunuyor.

Doğrudum.

"Film sektöründe yeni yeni parlamaya başlamıştım ama gerçek bir başrol oyuncusu olmak için gereken özgüvenden yoksundum."

Hatırladığım gibi değil. Simon'la tanıştığında zaten etkileyici bir egosu vardı.

"Ve sonra sen hayatıma girdin, parlak zırhlı bir şövalye gibi, ama beyaz bir at ve tıngırdayan metal bir takım yerine, Tom Ford takımına bürünmüştün ve bir Aston Martin kullanıyordun."

"Ha," diyorum ve etrafımdaki herkesin dikkatini çekiyorum. Hay aksi. "Ha-ne kadar harika," diyorum kendime gelmek için. "Sadece harika yeminler." Elimi kaldırıp Annalisa'ya bir başparmak işareti yapıyorum. O da bana öldürücü bir bakışla karşılık veriyor.

Ama hadi ama. Tom Ford ve bir Aston Martin mi? Ne kadar saçma.

Daha çok ağır cepli paraşüt pantolonu ve hidrolik direksiyonu olmayan 1993 model bir Geo Metro gibi.

"Hayatımın yalnız, yenilmiş ve kafası karışık bir bölümünden, küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi, beni kaldırdın ve dumandan göklere doğru dirilttin."

Yüce İsa.

Kısacası, ben Şeytan'dım, onu cehennemde bağladım, sadece Simon onu Araf'ın çukurlarından kurtarmak için peştamalsız, göz alıcı bir Tarzan gibi içeri dalacaktı.

Ailemin ve arkadaşlarımla gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bu çok da ince olmayan kahkahalarımın dolayısıyla değil, bu insanların çoğu gerçeği bildiği için.

Annalisa'nın filmlere girmesinin sebebi benim.

Simon'ın büyük çıkışının sebebi benim.

Ve son filmlerinin bu kadar iyi karşılanmasının nedeni benim - artık sadece çok aranan bir senarist değilim, aynı zamanda izleyicilerin onlara aşık olmasını sağlayan senaryoyu da ben yazdım.

O halde soru şu: Neden burada, koltuk altlarına yaptırdığı botoksun düğün gününde takım elbisesinin terlemesini engellemeyeceği için gergin olan eski en iyi arkadaşımın yanında durmuş, eski kız arkadaşımın ona övgüler yağdırmasını izliyorum - bu iki yüzlü ahmağın hak etmediği övgüler?

Burada durup onları desteklememeliyim. Film bitti.

Basın bitti.

Seyirciler çılgına döndü.

Beni tutan hiçbir şey yok. Stüdyo bana daha fazla tehdit sunamaz.
Zamanımı harcadım.

Hiçbir şey beni bu mihrapta durmaya ve bu kötü
muameleye katlanmaya zorlayamaz. Yani . . .

Gitmeye karar verdim.

O anda. Gitme vaktinin geldiğini biliyorum.

Annalisa Simon'a bakarken bir adım öne çıkıyorum.

Sonra bir adım daha.

Ve bir diğeri, onların dikkatini çeker.

Annalisa o kristal mavisi gözleriyle beni süzüyor. "Ne yapıyorsun?"
diyor sıkılmış bir gülümsemeyle.

Boğazımı temizliyorum. "İzin verirseniz, bu alaycı tavra katlanmaktan
daha önemli işlerim olduğunu kitlelere duyurmak zorundayım." Simon bana
dehşet içinde bakabilmek için yana kayıyor. Kalçalarımı bükerek zarif bir
eğilme hareketi yapıyorum -çünkü bu doğru geliyor- ve doğrulduğumda her
ikisi için birer tane olmak üzere iki orta parmağımı kaldırıyorum. "Kutsal
Ruh'a bu evliliğin alevler içinde yok olması için dua ediyorum."

Papaza hızlı bir el sallama hareketiyle açık sözlülüğüm için özürlerimi
sunuyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüp koridorda koşarken
kameralı telefonlar yanıp sönüyor ve fısıltıların kakofonisi kırk metrelik
tonozlu tavanda yankılanıyor. Özellikle bir kamera flaşı - doğrudan bir
güneş tutulmasına bakıyormuşum gibi ölümcül bir şekilde parlayan bir ışık
- beni bir anlığına kör ediyor ve gül yapraklarıyla benekli koridorda
tökezlememe ve ayakkabılarımdan birinin bağcığına basmama neden
oluyor.

Vay be. Neredeyse yüzüstü düşüyordum. Sondan ikinci sıranın
imdadına yetişmesi sayesinde hızla dengemi yeniden kazanmadan önce
ağzımdan bir dizi küfür dökülüyor.

Yardım için zihinsel olarak Tanrı'ya şükrediyor, iki parmağımı girişin
hemen içinde duran kutsal su dolu kaseye daldırıyor, koca adama bir barış
işareti yapıyor ve ardından kapı kolunu itiyorum.

O kadar da zarif olmayan bir şekilde -teşekkür ederim, çözülmüş
ayakkabı bağı- katedralin kapısından tökezleyerek çıkarken bir kamera
dalgası flaş patlatıyor ve senaryosuz kaçışımı engelliyor. Ancak açgözlü
flaşları, çok beklenen yeni birleşmiş kişi olmadığımı fark ettiklerinde hızla
hayal kırıklığına uğramış tıklamalara dönüşüyor.

Keşke yakaladıkları anın, haber duyulduğunda -kaçan sağdıç- ağır bir bedel getireceğini bilselerdi. Yakında öğrenecekler.

Kaçış aracımı bulduktan sonra katedralin merdivenlerinden koşarak iniyorum, ancak bağcıkları çözülmüş ve ayağıma tam oturmeyen ayakkabım sondan ikinci basamakta koşarken ayağımdan çıkıyor. Ayakkabımı kaybedince merdiven korkuluğuna çarpıyorum ve öyle destansı bir dönüş hareketi yapıyorum ki tüm zamanların en iyi koşucusu bile kıskanır. Dengemi sağladıktan sonra ayakkabıya tekrar bakıyorum, tam o sırada Simon basamakların tepesinde beliriyor, gözlerinde saf bir cinayet ifadesi beliriyor.

Yikes, gitme
zamanı. Güle
güle, ayakkabı.

"Biri onu durdursun!" Simon sanki az önce cüzdanını çalmışım gibi dramatik bir şekilde sesleniyor. Ve ben de o anı kayıt altına almak için kullandım.

Peşimden koşacak kadar akıllı birkaç paparazzi tarafından takip edilerek otoparktan arabama kadar koşuyorum - daha doğrusu ayakkabı ve çoraplı ayağımla topallayarak koşuyorum.

Renkli camlarımdan yansıyan kameralarla arabamı çalıştırıyor ve aklımda tek bir şeyle direksiyonu sıkıca kavriyorum: buradan defolup gitme zamanı.

Ve işte böyle, öndeki ayağıma bağlı bir plan olmadan sürüyorum.

Kaçak Sağdıç'ı **BURADAN** okumaya devam edin

OceanofPDF.com

Meghan Yazarına Ait Diğer Kitaplar

-Tüm Kitaplar Kindle Unlimited'ta Mevcuttur-

Hunky Hokey Oyuncuları
(Bağımsız Spor Romantizmi) [Öp](#)
[ve Söyleme](#)
[Şu Üç Küçük Kelime](#)

Tek Başına, Yüksek Sesle Gülün, Romantik Komediler
[Modern Centilmen](#)
[Düğün Oyunu Yayla](#)
Kaçamağı
Kaçak [Sağdıç](#)

Aile Dram Rom Komedi
[Bir Gece](#)
[Buluşması](#)

Buharlı Öğretmen Aşkları
(Alfa Kahramanlar ve Şımarık
Kahramanlar) [Dersten Sonra](#)
[Görüşürüz](#)
[Ekstra Kredini Kazan](#)
[Beni Gözaltına Al](#)

Sahte Nişan, Milyarder Romantizmi

(Tek Başına Romantik)

Pek de Sevimli

Olmayan Bir Buluşma

Brentwood Çocukları

(Bağımsız Beyzbol Aşkları)

Soyunma Odası

Sığınak

Diziliş -

Takas

Kurulumu -

Değiştirin

Mükemmel

Yakalamadan

Kaçış

Futbolun Kralları Serisi (Yeni

Yetişkin Spor Romantizmi)

Romantik Pakt

Bromance Club Serisi

(Milyoner Aşkları)

En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın

Sırrı Kötü Bir Çocuğun Günlüğü

Patron Adam Damat

Kar Limanı Serisi

(Küçük Kasaba Aşkları)

O İkinci Şans O Sonsuz

Kız

O Gizli Aşk, O

Swoony Hissi

Düetler

(Mavi Hat Düeti ve Mükemmel Düeti tek bir yerde toplayan Komple Kutu Seti)

Düetler

Romantik Romancı Günlükleri

(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)

****Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn Aşk Romancısı
tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk Romancısı Günlükleri****

[Bakire Romantizm Romancısı Günlükleri](#)

[Bakire Romantizm Romancısı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Patronla yaşanan seksi, zeki, kalpleri hoplatan bir ofis [aşkı](#)).

[Sevgilerimle](#)

Mükemmel Düet

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

[Mükemmelin Sol Tarafı](#)

[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Hat Düeti

(Birçok dönemeci olan epik bir romantizm)

[Düşmenin İyi Tarafı](#)

[Aşkın Dezavantajları](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

[Üç Kör Randevu İki](#)

[Wedding Crashers](#)

[Oyuna Geri Dön](#)

[Bir Bebek Baba](#) .

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

[Ortak Enkaz](#)

[En İyi Arkadaşımın](#)

[Eski Sevgilisi Karışık](#)

[İkili](#)

Diğer Kardeş

Bağımsız Romanlar

Ana Yol

(Bir aile yolculuğu romantik komedisi)

Yeni İfşa Edildi

(Güç bu erkek modelin yanında olsun, bir romantik komedi)

Sevgili Hayat

(Hayat değiştiren çağdaş bir aşk romanı)

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi)

STROKED

UZUN OKŞADI SERT

OKŞADI

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkek ile şımarık, erotik romantizm)

Bourbon Günahları

Bourbon Aldatmacası

Bourbon Krallığı

Bourbon Gerçekleri

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, Bol sürprizli futbol sporu romantizmi) Fair

Catch

İkili Koruma Üç

ve Dışarı

Sıcak-Lanta Serisi

(Benim ilk serim. Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!) Caught

Looking

Saha Uyarı

Parkurunda

Oynamak Vur ve

Kaç